
A BROKEN BONDS POV
Broken Ties
J. BREE

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️

KIRIK BAĞ: KIRIK BAĞLARIN BAKIŞ AÇISI

BAĞLAYAN BAĞLAR #7

J BREE

İlk yayın tarihi: 2025

https://www.jbreeauthor.com/

Telif hakkı © 2025 J Bree
Kapak tasarımı Emilie
Snaith
Kapak Tipografisi ve İç Tasarım: The Literary Tease Düzenleme
ve Düzeltme: Telisha Morell & Sassi's Editing Services
İç format ve tasarım: Wild Elegance Formatting

Tüm hakları saklıdır.
J Bree, 1968 Telif Hakkı Yasası uyarınca bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkını kullanmıştır.

Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi veya başka herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya aktarılamaz.
Bu eser bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar, medya ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yazar, atıfta bulunulan çeşitli ürünlerin ticari marka statüsünü ve ticari marka sahiplerini kabul eder.
Bu kurgu eserinde, izinsiz olarak kullanılmıştır. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, bunlarla ilişkili veya bunlar tarafından desteklenmemiştir.
sahipleri tarafından yetkilendirilmemiştir, bunlarla ilişkili değildir veya bunlar tarafından desteklenmemektedir.

Yazarların manevi hakları korunmaktadır.

Yazarların, J Bree'nin ve yayıncının telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini herhangi bir eser/görüntü/metin/video üretmek üzere "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazarlar, yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için bu eserin kullanımına ilişkin tüm hakları saklı tutar.

ISBN: 978-1-923072-20-6

1 3 5 7 9 10 8 6 4 2

**The Broken Bond, bazı okuyucular için zorlayıcı olabilecek içeriklere sahip, tam uzunlukta bir ters harem PNR romanıdır.*

Bu ek içerik kitabı, North, Nox, Gryphon, Gabe ve Atlas'ın serinin ilk kitabı Broken Bonds'a bakış açısını yansıtıyor.

Dil ve cinsel içerik nedeniyle 18 yaş ve üstü için önerilir.

Vellum ile biçimlendirilmiştir.

İÇİNDEKİLER

Önsöz
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28

Yaklaşan yayınlar hakkında bilgi almak için haber bültenime kaydolun

J Bree'nin diğer eserleri

Yazar Hakkında

ÖNSÖZ

Kuzey

Kan ve acı.

Draven Üniversitesi'ne yaklaşırken Rafe arabayı yavaşlatır ve ben bağımın fısıldadığı tehditleri görmezden gelerek, kontrolümü sağlamak için derin bir nefes alırım. Bağım, taleplerine boyun eğmeyi reddettiğimde öfkeyle kaynayarak derimin altında çılgınca kıvranır. Noakes, randevusu olmadığı halde sekreterimin itirazlarını görmezden gelerek Konsey ofislerindeki masama yaklaştığı ve Bağ Grubumun kan taramasında işaretlendiğini söylediği anda uyanmıştı. İlk kez kontrolü ele geçirmeye çalıştığında, Maria Benson'ın kocasıyla buluşup Bond'umun bilgilerini şahsen almak için onu kolayca uzak tutabildim, ama o bana dosyayı uzattığı anda, Bond'um içimde yepyeni bir isyan düzeyine ulaştı.

Hemen ona git.

Ne kadar çok istesem de, ne kadar öfkelenirse öfkelensin, onun taleplerine boyun eğemem. Daha önce sadece bir kez bu kadar öfkeli ve ısrarcı olmuştu ve şu anda ona gitmemi engelleyen şey, o kabusun yarattığı sonuçtur. Ne pahasına olursa olsun, Bond'umu bulmadan *önce* bu kaosla başa çıkmam gerekiyor.

Bakışlarım, elimde tuttuğum dosyaya yapıştırılmış küçük fotoğrafa geri dönüyor ve göğsümdeki koruyucu dalga, şiddetiyle ciğerlerimdeki havayı dışarı atıyor.

O, Gabe ile aynı yaşta, lise birinci sınıf öğrencisi ve şimdi anne babası bir anda öldü, ondan bir çırpıda koparıldı. Direniş'in bununla hiçbir ilgisi olmadığına inanmak neredeyse imkansız, ama tüm hesaplara göre, bu trajik bir kazaydı, benim Bağlantımı öldürmeye çok yaklaşan bir kaza. Çok fazla yaklaştı.

Ceketimin altında cildim kaşınıyor, ensemden başlayıp ayak parmaklarıma kadar uzanıyor ve rahatsızlığı gidermek için yumuşak deri ayakkabılarımın içinde istem dışı olarak parmaklarımı kıstırıyorum.

Hatta bu tamamen makul bir tepki olsa bile, kıpır kıpır olmaktan nefret ederim. Çocukken bunu çok yapardım, sanki arkalarında bıçak tutuyor ve kalplerine saplamak için fırsat kolluyorlarmış gibi aileme gülümseyen insanlarla akşam yemeği partilerinde oturmak zorunda kalırdım. Artık yaşlandığım için koltuğumda kıpırdanamayacağımı düşündüğümden ya da başkalarının benim hakkımda ne düşündüğünü umursadığımdan değil, ama bu hareket annemin onaylamadığını kulaklarımda çınlatıyor.

O kadını hatırlatan her şey, kendimi kontrol etmemi zorlaştırıyor ve her ne pahasına olursa olsun kaçınılması gerekiyor.

Dayanabildiğim kadar hareketsiz kalarak, sonunda koltuğumda kıpırdanırken hayal kırıklığından gelen homurtuyu bastırıyorum. Kollarımı, kumaşta biraz esneklik bulabilmek için gerginleştiriyorum, ama bu takım elbise beni mükemmel bir meclis üyesi gibi göstermek için özel ölçülerime göre dikilmiş; rahatlık hiç dikkate alınmamış. Bu rahatsızlık, bağımı daha da güçlendiriyor.

Çok geç olmadan ve onu bizden almadan önce ona gitmeliyim.

Fotoğraf hastanede çekilmemişti ve sahnelenişine bakılırsa, açıkça birinin kayıtlarından çıkardığı bir okul fotoğrafıydı. Dosyada çok fazla bilgi yoktu, ama ülke çapında dağılmış uzun bir okul listesi vardı. Ailesinin neden bu kadar çok taşındığına dair bir ipucu yoktu, Direniş'in müdahalesi veya şüpheli faaliyetlere dair belirgin bir iz yoktu, o fotoğraftaki yüzündeki gülümseme dışında devam etmem için hiçbir şey yoktu.

İçimde yaşayan şeyi ondan nasıl saklayabilirim ki? Tehlikenin ilk belirtisinde çılgınca dolaşan kabus yaratıklarının, tüm ailesini kaybetmiş bir *çocuğu* korkutmasını nasıl engelleyebilirim? Draven Üniversitesi'nin tüm öğretim kadrosunu ve öğrencilerini, beni ve kardeşimi nasıl tedavi ettikleri için sırıtan tüm meclis üyelerini parçalamasını zar zor engelleyebiliyorum... Birisi onun yanında yanlış bir nefes aldığında ne kadar büyük bir yıkıma yol açacak? Ya da sadece onun yönüne baktığında?

Travma geçirmiş yetenekli çocukları ergenlik yıllarında izleme konusunda çok fazla deneyimim var ve bu sürecin nasıl işlediğini biliyorum.

kontrolü öğrenmek, kaçınılmaz olarak meydana gelen hatalar ve kederin öngörülemezliği. Toplumdan herhangi biri ona, kardeşim hakkında fısıldadıkları gibi konuşursa, bağımın onayı olmadan bir binayı yerle bir ederim.

Araba dönüyor ve caddenin sonunda Draven kütüphanesi görünüyor, insanlar düzinelerce buradan kaçarken trafik her zamankinden daha da kötü.

"Tanrı aşkına," diye mırıldanır William, bana bakmadan önce, gözleri iki elime kayar ve yeteneğimin kaybolduğuna dair görünür bir işaret olmadığında yavaşça nefes verir.

Önümüzdeki binayı kaplayan siyah, kıvrılan, canlı duman, en aziz adamların bile kendilerini sorgulamasına yetecek kadar etkileyici. Amcamın, genellikle bizden saklamak için çok dikkatli davranırken, bu kadar açık bir şekilde hayal kırıklığını göstermesini affedebilirim.

Nefes alır, yüzünde düşünce süreci okunur, bu felaket tartışmayı yeniden yönlendirmeye çalışır, beni kardeşimin köşesine itmek yerine ikimizin de aynı tarafta olmasını sağlar. Ne yazık ki ben *oradan hiç ayrılmadım*, ne olursa olsun, bana ne kadar kaos yaşatsa da.

"Onu bu fikirden nasıl vazgeçireceksin? Bir planın varsa North, onu duymam lazım."

Bakışları elimdeki dosyaya düştüğünde, onu hemen kapattım. Onun Bond'uma baktığı düşüncesi içimde kıvranan kıskançlık ve öfkeyle doldu. Kimsenin ona bakmasını, onunla konuşmasını, hatta onu tanımasını istemiyorum. Onu hastaneden çıkarıp buraya getirmek, yaraları iyileşene ve anne babasının ölümünü kabullenene kadar herkesi ondan uzak tutarak ona bakmak istiyorum. Sonra okula gidip, Direniş'in onu sokaklardan kaçıracağı ya da geleceği için endişeleneceği düşüncesinden uzak, güvenli bir şekilde büyümesini istiyorum. Tüm bunların, eşleştirildiği Bond Grubu'nun kulağına hiçbir şey ulaşmadan gerçekleşmesini istiyorum.

Ona canavar diyen ilk pislik, içimdeki en acımasız kabus tarafından parçalanacak ve eğer bana saldırırlarsa, tüm konseyi ortadan kaldıracağım.

William en makul ses tonunu kullanarak tekrar dener, ama bu beni daha da sinirlendirir. "North, neyle karşı karşıya olduğumuzu bana söylemelisin. Bu arabadan indiğimizde, aynı fikirde olmalıyız, yoksa o tüm binayı havaya uçuracak."

Kontrolümü geri kazanmak için derin bir nefes almak ters tepiyor; oksijen içimdeki ateşi besliyor ve sıcaklık beni tüketene kadar devam ediyor. "Bir şey yapmak istiyorsan, Noakes'i ara ve ona ortadan kaybolmasını söyle, yoksa ailesinin gömecek bir cesedi kalmayacak."

William solgunlaşır, önümüzdeki arabaların nihayet yolumuzdan çekildiğini izlerken içinden inler. Diğer öğrenciler kaçmak için çabalarken bağırışlar ve lastiklerin çığlıkları duyulur. Bu topluluğu bizim canavar olmadığımıza ikna etmek için çok uğraştık, ama Nox etrafımızdaki her şeyi yıkarken ben onlara soğuk gözlerle bakıyorum.

Gerçekten umurumda değil.

Şu anda tek endişem kardeşim... ve bağım. "North..."

William'ın çok makul ses tonunu kendi hırlayan sesimle kestim. "Nox'u arayıp ona söyledi. Kardeşime bu bilgiyi verebilecek tek kişinin ben olduğumu ve çevremizdeki herkesin güvenliğinin tehlikede olduğunu açıkça belirttik, ama o bunun yerine bunu seçti. O omurgasız, iğrenç pislik, kardeşimin çok kırılgan zihnini *ikiye* bölmüş ve muhtemelen bizi *on* yıllık terapiye geri döndürmüştür. Onu gördüğüm yerde öldüreceğim. Bu bir tehdit değil William, bir söz."

Bir anlığına bana baktıktan sonra yavaşça başını salladı, gözleri dosyaya kaydı ve parmaklarımın dosyayı sıkıca kavradığını görünce orada kaldı. "O zaman Bond konusunda ne yapacaksın, North? Nox'un sadece onun varlığını öğrenince bu tepkiyi verdiğine göre, onunla ne yapacaksın? Hastane onun başka ailesi olmadığını düşünüyor gibi görünüyor, ama benim çok daha fazla kaynağım var..."

Onu yine kesiyorum. "Buraya geri dönecek."

William, aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyor, ama ben hiç pişmanlık duymadan ona bakıyorum. Benimle pazarlık yapabileceği bir alan olmadığını anladığında, içinden homurdanıyor.

"Artık ne yapacağımı bilmiyorum! Nox'u her fırsatta korumaya kararlısın - bana öyle bakma North, bunu çok iyi anlıyorum - ama onu bundan koruyamazsın. İkisini aynı çatı altında tutamazsın. Kimse, o aşağılık sürtüğün ona yaptıklarının yükünü onun Bond'undan koruyamaz, sen bile. Başka seçenekler de var; onun başka bir Bağlantısı olduğunu söyledin. Kim o? Nox bunu kabul edene kadar ona göz kulak olabilirler mi?"

Merkez Bağlantımla eşleşen beşinci Bağlantının kimliğini Bağlantı Grubum dışındaki herkesten gizli tutmaya çok dikkat ettim ve William'a taş gibi bir bakış attığımda, o da yüzünü buruşturdu.

"Direniş mi?"

Büyük olasılıkla, ama ona bunu söylemeyeceğim bile. Gryphon ve Gabe'i koruduğum gibi, Bassinger'ın oğlunu da koruyacağım, tıpkı Nox'u ve şimdi de Bond'umu koruduğum gibi. Draven adını ve babamın kanla ıslanmış mirasını kullanacağım; onu güvende tutmak için elimden gelen her türlü gücü, prestiji ve söylentiyi kullanacağım. Belki o zaman kardeşimi hayatı boyunca dengede durduğu uçurumun kenarından ikna edebilirim, zihnimde fısıldayan canavar sakinleşebilir ve göğsümdeki gölgeler kontrol altına alınabilir.

Bana bile imkansız geliyor, ama yapacağım.

Araba sonunda otoparka girer ve ben tek kelime etmeden arabadan inerim, William'ın küfürlerini görmezden gelerek kapıyı kapatır ve avludan geçerek doğrudan dumanın olduğu yere doğru yürürüm. Çevrede TacTeam personelinden oluşan küçük bir kalabalık var ve Vivian Wentley onların ortasında duruyor, bu lanetli durumda küçük bir şans. Binanın etrafını saran siyah bulutu somurtarak izliyor ve vücudundaki gerginlik, oraya girip bu karışıklığı çözmesi gerektiğini haykırıyor, ama bana olan saygısı ve güveni nedeniyle bekliyor.

Gryphon zaten onunla birlikte bekliyor, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yeteneğini kullanırken gözleri beyaz bir şekilde parlıyor. Ayaklarının dibindeki çantadan spor kıyafetleri dökülüyor ve bu haberi duyduğunda koşuya çıkmış gibi giyinmiş ve doğrudan buraya gelmiş. Draven'da çalışmaya başladığında, William'ın yıllardır sürdürdüğü pozisyonu devralarak benim en büyük müttefikim ve sırdaşım oldu. Bunun

doğal bir şeydi, ama amcam bu değişimi pek iyi karşılamıyor.

Yaklaştıkça, yanında TT'de büyük umut vaat eden bir Transporter olan Kieran Black'i görüyorum. İkisi de Draven'da aynı sınıflarda okuyorlar ve hızla yakın arkadaş oluyorlar. Black'in giydiği antrenman kıyafetinden, Gryphon'un haberi aldığında onunla birlikte olduğu ve ikisinin de ben kardeşimle buluşana kadar hasar kontrolü yapmak için buraya geldikleri anlaşılıyor.

Bond'un fotoğrafının bulunduğu dosya hala elimde, kimseye bırakmam imkansız, eğilip Gryphon'un ayaklarının yanındaki çantaya koyuyorum. Kieran bana kaşlarını kaldırdığında, Gryphon sanki içinde Bond'un fotoğrafı değil de kendisi varmış gibi koruyucu bir şekilde çantanın üzerine basıyor.

Bana kararlı bir şekilde başını sallar, sesi zihnimde yankılanır. *Dikkat et, General binanın diğer tarafında. Onu yakalamak için bir taktik ekip kurmaya çalışıyor. Vivian, sadece çevrede güvenlik önlemleri alınması emrini çoktan verdi, ama bu durum uzadıkça, herkes giderek daha da gerginleşiyor.*

Harika, tam da bu duruma yakışır.

Yüzüme yansıtmamaya dikkat ediyorum, Gryphon'un babasıyla ilişkisinde zorluklar yaşadığını biliyorum, ama o pisliğin üzerinde yürüdüğü yeri bile nefret ediyorum. Nox'a bir adım bile yaklaşırsa, gölge yaratıklarımız tepki gösteremeden onu öldürürüm.

Ceketimi çıkarıyorum ve Gryphon onu kolaylıkla alıyor, çantaya da atıyor ve gözleri beyazlaşırken omzumun üzerinden bana bir bakış atıyor.

Şimdi oraya gitmelisin, böylece insanlar başka bir Draven görmeden müdahale edebilirim, aksi takdirde panik çıkacak ve biri yaralanacak.

Onun bakışını takip ediyorum ve orada duran üç konsey üyesini görüyorum, hepsi de William ve benim gitmekte olduğumuz toplantı için giyinmişler.

Gryphon'a affetmez bir ses tonuyla ve hepsinin duyabileceği kadar yüksek sesle cevap veriyorum. "Bu kampüsün endişelenmesi gereken tek Draven kabusu, benim. Eğer biri ben sakinleşmeden bu binaya girmeye cesaret ederse...

Nox'u sakinleştirmeden önce bu binaya girmeye cesaret eden tek kişi benim. Başkalarına aldırış etmeyen, yetenekli ama kibirli kişilerin skandallarını ve pervasız davranışlarını yeterince örtbas ettim, bu tür bir haber aldığımızda kontrol kaymasını sorgulayan herkesi gömeceğim."

Yakınlarda toplanan öğrencilerden biri, Bonds'u bulmanın iyi bir şey olduğunu, bunun böyle bir patlamanın nedeni olmadığını mırıldanır ve Gryphon, topluluğumuzda adı fısıldanan türden sessiz bir öfkeyle ona döner. "Dört kişi *öldü*; Merkez Bonds'un tüm ailesi, Lucas. Bunun, lanet olası ailesini de kaybetmiş biri için biraz travmatik olacağını düşünmüyor musun?"

Kieran derin bir nefes alır, ikimizi sırayla bakar ve sonra Vivian'a emir bekler gibi göz atar. Tac Eğitiminde geçirdiği bir yıl, komuta zincirinin kemiklerine işlemesine yetmiştir ve Vivian'ın en parlak öğrencilerinden biri olmasa bile, sadece bu hareketi ile potansiyel ajanlar listemde kesinlikle yukarıya tırmanacaktır.

"İnsanları dışarı taşımaya başlayabilirim, gerekirse alanı biraz daha temizleyebilirim. Taşıyıcıların sayısının az olduğunu biliyorum."

Vivian etrafına bakındı ve sonra gözlerime baktı. "Sen Nox'la ilgilen, Shore bölgeyi izlesin, Black de tahliye için hazırda beklesin. Ben öncü olacağım ve pisliklerle ilgileneceğim; en son bir üniversiteli çocuğun kıçını parçalamamın üzerinden en az bir hafta geçti, belki de evren bana fazla yumuşak davrandığımı söylemek istiyor."

Omuzlarımı geriye doğru çekip, Nox'un kabus yaratıklarından biriyle yol üzerinde boğuşmak zorunda kalmam ihtimaline karşı kollarımı sıvadım ve babamın bana verdiği tüm kibirle ona şöyle dedim: "Onlara bunun *Draven* Üniversitesi olduğunu hatırlatın ve Nox'un kederini atlatmak için birkaç binayı yıkması gerekiyorsa, bunun Konsey'in ya da General'in umurunda olmaması gerektiğini söyleyin. Kayıp olmadığı sürece, benim arazimden defolup gidebilirler."

Bağım yine fısıldadı, her zamankinden daha ısrarcı bir şekilde. *Şimdi ona git.*

Acı ve umutsuzluk dalgaları binadan dışarı yayılıyor, beni sarıyor ve zihnimi tırmalıyor, ancak bağım bunun bana zarar vermesini engelliyor

bana zarar vermesini engelliyor ve kararlılığımı güçlendiriyor. Kieran Black, bu iş bittiğinde beni ona götürmeye hazır, şu anda bizi buraya daha rahat getirmek için özel bir uçağa yakıt dolduruluyor ve kardeşim bir kez daha sakinleştiği anda ona gideceğim.

Nox bu haldeyken bağımı buraya getirmem mümkün değil, yoksa ona tehlike arz eder ve bu olamaz. Onun ona zarar vermesi fikrine dayanamıyorum.

Ruhumun her zerresiyle, bir gün onun da aynı şeyi hissedeceğini biliyorum

.

Böyle olmak zorunda.

Derin bir nefes alıp, gözlerim boşluklara dönüşmek için parladı. Onları duyan tüm Yetenekliler korkar, ama ben bağımın kontrolü ele geçirmesine izin vermem. Kardeşimin kaosunun ortaya çıktığı kara bulutun içine adım atarım, başka birine bağlandığını düşünmek bile zihnini parçalarken, travması canlanır; bu seferki bağ gerçek olsa bile, bu onun için ölümden daha kötü bir ihtimal.

BİR

GRYPHON

Beş Yıl Sonra

PARMAKLARIM direksiyonu aldatıcı bir kolaylıkla kavrıyor, kas hafızam devreye giriyor, böylece sinirden o lanet şeyi çevirip durmuyorum.

Bugün özel ya da endişe verici bir şey yok, ama yine de uyandığımda tüylerim diken diken olmuş ve kavga etmek için can atıyordum. Bağım göğsümde heyecanla uğulduyor, beni sabırsızlıkla kışkırtıyor ve kaç kez eli boş dönsek de, hala içimde sıkışıp kalmış gibi öfkeyle *kıvranıyor*. Özellikle kayıp Bağımı beş yıl boyunca sonuçsuz bir şekilde aradıktan sonra, artık bu saçmalığı aşmış olmam gerekirdi, ama bu nadir görülen bir durum değil.

Ama bugün, bir haftalık Çorak Topraklar ve keşif başarısızlıklarından sonra, nazik davranacak halim yok. Bunun yerine, sadece North'un beni kurtarabileceği bir karmaşa yaratmadan önce kaçıyorum.

Önümde kıvrılan ağaçlıklı otoyola bakarken, cebimde titremeye başlayan telefonumu görmezden geliyorum. Her gün maruz kaldığım bitmek bilmeyen seslerden kaçmak için Camaro'mun sürücü koltuğuna oturdum ve çatlak ekranı aydınlatan acil durumun ne olduğu umurumda değil.

İzin günüm yok, ama bir saatliğine bile olsa sakinleşmek için uzaklaşmamın, birinin beni aramadan mümkün olmadığı için bir parça sinirleniyorum. Özellikle de bunun, şüphesiz, konseyin saçma taleplerinin lojistik bir kabusa dönüşmesini çözmek için olduğu kesin. Bence onlar, onlarca yıl önce kendi başlarının çaresine bakmaları gereken, aşırı büyümüş çocuklar.

North, Draven tarzı nezaketiyle onları öldürmekte ısrar ediyor ve benim müdahale etmem konseyin sorunlarını çözmeye yetmeyecek olsa da, sürekli toplantılara ve sunumlara sürükleniyorum. Eminim ki ben sadece dikkatleri başka yöne çekmek için kullanılıyorum, çünkü Draven isminin Batı Kıyısı Üstün Yetenekliler Konseyi'ne karşı benimkinden çok daha güçlü bir silah olduğu hepimizin malumu. Shores'ların uzun ve kanlı bir Ölüm Taciri mirası yok.

Bu gerçeği de kafama takmıyorum.

Büyürken tek istediğim, babamın onayını kazanmamı sağlayacak bir Üst Düzey Yetenekti. Yüksek rütbeli bir TacTeam Lideri olan babamı çok takdir ederdim ve onun benimle gurur duyması için her şeyi yapardım. Eh, tüm bu umutlar biraz fazla işe yaradı ve sonunda bugün hayatta olan neredeyse tüm diğer yetenekli kişileri geride bırakan nöro yeteneklere sahip oldum, ancak planlarım muhteşem bir şekilde geri tepti ve her açıdan kendisinden daha iyi bir versiyonu olan bir oğulla karşı karşıya kaldığında generalin egosunun ne kadar kırılgan olduğunu ilk elden öğrendim.

Bu benim egomun sesi değil; bunu kabul edebilmek için çok fazla terapi ve kız kardeşimle pek de nazik olmayan konuşmalar gerekti.

Bu günlerde, Bond'un ortadan kaybolması sayesinde, benim için "aşırı şöhret" alanında yer alıyoruz.

Kaybolduğu andan itibaren, onu bulmak için tüm zamanımı ve çabamı Taktik Müdahale Birimlerine adadım ve sonuç olarak hızla terfi ettim. Onun kaçırılmadığını, sadece Bond Grubu'ndan kaçtığını anladığımızda, Vivian Wentley tam zamanlı öğretime başladığında ben zaten lider pozisyonuna atanmıştım.

Generalin tüm çocukluğum boyunca bana aşıladığı öğretileri, onun etkisinin bu kadar uzun süre üzerimde kalmasından utanmama rağmen, kolayca unutmak o kadar da kolay değil. Yeteneklilerin yapabileceklerinden korkmak için pek çok iyi neden var ve benim Nöro yeteneğim sayesinde, Dravens'ların sahip olduğu gücün gerçek derinliğini çoğu kişiden daha iyi biliyorum. Tüm topluluğun onlardan bu kadar korkmasının gayet geçerli bir nedeni var ve bu sadece önemsiz kıskançlıklar değil.

Onun mantığını anlamam, Oleander Fallows'un bizden, benden kaçmasını kabullenmemi kolaylaştırmıyor.

Kaybolduğundan beri her gün, sahip olabileceğim tüm akıl sağlığımı kaybettiğim gerçeği tartışılmaz. İlk başta, bulabildiğimiz Direniş kamplarını aramakla geçen, her seferinde eli boş döndüğümüz, yürek parçalayıcı aylar geçirdik. Onun, topluluğa sızmış psikopat casuslarından biri tarafından kaçırıldığına emindim, ama North'un istihbaratının onun güvende olduğunu ve Maryland'da küçük bir restoranda çalıştığını kanıtlayan deliller bulmasıyla hissettiğim rahatlama kısa sürdü. Bir kez daha, ona ulaşamadan parmaklarımızın arasından kayıp gitti ve yıllarca onun tehlikede olduğu varsayımıyla yorulmadan onu aradıktan sonra, Bond Group'tan ayrıldığını öğrenmek dünyamı alt üst etti.

Bu beni onu aramaktan alıkoymadı. Aksine, beni daha da teşvik etti.

Bu düşünceye çok uzun süre takılıp kalmak kesinlikle ateşle oynamak olur ve bu yolculuğun amacı kafamı soğutmak olduğu için, keskin bir virajda yolun önüne düşüncelerimi geri çeviriyorum. Dar şeridin her iki yanında çam ağaçları yükseliyor, başımın üstündeki uğursuz bulutlar gökyüzünü karartarak kendimin karamsar bir yansıması haline getiriyor ve ben Camaro'mun zahmetsizce kaymasını kısa bir an için keyifle izliyorum.

Sonra telefonumun vızıltısı tekrar başlar ve lanet şeyi pencereden dışarı atmak isterim. Yüksek sesle küfürler savurarak, yolun önümde tekrar biraz düzleşmesini beklerim ve sonunda telefonu çıkarırım.

Ekrana bakmaya bile tenezzül etmeden, hırlayarak cevap veriyorum. "Bu sefer ne var, Black? North'a bir saatliğine dışarı çıkacağımı söyledim, bu çok mu fazla bir istek..."

Beni keser. "Onu bulduk."

Lastikler rahatsız edici bir şekilde gıcırdarken, yoldan sapıp aniden durdum. Arkamdaki araba, beni geçmek için ani bir manevra yaparken kornasını çalıyordu. Geçerken bana orta parmağını gösteren sürücüyü neredeyse fark etmedim, tüm dikkatim o üç küçük kelimeye odaklanmıştı.

Onu bulduk.

Kelimeler, düşünmeden panik içinde ağzımdan dökülüyor. "Nasıl? Nerede? Lanet olsun, sen keşif görevinde değil misin? Ona ne kadar sürede ulaşabilirsin? North bugün Sharpe ile buluşacak ama onu arayıp silahlandırmasını sağlayacağım... Lanet olsun... Nox nerede?"

Kieran'ın sesinde her zamanki alaycı dostluk tonu tamamen yoktu, ama o kadar uzun süredir arkadaşız ki, bu konuda saçmalamamasını hiç şaşırtıcı bulmadım. "Onu merak etme, North son anda onu görevden aldı, şükürler olsun, çünkü... Dinle Gryph, ona gitmeme gerek yok, *şu anda* ona bakıyorum."

Onun kanında yıkanmak istiyorum ve bu duygunun şiddeti ciğerlerimdeki havayı boşaltıyor.

Hiç kıskanç bir tip olmadım, o işi North'a bırakırım, ama ben bu yolun kenarında sıkışıp kalmışken Black'in ona yakın olması fikri, Black'in bu tür utanç verici bir şeyi bana uzun süre karşı kullanacağını fark etmeden önce dudaklarımdan bir haykırış koparır.

O ise bu konuda yorum yapmıyor ve sessizlik uzadıkça, panik dalgası damarlarımdan buz gibi bir akıntı geçiriyor. "Ne oldu, ne oluyor? Ne haltlar dönüyor, söyle bana Kieran!"

Derin bir nefes aldı. "Kahretsin, üzgünüm, endişelenecek bir şey yok. O sadece... fotoğraftakinden farklı görünüyor."

Yine bir homurtu çıkar, ama bu sefer kasıtlıdır. "Bu ne demek lan?"

Sonunda cevap vermeden önce, sabrımın son damlasını da yok etmek niyetiyle tereddüt eder. "Saçları beyaz."

Bekliyorum, ama başka bir şey söylemeyince alaycı bir şekilde gülüyorum. "Hepsi bu mu? Bir kuaför randevusu yüzünden beni deliye mi çeviriyorsun? Bir güvenlik çemberi oluştur ve buraya gelip beni naklet."

Bana içinden homurdanıyor. "Bu boya işi değil, pislik, saçları parlıyor lan. Hiçbir yerin ortasında bir kafede duruyor, yetenekli olmayan insanlara karışmak için çok uğraşıyormuş gibi giyinmiş, ama tüm bina ona gizlice bakıyor çünkü saçları... çok ürkütücü dostum."

Onun hakkında böyle konuşmasından hiç hoşlanmıyorum, ama ona bunun için kızmadan önce, "Makai onu okuyamaz" diye patlar.

Bu beni durdurur. Makai bugün hayatta olan en güçlü İzci olmayabilir, ama daha önce yetenekli kişileri okumakta hiç sorun yaşamamıştı. Güç seviyelerini veya tam yetenekleri doğru bir şekilde ölçemez, ama her zaman "tadı"nı anlayabilir.

"Ona ne kadar yaklaştı?"

"Ona kahve almaya gönderdim. Kız onun yetenekli olduğunu biliyordu, ona çok yaklaşmaktan kaçındı, ama bina küçüktü, bu yüzden onun yanından geçmek zorunda kaldı. *Hiçbir şey* hissetmedi, Gryph."

Aniden durur, içinden küfürler mırıldanır ve sonra bana fısıldar: "Eşyalarını toplayıp gidiyor, ben de buraya gelmemin asıl nedeni gelmeden önce gitmeliyim. Onun dikkatini çektiğini sanmıyorum ama o pislik onu görürse ne yapacağını biliyorsun."

Silas Davies; Direniş'in öcüsü. O bir sosyopat, bir katil ve ülkedeki tüm yeteneksizleri ortadan kaldırmaya kararlı acımasız bir diktatör. Bond'umu onun pençelerinden uzak tutmak için her şeyi yaparım, özellikle de o, onun parçalamaktan zevk alacağı bir anomaliyse.

Onun dikkatini çeken yetenekli kişilere yaptığı iğrenç eylemleri anlatan çok fazla rapor okudum.

"Yapın. Ne gerekiyorsa yapın, onu Draven'a götürün."

Kieran beni almaya geldiğinde, malikaneye geri dönüp Camaro'yu garaja güvenli bir şekilde park etmiştim. Sürüş, beni saran çaresizlikten, kendi bağımın içgüdüsel dürtülerinden, Bond'umu bulup onu güvenli bir yere götürmem gerektiğinden uzaklaşmam için berbat bir dikkat dağıtıcıydı. Son duyularımı korumaya çalışırken, derim adeta vücudumdan ayrılıyordu.

İkincim ön holde ortaya çıktığında, üniformasının önünü kanla lekelediği için neredeyse son kontrolümü de kaybediyordum.

O sadece başını sallayarak bana karanlık bir bakış attı. Onun gibi birinin, özellikle de bana karşı, bu tür şeylerden dolayı sinirlenmesi pek olası değildir ve benim bağım, kafasını kırıp zihnini karıştırarak tüm soruların cevabını bulana kadar durmak bilmiyor.

Alaycı bir şekilde bana, "Hediyeni boşa harcamana gerek yok; küçük bağın çok sert bir sağ kroşe vuruşu var." der.

Ben de ona vahşi bir bakış attım. "Ona ne yaptın sen? Ve beni almaya gelmeden önce bir Şifacıya gittiğini söyleme, zaten zar zor kendimi tutuyorum."

Bana başını sallar, benim hoşuma gitmeyecek kadar rahat bir şekilde, çünkü hayatımda hiç bu kadar ciddi olmamıştım. Eğer ona zarar verdiyse, o zaman öldü demektir ve dürüst olmak gerekirse, onu öldürmem bir iyilik olur.

North, bunu öğrenirse, gölgelerinin önce işi gerçekten berbat etmesine izin verirdi.

"Bir şey onu korkuttu, bu yüzden onunla konuşmaya çalıştığımda, hiçbir riski göze almadı. Ben ağzımı açamadan ona vurdu ve sonra kaçmaya başladı. Makai çıkışı engelledi, onu ikna etmeme yardım etmeye hazırdı, ama sonra Harrison gözetleme yaptığı yerden Direniş keşifçilerini gördü ve ben onu yakalamaktan başka seçeneğim kalmadı. Ciddiyim Shore, onu yakalamasaydım, Direniş'in gözetleme operasyonunun ortasında kalacaktı, bu yüzden yapmam gerekeni yaptım. Onunla uğraşırken yarı vaktini revirde geçirmemek için *bol* şans, o vahşi bir şey."

Kafamın içinde küfrederek, uzattığı kolunu tuttum. "Sana doğrudan bana gelmeni söylemiştim..."

O, öfkesi iyice patlak vermiş bir şekilde sözümü keser: "Ve yaptım da! Aarav göreve geri döndü ve beynimde oksijen olmadan Işınlanma yapamadığım için tekrar nefes alabilmem için burnumu düzeltti. Merak etme, pislik, yüzüm hala çok ağrıyor."

Ben cevap veremeden onun Yeteneği devreye giriyor ve sonra kusmamak için uğraşmakla meşgul olduğumdan onunla tartışacak halim kalmıyor. Bizi ikimizi de Tac Response Office'e, zaten insanlarla dolu olan gözetim odasına ışınlıyor. Neyse ki çoğu TacTeam personeli, zihinlerinde sürekli bariyerler oluşturmak için eğitilmişler, bu yüzden her düşünceleriyle saldırıya uğramıyorum, ama birkaç

yolunu şaşırmış Konsey üyesi, köşede ter içinde toplanmış, endişeleri dalgalar halinde yayılıyor ve akan bilgi akışını karıştırıyor.

Başka bir şey daha oldu.

Hediye sahibi olmayan biri bile Dravens'ları kolaylıkla ayırt edebilirdi. Aynı yüzün farklı versiyonlarına sahip, koyu saçlı ve daha da koyu mavi gözlü, açıkça kardeş oldukları belliydi, ama asıl ipucu, tüm odanın ikisine de geniş bir mesafe bırakmasıydı.

Zaten üniformasını giymiş olan Nox, en kötü kabusuyla yüzleşmeye hazırlanıyormuş gibi görünüyor, ama bana alaycı bir şekilde bakarken sesi hala sakindir. "Gerçekten de çok zaman harcıyorsun."

Sert cevabımı yutmak zorundayım, çenem o kadar sıkı ki dişlerim neredeyse çatlayacak, ama sonra North benim bakışlarımla karşılaşıyor ve düşüncelerini bana doğru itiyor, ve önemsiz tartışmalar toz gibi dağılıyor.

Davies, Black Oleander'ı dışarı çıkardıktan birkaç saniye sonra geldi. Bir şey arıyorlar ve onu bulmak için tüm kasabayı didik didik ediyorlar. Onun yoluna çıkıp Direniş'in eline düşmesine birkaç saniye kalmıştı.

Midem bulanıyor ve boğazıma yükselen safrayı yutuyorum. *O şimdi nerede? Onu kim koruyor?*

Nox, Makai ve Aarav'a hırlamaya başlar, olanlarla ilgili ifadelerini sorgular ve bizim Bağımızla ilgili olmayan her şey hakkında cevaplar ister. Onu incelemekten kendimi alamıyorum, kontrolünün kaybolduğuna dair işaretleri aramak eski bir alışkanlığımdır, ama cildinde siyah lekeler ya da gölge halkaları yok.

Henüz değil.

North, bana cevap vermeden önce kardeşini değerlendirmek için bakışlarını benimkine çevirdi. *O, gözaltı odasında, Konsey ofisine nakledilmeyi bekliyor. William az önce geldi, naklini denetleyecek ve ben de Gabe'i oraya çağırdım, biz bu konuyla ilgilenirken onu koruması için. Nox'un tepkisini taktiksel bir yanıtla yönlendirebileceğimizi, ne aradıklarını öğrenebileceğimizi ve Davies'in planını çözebileceğimizi umuyorum. Kavga, onlar buluşmadan önce onu sakinleştirmeli*

ve şansımız varsa, planları hakkında yeterince ipucu bulup, o... ona alışana kadar zihnini başka şeylerle meşgul edebiliriz.

Kısa bir baş sallamayla, bir saniye bile kaybetmeden topuklarımı döndürüp dolaplara doğru yürüyerek üniformamı almaya gittim. Hiçbir şey düşündüğüm gibi, istediğim gibi gitmiyordu, ama başka seçeneğim yoktu. North gibi William'a güvenmiyorum, ama Gabe'in Bond'umuzu güvende tutacağına güveniyorum. Onu kendim eğittim ve personelimiz yetersiz olduğunda takımlarla birlikte dışarı çıkabilecek duruma geldi bile. Bond'umuzu korumak için ne kadar istekli olsam da, North'un planının tartışmasız bir şekilde mantıklı olduğunu inkar edemem.

Nox'u şu anki haliyle kaçak Bond'la aynı odaya koyamayacağımız da şüphe götürmez bir gerçek; gölgeler onu canlı canlı yiyip bitirir. Onun nefretinin her santimini hak edip etmediğine dair jüri hala karar veremedi, ama ben onun bu tür bir ölümü hak edecek bir şey yaptığını kabul etmiyorum. Bond'u karşımda görene kadar bunun cevabını bilemeyeceğim için içimden bir öfke yükseliyor.

Ofise geri adım attığım anda odaya bir sessizlik çöker, ellerim hala silahlarımı kontrol ediyor, bu eski alışkanlığımdan bir türlü kurtulamıyorum. Odada, cepheden getirilmiş yarım düzine ekstra Tac personeli var ve beni engelliyor olsalar da, hepsinin tedirgin olduğunu anlayabiliyorum. Geriye dönüp baktığımda, North'un gözlerinin kaymış olduğunu, kendini kontrol etmeye çalışırken yumruklarını masaya bastırdığını görüyorum.

Nox ve ben, onun boş gözlerini görünce kendimizi kaybetmeyen tek iki kişiyiz. Draven soyunun bu anomali özelliği, ne kadar asimile olmaya çalışsalar da onları diğer Yetenekliler topluluğundan ayırıyor.

Nox bana dönüyor, sesi alaycı bir şekilde uzuyor. "Bir Tetikleyiciyi patlattılar. Bütün kasaba yok oldu."

Tetikleyicinin ardından iki gün boyunca bununla uğraşıyoruz.

Draven'a geri dönüp nihayet, *nihayet* Bond'umu görebilmek için can atıyorum, ama Direniş saldırıları asla tek başına gerçekleşmez. Aynı anda dört başka kasaba da saldırıya uğradı, ancak burayı temizlemek için bir Tetikleyici yok ve Direniş onlarca masum sivili öldürürken ben onlara sırtımı dönmem mümkün değil.

Gabe'i ekiplerden birine göndermek zorunda kalıyoruz ve William'ı Bond'umuzu korumakla görevlendiriyoruz, ama kaynaklarımız çok kısıtlı ve TacTeams'de yeterince üst düzey yetenekli kişi yok. Gabe'in görevlere çıkması bile yasak, liderlik yapması ise hiç söz konusu olamaz, ama Makai ve Harrison onu iyi destekliyorlar ve North onu dört bölgeden en güvenli olanına gönderiyor.

Üzerinde tek bir çizik bile olmadan geri dönüyor, ama görevleri nedeniyle kesinlikle zarar görmüş, Direniş'in anlamsız şiddeti tarafından ondan çalınan genç ve naif bir iplik. Aynı şekilde benden çalındığı anı, sanırım asla unutamayacağım bir netlikle hatırlıyorum.

Hepimiz kir ve şiddeti, sanki bu dehşeti temizleyebilecek kadar sıcak su ve sabun varmış gibi, lavaboya yıkadıktan sonra, Konsey ofislerine geri dönüyoruz ve ayaklarım yere basar basmaz, düzinelerce bilinç akışı ile boğuluyorum. Refleks olarak hepsini filtrelerim, sıra dışı bir şey ararım ama hiçbir şey bulamam. Sinir bozucu bir şekilde, Bağlantımı duyamıyorum ve bu beni daha da sinirlendiriyor.

North ve Nox'un amcası, sorgu odasının kapısında bizi karşılıyor ve dikkatlice bastırdığı esnemesi beni rahatsız ediyor.

Onun diğer üst düzey ailelerin reislerinden çok daha iyi bir adam olduğunun farkındayım, ama bu çıtanın *çok düşük* olduğunu da biliyorum. Bunun nedeni, sahip olduğu muazzam servet mi, yoksa ellili yaşlarına gelmiş olmasına rağmen hala kendi Bond'unu bulamamış olması mı, bilmiyorum, ama William Draven'ın gerçeklerden kopuk olduğu konusunda hiç şüphem yok. Her şeye çok dikkatsiz ve kayıtsız davranıyor, neredeyse ilgisiz denilebilecek kadar, ve North'un önceliklerini kendi Bond Grubu'na kaydırması konusunda neredeyse öfke nöbeti geçirmesi beni çileden çıkarıyor.

Bunların çoğunu yeteneğim sayesinde biliyorum, bu yüzden şimdilik bu konuda dilimi tutmak zorundayım. North onu seviyor ve ben de kesinlikle

Nox'un duygularını aşk olarak nitelendiremem, ama benim en iyi arkadaşım olan yaralı Draven de bu adama kesinlikle düşkün.

"Orada sıkıntıdan patlaması dışında, durumu iyi. Açıkçası North, zavallı kızı evde bekletebilirdin."

Bunun berbat bir fikir olmasının en az bir düzine nedeni var ve William bunlardan en az beşini kendisi bulabilmelidir. Gabe, Draven'ın fark etmeyeceğinden emin olduğu anda bana bir bakış atar ve elindeki kahve fincanıyla dudaklarının kıvrımını gizlerken düşüncelerini bana aktarır.

North beni çağırmadan önce onu izlemek için buraya geldiğimde, William Hannity ile sohbet etmekle meşguldü ve benim geldiğimi fark etmedi. North'a bunu söyledim ve o da onu azarlamak için aradı, ama ona güvenmemiz gerektiğini düşünmüyorum. Yani, mecbur kalmadıkça.

Ona başımı sallayarak beni gözlem odasına takip etmesini işaret ettim ve *"North'la konuşacağım" diye* cevap verdim*. Bu sefer elimiz kolumuz bağlıydı, ama bundan sonra her şeyi Bond Group içinde tutmamız konusunda hemfikirim.*

Gabe başını sallıyor ama bu dikkati dağılmış, yarı yürekli bir hareket, sanki dinlemiyormuş gibi, yüzünde hissettiği tüm duygular açıkça yazılmış halde sorgu odasına bakıyor. Elimi yüzüme sürerek, kalbim göğsümde çılgınca atarken, sonunda başımı kaldırıp Bond'umu ilk kez canlı olarak görüyorum. Binadaki düşüncelerin ve beyin dalgalarının çıkardığı tüm gürültü anında boğuluyor.

O gerçekten muhteşem.

İlk bakışta, elimizdeki tek fotoğrafındaki gibi görünüyor, hâlâ kartlıkta sakladığım, onun yokluğunda geçen beş yıl boyunca orada duran fotoğraf. O küçük kareye sayısız kez baktım. Artık kendi yüzümü tanıdığımdan daha iyi tanıyorum ve onun büyük mavi gözleri, koyu kirpikleri, yüksek elmacık kemikleri veya dolgun dudakları hakkında önemli bir değişiklik yok. Sadece biraz daha keskinleşmiş.

Ne kadar uzun bakarsam, saçlarının keskin renginin tek önemli değişiklik olmadığını o kadar çok anlıyorum.

Cildi hayalet gibi beyaz, o kadar soluk ki sorgu odasının boktan floresan ışıkları altında neredeyse parlıyor. Kieran'ın neden bunu ürkütücü bulduğunu anlayamıyorum, bu düşünce beni yine sinirlendiriyor. Ondan gözlerimi alamıyorum.

O lanet olasıca mükemmel.

Ona olan takıntımın ötesini görebilmem ve onun evsiz gibi giyindiğini fark etmem bir dakika sürüyor. Kieran, Tac Eğitim Merkezi'ndeki ofisimde onunla ilgili buldukları her şeyi sakladığını söyledi, bu yüzden birinin ona kıyafet seçtiği açık. Görünüşe göre ellerine ilk gelen şeyi almışlar, süveter ona en az üç beden büyük ve üzerinde çuval gibi duruyor.

Makyaj yapmamış ve yorgun görünüyor, ama saçları bir tarafa özenle örülmüş. Saçlarının parlaklığı, yardımcımın söz verdiği gibi, doğaüstü. Bu kıyafetle ne kadar gülünç görünse de, onun kesinlikle farklı biri olduğu gerçeğini gizleyemez.

Arkamdaki kapı tekrar açılıp North içeri girdiğinde, ses tonumda kötü tavrımı gizlemeye çalışıyorum.

"Onun kıyafetlerini almaya kimi gönderdin?"

Kapıda durup, geniş vücuduyla kapıyı açık tutarak, Nox'u gözetlerken aynı zamanda Bond'a da bakabilmek için. "Olivia. Oleander hakkındaki raporları pek umut verici değildi. Zorlu bir mücadele bizi bekliyor."

Alaycı bir şekilde, aptala başımı sallarım. "Onunla konuşması için *Olivia*'yı gönderdin, North. Giydiklerine bak. Bond'umuzun ona Black'e yaptığı gibi davranmadığına şaşırmalısın."

Bana sert bir bakış attı. "Kimsenin ona söylediği hiçbir şey onu en ufak bir şekilde sarsmadı, tekrar kaçmasına izin verilmeyeceği gerçeği hariç."

Gabe boynunun arkasını kaşıyarak derin bir nefes aldı. "Bu... yasal mı ki?"

Kesinlikle etik değil, ama Bond'umuzun son beş yıldır hiçbir ipucu olmadan maruz kaldığı tehlikeler, benim için tüm bu ahlaki kaygıları bir kenara itti—en azından şimdilik.

North'un yüzü, gözleri üzerinde dolaşırken değişmiyor, dudakları hala aşağı doğru kıvrılmış durumda, ama o, tam bir pislik gibi davrandığında bile

tam bir pislik gibi davrandığı zamanlarda bile. Bond Grubu arasındaki uçurumun ne kadar genişlediğini, son beş yıldır gerçek dostluklar ve sadakatler kurmak için harcadığımız tüm çabaların bir anda paramparça olduğunu biliyor. Onunla birlikte hasar kontrolü yapmam gerekirdi, her zaman yaptığım gibi, ama şu anda çok sinirliyim, numara yapamayacağım.

Doğal olarak, North bunu sadece onun yapabileceği şekilde yüzüme vurur.

"Direniş güçleniyor. Ne planlıyorlarsa, ellerindeki her şeyi ortaya koyacak kadar büyük bir şey. Yüzlerce keşif eri ve askerlerini ortadan kaldırdık, ama yine de planlı bir misilleme belirtisi yok. Böyle bir kayıp verdikten sonra bizi asla kontrolsüz bırakmazlar. Ne arıyorlarsa, hiçbir şeyin çabalarını engellemesine izin vermiyorlar. Bağımız, Tetikleyicinin kapsama alanına neredeyse yakalanıyordu."

İhtiyacım olmayan bu hatırlatma ile içim yine sıkıştı ve Gabe ayaklarını kaydırarak nefesini verdi.

"Şu anda birbirimizle aynı fikirde olup olmadığımızın önemi yok; Bond'umuzu, onu güvende tutabileceğimizden şüpheye düşürerek bırakamayız... ve burada."

Göğsümü sıkıştıran öfkenin derinliği, bu haftanın ne kadar berbat geçtiğinin kanıtı. Genelde North'un saçmalıklarını yüzüne vurmamak konusunda oldukça iyiyimdir, ama burada durup onun konsey taktiklerimizi Bond'umuza uygulamasını dinlemek, beni zorluyor. Bond'umuzun iyiliği için, North'un şu anda uğraştığı çok daha değişken ve acil bir tehlike olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyor.

Onun gerçekte kimi yatıştırmaya çalıştığını anlamak için ona bir bakış atmak yeterli ve bu kesinlikle sorgu odasındaki kaçak değil. Ben ya da Gabe de değil, kaos ve katliamın eşiğinde sallanan, kardeşi olarak adlandırdığı Death Dealer.

Derin ve düzenli nefes almaya zorluyorum kendimi. "O zaman bu kabusu bitirelim."

İKİ

NOX

Onu eve götür. Onu tüm bu insanlardan uzaklaştır, onu koruyabileceğimiz, koruyabileceğimiz, saklayabileceğimiz bir yere götür, siktir...

Duvardan uzaklaşıp, North'un bakışları camın arkasındaki kıza aşık bir köpek yavrusu gibi dalgın dalgın bakarken, içimden öylesine şiddetle küfürler savuruyorum ki, North'un bakışları birden bana çevriliyor. Bağımın beni tırmaladığını hissedebiliyorum, tıpkı birkaç gün önce North'un bağının kontrolü ele geçirmek için çaresizce çabaladığı gibi, ve bu çaresizliği midemi bulandırıyor.

North tüm bunları görüyor ve hemen hasar kontrolüne başlıyor. "Hepimizin bekleyen raporları ve özetleri var, bana çözmem gereken bir düzine yeni sorun yaratmadan bunu bitirmeye çalışalım."

İçimde bir tiksinti dalgası yayılıyor, ama Direniş Kamplarında beni yıpratmak için kullandığı pek de ince olmayan stratejisi o kadar işe yaradı ki, gölge yaratıklarımın geri kalanını tüm binayı yok etmeleri için serbest bırakmadan onları o odaya kadar takip edebiliyorum, yani belki de burada bir şeylerin peşindedir.

Gabe ilk olarak içeri girer, kapıdan içeri girer girmez başını çevirip ona bakmaz, ama diğer ikisi ona hiç tepki göstermez. Bütün bu olayda komik bir yan bulabilseydim, onunla olan lanet olası takıntısını o kadar iyi sakladıkları için, şimdi çocukça kaçamağının sonuçlarıyla yüzleşirken korkarak sinmiş olması hoşuma giderdi. Ancak bunun için çok meşgulüm ve onların arkalarından odaya giriyorum, terapistlerim ne kadar karşı çıksa da, yaşadığım dünya için çok yararlı olduğu için vazgeçmeyi reddettiğim aşırı uyanık başa çıkma stratejisine geçiyorum.

Oda, Konsey Ofisleri'ndeki en sert mekanlardan biri ve sorgulamamızın son günlerinde, temiz bir şekilde yürütüldüğü zamanlarda kullanılıyor. Buraya gelen Yetenekliler genellikle

gözaltı hücrelerine nakledilir ve alternatif teknikler uygulanır. Playboy Draven görünüşü ve dikkatlice yatıştırıcı sözlerine rağmen, William'ın kaçak Bond ve son beş yıldır zamanımızı ve kaynaklarımızı boşa harcadığı için hak ettiği cezaya dair kendi görüşleri olduğu açıktır.

Onun Olivia'yı ona göndermek için seçmesine şaşırmadım.

Kızın bakışları diğerlerini incelerken benimkilerle çarpıştığı anda, tekrar başka yere bakıyor, başını eğip yutkunuyor. Merkez Bağları'nın kontrolsüz bir şekilde uyguladığı manipülasyonlara aşina olduğum için ona alaycı bir şekilde bakmaktan kendimi alamıyorum. Kuzey bile, onun küçücük bedenine o kadar odaklanmış ki, hoşnutsuzluğunu gösteremiyor. Kız acınası bir halde. Tamamen bitkin ve şok edici derecede küçük, kendini kucaklayarak duruyor.

Annem de aynı oyunları oynardı.

Sadist fetişlerini narin bir kadının içine sararak içinde gizlenen canavarı saklar, çaresizlik ve kırılganlık numarası yapar, böylece kimse onun içindeki gerçek ahlaksızlığın derinliğini tahmin edemez ve arzularının nesnesine yalakalık yapar, böylece kimse onun her zaman uygulamaya koymak için can attığı şiddeti tahmin edemez.

Zihnim döngüye girse bile, Yeteneğim ve bağım göğsümde güvende kalır.

Aklımın kontrolünü kaybetmeye başladığımı hissettiğimde, içgüdüsel olarak zihnimdeki engelleri kontrol etmeye başlarım. Gryph her zaman sınırlarım konusunda militan bir tavır sergilemiştir, ancak zihnimin yansıttığı şeyleri algılamaktan kendini alamaz. Nadiren de olsa, bu daha önce de oldu ve bir keresinde travma tepkimin gücüyle kazara zihnime çekildi bile.

Şu anda zihnimin işleyişini görseydi, benim içimde iki varlığın yaşadığı ona açıkça anlaşılırdı. Kendimi, düşüncelerimi veya gölgelerimi kontrol edemiyor olabilirim, ama bağ her şeyi benim için kontrol altında tutuyor. Bağımız ikimizi de güvende tutuyor.

Bağ, bakışlarımı, *bizim* bakışlarımızı, kıvrılmış kızın üzerine çevirdiğinde, artık sadece ikimizi değil, bağımızı da güvende tutmadığını fark ederek midem bulanır.

Eğer bizi fark ederlerse, ona ne yapacaklar?

Anında safra kusmak üzereyim, refleks olarak onu yutarken bir sandalye kapıp yüzüme alaycı bir ifade takınıyorum. Bağımın bunu izin verdiğine eminim, çünkü duyguları anlamıyor, *insanlığı* hiç tam olarak kavrayamadı, çünkü hala kızdan gözlerimi ayırmama izin vermiyor.

Ondan gözlerimi ayırmak için çaresizce çabalıyorum.

Özellikle de o başını kaldırıp Gryph'ten başlayarak Gabe'e kadar hepimizi yavaşça değerlendirirken. North'un üzerinde biraz tereddüt ediyor, kardeşim onun zaten hasarlı dış görünüşünü daha da kırıyor, sonunda tekrar bana bakıyor.

Bu sefer bağımın tepkisine hazırlıklıyım.

Eğer ona bir şey yaparsak, North ve Gryph'in beklentilerinin dışında davranırsak, ikimizi de öldürürler. Ne derlerse desinler, onlar o kıza ait.

Hiç hoşuna gitmiyor, ama bana cevap vermeden önce kontrolü geri kazanabilmem için yeterince uzun bir süre duraksıyor. *Bizi öldüremezler. Kimse öldüremez, artık o bizimle olduğu sürece.*

O kız beni asla elde edemez, bunun için cesedimi çiğnemesi gerekir. Kendi zihninde yaşayan bir bağa yalan söylemek imkansızdır, bunun çok iyi farkındayım, ama onun da inkar edemeyeceği birçok gerçek var.

O bizi istemiyor, ben de onu istemiyorum. Ona dokunmaktansa ölmeyi tercih ederim.

Hâlâ içimdeki kaynayan kabusla boğuşmaya odaklanmış durumdayken, Gabe öfkeyle, "Nereye gittiğini ya da neden gittiğini sormaya gerek var mı?" diye bağırır.

Nefesi değişir, ona olan farkındalığım bıçak sırtı kadar keskinleşir, ama o cevap vermez. Bakışları, aramızda kimin yumuşak kalpli olduğunu, zihinlerimize girip Bond Grubu'nu tamamen mahvetmek için bir giriş noktası bulabileceğini anlamaya çalışır gibi, aramızda gidip gelir.

Gabe on dokuz yaşında. Bir saldırıda babasını, ardından Bonded'ın yas döneminin gerilemesi nedeniyle annesini kaybetti ve Direniş'in saldırısından sonra iki gün boyunca temizlik yaptı. Uyumadı, yemek yemedi, rapor vermedi ve şikayet etmedi ya da emri sorguladı.

Bir kez. Gryph kadar ona yakın değilim, ama bu tamamen aramızdaki yaş farkından kaynaklanıyor, karakterinden değil.

O, bu acınası kızdan daha iyisini hak ediyor.

North da bunu görüyor ve Gabe'den dikkatini, mükemmel bir şekilde sergilediği meclis üyesi rolünü kullanarak başka yöne çekiyor. "Seni bulmak çok zor oldu. Seni bulmak için çok fazla kaynak harcadım."

Ağlayacakmış gibi görünmeye başlar, sanki gözyaşları onu bu durumdan kurtaracakmış gibi, ve ben onun haklı olduğundan çok endişeleniyorum, bu yüzden tek kelime etmeden bunun olmasına izin veriyorum. "Orada nasıl hayatta kaldığını merak ettim. Kendini sattığını varsayıyorum, sunabileceğin başka bir şey yok. Test sonuçlarının gelmesini beklemem gerekecek, sonra sözleşmeyi tamamlayıp senden hakkımı alacağım."

Hemen üzgün küçük kız rolünü bırakıyor, gözlerinde öfkeyle parlayan bir ateş, gözyaşlarını o kadar çabuk yakıp yok ediyor ki, bunların sadece beladan kurtulmak için yaptığı bir numara olduğuna şüphe yok. Küçük akıl oyunlarını gördüğüm için öfkeleniyor, ama benim bu konuda ondan çok daha iyi olduğumu bilmiyor.

Annem bunu sağladı.

Dişlerini sıkarak neredeyse hırlayarak, "Bu, benim sana dokunmanı istediğimi varsayıyor. Hiç de öyle değil, Draven."

Reddedilmeyi pek iyi karşılamıyor ve egosunu kışkırtmak, özellikle de *böyle* tepki verdiğinde, son derece tatmin edici. "Peki beni nasıl durduracaksın, Bond? Kan tahlillerin yeteneğini göstermedi, bizden ne saklıyorsun? Yoksa yeteneksiz ve tamamen boş bir insan mısın?"

Gözlerinde parıldayan şiddet, b e n i m ve Bond için bir uyuşturucu gibidir, ama tamamen farklı nedenlerden dolayı. Kan dökücü Bond'un bizimle hayatını paylaşmasını arzuluyor.

O şiddeti onu *mahvetmek* için kullanmak istiyorum.

Gryph koltuğunda hafifçe kıpırdanıyor, söylediklerimden hoşnut olmadığını ve ben çenemi kapatmazsam kısa süre içinde müdahale edeceğini ima edecek kadar. Gabe ikimize de bakışlar atmaya başlar, endişeleri hiç de ince değildir, ama kız sadece bana bakmaya devam eder. Gözlerini kırpmaz, geri çekilmez ve ben de o delici mavi bakışları, ondan ne kadar nefret ettiğimi tam olarak anladığından emin olana kadar sürdürürüm.

North masaya bir zarf attığında kız irkilir, kardeşim zarfı ona doğru kaydırırken bakışlarını ondan ayırmaz ve ona dik dik bakar. "Bu telefon her zaman yanında olmalı. Seni ararsam, telefonu açacaksın. Eğer ikinci kez aramak zorunda kalırsam, bedelini ağır ödersin. Telefonu açmazsan, kaçtığını veya kaçırıldığını varsayacağım ve seni bulmak için emrim altındaki tüm kaynakları seferber edeceğim. Anlaşıldı mı, Fallows?"

Gözleri daralır, bir kez daha onun tarafından sarsılır, sonra sıkılmış dişlerinin arasından "Anlaşıldı" der.

Onun muamelesine karşı öfkeyle teslim olmasını izleyerek alaycı bir şekilde güldüm. "Ona karşı oldukça uysalsın. Görünüşe göre sonunda aranız iyi olacak, kardeşim."

Bana benimkine rakip olacak kadar tiksinti dolu bir bakış atarak, “Hiçbirinize dokunmayacağım. Bana parmağınızı bile sürmeye kalkışırsanız, suç işlemiş olursunuz ve ben de seve seve Konsey'in önüne çıkıp, hiçbirinizi ne kadar istemediğimi anlatırım” diye bağırır.

Keşke bu doğru olsaydı.

Gabe odadan neredeyse kaçarken gözlerindeki parıltı, onun da diğerleri gibi yalan söylediğini kanıtlıyor ve ben haklı olduğumu hissediyorum. Bir daha asla başka bir Bond'un merhametine kalmayacağım. Ne kadar güzel paketlenmiş olursa olsun.

Sorgu odasının kapısı arkamızdan kilitlendiği anda, North, "Yalan söylüyor," diye bağırır.

Gryphon ona cevap vermez, bizim yönümüze doğru kıpırdamaz bile, ama onun öfkesini doğru bir şekilde okuyabilmem için buna gerek yoktur; birbirimizi çok uzun zamandır tanıyoruz. Havada asılı kalan sorulmamış soru yüzünden kardeşimden öfkeleniyor.

"Bağımızla ilgili sınırlarımın ne olduğunu sana zaten söyledim, Draven; kendin çöz."

Ona alaycı bir şekilde bakıyorum, ama North, Gryphon'un arkasından bana onaylamayan bir bakış atarak cevap veriyor: "Evet, hatırlıyorum, sadece *bu durumun* ciddiyeti göz önüne alındığında, müzakereye açık olacağını umuyordum."

Bu durumun ikisi için de ciddi bir yanı olduğunu düşünmüyorum, sadece benim için ciddi. İkisi de zaten aşk hastası aptallar gibi ona hayranlık duyuyorlar, hayatımızda onun zehrinin doldurabileceği bir yer açmak için birbirlerini ezip geçiyorlar. Lanet olsun, kardeşimden göğsünde atan kalbini isteyebilirdi ve o aptal da onun için hemen kesip çıkarırdı, eminim.

Draven Bond Group hakkında duyduğu ve kaçmasına neden olan söylentiler, bunu anladığı anda etkisini yitirecek ve tüm bu kaçma ve saklanma sona erecek... Beni manipülatif Bond'un köşeye sıkıştırdığı, talepkar, alıcı ve aşağılayıcı bir durumda bırakacak.

Bir daha asla.

Gözlerim karardı, bağımı zapt etmeye çalışırken, kız için talepleri zaten sinir bozucu derecede zorlayıcı ve başa çıkması zordu, ve zihnimdeki panik sisini gidermek için yumruğumu sıkıp, kötü iyileşmiş parmaklarımın gerginliğini hissetmem gerekti.

İkisi de ellerime bakarken, sinirli bir şekilde ellerimi ceplerime sokuyorum ve bu hareketim ikisinin de benden hızla uzaklaşmasına neden oluyor. Bu korku ya da saygı değil, benim "patlamam" konusundaki endişelerinden kaynaklanıyor — ikisi de değerli küçük Bond'larına bu kadar yakınken böyle bir dehşeti yaşamak istemiyorlar. Özellikle de bizim etkileşimimizi izledikten sonra, Bond'lara olan nefretimin onun varlığıyla mucizevi bir şekilde düzelmediğini artık kesin olarak biliyorlar.

Sanki bu mümkünmüş gibi.

Gryphon boğazını temizledi. "Ne yapmış olursa olsun, o çizgiyi aşmayacağım."

North birkaç kez çok dikkatli bir şekilde nefes alır. "Sebeplerinizi anlıyorum, ancak..."

"Hiçbir şey, North. Onun ne yaptığı umurumda değil çünkü mesele o değil. Mesele ben ve benim sınırlarım. Ona karşı yeteneklerimi kullanan türden bir Bond olmayacağım. Yalan söyleyip söylemediğini kontrol edemem ama bunu kontrol edebilirim. Onun ya da bizim hayatımız tehlikeye girmedikçe sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

North tekrar ağzını açtığında, dudakları zaten hırlamaya başlamıştı, Gryphon keskin bir ses tonuyla onu tekrar susturdu. "*Hayati* tehlike, North, her gün yaşadığımız sonsuz saçmalıklar değil."

Sanki az önce kaybettiğimiz TacTeam personelini ve bunun sonucunda alınan sıkı güvenlik önlemleri hakkında sızlanmak için onu arayan konsey üyelerini hatırlamış gibi, North topuklarını dönüp uzaklaşır, şüphesiz ofisine doğru. Ayaklarım onun adımlarına uyum sağlar ve bağımın, *onun* burada olduğunu öğrendiği için beni binada kalmaya zorlamasından duyduğum hayal kırıklığını bastırırım.

Asansörün kapıları North ve benim arkamda kapanır, Gryphon tek kelime etmeden geride kalır, böylece en eski dostum tek yönlü camdan, benim en büyük kabusumun gerçeğe dönüşmesini engelsiz bir şekilde izleyebilir.

"Saçının böyle değişmesine ne sebep olabilir?"

Kardeşimin aşk acısı çeken yüzüne bakmak bile istemiyorum, sesindeki kalıcı acı beni şimdiden rahatsız ediyor. "Bilmiyorum ve umurumda da değil."

Bu onu sinirlendirir, bugün çok sinirli, ama sesi sakinleşene kadar bekler ve tekrar dener. "Onun senin için bir tehlike olduğunu düşünmüyorum Nox, ama onun iddia ettiği gibi bir anomali olmadığı konusunda hemfikirim. Yeteneğini bizden nasıl sakladığını bilmiyorum, ama saçının bir ipucu olduğunu biliyorum. Öyle olmalı; daha önce böyle bir şey görmedim, ama bağım onu seviyor."

North asla bağı hakkında konuşmaz.

Bizim, diğer Yetenekli topluluğu üyeleri kadar sakin ve normalmişiz gibi davranmak için elinden geleni yapıyor. Korku tohumları içimde filizlenmeye başlar. Eğer şimdi benimle bu konuyu konuşuyorsa, durum onun gösterdiği kadar ciddi değildir. Kendi bağım, kızı burada onunla bırakıp, onun sorusuna cevap bulmak için metinlerime dönmemi onayladığında, şüphelerim daha da artar.

O bizim yok oluşumuz için yaratılmış olabilir, ama ben oturup bunun gerçekleşmesini izlemeyeceğim. Onunla birlikte kapana kısılmaktansa, hepimizi yakıp kül etmeyi tercih ederim.

ÜÇ

GABE

Kendi Bond'um tarafından kalbim parçalandıktan sonra yapmak istediğim en son şey, brifing odasına girip Direniş keşifçilerine yaptıklarımı anlatmak, ama yine de yapıyorum.

North ve diğer Kıdemli Taktik Operasyonlar ekibi gelip bana her zamanki bir sürü soruyu sormadan önce bir saatten fazla bir süre ofisin dışında oturdum, ancak North benim için bir sürü saçmalığı halletmekte oldukça iyidir. Ona, brifingini kimin yönettiğini ve aynı ayrıcalıklı muameleyi görüp görmediğini hiç sormadım, ama bugün onun müdahalesi için çok minnettarım. Sonunda diğerlerine raporun fazlasıyla yeterli olduğunu söyleyerek gitmelerini söylediğinde, o yerinde kalır ve ben de tek kelime etmeden aynı şeyi yapmam gerektiğini anlarım.

Diğer Operasyonlar ekibi kapıyı sıkıca kapattıktan sonra, North sanki tüm dünya onun kara listesindeymiş gibi iç geçirir ve sonra gözlerimi karşılamak için başını kaldırır. "Gerçekten nasıl hissediyorsun?"

Az önce sergilediği tüm sıcaklık ve rahat gülümsemeler kayboldu, ama zorlu öğrenme sürecine rağmen, Dravens'ların kafa karıştırıcı ve karmaşık tavırlarını artık çok iyi anlıyorum. Yabancılar, sakin ve kaygısız bir meclis üyesi, etrafında zararsız bir hava yaratan, sakin bir adam görüntüsüyle karşılaşırlar ve bu da onun soyuna dair söylentileri sorgulamaya başlarlar.

Sadece North'un en güvendiği kişiler, onun özenle tasarlanmış kişiliğinin ötesinde, gerçekte ne kadar sadık ve acımasız bir koruyucu olduğunu görebilirler. Yani, sert ses tonuna ve soğuk bakışlarına rağmen, beni bu kadar sefalete sürüklediği için şu anda birine kabus gibi bir yaratık salmak istediğini çok iyi biliyorum.

Keşke sorumlu kişi bizim Bond olmasaydı.

Sorun şu ki, bu beni daha da acınası hissettiriyor. Kaderine terk edilmiş Bond Grubumuzun geri kalanı, o durumda kendilerini toparladılar.

Sorgu odası benimkinden çok daha iyiydi, kimse kusmak için kaçmadı.

Yüzümü ellerimle kapattım, ona bakmak zorunda kalmamak için.

"Danışmanlık seansına katılmam gerektiğini biliyorum ve bugün zaten çok işin olduğunu da biliyorum, ama şimdi yapıp bu işi halledebilir miyim, böylece buraya tekrar gelmek zorunda kalmam? Burada... kalmak istemiyorum."

North, kendimi açıklamaya zorlamıyor, bu binadan ve Bond'un sözlerinden olabildiğince uzağa kaçmak istediğimi yüksek sesle söylememi istemiyor. Bunun yerine, cevap vermeden önce, sanki bir şey düşünüyormuş gibi, eski bir alışkanlığıyla, elindeki kağıtları bir süre karıştırıyor. "Oleander'ı Draven'da seninle aynı sınıfa kaydettirmeyi planlıyordum, böylece ona göz kulak olabilirsin. Eğer bu... senin için *uygun değilse*, değişiklik yapabilirim."

Bu acıyı üzerinden atabilmek için yüzümü biraz daha sertçe ovuşturarak, zorlukla yutkunuyorum. "Bizden biri onu gözetirse daha güvende olur."

"Onu çevrimiçi derslere kaydettirmek ve gerçek cevapları bulana kadar onu malikanede tutmak da aynı derecede kolay."

Alaycı bir şekilde gülerim ama bu ses çok acınasıdır. "İhtiyacım olan tek cevap bende var. Onun gitmesinin bir nedeni, büyük bir nedeni olması gerektiğini düşünmüştüm. Bir şeyi gözden kaçırdığımıza emindim."

North dişlerini sıkarken çenesi gerilir ve bir saniye sonra bana sert bir bakış atar. "Başka ne olursa olsun, Gabe, bunların hiçbirinin senin hatan olmadığını unutma. O, bizimle tanışmadan çok önce bizim hakkımızda kararını vermişti; bu onun hatası, bizim değil. Bizim nasıl insanlar olduğumuzu, onun için neler yaptığımızı, neler kaybettiğimizi... hiçbirini bilmiyor. Ondan uzaklaşmak istiyorsan, uzaklaşabilirsin. Onu gözetlemek ve korumak için yeterince personelimiz var."

Yutkunuyorum, sonra tekrar yutkunuyorum, böylece sesimin hala düzgün çıkacağından emin oluyorum ve sonunda onun gözlerine bakıyorum. "Hayır, ben yapacağım. Planda herhangi bir değişiklik yapma."

Kısa bir baş sallamayla, başka bir şey söylemeden ayrılır, benim ne yaptığımı bildiğime güvenerek, ama ben onun yanıldığını biliyorum. O masada oturup, önümdeki tabağı izlerken ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum.

ellerimle, ama sonunda kapı tekrar çalınır ve her zamanki terapistim başını içeri sokar. Her zamanki gibi hemen ona gülümseyerek selam vermediğimde, Charlotte'un gülümsemesi biraz solur, ama seansa kolayca devam eder.

Odada saat yok, ama zaman çok yavaş geçiyor gibi geliyor. Bunun sadece benim iç karartıcı ruh halimden kaynaklandığından emin değilim, ama sorular her zamankinden çok daha zor ve her geçen dakika gereksiz yere savunmaya geçiyorum. TacTeam personelinin aylık programında, bu seansların her zaman izlediği belirli bir düzen vardır, ama sonunda son standart soruyu cevapladığımda, o her zamanki gibi gülümsemiyor ve beni göndermiyor.

Bunun yerine, bana acıyarak bakıyor. "Konuşmak istediğin başka bir şey var mı, seni rahatsız eden bir şey? Bana göre çok açık ki, korkunç bir şey olmuş, Gabe, ve ben sana yardım etmek için buradayım."

"Hiçbirinizi istemiyorum."

Nöro sınıflandırmalarını paylaşsalar bile, Charlotte yetenek açısından Gryphon ile aynı seviyede bile değil, bu yüzden tek yapmam gereken yüzümdeki sefil çaresizliği gizlemek ve bu aptal odadan çıkmak.

Ama yapamıyorum.

Onun koltuğuna yerleşmesini izliyorum, yüzünde sakin bir ifade var ve birdenbire onun beni kışkırttığı çok açık hale geliyor. Öyle olmalı. Kendi Bond'umun göğsümde açtığı boşluğu dolaşıp dururken, ne yaptığının farkında olmaması imkansız.

Ellerim yanımda yumruk oluyor, bağım göğsümde protesto edercesine dalgalanıyor ve Charlotte'u ürküten kapı çalmasını zar zor duyuyorum. Bir anlığına kaşlarını çatıyor, sonra ayağa kalkıp kapıyı açmak için bana mırıldanarak özür diliyor, ses tonu bizi rahatsız eden kişiye karşı çok daha keskin.

Onun için çok kötü, Kieran boktan Yetenekli tavırlarına karşı bağışık.

Omuzlarıyla odaya girer ve başını bana doğru sallar. "Hadi, Ardern, seni geri götürüp nihayet biraz uyku uyuyalım."

Charlotte ona, sonra da ayağa kalktığımda bana öfkeyle bakar. "Burada işimiz bitmedi! Onu taburcu edemem, tabii ki..."

Kieran onu keser. "Hiçbir şey olmadıkça, saatlerdir burada. Onu taburcu et ya da Draven'a kendini açıkla."

O yine ona kaşlarını çattığında, o da sırıtarak karşılık verdi. *"Nox* Draven. North başka bir toplantıya çağrıldı ve kendisi yokken kardeşini sorumlu olarak atadı. Nox'un numarası sende var, değil mi? Elbette vardır."

Kimse iyi bir günde Nox ile isteyerek ilişki kurmaz ve bugün Bond Grubumuzun hiçbir üyesi için bunun tam tersi olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yok.

Charlotte yutkunur ve Kieran sonunda elini omzuma koyup beni dışarı taşırken tekrar itiraz etmez. Çocukluğumun geçtiği evin ön kapısına varırız ve aniden yüzümdeki mutsuzluğu gizleyemememin bir önemi kalmaz, çünkü herkes bu yerin benim için ne kadar berbat bir hale geldiğini bilir.

Boynumun arkasını kaşıyarak, Bond'umla ilgili olmayan bir şey hakkında konuşmak şimdi daha kolay. "Teşekkürler. Nasıl anladın?"

Kieran omuz silkiyor, beni dik dik bakmak yerine, kapılı site içindeki diğer malikanelere kaşlarını çatarak bakıyor. "Bu çok uzun sürdü. Bu tür şeyleri milyonlarca kez yaptım, ne kadar sürmesi gerektiğini biliyorum. Orada kalman için makul bir neden kalmadığında, yeter artık dedim. Gryph onu incelediğinden, ondan saçmalık beklemiyordum, ama Draven'ın kontrol sorunları bunu yakaladığına sevindim. Neyin peşindeydi?"

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Muhtemelen diğer konsey üyelerinden biri için North hakkında bilgi topluyordu. Benim... şey, Bond'umu zorluyordu. North haklıydı, istese de istemese de artık o bir hedef."

O, Bond'un hepimizi reddetmesinin yarattığı karmaşayı konuşmaya bile kalkışmaz, sadece ağzını sıkılaştırır ve North gibi bana kısa bir baş sallama yapar. "Terapisti unut. Nox'u onun peşine salacağım ve o kaltağı bir daha asla görmeyeceksin."

Yutkunuyorum, ellerimi son bir kez yüzüme sürüyorum, ama işe yaramıyor. Şu anda hissettiğim değersizlik hissini

ve sözde evimin ön kapısını açtığımda beni karşılayan sessizlik bu hissi ikiye katlıyor.

Sınıf arkadaşlarım ve arkadaşlarımdan gelen bir dizi mesajla uyanıyorum, North'un onu kampüse götürüp dekanla görüşmesi sayesinde, Bond'umun Draven'a geri götürüldüğü haberi çoktan yayılmış. Beni de ekledikleri grup sohbetinde ikisinin fotoğrafları bile var, ama hepsini engellemeden önce onlara zar zor bir göz atıyorum. Bize duyduğu nefret, fotoğraflarda Bond'un yüzünde açıkça görülüyordu, hayır, o görüntünün her bir pikseline kazınmıştı, kusmak istiyorum.

Tüm birinci sınıf öğrencilerinin tepkileri beni çileden çıkardı.

Metinlerdeki saçmalıkların yarısının sadece dedikodu olduğunu ve diğer yarısının da bilgi peşinde koşan pislikler olduğunu bilsem de, kendi bağımı çalkantılı bir çöküşe sürükleyen utanç duygusunu atmak için uzun bir sabah koşusu yapmam gerekiyor. Hayatımın hızla, ilgisini kaybetmiş bir anneye bakıcılık yapmak, Bond Grubuma saldırmaya çalışan insanların sorularını yanıtlamak ve beni istemeyen bir Bond'u korumakla geçmesine çok üzülüyorum.

Koşudan döndüğümde, Nina çoktan gelmişti ve onun arabasını garaj yolunda gördüğüm anda omuzlarımdaki gerginlik biraz azaldı. Kahvaltı için protein shake almak üzere mutfağa girdiğimde, beni gülümseyerek selamladı ve sanki annemin kabul edeceği bir şey bulabilecekmiş gibi buzdolabını karıştırmaya başladı. Yine açlık grevine başlamış, kendine hiç bakmıyor ve onun zayıflamış halini görünce midem bulanıyor.

Onunla hiç etkileşime girmemek için elimden geleni yapıyorum.

Önümdeki yoğun üniversite ders programı ve North'un Bond'un kaldığı yurt ve oda numarasını içeren mesajı, ayrıca onun da benimle aynı dersleri aldığını doğrulayan ders programının bir kopyası sayesinde bu oldukça kolay.

Motosikletime binerken uzun bir nefes verdim, North'un Bond için hala en iyisini kabul etmesi, bu ne kadar imkansız olursa olsun ya da Bond'un hepimizi tamamen reddetmesi beni biraz şaşırttı.

Draven Üniversitesi'ne son dakikada girmek imkansızdır. Bekleme listeleri çılgınca ve en üst düzey bir aileden olsanız bile, kabul süreci en azından zorlu. Bond Grubu bağlantılarımı kullanmadan girmek, kesinlikle en büyük beş başarımdan biridir. Ailemin büyük üzüntüsüne rağmen, akademik olarak hiç başarılı olmadım, ama Draven Bond Grubu'na girdiğimi öğrendiğim andan itibaren, sadece girmek için değil, aynı zamanda öğrencilerin ortalamasında kalmak için de ihtiyacım olan notları almak için çok çalıştım.

Kimsenin, North ve Nox'un etkisini kolay bir hayat sürmek için bir bilet olarak kullandığımı söylemesini istemedim ve gelecek dönem almayı planladığım işletme dersleri, bir gün ailemin inşaat işinde babamın yerini aldığımda çok değerli olacak. O zamandan beri, insanlar ne olursa olsun dedikodu yapacaklarını öğrendim, ama önemli olan, çok çalıştığımı ve yerimi hak ettiğimi bilmem.

Bond'umu hayal kırıklığına uğratmak istemedim, ama bir şekilde bunu başaramadım.

Sabahın erken saatlerinde çıplak kollarımı saran soğuk hava, düşüncelerimin saplandığı kendinden nefret etme sarmalından dikkatimi dağıtmaya yardımcı oluyor. Hatta, genellikle korkunç olan sabah trafiği yüzünden park etmek için on beş dakika beklemek zorunda kaldığımda bile, kendimi otopark girişinde sabırla bekleyebilecek kadar sakin hissediyorum. İyi ruh halim, yurtlara varana kadar sürüyor ve etrafımda fısıltılar başlıyor.

Sonunda, Draven'ın artık resmi olarak ailemin evinde beni bekleyen korkunç durumdan kaçışım olmadığını anlıyorum... Bu, benim için katlanmam gereken yeni bir cehennem.

Elimden geldiğince bunu görmezden gelmeye çalışıyorum, başımı dik ve omuzlarımı geriye atıyorum. Bunun sadece Dravens'lara karşı bir başka kampanya olduğunu, Nox'un yine değersiz bir meclis üyesine sinirlenip kabuslarını o pisliğe yönelttiğini ve

yardım edebileceğim tek yol Bond Grubu ile toplumun geri kalanı arasına bir duvar örmek olduğunu varsayıyorum.

Kendime bunun geçici olduğunu ve Bond'uma kendimi kanıtlamanın bir yolunu bulacağımı söylüyorum. Ne yanlış yaptıysam, bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım. Tüm bunların onu da güvenimizi geri kazanmak için çalışmaya ikna etmeye yeteceğini, her şeyin düzeltilebilir olduğunu ve belki de North'un zorlaması olmadan kalmaya karar vereceğini söylüyorum.

Kısacası, kendime yalan söylüyorum.

Kusacakmışım gibi hissetmeden nefes alabilene kadar bunu yapıyorum. Sonra, tüm varlığımı kaplayan sakinlik bir maske gibi hissettirmeyecek, omuzlarımdaki gerginlik kaybolacak ve Bond'um kapıyı açtığında ortaya çıkacak olan onlarca keskin bakışa rağmen, elimi kaldırıp onun yurt odasının kapısına yumruk atarken tereddüt etmeyeceğim zamana kadar bunu yapıyorum.

Onu gördüğüm anda tüm bu çabalar boşa gider.

Yüzündeki sırıtış beni gördüğü anda kaybolur, ama ben kelimelerin nasıl çalıştığını hatırlamaya çalışmakla meşgul olduğum için bunu fazla düşünemem. Makyaj ya da gösterişli bir şey giymemiştir, ama yine de kalbim göğsümde sıkışır. Kahretsin, hatırladığımdan daha da güzel. Bu nasıl mümkün olabilir? Ona yaklaşabildiğim her seferinde, onun mükemmelliğinin her santimini ezberlemeye çalışıyorum, ama onun karşısına çıktığım anda nefesim kesiliyor.

Onu, hayallerimin her santimetresi canlanmış gibi izliyorum ve o da beni, en kötü kabuslarından çıkmış iğrenç bir ucubeymişim gibi izliyor. Kahretsin, benden uzaklaşmak için çaresizliğini havada hissedebiliyorum ve tüylerim diken diken oluyor.

Gözlerimi tekrar ona çevirerek, Nox'un en berbat tavrını taklit ediyorum, yıllarca onun insanları paramparça etmesini izlemiş olmam bana bu konuda yardımcı oluyor. Kendi lanet Bond'umla saygılı olmayan bir şekilde konuşma düşüncesi göğsümü acıtıyor olsa da, onun orada durup beni savaşmadan paramparça etmesine izin vermeyeceğim.

"Seni son gördüğüm zamankinden daha iyi, sanırım. Yurtta ilk gecen nasıldı?"

Omuzlarını silkiyor, gözleri hala buz gibi soğuk, ama bana doğru biraz kısılıyor. "İyiydi. Daha önce sokakta uyudum, oradan çok daha iyi."

Bağım anında göğüs kafesime çarptı, içimde hapsolmuş hayvan, onun dışarıda, yalnız ve korkmuş olduğu düşüncesine öfkelendi.

O bunu seçti.

Beni *katlanmak* yerine bunu seçti.

Siktir, belki de bunu yapamam.

Başka bir şey söyleyemiyorum, bunun yerine ona başımı sallıyorum ve topuklarımı dönüp çıkmak için harekete geçtiğimde, koridor anında hareketli, canlı ve "biz kulak misafiri değildik, yemin ederiz" diyen bir arı kovanına dönüşüyor.

Bağım ona doğru uzanıyor, onu çekip aldığımda benim tutuşuma karşı kıvranıyor, ama sanki kendi bağıyla ilgili bir şeye tepki gösterircesine protesto ediyor. Ama bu olamaz, onun bağını ya da yeteneğini hissedemiyorum bile. Onunla ilgili hiçbir şey hissedemiyorum, sadece reddedilme hissi.

Hediyesi olmayan bir kızla yürüyormuşum gibi.

Bu beni meraklandırıyor ve belki biraz da kindar yapıyor, bu yüzden gizlice kaçmak yerine, onun reddinin ne kadar kararlı olduğunu tam olarak test ediyorum. Kızlar da oyuna katılıyorlar, yarısı çocukluk arkadaşlarımdı ama kan tahlillerimin sonuçları çıktığında Dravens'lardan korktukları için beni terk ettiler. Ama Oli'nin onları dengesizleştiren bir yanı olduğu inkar edilemez. Onu anında ezmek istiyorlar, bu da beni öfkelendiriyor. Onlarla bir şekilde hesaplaşacağım ama şu anda onu biraz zorlamak istiyorum.

O ise farkında bile değil.

Ne kadar zorlasam da, ne kadar kız kıkırdayıp flört edip şanslarını denese de, o hiç aldırış etmiyor.

Kapı arkamızdan kapandığı anda, kendimi daha fazla tutamıyorum ve ona, Shift'imin kontrolünü kaybetmeye ne kadar yakın olduğumu tam olarak gösteren bir hırıltıyla dönüp bakıyorum. "Umurunda mı ki? Kendinden başka kimseyi umursuyor musun?"

Yurtta kalan kızların hepsi benim öfkemi görünce çığlık atarak kaçarlardı. Lanet olsun, yarısı histerik bir şekilde ağlamaya başlar

yardım çağırmak için koşarlardı, ama benim Bağım sanki ben bir hiçmişim gibi bana bakıyor.

Omuzlarını geriye atarak, bana bakmak zorunda kalmamak için sokağa bakıyor. "Eğer içinden atman gereken bir şey varsa, şimdi yapabilirsin."

Elimi koluna doladım ve telefon numarasının yazılı olduğu kağıt parçasını ona uzatırken bakışlarını bana çevirmesini sağladım, ama o sadece ona dokunduğum için kızgın görünüyordu, başka bir kızın beni istediği için değil. "Eğer bir erkek benim yanımda senin cebine telefon numarasını sokarsa, onun boğazını parçalarım. Ama sen orada durmuş, hiç umursamadan dersine hazır mısın?"

Bana hiçbir şey vermiyor, hala tepki göstermiyor, bağından en ufak bir kıvılcım bile çıkmıyor, o kadar ki, bir bağı olup olmadığından bile emin değilim... ama benimki ona ulaşmak için can atıyor.

O, tamamen ilgisiz bir şekilde şöyle diyor: "Yani seninle flört eden kızlara kızmamı mı istiyorsun? Onları durdurmaya çalışmadın ki. Sikini nereye soktuğunu neden umursayayım ki?"

Neredeyse dönüşüyordum. Gryph, annemlerin kapısına gelip bana onun öldüğünü söylediğinden beri, bu, aklımı kaçırmaya en yakın olduğum andı. Hemen oradan ayrılmam gerekiyordu, yoksa dönüşüp tüm mahalleyi kan gölüne çevirecektim.

Onu geride bırakırken ona hırıldamadan edemiyorum, kendimi tutmak için mücadele ederken gözlerim beyaz bir parıltıyla parlıyor. "Nox haklıydı. Sen sadece bencil bir sürtüksün. Senin gibi bir Bağ'ı elde etmek için ne yaptık biz?"

DÖRT

ATLAS

Kampüste dolaşan diğer öğrencilerin neşeli ve kaygısız tavırlarına katlanmak zorunda kalmak sinir bozucu, ama bu sabah havada bir şey var ki, tüm bunlara öfkeyle tüylerim diken diken oluyor. Yani, her sabah Doğu Kıyısı Üstün Yetenekli Topluluğu'na öfkelenmediğimden değil, ama bugün zihnimin arkasında bağımın kaşınması, her zamanki hayal kırıklıklarımı bin kat daha kötüleştiriyor.

Ancak, şüphe uyandırmamam gerekiyor, bu yüzden yapmak istediğim en son şey olsa da, sözde arkadaşlarımın etrafımda yaptıkları sohbeti dinliyormuş gibi yaparken dudaklarıma zorla bir gülümseme takınıyorum. Zariah ve Kyle hala Siyasi Stratejiler dersindeki grup projemiz hakkında tartışıyorlar ve Walker, Kyle'ın kolunu omzuna atarak onu sınıfa yönlendirmesine izin verirken, amaçsızca telefonunda gezinip duruyor. Her şeyi birlikte yaptığım en yakın üç arkadaşımla sabahımı böyle geçirmek nefes almaktan daha kolay olmalı, ama ayakkabılarım ayaklarımın etrafında demir ağırlıklar gibi hissediyorum.

Her sabah beni sınıfa sürükleyen tek şey, kaçış planlarımı gizli tutma konusundaki çaresiz ihtiyacım. Şu anda en son istediğim şey, sabah yedide kalkıp, elli diğer Üstün Yetenekli ile birlikte bir amfide oturup, sanki hayatı buna bağlıymış gibi bize Direniş Propagandası hakkında konuşan bir pisliği dinlemek. Adil olmak gerekirse, muhtemelen öyledir.

Basell Koleji, Üstün Yetenekliler topluluğu için eğitimde Draven Üniversitesi'nden sonra ikinci sırada yer alıyor ve buraya sadece üst düzey ailelerin çocuklarının kabul edildiği yaygın olarak biliniyor ve kabul ediliyor. Ayrıca, buraya devam eden her Üstün Yetenekli'nin Direniş'e sadık olduğu ya da sadık bir aileden geldiği de sır değil. Bu

önemli bir ayrım gibi görünmeyebilir, ama bu ayrımın gerçekte ne kadar büyük olduğunu ve benim hangi tarafta olduğumu fark ettiğimde, lanet olası hayatımın gidişatı tamamen değişti.

Ne kadar kendimi bu konuya takılmamaya çalışsam da, zihnim sürekli bu konuya geri dönüyor ve etrafımdaki sırıtan yüzleri görmek yüzüme bir tokat gibi geliyor. Hayatımın tamamını bu yetenekli insanlarla geçirdim; onların yarısının, ebeveynlerinin parasının nereden geldiğini veya hepimizin katılmak zorunda olduğu galalarda bu parayı gerçekte kime verdiklerini bile bilmediklerinin gayet farkındayım.

Aslında bu da tam olarak doğru değil. Topluluğun geri kalanı her gün saldırıya uğrarken ve Gifted'ların sokaklardan kaçırıldığına dair haberler sürekli olarak akarken, çevremdeki hiçbir öğrenci endişeli görünmüyor. Hepsi güvenliklerinin garanti altında olduğunu biliyorlar ve benim gibiyseler, bu güvenliği nasıl sağladıkları konusunda mutlu bir cehalet içinde yaşamaktan memnunlar.

Altı ay önce, annemin bilgisayarında Direniş kamplarında tutulan Bond'umun işkence kayıtlarını bulmadan önce, hayatımın mükemmel olduğunu söylerdim. Benim de mükemmel olduğumu.

Gerçek dünyaya şiddetli bir şekilde uyanmamdan bu yana, kendime rağmen kusurlarımın kapsamlı bir raporunu hazırladım. Bu, bu dönem derslere başladığımdan beri yaptığım tek araştırma ve not verilecek olsaydı, ortalamanın üzerinde bir not alırdım. Tabii ki, ahlaki açıdan yozlaşmış babama çok benzeyen özelliklerimin listesiyle başlıyor ve ne yazık ki bu liste çok uzun. Mide bulandırıcı derecede uzun; aynalardan kaçınmak ve terapiye gitmek zorunda kalacak kadar uzun.

En son eklemeler arasında, buradaki Doğu Kıyısı'nda yetenekli kişiler arasında yaşayabileceğimi düşünerek davaya bağlılığımı göstermediğim için duyduğum kibir ve çok açık olan şeylere karşı kasıtlı olarak gösterdiğim cehalet var. Direniş kötü adamlar değilse, neden yetenekli kişileri sokaklardan kaçırıyorlar? Eğer iddia ettikleri gibi onları kurtarıyorlarsa, yetenekli kişiler kendi iradeleri dışında kamplarda tutulmazlardı.

Belki de en sinir bozucu olanı, yirmi yılımı bu ahlaksız pisliklerin arasında geçirmiş olmam ve akşam yemeği partilerinde onların konuşmalarına neredeyse sınırsız erişimim olmasına rağmen, yararlı olabilecek hiçbir şeyi fark etmemiş olmamdır.

faydalı olabilecek hiçbir şeye dikkat etmemiş olmam. Alkol çalmak ve yozlaşmış arkadaşlarımla sarhoş olmakla çok meşguldüm.

Bir kez daha, onunla tanışma şerefine nail olamadan Bond'uma karşı görevimi yerine getiremedim.

Bu başarısızlığın ağırlığı göğsümde bir yarı römork gibi duruyor. Onu bir daha hayal kırıklığına uğratmayacağım; ne pahasına olursa olsun, onu Direniş'in pençesinden kurtaracağım ve güvenli bir şekilde yanımda tutacağım.

"—Draven, ama o neden burada olsun ki—"

O ismin anılmasıyla düşüncelerimden şiddetle koparıldım ve konuşmayı keskin bir şekilde kestim. "Hangi Draven? Meclis üyesi mi, profesör mü?"

Sesim kendi kulaklarıma bile çok keskin geliyor ve Zariah bana kaşlarını kaldırıyor. "Tabii ki Kuzey Draven'ı kastediyorum, neden kimse onun yozlaşmış kardeşinin ne yaptığını umursasın ki?"

Midem boşalır.

Daha önce hiç buraya gelmeye çalışmamıştı, Bond'un hastaneden kaybolduğu haberini vermeye geldiğinden beri.

Babam onu içeri almayı reddetti.

Çok uzun süre sessiz kaldığımda, Zariah bana öfkeyle bakıyor. "Ne önemi var ki, Bass? Ne zamandan beri Konseyleri umursuyorsun? Son duyduğumda, hayatın buna bağlıymış gibi galaları kaçınarak babanı erken mezara sokuyordun."

Arkadaşlığımızın ekstra avantajlarını sonlandırdığım için hala bana kızgın, bu yüzden ses tonundaki alaycı tavrını saklamaya bile çalışmıyor. Kyle ikimiz arasında bakışlarını gezdiriyor, hala benim ilişkimizi sonlandırıp küçük ama bir zamanlar sıkı olan çevremizde dalgalanmalara neden olduğum için şaşkın. Ona bağımı bulduğumu söyleyemem ve başka bir kızı düşünmenin bile tüylerimi diken diken ettiğini kesinlikle söyleyemem. O işkence görürken benim küçük ve kindar davranışlarımdan dolayı hala utanç duyuyorum. Oysa gerçekte o, hepimizi güvende tutmak için elinden gelen her şeyi yapmıştı, ama biz onun bağlarını terk ettiğini düşünerek onu kışkırtmıştık.

Eğer yakında kontrolümü kaybetmezsem, yeteneğimi kontrol edemeyip bir binayı yerle bir edeceğim.

Gülümsemenin aksine, yüzümde kolayca bir sırıtış belirir. "Babamın küçük partilerinden kaçınmak, Draven ile etkileşimin babama vereceği strese kıyasla çocuk oyuncağıdır.

Draven ile etkileşimin babama vereceği strese kıyasla çocuk oyuncağıdır. Haftalardır notlarımla ilgili başımın etini yiyor, onu kızdırmak için bir canavarı yakından görmekten daha iyi bir yol olabilir mi? Draven nerede gizleniyordu?”

Zariah ve Kyle gülüyorlar ve Walker sonunda telefonundan başını kaldırıp bana sırıtıyor. "Şanslısın Bass, tam ona doğru gidiyoruz."

Telefonunu çevirip, ülke çapında Gifted topluluğunda öcünün eşdeğeri olan, kötü şöhretli boş gözlü Gifted'ın fotoğrafını bana gösterdi. Bizim gittiğimiz konferans salonunun ön merdivenlerinde küçük bir Taktik personeli grubuyla birlikte duruyordu. Bu, onun benim için burada olduğunu, Bond Group'ta beni arayacak kadar büyük bir olay olduğunu doğrulamak için yeterli, ama bu tek işaret değil.

Gryphon Shore da onunla birlikte duruyor.

Walker, fotoğrafı tam olarak değerlendiremeden telefonunu cebine geri koyuyor, ama zaten binaya sadece bir dakika uzaklıktayız, bu yüzden nefes alıp oraya aceleyle gitmiyormuş gibi davranmaya çalışıyorum.

Siyaset binasının avlusu ve ön merdivenleri görünür görünmez, öğrencilerin bakışları ona değdiği anda aniden sessizleşmesinden Draven'ın hala orada olduğu anlaşılıyor. Hepsi onun yanından parmak uçlarında geçiyor, sanki ona çok yaklaşırlarsa onun kabuslarından biri tarafından yok edileceklermiş gibi etrafında geniş bir alan bırakıyorlar ve onun burada olduğuna inanamıyormuş gibi aralarında fısıldaşıp mırıldanıyorlar.

Bağım sakin, sabah boyunca ne kadar şiddetli hissedildiğini düşünürsek bu bir mucize. Diğer Yetişkinlerin korku dolu aşırı tepkilerine gözlerimi deviriyorum, ama sözde arkadaşlarıma dönüp onlarla alay etmek için baktığımda, Kyle ve Walker'ın yüzleri solgun ve Zariah kusmak üzere gibi görünüyor. Küçük gruba tekrar bakıyorum ama onların tepkilerini haklı çıkaracak hiçbir şey göremiyorum.

North Draven kendine güvenli ve çektiği ilgiden rahatsız görünmüyor, ben de alay etmek istiyorum ama onu görünce midem çok gergin. Adamın kendisi yüzünden değil, çünkü herkesin dediği kadar korkutucu görünmüyor. Hayır,

bu durumun korkunç bir şekilde sona ermeyeceği ve Bond'uma yönelik risklerin sonsuz olduğu için kendimi kaybetmek üzereyim.

Bu sabah uyandığımda, tüm hayatımın yine dramatik bir dönüşüm geçireceğini tahmin etmek imkansızdı, ama North Draven'ın bakışları avluda benimkilerle kesiştiği anda, tüm dünyamın ekseni üzerinde döndüğünü hissettim.

Annemin Üstün Yetenekliler topluluğu içinde ne kadar etkili olduğunu önceden bilmiyor olsaydım, Death Dealer Transporting'in benim üniversite kampüsüne gelmesi ve benim Bağlantımı bulduklarını öğrenmem, bu konuda tartışmaya yer bırakmazdı.

Dravens'ların Bond'umu bulmakla kalmayıp onu Oregon'a geri götürdüklerini bana söylemediği için anneme sert bir mesaj gönderiyorum. Özür dilemek ya da alıştığım gibi yarı yürekli bahaneler uydurmak yerine, annem sert bir uyarı ile cevap veriyor. Babam ve onun adamları için her zamanki yalanlarını, sürekli ördüğü karmaşık ağını çoktan hazırlamış durumda ve dersler bittikten sonra ailemin malikanesine döndüğümde, North'un varsayılan eylemleri nedeniyle babamın saatlerce süren öfkesine maruz kalıyorum.

Annem yıllar önce babama, North'un onu korumak için bağımızı toplumdan gizlediğini, onun malikanesinde saklanarak benim onlara gitmemi beklediğini ve bunu kamuoyuna açıklamamalarının tek nedeninin, bağlanmış grubun bensiz tamamlanmaması olduğunu söylemişti. Babam zaten North'tan nefret ediyordu, ama o canavarın varisini çalmaya çalıştığı düşüncesi?

Bu kabul edilemezdi.

Onun öfkeli krizinden şüphe uyandırmadan kendimi mazur gösterebilmemin bir yolu yoktu, bu yüzden odama döndüğümde saat neredeyse gece yarısı olmuştu. Kapıyı arkamdan kilitlediğim anda, en çok göndermek istediğim mesajı yazmak için telefonumu elime aldım.

Draven'ın bana verdiği dosya çoktan küle dönmüştü, içindeki bilgilerin birinin gözüne bile takılma riskini göze alamazdım, ama onun bana verdiği her şeyi ezberlemek için bir saniye ayırdım

verdiği her şeyi, onun programını ve adresini de dahil olmak üzere ezberledim. Güvenli bir tarayıcı açıp Bond'umun nerede olabileceğini bulmak yarım saniye sürdü ve neyse ki saat dilimleri benim lehime çalışıyordu.

Bond'umun içinde bulunduğu tehlike nedeniyle, hiçbir şeyi şansa bırakamam. Muhtemelen yurt odasına yeni dönmüştür... ya da Draven'ın evi, eğer onu sakladığı yer hakkında yalan söylüyorsa.

Kahretsin, onu kilit altında tutuyor bile olabilir. Batı Kıyısı Konseyi, mahkumları için yeraltı hücreleri kullanmasıyla ünlüdür. Bu hücreler, Direniş'in henüz kırmayı başaramadığı ve Üst Düzey Yeteneklileri süresiz olarak hapsetmeye muktedir olan teknolojiyle güçlendirilmiştir. Babam, her fırsatta onlara karşı homurdanır ve tükürür, özellikle de bu teknoloji onun elindeki her şeyin çok ötesinde olduğu için. Ve bu adam, geride kalmaktan daha çok nefret ettiği bir şey yoktur.

Bu günlerde, onun seçtiği tarafın bu teknolojiye sahip olmamasının bir nedeni olduğunu ona belirtmemek zor; onlar insanları insancıl bir şekilde hapsetmeye hiç meyilli olmadıkları için, böyle hücreler geliştirmeye hiç ihtiyaç duymadılar.

Mesajı gönder düğmesine basarken, umarım bu, zihnimin tekrar girdiği kasvetli ve öfke dolu yoldan dikkatimi başka yöne çekecektir.

Önce burada buluşmalıyız. Adım Atlas Bassinger ve ülkenin diğer ucunda yaşıyorum. Bu dönemi bitirip size geleceğim, üniversitem dönem ortasında transfer yapmama izin vermiyor , yoksa şimdi orada olurdum. Umarım bunu anlayabilirsin.

SORUN ŞU Kİ, yazdıklarımı tekrar tekrar okudukça, daha aptalca geliyor ve neredeyse mesajı silip baştan başlamak istiyorum. Mesajı okuduğunu ama hemen cevap vermediğini gördüğümde, içimdeki şiddetli sarsıntının onu korkutma düşüncesinden kaynaklandığını, bu sefer beni gerçekten reddedeceğinden değil, diyorum kendime. Tabii ki onu suçlamıyorum; beni yetiştiren taraf yıllarca ona işkence etti ve ben burada bir aptal gibi etrafında dolanıyorum.

Telefonum sonunda elimde titremeye başladı ve açmadan önce derin bir nefes aldım.

Diğerleriyle konuştun mu? Eminim, her şeyi bırakıp bana gelmene gerek olmadığı konusunda söyleyecek çok şeyleri vardır.

Bond Group'un geri kalanını siktir et.

Yemin ederim, Silas Davies onu bulmasın diye onu onlardan uzaklaştırmak için şu anda her şeyi yaparım. Cevabımı fazla düşünmeden parmaklarım klavyede uçuyor, her kelimede ona gerçeği kolaylıkla dökülüyor.

Onların benim Bond hakkındaki görüşleri umurumda değil. Kan tahlil sonuçlarım geldiğinde onlarla konuştum ve bana senin kaçtığını söylediler. Ben diğerleri gibi aptal değilim, kaçmak zorunda kaldın. Bunu biliyorum. Mümkün olduğunca çabuk orada olacağım, ve bu senin için yeterince hızlı değilse, şimdi gelip sömestr baştan başlayacağım.

Şu anda ona her şeyi anlatamayabilirim, ama Bond'uma yalan söylemeyeceğim. Bu benim çizdiğim sınır ve umarım sonunda ona her şeyi anlatabildiğimde, onun affını kazanmam için yeterli olur... sanırım.

Bu sefer, bana anında cevap veriyor.

Bunu yapamazsın! Seni yeterince uzun süre beklettim ve dürüst olmak gerekirse, hala burada kalmak istemiyorum.

SICAKLIK GÖĞSÜMÜ SARAR, dudaklarıma ısrarla bir gülümseme yayılır. Bu kız mükemmel. O lanet kasetleri gördükten sonra, onun tanıdığım en inanılmaz kişi olduğunu zaten biliyordum, ama şimdi bile, neredeyse unutmuş olduğum bağımdaki şiddetli uğultuyu hiç çaba sarf etmeden yatıştırıyor.

Onun dışında hiçbir şeyi umursamadan, ikimizin etrafındaki dünyayı yakıp kül ederim. Dravens'ların bu anı mahvetmesini istemediğim için, Bond Group'un geri kalanından dikkatimi başka yöne çeviriyorum.

Kendini tanıt, Bond. Sen ve ben dışında hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyorum. Bu, önümüzdeki iki ayı atlatmamı sağlayacak şey. ayları atlatmamı sağlayacak şey bu.

Annem ve Dravens ailesi sayesinde onun hakkında zaten çok şey biliyorum, ama dünyadaki tüm dosyalar bile Bond'umu gerçekten tanımak için yeterli bilgiyi içermiyor. Onun kendini nasıl gördüğünü, dünyayı nasıl algıladığını, beni nasıl gördüğünü bilmek istiyorum. Onu o kadar iyi tanımak istiyorum ki, olaylara tepkilerini tahmin edebileyim, onu nasıl şaşırtabileceğimi, onu zevke boğan şeyleri bileyim. Onu içten dışa her santimini tanımak istiyorum ve hepsinin benim olmasını istiyorum.

Onu Bond Grubu'nun geri kalanıyla nasıl paylaşabilirim ki?

Hakkımda söylenecek pek bir şey yok. Adım Oleander Fallows, on dokuz yaşındayım ve burada olmak istemiyorum. TacTeam tarafından bulundum ve Konsey beni buraya geri getirmelerini istedi. Şu anda üzerime GPS takip cihazı takmış durumdalar, bu yüzden buradan ayrılmamın imkanı yok. Henüz.

Onun sözlerini henüz sindirmeden çağrı düğmesine basıyorum. İki kez çaldıktan sonra telefonu açıyor ve giderek artan öfkemle, Bond'la ilk kez konuşmak üzere olduğumu bile düşünmüyorum. Ona tek kelime bile söyleme şansı vermiyorum, nezaketi tamamen bir kenara bırakıyorum, ama öfkemi dizginleyip sesimi düzgün ve sakin tutmayı başarıyorum.

"Hey, GPS takip cihazı da ne demek?"

Boğazını temizliyor, psikopat gibi sırıtmamam gereken narin bir ses, ama ben burada steroid almış Joker gibi duruyorum, sonra Bond'un sesini ilk kez duyuyorum. "Konsey beni tuttu ve ben direnirken derimin altına bir GPS izleme cihazı yerleştirdi. Tabii, odadaki Yetişkinler beni felç etmeseydi direnirdim. Üzerinde bir güvenlik önlemi var, bu yüzden kendim çıkaramam. Görünüşe göre, diğer Bond'larımdan biri

çok önemli bir adam ve ben onu öylesine kızdırmışım ki, özerkliğim elimden alınmış."

Beynim tamamen kapanıyor, görüşüm bulanıklaşıyor ve kalp atışlarım kulaklarımda gürültüye dönüşüyor. Yıllarca süren kendimi kontrol etme eğitimi sayesinde, yeteneğimin kontrolünü kaybetmiyor ve telefonumu parçalamıyorum, ama onu tutmak için gösterdiğim çaba yüzünden elim titriyor.

Sesimdeki saf öfkenin titremesini ya da bu kadar erken saatte ona söylemeyi umduğumdan çok daha yoğun bir şekilde dökülen kelimeleri kontrol edemiyorum. "Hemen geliyorum, üniversite derslerimi siktir et."

Her şeyi mahvettiğim ve onun telefonu kapatıp kaçmak üzere olduğu ihtimali çok yüksek, ama bir saniye sonra biraz boğuk bir sesle konuşmaya başlıyor. "Bu benim hatam. Kaçtım. Onlar da bunu bana asla unutturmayacaklar. Lanet olsun, onların yerinde olsam ben de kendimden nefret ederdim."

Sözler imkansız, Bond Group'un geri kalanı hakkında kötü niyetli olmayan bir şey söylemek ise daha da imkansız, bu yüzden kendimi oyalayabilmek için masamı toplamaya başlarken hayal kırıklığıyla homurdanıyorum ve önce pasaportlarımızı el çantama atıyorum. "Ama bir nedenin vardı, değil mi? Sırf eğlence için gitmedin."

Bana alaycı bir şekilde gülüyor, ama sesindeki öfke o kadar küstah ki, eşyalarımı toplamaya daha da telaşla devam ediyorum. "Bundan nasıl bu kadar emin olabilirsin? Ben tam bir pislik olabilirim."

Onun alaycı tavrını taklit ederek, Bond'umu şimdiden çok seviyorum ve hala birbirimizden bir ülke uzaklığındayız. "Dikkatimi dağıtmaya çalışma Bond. Beni geride bırakman imkansız, kasıtlı olarak değil."

Yayların sesi hattın ucunda yumuşak bir yankı yapıyor ve kendini yatağa atarken bir gürültü duyuluyor. "Bunu varsayman oldukça kibirli bir davranış, ben tam bir kaltak olabilirim. Siktir, zaten önemi yok. Ne kadar nazik olursan ol, bu konuyu konuşamam."

Onun sesi yine mutsuz bir tona bürününce eğlence sona eriyor ve ben bu boktan durum için Dravens'ları nasıl öldüreceğimi planlamaya başlıyorum. "Tamam, siktir et, hemen bir uçak bileti alacağım."

"Yapamazsın, bunu da bana karşı kullanırlar. Belki... ara sıra telefonlaşabiliriz, mesajlaşabiliriz? Beni... nefret etmeyen biriyle konuşmak güzel olurdu, sanırım."

Onunla telefonda konuşurken gülümsüyorum, tamamen benimle konuşmak istediği kısma odaklanıyorum ve diğer pisliklerin ona açıkça kötü davrandığı kısmı görmezden geliyorum, çünkü aksi takdirde oraya uçup hepsini öldürürüm. "Evet, Bond'umu tanımak isterim. Böylelikle seksin araya girmesine gerek kalmaz, ama itiraf etmeliyim ki, bunu kaçıran tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni çok mutlu ediyor. Hepsi sana kızgın kalsınlar da, seni ilk ben tadayım."

O küçük bir ses çıkarır, çoğunlukla bastırdığı bir nefes, ve ben yatağıma geri uzanırım, dudaklarımın üzerinde hafif bir gülümseme belirir. O sesi tekrar duymak istiyorum, ve milyonlarca kez daha, hayatımın geri kalanını onu kızdırarak geçirmek istiyorum, ta ki o da benim ona olan tutkum kadar bana tutkuyla bağlanana kadar. Sabırlı olabilirim. Bekleyebilirim, çünkü bağımız buna değer.

BEŞ

GRYPHON

Oleander Fallows, sadece özenli pratiklerin getirdiği rahatlıkla yalan söylemekle kalmaz, aynı zamanda o kadar mükemmel hikayeler uydurma konusunda doğuştan yeteneklidir ki, sanki kendisi de bu hikayelere inanıyormuş gibidir. Onunla ilgili her şey, özenle kurgulanmış yarı gerçekler, eksiklikler veya yüzsüz yalanlardan ibarettir. Kaçınma ve saptırma ile sarılmış, Bağları kulak mesafesine girdiğinde hevesle sert sözler ve tavırlar sergiliyor ve bunların hiçbiri ona zor gelmiyor gibi görünüyor, ama tüm bunlar, hızla içine düştüğüm en büyük sorun bile değil.

Onun aldatmacalarının sesi midemi bulandırmıyor.

Yalanların tadı benim için her zaman dayanılmaz olmuştur, o kadar ki, tamamen ne sıklıkta yalan söylediklerine bakarak, başkalarına fark edilmeyecek kadar küçük yalanlar olsa bile, insanları hayatımdan çıkardım. Yine de, kampüste gözetim görevim sırasında ondan her gün düzinelerce yalan duymak, onun hakkındaki görüşümü değiştirmiyor. Aksine, bağım, ona yakın olmak için manik bir çaresizliğe daha da düşüyor.

Aniden yalanlara alıştığımdan değil, dilimde kalan acı tadı hala kusacak gibi hissediyorum, ama benim bilinçli bir kararım olmadan, tesadüfi yeteneğimin genellikle içimi doldurduğu tüm tiksinti, onun konuştuğu kişiye yöneliyor.

Bu bana hiç mantıklı gelmiyor.

Daha da kötüsü, North'un kampüste onu takip etme kararımı kabul etmesinin tek nedeni, bağımızı çevreleyen gizemleri açıklayacak bir şey bulmamı ummasıydı, ama planı başarısız olmakla kalmadı.

Tam tersine, muhteşem bir şekilde geri tepti.

Birinci sınıfta yetenekli tüm öğrencilerin ona hayran hayran bakıp, kıkırdayıp fısıldaşmalarını, sonra da Bond'umun yarattığı

Nox'un Bond'uma yaptığı şakayı alaycı bir şekilde gülerek izlemesi, beni sınırlarımın sonuna kadar zorluyor. Kahretsin, bu beni sahip olduğumu sandığım sınırların ötesine itiyor. Orada kendimi hafife aldığımı hızla fark ediyorum, ama yine de, hafta bitmeden sabrım tükeniyor.

North ve ben, babasının ölümünden sonra uzun süredir kayıp olan kardeşini eve getirdiğinde zaten arkadaştık. Ailemin Bağlı Grubu'nun tüm üyeleri üst düzey ailelerden geliyordu ve babamın Taktik Ekiplerindeki konumu, beni Nolan Draven'ın oğlunun arkadaşı olarak doğal bir seçim haline getirdi. Kulağa soğuk ve klinik gelse de, konseydeki aileler kendi arkadaşlıklarını ve çocuklarının oyun randevularını doğumdan itibaren tam da bu şekilde geliştiriyorlar.

Bu aynı zamanda, Nox Draven'ın içinde hala yaşayan ve nefes alan travmayı mükemmel bir şekilde bilen çok az sayıdaki kişiden biri olduğum anlamına da geliyor. Şu anda onu kurtaran tek şey bu ve o da çok uzun süre devam edemeyecek.

Bir hafta boyunca her zamanki buluşmalarımızı iptal ettikten sonra, daha önce hiç kaçırmadığım meclis toplantısından sonra bara gitmeyi de dahil, Nox'a spor salonunda buluşup antrenman yapalım diye mesaj attım ve cevabı anında geldi.

Senin zavallı takip programında artık benimle uğraşacak vaktin kalmadığını sanıyordum.

Onun çocukça oyunlarını yüzüne vurmak için can atsam da, gelene kadar bekledim. Bir saat geç kaldı, yüzünde alaycı bir ifadeyle, bana tek kelime etmeden antrenman kıyafetlerini giydi, sadece ellerini sardı çünkü ellerinin parçalanmış hali bunu gerektiriyordu.

Kötü huylu ve pervasız davranışları, neredeyse hiç karşılık vermediğinde daha da belirgin hale geliyor. Öldürmeye niyetli olmasa bile acımasız bir rakip, bu yüzden yumruklarını esirgediğini anlamak kolay. Hiç şüphe yok ki, buraya sadece dikkatini dağıtmak için, zihnini meşgul tutup biraz uyku uyuyabilmesini sağlayacak kadar kör edici bir acı için geldi.

Şu anda Bond'uma yaptıkları için o pisliği yere sermek çok kolay olurdu, onun kendi davranışları ne olursa olsun, ama ona bu zevki tattırmayı reddediyorum.

O her şeyi görüyor ve sonunda gergin sessizliği bozduğunda bana sırıtıyor. "Bana onun ne hakkında yalan söylediğini söyle. Bunun bitmesini istiyorsan, bana onun tüm sırlarını anlat."

Bu sözleri beni neredeyse ona saldırmaya itiyor, ama uzun ve derin bir nefes alıp ona başımı sallıyorum. Bu işin içinde birlikte uzun vadedeyiz, yolumuzdaki dağ gibi engellere rağmen vazgeçmeyi reddettiğim Bond Group'un bu karmaşası içindeyiz.

Onu bu şekilde ihanet edemem.

Nox bana alaycı bir şekilde gülümser. "O senin sadakatini hak etmiyor, Gryph. Sana söyledim, hepsi böyle yapar."

Nox veya North ile aileleri hakkında asla konuşmam. Bunu zor yoldan öğrenmek zorunda kalmayan birkaç kişiden biriyim, ama şu anda Nox'un kafasını karıştırıp annesinin oğlunu kırdığı tüm anları bulup ondan silmek istiyorum. Lanet olsun, muhtemelen işe yaramaz, ama o kadının lekesini yeryüzünden silmek için her şeyi yaparım.

Bunda, kendimde olduğunu bilmediğim bir güç gerekiyor, ama ona karşı soğukkanlılığımı koruyorum.

"Sana anlatsam bile bana inanmazsın Nox, o halde neden bu oyunları oynuyorsun? Kızın aklından geçen her şeyi sana anlatsam bile, yine de onda başka bir şey saklı olduğunu söyleyeceksin."

Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı, irislerinin etrafında mürekkepli bir halka belirdi ve ben içgüdüsel olarak adımlarımı genişlettim. Yıllardır bu kadar çabuk kontrolünü kaybetmemişti, bir şey onu korkutuyordu. Bunun bizim bağımızla ve onun hayatımıza girmesinin yarattığı travmayla ilgili olduğunu anlamak o kadar da zor değildi.

Onun uzak durmasını isteyen tek kişi oydu.

"Eğer onun yeteneksiz olduğu yalanına inanıyorsan, o zaman sen de diğerleri kadar aptalsın ve ben on beş yılımı bir dostluğa harcamışım demektir; ikimiz de biliyoruz ki ben aptallara tahammül edemem."

Gün çok uzun sürdü ve bunun kötü bir fikir olduğunu bilsem de, ona soğuk bir bakışla omuz silkiyorum. "Sen hiçbir şeyi tolere etmezsin Draven, gerçekten istemedikçe, o zaman

şimdi bahanen ne? North'un kalmanı zorladığını bile söyleyemezsin, çünkü kardeşine bundan çok daha küçük şeyler için birden fazla kez hayır dediğini gördüm. Hoşuna gitse de gitmese de, bağımız senin kanında var."

Bunun olacağını bilmek, yumruğunun elmacık kemiğime çarptığı acıyı pek hafifletmiyor. Bu, onun attığı ilk yumruk. Aynı zamanda, gerçekten vurmak istediği ilk yumruk.

Hemen karşılık vermediğimde, boğazından bir hırıltı çıkıyor ve bana tekrar yumruk atıyor.

Ve tekrar, tekrar, tekrar.

Ben, bariz gerçeği söylediğim için beni ölümüne dövmesini engellemek için beynini kapatmak zorunda kalana kadar yumruklarını sallamaya devam ediyor.

Bu, birlikte son kez dövüştüğümüz zamandı.

AARAV beni hiç azarlamadan yaralarımı iyi bir şekilde sarar ve TacTeam'imin ne kadar sağlam olduğunu zaten bilmesem de, Draven'ın Eğitim Merkezi'ne vardığımda hepsinin beni beklediğini görünce bunu teyit ederim.

Onlara daha önemli işler bulmalarını söylemek için ağzımı açtığım anda, Kieran bana başını salladı. "Bütün kampüs senin küçük vahşi Bond'un yüzünden korku ve heyecanla kıvranıyor ve eğer bir pislik onu ortadan kaldırmak için şansını deneyecek bir yer varsa, o da burasıdır. Sadece çeneni kapat ve saygılı bir şekilde bununla başa çık."

Ona homurdanıyorum ama tam da öyle yapıyorum, binanın kilidini açıp hepsini içeri alıyorum. Etrafta dolaşırken aralarında sohbet ediyorlar, gerçek bir dayanışma gösterisi sergiliyorlar. Sanki her zaman böyle takılıyorlarmış gibi ve öncelik vermemiz gereken bir düzine acil görev var, ama cebime koyduğum basılı programı bir türlü elimden bırakamıyorum.

Zaten ezberledim, aşk acısı çeken bir aptal gibi onu yanımda taşımamalıyım.

Vivian Wentley bizden on dakika sonra gelir, hepimizin orada olmasına neredeyse hiç aldırış etmez, ama sınıfı için binayı hazırlarken ekibime emirler yağdırır.

ekibime yardım etmeleri için emirler yağdırır. Hepsi hala bu adamdan korkuyorlar, ki korkmaları da normal, ama Harrison eski antrenörümüzü etkilemek için kendini rezil ederken, ben onunla göz göze geliyorum.

Vivian'ın, ustaca şekillendirdiği tüm genç ve etkilenmeye açık Yetenekliler üzerinde yarattığı etkiyi çok iyi bilmesem, onun sahadaki yeteneklerinden endişe duyardım. Gabe bile, üst düzey bir ailede doğmuş ve son beş yılını Bond Grubumuzda geçirmiş olmasına rağmen, gerginliğini gizlemekte zorlanıyor.

Öğrenciler bir saat içinde gelmeye başlar. Bond'um nihayet Eğitim Merkezi'ne girdiğinde, vücudundan yayılan korkuya rağmen yüzü dikkatlice ifadesizdir. Onun yanında duran Gabe ise tam tersine, Shift'ini zorlukla kontrol altında tutuyormuş gibi görünür ve ikisini takip eden fısıltılar her şeyi açıklıyor.

Söyle bir kelime, bu saçmalığı hemen bitireyim. İstersen tüm sınıfı ortadan kaldırırım.

Gabe odanın diğer ucunda bana doğru gözlerini kocaman açıyor, ama ben kaşımı bile kıpırdatmadan ona bakıyorum. Bu odada büyük bir potansiyel var, değerli ajanlar olabilecek birçok Üst Düzey Yetenekli var, ama Bond Grubumuz hakkında konuşuyorlarsa, benim için hiçbir değeri yok.

North Draven de böyle kişileri asla kabul etmez. Yıllar önce Batı Kıyısı Üstün Yetenekliler Topluluğu'nun güvenliğini ele geçirdi ve tek başına kararları verebilecek duruma gelene kadar durumları dikkatlice yönetti. O, asla çürütemediği "canavar" saçmalığını sürdürse de, biz hiç bu kadar güvende olmamıştık.

Bağım soyunma odasına girer ve sonunda nefes alabileceğimi hissederim, ancak bağım onu gözden kaybetmemek için oraya girmemi ister. Hiç böyle davranmamıştı ve bunun aptalca olduğunu bilmeme rağmen, onu gözden kaybettiğim birkaç dakika boyunca onu sakinleştirmek zorunda kalırım.

Ona bıraktığım kıyafetleri giyip dışarı çıktığında, daha uzun şort seçmediğim için kendime lanet ediyorum. Ona eski gömleklerimden birini vermeseydim sorun olmazdı ama şimdi

sanki sadece benim gömleğimi giyiyormuş gibi görünüyor. Ona bir bakış attığımda zihnim tehlikeli bir şekilde dalmaya başlıyor.

O, en derin fantezilerimden çıkmış, yaşayan, nefes alan bir baştan çıkarıcı ve ben tüm bu durumdan yeniden öfkeleniyorum.

Gabe onu görünce irkiliyor ve bunu gizlemek için hemen ona sataşması, bu haftanın onun için ne kadar zor geçtiğini açıkça gösteriyor. "Senin arkasından oraya girmek üzereydim. Vivian'dan saklanamazsın, biliyorsun. O da senin arkasından oraya girerdi."

O, endişelenmiyormuş gibi odanın içinde dolaşarak omuz silkiyor ve Gabe ona gözlerini deviriyor. Onun ne düşündüğünü anlamak için yeteneğimi kullanmama gerek yok ve ona tamamen katılıyorum.

Vivan Wentley'den onu kurtaracak hiçbir kayıtsızlık yoktur.

Etrafındaki pislikler ikisi hakkında şakalar yapmaya başlar, Gabe'in tarafını tutarak, ama ona attıkları yan bakışlar, sadece kendi canlarını kurtarmaya çalıştıklarını açıkça gösterir. Gabe ringde hepsini yok eder, terlemeden onları yener ve hiçbir korkak pislik, Vivian bugün onları ringe atmaya karar verirse ekstra hasar görme riskini almak istemez.

"Neden bana, yeteneği belirtilmemiş bu Bond'un dosyasını verdin, açıklayabilir misin? North'un onu çok gizli rafında sakladığını biliyorum, ama onun burada bir şeyler öğrenmesini istiyorsan, neyle çalıştığımı bilmem gerekiyor."

Omuz silkiyorum ve cevabımı ona yansıtıyorum.

Senin tahminlerin bizimkiler kadar iyi, o yeteneksiz olduğunu iddia ediyor ve onu test etmek için yapılan tüm girişimler sonuçsuz kaldı. Onu anlayabilirsen, Draven muhtemelen ana avluda senin için bir tapınak inşa eder. Onu tavrını bırakmaya ikna edebilirsen, muhtemelen onu altınla kaplar.

Oli bize doğru yürürken, düşünmeden ona bir bakış attım ama hemen pişman oldum. Vivian'ın önünde ona bir saniyeden fazla bakamazdım, yoksa eski drill sergeant'ımın bilmemesini istediğim her türlü sinyali algılayabilirdi, bu yüzden bakışlarımı ona çevirdim ve onun Oli'yi değerlendirmesini izledim.

Onun tek tepkisi ona kaşlarını çatmak olduğunda, Bond boş boş ona bakıyor, ta ki sonunda ona meşhur alaycı esprisini yapana kadar. "Sen Bond musun? On iki yaşında gibi görünüyorsun, burada olmak için yeterince büyük olduğuna emin misin?"

Kollarını göğsünde kavuşturur, eski antrenman tişörtüm yukarı çekilir ve altında şort giydiğini doğrulayabilirim. "Hayır, artık gidebilir miyim?"

Odanın diğer ucunda, Gabe, Vivian'a yöneltilen küstah sözleri yüzünden neredeyse bayılmak üzereydi ve ben, onu fazla ileri gitmekten ve beni müdahale etmek zorunda bırakmaktan alıkoymak umuduyla, uyarı olarak dikkatimi Bond'a çevirdim.

Vivian'a saygısızlık etmek, onun lehine fikrimi değiştirme şansımı da yok ederdi, ama bu konuda çok fazla endişelenmeden önce, onun da sokak zekası olduğu anlaşılır. Ona karşılık verse de, diğerlerine yaptığı gibi ona saldırmadan kendini savunma sınırını dikkatlice korur.

Onu bir kez daha süzdüğümde, Vivian'ın ondan hiçbir şey anlayamadığı açıkça belli oluyor. "Daha fazlasını bekliyordum. Yeteneğin nedir? Umarım benim için iyi bir şeyin vardır."

Omuzlarını silkiyor. "Hiçbir şey. Senin için hiçbir

şeyim yok." Yalan.

O kadar büyük bir yalan ki, boğazım ve ağzım iğrenç bir tatla kaplanıyor, ama hepsi bu kadar değil. Hayır, yeteneğim, onun söylemeyi reddettiği kelimelerden damlayan küçük ipuçlarıyla titriyor.

O, en üst düzey bir yetenekli.

Neye sahip olursa olsun, bu çok büyük bir şey ve hepimizin ona bu şekilde davranmasından çok kızgın. Ona baktığımda yüzümdeki somurtkan ifadeyi engelleyemiyorum, ama onun yalan söylemesine karşı kendi bağımın verdiği tepki o kadar beklenmedik ki, neredeyse çılgınca.

Vivian'ı sorguladığı için onu öldürmemi istiyor.

Bu adam, topluluğumun çok saygın bir üyesi ve kişisel olarak en yakın sırdaşlarımdan biri. Ona danışırım, onun onayı benim için diğerlerinden daha önemlidir ve şu anda

şu anda onun zihnini lanet bir yumurta gibi kırmaktan kendimi alıkoymak için mücadele ediyorum.

Bu bağımla ne oluyor böyle?

Benim yaşadığım şiddetten habersiz olan Vivian, Bond'un ona somurtarak bakarken gözlerini kısıyor. Bond, Vivian'dan bir şeyler öğrenmeye çalışıyor ama yine sonuç alamayınca, "Bu tavrını değiştirmeni sağlayacağım, biliyorsun. Günün sonunda pes edeceksin, eminim" diye mırıldanıyor.

Draven servetinin son kuruşuna kadar bahse girerim ki kırılmayacak.

Kendini yeterince iyi kontrol ediyor, ama bir saat boyunca Vivian'ın ona verdiği devreyi neredeyse kendini yok edercesine yapmasını izliyoruz. Her makine turunu bitirdiğinde, tekrar başlıyor, kaç tane yapması gerektiğini veya bu işkencenin ne zaman biteceğini bize hiç sormuyor.

Sadece eliptik bisiklet, öğrenci topluluğunun yarısını bitirdi, ama o dördüncü turuna başladı ve sanki onun için sıradan bir Çarşamba öğleden sonrasıymış gibi dişlerini sıkıyor. Diğer öğrencilerden bu konuda incemem gereken birçok görüş var, ama hiçbirinde dikkatimi çeken bir şey yok.

Vivian'ın sesi zihnimdeki diğer sesleri bastırdığında, bu adamın Draven'a gelen nörologların yarısından daha iyi zihin bariyerlerini kontrol edebildiğini düşünürsek, bana doğrudan seslendiğine şüphe yok.

Eğer ona bırakırsak ölecek.

O haklı, ve ben düdüğü bulup çaldıktan sonra, ısınmadan çıkmayan tek kişinin kendisi olduğunu fark ediyor, tüm odanın gözleri ona dikilmiş durumda, ama kızarmış yanakları ve terle kaplı vücudu ile, gözlerindeki meydan okuyan bakış daha da sertleşiyor. Kahretsin, belki de Dravens'larla çok fazla zaman geçirdim, çünkü onun kararlılığını sınama fikri çok cazip geliyor. Onu kırılana kadar zorlamak ve dürtmek, benim için hiç önemli bir şey olmadı, ama lanet olsun, bunu onunla yapmak istiyorum.

Vivian bana öncülük etmem için işaret ediyor, ilgisi hala Bond'uma odaklanmış durumda, ancak bunu henüz çok açık bir şekilde belli etmiyor. "Bu senin ısınma

, kontrol odasına gidin de bugünün ders planını gözden geçirelim."

Bağım tepki gösteriyor.

Neye tepki verdiğini bilmiyorum, ama ani öfkesinin şiddeti beni şaşırtır ve neredeyse dizlerimin üzerine çökertir. Onlarca yıllık pratik ve kontrolüm sayesinde saldırmamı engelliyorum, ama bunu tetikleyecek hiçbir şey yok. Gözümün ucuyla, odanın diğer ucunda duran Gabe'in gözlerinin parladığını görüyorum, bu da onun da aynı tepkiyi verdiğinin işareti.

Öğrenciler kontrol odasına girerken, tehlikenin işareti olmadığından emin olmak için odanın her yerini didik didik arıyorum, ama hiçbir şey yok, hiçbir şey. Öğrencilerin hepsi üst düzey ailelerden geliyor ya da burslu okuyorlar ve çoğu benim Bağ Grubum ve içinde bulunduğumuz durum hakkında berbat görüşlere sahip olsa da, hiçbiri bize doğrudan zarar vermek niyetinde değil.

Öyle olsaydı, onları Oli'nin bulunduğu odaya sokmazdım.

İncelenecek bir şey kalmadığında, Gabe'in zihinsel bariyerini, kimse bizi duymadan onunla tekrar konuşabilene kadar zorluyorum.

Bunu hissettin, değil mi? Deli olmadığımı söyle, kesinlikle bir tehdit vardı, değil mi? Şu anda bir şey hissediyor musun?

Yüzünde hiçbir şey belli etmemekte çok başarılı. *Ben hissettim, ama sana söyleyebileceğim bir şey yok. Ama... bağım bütün gün onun etrafında garip davranıyordu. Benim Shift'im de öyle. Sadece ben olduğumu sanmıştım. Onun etrafında olmayı kötü idare ettiğimi sanmıştım.*

Ona kaşlarımı çatıp, dikkat çekmeden başımı salladım. *Hiçbir şeyi "kötü" idare etmiyorsun, Gabe. Aksine, gereksiz bir şeyi kanıtlamak için çok fazla şey içime atıyorsun. Benim bağım da onun yanında bana acı veriyor; insanlara olması gerekmeyen şekilde tepki veriyor ve normal durumları ona yönelik tehditler olarak görüyor. Seninki de aynı şeyi yapıyorsa, bunu diğerleriyle konuşmamız gerek.*

Bağımız sonunda ondan uzaklaştığında, Gabe bana başını sallar. *Öyle yapıyor. Bağım, sadece onun yanında nefes aldıkları için tüm odayı yok etmek istiyor... ayrım da yapmıyor. Bu... kahretsin, asla böyle düşünmezdim ama...*

Bir anda her şey netleşti ve ben, onun öncelikle kendini kötü hissetmemesi gereken bir şey yüzünden kendini nefret etmeye başlamadan önce onu durdurdum. Bu kesinlikle Gabe'in suçu değil.

Senin bağın, Nox'a ona yaptıkları için onu öldürmek istedi, değil mi? Onu tüm sınıfın önünde çağırdığında? Benimki de öyle yaptı. Burada utanılacak bir şey yok, Gabe, aramızda değil. North'a söylemek konusunda tereddüt ettiğini ve onun tepkisinin ne olabileceğini anlıyorum. Bu benim için de sinir bozucu ve onun kardeşini neden koruduğu konusunda sana söyleyemediğim çok şey var, ama her zaman bana gelebilir ve ben Dravens'larla konuşurum. Bana ne söylersen söyle, ne kadar garip, şiddet içeren veya kötü olursa olsun, seni asla yargılamayacağım veya küçümsemeyeceğim.

O sertçe yutkunur ve sonra bu hareketi gizlemek için suyunu kaldırır, etrafındaki Yetişkinler sanki onun derisinin altında kıvrılan Değişim'i hissedebiliyormuş gibi sessizleşir. Bizim Bağımız, ona bu kadar yakınken tamamen rahat görünen tek kişidir ve bu da önümüzdeki bulmacaya başka bir şekilsiz, uymayan parça eklemiyor mu?

Eğer sözde "Canavar Bağları"ndan kaçtıysa, neden bizden korkmuyor?

Elbette, bizim yanımızda korktu. O kadar yoğun bir korku dalgası yayıyordu ki, boğuluyordum, ama bu korku hiçbir zaman bizden birine yönelik değildi. Bize ait olduğunu söylemek dışında, bizim yanımızda olmaktan rahatsızlık duyduğunu hiç göstermedi.

Onu sarsmak için ne gerekir? Onu korumak için bağının ortaya çıkması için ne kadar ileri gitmemiz gerekir?

Vivian bana bir bakış attıktan sonra tekrar kontrolü ele aldı ve sınıfı gruplara ayırarak eğitim egzersizine başladı. En kolay rotayı seçti, ama yine de bu, deneyimsizler için bir kabustu ve hiçbir öğrenci öğleden sonralarının nasıl geçeceği konusunda mutlu görünmüyordu.

Gabe, öfkeli Bond'la birlikte yan odaya geçerken, bana bakmadan son bir mesaj gönderir.

Ona göz kulak olacağım ve her şeyi not alacağım... utanç verici küçük şeyleri bile. Sana haber veririm Gryph, söz veriyorum.

O iyi bir çocuk, daha da iyi bir adam oluyor ve önümüzdeki aylar ne kadar zor olursa olsun, ona güvenebileceğim için mutluyum. Ona verdiğim cevap basit ve samimi, tıpkı Bond Grubumda her zaman söz verdiğim gibi.

Tüm bunlar bizim için bilinmeyen bir alan ve ne kadar zor olursa olsun, sana da dürüst olacağım. Bu durumu, onu riske atmadan idare etmenin tek yolu bu.

Son öğrenci de kapıdan çıktığında, TacTeam'im ile baş başa kaldım. Hepsi ekranların önünde somurtarak kendi aralarında mırıldanıyorlardı. Vivian ise, önündeki ekranda Bond'un görüntüsüne bakarken yüzündeki somurtkan ifade sayesinde etrafında geniş bir alan açılmıştı.

Ona yaklaşıp, bunu ikimizin arasında tutmaya niyetli olarak fısıldarım. "Ee?"

Vivian ekrana bir saniye daha baktıktan sonra içini çekerek, "Hoşuna gitmeyecek," dedi.

Omuz silkiyorum. "Bunun çoğunu sevmedim, biraz daha ne fark eder ki?"

O da alaycı bir şekilde cevap verdi. "Evet, North da bundan nefret edecek, bu küçük bilgiyle kendini teselli edebilirsin. Benim elimde hiçbir şey yok."

Beklediğim bir şeydi ama yine de sinir bozucu. Başımı sallarım ama o bana bir bakış atar. "En azından 'somut' bir şey yok. North için güzel bir manila klasörüne koyabileceğim bir şey yok, çünkü bu benim yeteneğimden kaynaklanmıyor."

Gözlerimi kısarak monitörlere sırtımı dönüyorum. "İçgüdün mü? Ona dair ne diyor?"

"Bu tamamen gizli kalacak, Shore. Draven'ın peşimde olmasını istemiyorum. O kesinlikle bir yeteneğe sahip, bunun ne olduğunu kesinlikle biliyor ve hiçbirinizin bunu öğrenmemesi için kesinlikle kararlı... Neden böyle olduğunu bilmiyorum, ama bundan eminim."

ALT

GABE

Bağımın çevresinde Değişimi kontrol altında tutmak neredeyse imkansız ve bu çaba beni neredeyse öldürüyor.

Durum farklı olsaydı, Oli'nin çektiği ilgiyi düşünürsek, yine de en azından biraz zorlanırdım, ama ona yaklaştığım anda bana karşı ağzını açması, bunu dayanılmaz hale getiriyor.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Vivian engelli parkur için talimatlar vermeye başlar ve Bond'umun en kolay parkuru deneyimleyeceği için içim rahatlar. Şu anda gölet sürtüğü hakkında endişelenmek zorunda kalsaydım, korkudan bayılacağımı düşünüyorum. Martinez, kol bantlarımızı almak için öne çıktığımızda beni itekliyor ve ben kırmızı olanı aldığım anda maviyi kapıyor. O tam bir pislik, annelerimiz bizi diğer üst düzey çocuklarla birlikte aynı oyun grubuna koyduğundan beri benden nefret ediyor ve beni Shifting'e kışkırtma kararlılığı açıkçası biraz etkileyici.

Kontrolümü kaybedip Değişim geçirdiğimden bu yana beş yıl geçti, ama o hala pes etmedi.

O pisliği gözetlemekle ve geri adım atmamakla o kadar meşgulüm ki, Vivian ona sorana kadar Oli'nin hangi rengi seçtiğini fark etmiyorum. Ya diğer öğrencilerin ona ne kadar ilgi gösterdiğinin farkında değil ya da, daha büyük olasılıkla, böyle önemsiz şeyleri umursamıyor, çünkü tüm sınıfın önünde ona seslendiğinde sesini hiç alçaltmaya çalışmıyor.

"Burada dezavantajlı durumdasın çünkü diğer herkes bu dersi daha önce aldı ve nasıl yapılacağını biliyor. Bu seferlik seni Bond'unla eşleştireceğim, böylece o sana yardımcı olabilir."

Bond'um sıkılmış bir ifadeyle odanın geri kalanını süzer, bana bakmaya tenezzül bile etmez. "Onun bunu isteyeceğini sanmıyorum. Sorun değil. Ölürsem, en azından bunu bir daha yapmak zorunda kalmam."

Onun ölümünün sadece düşüncesi bile bağımın derimin altında kıvranmasına neden oluyor ve bu aşağılama içime işlemeden önce, onun açıkça beni reddetmesinden bir saniye için dikkatimi dağıtıyor. Göğsüm sıkışıyor, derim rahatsız edici bir şekilde karıncalanıyor, sanki açılıp bir yırtıcı hayvanın derisini ortaya çıkarmak için can atıyor gibi. Etrafımda fısıltılar yeniden başladığında, Martinez'in çenesini kırmayı hayal etmeye başlıyorum.

Vivian, Oli'nin omzunun üzerinden bana bakıyor, ama sınıfın önünde kendimi tamamen rezil etmeden itiraz etmemin imkânı yok.

Sonunda, omuzlarını silkiyor. "Sen bilirsin, ben Bond saçmalıklarına karışmam. Sınıfta düşük seviyeli yetenekleri olan üç kişi daha var, hepsi gayet iyi gidiyor, ama hepsinin Bond'ları var ve senin durumundan daha iyiler."

Kız başını sallar ve tüm topluluğa sergilediği gösteriye hiç aldırış etmeden, hiç umursamadan bana doğru yürür. Ben ise yıpranmış spor ayakkabılarımın burunlarına bakarak, içimden “Siktir, keşke hiç geri dönmeseydin” diye mırıldanırım.

Ona böyle karışık şeyler söylediğim ilk sefer değil, *normal* bir Merkez Bağını bozacak sözler, ama o duymamış gibi davranıyor, ya da en azından umursamıyor gibi. Yine de suçluluk duygusuyla midem bulanıyor ve kapılar açılıp kursa girerken boğazımdaki yumruyu yutmak zorunda kalıyorum.

Kırmızı takım her zaman sağ tarafı alır ve bekleme alanına girerken, bağımı gözetlemek için grubun arkasında kalıyorum. O arkamda kalıyor, ama etrafımızda olanları duyacak kadar yakınım, bu da işimi görür.

Zoey ve arkadaşlarından biri olan Megan, yanımdan geçerken bana alaycı bir şekilde bakıyorlar ve beni değersiz ilan eden Bond'u umursamadığım için fısıldayarak hakaretler yağdırıyorlar. Hoşuma gitse de gitmese de, bu yürek parçalayıcı, alçaltıcı deneyimin içinde sıkışıp kaldım ve onun kendi görüşleri ne olursa olsun, onu geride bırakmaya kendimi zorlayamıyorum.

Grubun önünde, Martinez ve iki arkadaşı birbirlerine dirsek atmaya başlarlar, diğerlerinin parkurdaki başarıları hakkında alaycı ve iğneleyici sözler söylerler. Üçünün de mavi kol bandı taktığını fark edince içimden bir inilti tutmak zorunda kalırım. Hepsi de rekabetçi oldukları bilinen kişilerdir ve eğer Oli, takımlarının kazanamamasının sebebiyse, önümüzdeki haftalarda TT'de onların saçmalıklarının hedefi olacaktır. Artık farklı takımlarda olduğumuz için bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok, ona yakın durup kimsenin onunla uğraşmasına izin vermemek dışında, ama ben zaten bunu yapıyordum.

Hemen arkamdaki kızlar, antrenman programımız sayesinde futbol takımındaki erkeklerin diğerlerine göre ne kadar kaslı olduklarını konuşmaya başlarlar. Onların egolarını okşayan sözlerine gözlerimi deviririm, ama Oli'ye baktığımda, onun onları dinlediğini fark ederim. Normalde söyledikleri hiçbir şey onun dikkatini çekmez, ama bu anda, yüzünde bir anlık bir sinirlilik gördüğümü sanırım.

Sınırlarını zorlayarak Tammy'ye göz kırptım, ama diğer kız benim bariz kışkırtma taktiğime sinir bozucu bir şekilde kıkırdayarak gülse de, Bond beni görmezden geldi. Kendimi biraz daha hayalperestlikle kandırdığım için nefret ederek kursa geri döndüm. Muhtemelen bu kadar yakın mesafede olmamızdan ya da benden bu kadar nefret ederken benimle ilgili her şeyi duymak zorunda kalmasından rahatsız olmuştu.

Bond'um bana benden nefret ettiğini söylediğinde ona inanmaya başlamam gerekiyor, ancak bu şekilde hayatta kalabilirim.

Zil çalar ve kapılar önümüzde açılır, olağan dışı bir şey yoktur, sadece kusmak istiyorum ve bunun ısınma hareketleri veya önümdeki görevle hiçbir ilgisi yoktur. Onun yanından uzaklaşmazsam, ya öğle yemeğimi ya da Shift'i kaybedeceğim, bu yüzden ona yakın kalma planıma rağmen, cildime yapışan utancın bir kısmını yakmak için önüme koşuyorum. Artık bilmem gerekirdi; ne kadar terlersem terleyeyim, bunu yıkayamam.

Önümdeki nehri geçmek yardımcı olacaktır. Durumumu değiştirmeye yetmeyebilir, ama en azından soğuk su dikkatimi dağıtacaktır. Bu parkuru o kadar çok kez yaptım ki, artık uykumda bile yapabilirim.

Teknik olarak Draven öğrencileri ve öğretim üyeleri dışında kimseye açık olmasa da, Gryphon beni eğitmeye başladı.

Aynı Bond Grubu'nda olduğumuzu öğrendik. Lise birinci sınıftaydım, şu anki kilomun üçte biri kadar zayıftım ve Shift'imi kontrol edemiyordum. Altı ay içinde, yeteneğimi kullanmadan tüm dersleri geçebildim. İlk yılın sonunda, titremeye kapılmadan ya da onun etkilerinden kusmadan gölet sürtüğüyle yüzleşebiliyordum.

Draven'da birinci sınıfa sınıf birincisi olarak başladım ve Martinez bu yüzden benden *nefret ediyor*.

O her zaman kibirli bir pislik olmuştur, çoğu üst düzey ailede böyle tipler vardır, ama yeteneği ve yıllarca spor salonunda çalışması sayesinde TT'den henüz atılmamıştır. Bu, onun tehlikeli bir pervasızlık çizgisinde ilerlemesini engellemez ve ben buzlu akıntılarda yolumu bulmaya çalışırken, sol tarafta kalarak hızlı akan suyun gizlediği tehlikelerden uzak dururken, o ortadan doğruca ilerler. Bu aptal, sırf benden önde olmak için neredeyse kendini bataklıkta boğuyordu.

Islak ayaklarımın verdiği iğrenç hissi aklımın bir köşesine iterek, grubun önündeki diğerleriyle birlikte ağaçların olduğu yere doğru koşuyorum, ama daha oraya varmadan hızım kesiliyor ve duruyorum. Kendimden ve bana bunu yapan ondan nefret ediyorum, ama durup Bond'umu beklemek için geri dönüyorum.

Takım arkadaşlarımın inlemeleri ve mırıldanmaları etrafımda yankılanıyor ve Ryan benim sözde acınası halime sertçe tepki gösteriyor, ama ben gözlerimi nehrin diğer tarafında, Bond'umun geçişi dikkatle izlediği yere dikiyorum. Kimse durup onunla konuşmaya ya da ona rehberlik etmeye çalışmıyor, o da benim gibi onlara karşı kör.

Oli, son öğrenci karşıya geçene kadar bekliyor. Başını geriye eğip, omuzlarının çöktüğünü görebileceğim kadar derin bir nefes alıyor, ama suya adım attığında, tereddüt etmeden kendinden emin bir şekilde karşıya geçiyor. Onun da benimle aynı güvenli yolu izlediğini gördüğüm anda harekete geçmeliyim, ama Bond'umun beni şimdi bırakmasına imkan yok.

Oli nehir kıyısına ulaşıp durarak ayakkabılarındaki çamur ve çamuru dökünce, Matt ve Hannah yanımdan koşarak geçerken bana üzgün gülümsemeler ve anlayışlı bakışlar atıyorlar. Biraz suçluluk duyuyorum.

Onları kafamda diğer öğrencilerle birlikte aptallar olarak görmezden geliyorum. Onlar Bonded, ikisi de benimle aynı renk kol bandı takıyorlar ve ben her zaman ikisiyle de iyi geçinmişimdir. Derin bir nefes alıp, topuklarımı döndürüp takım arkadaşlarıma yetişmek için koşmaya başlıyorum, artık Bond'umun güvende olduğundan eminim.

Dikenli telin olduğu yere varmadan önce, bir çeyrek mil daha koşmamız gerekiyor. Bu, kesinlikle en nefret ettiğim engel, çünkü Martinez bu engeli sanki hiçbir şey yokmuş gibi geçiyor, ben ise kayaların ve çamurun üzerinde kayarken ellerimi ve dizlerimi kesmek zorunda kalıyorum.

"Bir gün, Martinez gibi yuvarlanmayı öğreneceğim," diyor yanımdaki Matt, önümüzdeki homurdanan manzaraya başını sallayarak.

Hannah ona alaycı bir şekilde bakar. “Onun yerinde olsam, bir saniye içinde başım döner ve kusardım. Ayrıca o, başkalarını hiç umursamıyor. Şuna bak, az önce Abigail'in dişlerine tekme attı! O zavallı kızın ona bağlı kalmak zorunda olduğuna inanamıyorum.”

Matt ona gülerek yarım adım öne çıkar, sonra bana bakar ve tereddüt eder. "İstersen seninle bekleyebiliriz, Gabe. Aynı takımda olduğumuz sürece öne geçmeye çalışmanın bir anlamı yok."

Ona başımı sallayarak cevap veriyorum. "Onu beklemeyeceğim. Benimle birlikte parkuru geçmek istemediğini açıkça belirtti, bu yüzden ona yardım etmenin bir anlamı yok."

Hannah bana üzgün bir bakış atar, kolunu omuzlarıma atar ve beni hızlıca sıkar. İkisi de yalanımı yüzüme vurmazlar; ikisi de sadece ormanın kenarında somurtarak durduğumu izlerler. Birbirleriyle şakacı bir şekilde alay ederler ve birbirlerini dürterler, ama bu sadece çamur çukurunun üzerine gerilmiş keskin çelik tellere ulaşana kadar sürer.

Bu parkurda eğlenmeye zaman yok.

Matt ve benim yarısı kadar boyu olan Hannah, bizden çok daha kolay bir şekilde geçiyor, ama ikimiz de iyi bir zaman yapıyoruz ve en az bir düzine öğrenciyi geçiyoruz. Diğer tarafa kendimi çekip ayağa kalktığımda kollarım ve bacaklarım parçalanmış durumda.

Matt nefesini toparlamaya çalışırken inliyor. "Sence bu parkuru kim yaratmış olabilir... Bence... dava açmalıyız."

Hannah ona gözlerini devirir. "O kadar da kötü değil, Bonded. Çamurda yuvarlanmak için Dravens'ları kızdırmayacağım."

Bond Grubumdan bu kadar şakacı bir şekilde bahsettiğim için bana utangaç bir bakış attı, ama sonra durakladı ve bana fısıldamak için eğildi. "Daha yeni geldi ve şimdiden telin altından geçmeye çalışıyor... Tanrım, çok hızlı! Vivian'ın ısınmasından sonra nasıl hala ayakta kaldığını anlamıyorum; ben ölmüş olurdum."

Nefesimi verip ona minnettar bir bakış attım ve yola devam ettik. A-çerçeve tırmanışına çeyrek mil kalmıştı ve ben de elimden geldiğince ciğerlerime dolan temiz havanın tadını çıkardım. Bu sınıfta, bu engelden daha kötü kokan tek şey gölet orospusu. Bu kursta eğitim aldığım ilk yıl, Gryphon'a neden bu kadar iğrenç olması gerektiğini yüzlerce kez sormuş olmalıyım, ama liseden mezun olup Draven'a kabul edilene kadar bana cevap vermedi.

"Mezun olduktan sonra TacTeams'e katılmayı seçersen, çok daha kötü kokularla karşılaşacaksın. Kahretsin, Direniş'in orada yaptığı şeyler... Gölet sürtüğünü özlemle hatırlayacaksın."

Benim bu kadar çabuk sahaya çıkacağımı hiç tahmin etmemişti, ama hayatlarımızda hiçbir şey protokole veya beklentilere uygun gitmedi. Bond'un bizden kaçması belki de en yürek burkan deneyimimizdi, ama kesinlikle katlandığımız tek deneyim değildi.

Kokuşmuş bataklığın üzerinde asılı duran ağa doğru yarı topallayarak, yarı da sert adımlarla ilerlerken, Matt kollarının ne kadar ağrıdığından şikayet etmeye başlar ve Hannah ona başını sallar.

"Eğer yine içine düşersen Bonded, seni burada bırakırım. Saçımdaki o kokuyu çıkarmak bir haftamı aldı! Tilly neredeyse taşınacaktı ve senin yüzünden kendimi küçük düşürmeye zorlanmayacağım."

Belki de bu ikisiyle birlikte koşmak en iyi fikir değildi. Shift'im hayal kırıklığıyla derimin altında dalgalanıyor ve gözlerimi saklamak için çenemi göğsüme gömerek ikisinin önüne geçiyorum. Kontrolümü kaybetmekten bu kadar endişelenmemeliyim, yıllardır bu bir sorun olmamıştı, ama bu ikisinin benim çaresizce aradığım şeye sahip olduğunu duymak beni kıskandırıyor ve içimi kemiriyor.

Oli, bağlanmaya o kadar takıntılı ki, onu ne kadar *çok* istediğimi inkar edemem, ama beni öldüren de bu. Aşk ve arkadaşlık, aramızdaki şakalar ve sevgi, hayat...

sizin için özel olarak oluşturulan Bond ile inşa edersiniz. Onun kaybolmasından bu yana geçen beş yıl içinde, ben de birbirine sıkı sıkıya bağlı ailemi kaybettim ve Bond Grubumuz, ailemin bıraktığı tüm boşlukları doldurmak için devreye girse de, hala içimden atamadığım acı bir yalnızlık var. Daha da kötüsü, Oli'nin Sage Benson ile yeni kurduğu arkadaşlık, onunla hayatımı paylaşmanın nasıl bir şey olabileceğini bana gösterdi.

Otomatik pilotta ip ağ üzerinde ilerlerken, yılların tecrübesi sayesinde kokudan çok fazla korkmadan yoluma devam ediyorum ve Gryphon'a ondan da bahsetmem gerektiğini kabulleniyorum. Sage'e duyduğum kıskançlık yüzünden utanç duyuyorum. Her zaman iyi anlaşmıştık, ebeveynlerimizin Bond Grupları bir zamanlar arkadaştı ve Riley'nin ona yaptıkları için onu lanetliyorum.

Bunların hiçbiri, onu ve Bond'umu her gördüğümde öfkeyle dolduğum gerçeğini değiştirmiyor. Kafeteryada yapılan basit bir konuşma sonrasında Ollie, Sage için savaşmaya hazırdı, ama o hala beni gördüğünde burnunu kıvırıyordu.

Durup açıklığın diğer tarafında Hannah ve Matt'i bekliyorum, ikisi o kadar uzun sürüyor ki Oli'nin de engeli geçmeye başladığını izleyebiliyorum. Göğsüm, sadece parkurdan kaynaklandığını iddia edemeyeceğim bir şekilde ağrıyor, bu yüzden takım arkadaşlarım bana yetişir yetişmez, topuklarımı döndürüp bitiş çizgisine doğru koşmaya başlıyorum.

Kapılara varmamıza daha çeyrek mil var, ama ayaklarım kuru çimlerin üzerine çizilmiş beyaz çizgiyi geçmeden duruyorum. Matt ve Hannah kolayca çizgiyi geçiyorlar, nefes nefese kalmışlar, ama benim ayaklarım yere çakılmış gibi.

"Görünüşe göre Bond, gelecekte takımlar için tek yükümlülük olmayacak, Ardern; onun peşinden somurtarak durmaya devam edersen tabii."

Shift'im tehditkar bir şekilde parıldarken, kimse gözlerimin parlamasını görmesin diye başımı eğik tutuyorum. Zaten yeterince sorunumuz var, bağımı kontrol edemediğim için daha fazlasını eklemek istemiyorum. En az bir düzine öğrenci Martinez'i saçmalıkları için eleştirmeye başladığında, hepsine karşı duyduğum öfke yüzünden kendimi daha da pislik gibi hissediyorum.

"Abigail'e pislik gibi davrandığın için buradaki herkesin pislik olduğu anlamına gelmez, gerizekalı."

Etrafımdaki kuru çimler ayak seslerimle çıtırdıyor ve başımı kaldırıp baktığımda Brayden ve Dean'in, Bond'ları ve arkadaşlarıyla birlikte önümde durduklarını görüyorum. İkisi de benimle aynı futbol takımında ve Brayden de bir Shifter. Omzunun üzerinden bana bakıp kaşlarını kaldırarak durumumu kontrol ediyor ve ben de kolayca başımı sallayarak onay veriyorum.

Her şey kontrolüm altında.

Martinez, Dean'e alaycı bir şekilde bakıyor. "Bu okula zavallı bir Neuro yeteneği sayesinde girmiş, düşük doğumlu bir zayıfın bana böyle konuşmasına izin vermeyeceğim. Herkes North'un senin gibileri tercih ettiğini bilir; o pislik Shore için yaptıklarına bir bak! O yürüyen bir yalan makinesi, lanet olası saçmalık."

Omuzlarım geriye doğru kayar ve Martinez'in bakışları benimkilere çarpar, duruşum genişledikçe gözleri parlar. Eşleştirildiğimiz her dövüşte onu yendim ve bir kez bile yeteneğimi kullanmak zorunda kalmadım. Kontrolünü kaybetti ve bana karşı bir düzineden fazla kez dönüşüm geçirdi, birkaç ay önce bu yüzden TT'den atılmak üzereydi ve ben bunu bitirmek için sabırsızlanıyordum. İki haftada bir düzenlenen Shifters dövüşlerine hiç katılmıyor. Bu dövüşler *tam olarak* yasal sayılmaz, ama North bunların farkında ve görmezden geliyor. Ancak, onun dönüştüğü gri kurtla yüzleşmeye ve bu rekabeti nihayet bitirmeye fazlasıyla hazırım.

Tipik olarak, bu zavallı pislik bir korkak gibi kaçıyor.

Diğer öğrenciler, bitirme niyeti olmayan bir şeye kalkıştığı için ona alay etmeye ve sataşmaya başlarlar, ama ben onun oyuna doğru yürüdüğünü ve tel çitlere yaslandığını izlerken, omurgamdan bir tedirginlik dalgası geçer. Bu, bitiş çizgisini geçen son öğrencilerin çıkış yoludur.

Benim Bond'um onlardan biri değil.

Yardım istemek ya da takım arkadaşlarıma kendimi açıklamak için uğraşmıyorum, sadece topuklarımı döndürüp ormana doğru koşuyorum. Bağım öfkeyle içimde kıvranıyor, ama neyse ki çok uzağa koşmam ya da çok aramam gerekmiyor. Neredeyse ona takılıp düşüyordum.

Yolun ortasında, bilinçsiz bir şekilde yığılmış halde, bağım baygın durumda. Çıkardığım tüm sese rağmen, hiç uyanmıyor

. Islak spor ayakkabılarım yıpranmış yola çarpıyor ve ona doğru koşarken göğsüm inip kalkıyor, ama onun yanına dizlerimin üzerine çökmeme rağmen, o kıpırdamıyor bile.

"Tanrım, sanırım kendini gerçekten çok zorladı. Ben de bu parkurda ilk seferinde bayılmıştım, endişelenecek bir şey yok. Eminim iyi olacaktır, Ardern. Onu revir'e götürelim."

Hannah'nın sakinleştirici sözlerini zar zor sindirebiliyorum, zihnim panik içinde dönüyor ve boğazıma safra geliyor. Onu daha iyi görebilmek için yüzündeki saçları çekip kenara atmak için eğildiğimde, parmaklarım onun cildine değmeden hemen önce duruyorum. O bizimle hiçbir şey yapmak istemiyor ve bize dokunmaktansa ölmeyi tercih edeceğini açıkça belirtti. Yardıma ihtiyacı olduğu için ona dokunmam uygun mu? Başka birine yaptırsam daha mı iyi olur?

Hannah diğer tarafına çömelip saçlarını benim için çekiyor, benim donakaldığım halime yorum yapmıyor, ama o nefesini tıslayarak çıkardığında irkiliyorum.

"Tanrı aşkına, bunu ona kim yaptı?"

Şakaklarında mor lekelerle kaplı bir çürük hızla oluşuyor, şişlik gözlerimizin önünde büyüdüğü için çürüğün yeni olduğu belli. Hannah elini çok nazikçe kaldırıp gevşek bir yumruk yapar, çürüğün üzerinde gezdirir ve doğru boyut ve şekli bulur.

Binlerce farklı yırtıcı hayvan derimin altında uyanıyor.

My Shift hangisini seçeceğine karar veremiyor, değişim başlarken cildim dalgalanıyor ama kararsızlığımdan dolayı tutunamıyor. Matt, Hannah'ya uyarıda bulunur, onu kollarından tutup Bond'umdan ve benden uzaklaştırır, ama ben kendimi kontrol edemediğim için ona iyi olduğumu söyleyemem. Görünmez bir güç tarafından hapsedilmişim gibi, öfke ve panik beni kaplar ve sonunda tek bir soru kalır.

Kim benim Bond'uma zarar verdi?

İntikam ve şiddet beni tüketiyor ve içgüdülerimle savaşmaya niyetim olmadan, kemiklerimin kırılmaya ve tepki vermeye başladığını hissediyorum, ama tek bir canavar bile kontrolü ele almadan, bu tehlikeli bir durum. Daha önce hiç böyle bir değişim yaşamadım, bunun mümkün olduğunu bile düşünmemiştim ve paniğim üç katına çıktı. Kulaklarımda bir uğultu başlıyor ve her kalp atışında daha da yükseliyor, etrafımdaki

Başım patlayacakmış gibi hissediyorum, ta ki sonunda bir ses diğerlerinin arasından sıyrılana kadar.

"Ha! Reddedilen düştü! O baygınken gücünü artır, Gabe. Aksi takdirde, bu baş belası seninle oyun oynamaya devam edecek."

YEDİ

KUZEY

"Konsey, kızı yakında bağlayıp kontrol altına alacağına dair güvence istiyor, Draven."

Her zaman soğukkanlılığımla gurur duymuşumdur. Çocukken bile, yeteneğim ve bağım üzerindeki kontrolüm benzersizdi, çoğunlukla annemin kontrolcü tavırları sayesinde, ama bunu genellikle doğal kabul ederdim. Babam, benim sözde kayıtsızlığımdan dolayı yıllarca hayal kırıklığına boğuldu. Kendi gücünün, benim içimde büyüdüğünü hissettiği gücün sadece bir parçası olduğunu biliyordu ve bir gün benim yeteneğim farkında olmadan tam gücüyle ortaya çıkarsa Draven adının lekeleneceğinden korkuyordu.

Onun kontrol kaydı, benim özgüvenimi biraz sarsmıştı, ama bu dersi gerçekten öğrenmem için Nox'u bulmam gerekti. Kardeşimin iğrenç annesinin elinde maruz kaldığı istismarı keşfetmek, istesem bile durduramayacağım bir tepkiyi tetikledi ve kontrolsüz yeteneğimin gerçek tehlikeleri hakkında acımasız bir ders oldu. Emmaline'in şiddetli ölümünden pişmanlık duymuyorum, ancak bu olay bana hem üst düzey yetenekli *hem de* ölüm tüccarı olmanın gerçek ciddiyetini iyice anlattı.

Siyah duman masanın altında bileğimi çevrelerken, babamın en büyük korkusu haline geldiğimi kabul etmeliyim.

Konsey toplantılarına nadiren tüm üyeler katılır, ancak daha fazla güç ve prestij peşinde olanlar, terfi umuduyla bu toplantılara sık sık katılırlar ve bugün de durum farklı değil. Benim yanıtımı bekleyen dokuz yetenekli kişiden sadece ikisi müttefikim denecek kadar sadık ve sadece Alexander Benson benim için konuşacak cesarete ve bunu yaparken kendini gülünç duruma düşürmeyecek sağduyuya sahip.

Hannity en iyi ihtimalle sırıtkan bir aptaldır.

Sharpe'ın seçtiği saldırı yöntemi sürpriz değil. Birkaç yıl önce, oğullarının Merkezi Bağlarını bulduklarını ve "kaçınılmaz olanı beklemek zorunda bırakılmamaları" gerektiğini iddia ederek, minimum Bağlanma yaşını düşürmek için bir kampanya başlattı. Merkezi Bağlanma yaşı on dört, ikisi de on yedi yaşındaydı ve o tartışmaya katılmak, bana bundan sonra hiçbir konuda asla aynı tarafta olmayacağım konsey üyelerinin listesini vermişti.

On dört yaşındaki Bond'u bulduğumuzda, bağ kurmak aklımın ucundan bile geçmiyordu. Lanet olsun, eğer konsey "kararsız Bond Grupları" ve "Bağlanmamış Üst Düzey Yeteneklilerin riskleri" konusunda başımın etini yemeseydi, bu konu şu anda öncelikli meselem olmazdı. Kendi bağım ne kadar çaresizce ona gitmem için beni tırmalarsa da, onun güvenliği daha önemli ve Direniş yine sokaklardan Üst Düzey Üstün Yeteneklileri topluyor.

Inara, kahve fincanını dudaklarına götürmeden önce kısa bir süre sırıttı, bu da dikkat çekmemek için yaptığı acınası bir girişimdi, ancak Merkez Bağlısı Naya hiç de eğlenceli bulmamış gibiydi. "Kontrol altında mı? Merkez Bağlısı olarak ilginç bir görüş, sence de öyle değil mi? Draven'ın kendisi böyle görüşlere sahip olsaydı, özellikle de Taktik Birimlerini denetleyen konumunda olduğu için, topluluğumuzun güvenliği konusunda büyük endişelerim olurdu."

Alexander, ona doğru döndüğümde bana alaycı bir bakış attı, ama şu anda bağımın kıvranan öfkesi karşısında en güçlü müttefiklerim bile tahammül edilemez hale geldi. Görünüşe göre bağım herkesi bir tehdit olarak görüyor.

Nox hariç herkesi.

Oleander Fallows, Draven'da sadece bir haftadır ve şimdiden düzinelerce şiddet olayından dolayı bağımı yatıştırmak zorunda kaldım. İstemeyerek de olsa, bu tepkilerin yarısından fazlasının haklı olduğunu kabul etmeliyim, ancak bu, içimdeki psikotik gücü ikna etmeyi daha da zorlaştırdı.

Öğrenciler onun hakkında fısıldaşıyor, profesörler onun yeteneğini bilmeden onu sınıflarına aldıkları için endişelerini bana e-postayla bildiriyor, topluluk üyeleri sokakta beni durdurup, aralarına yaşamaya getirdiğim bu çarpıcı kız hakkında sorular soruyorlar. Hepsi benim olan şeye bakmaya cüret ettikleri için ölmeyi hak ediyorlar... en azından benim bağım öyle düşünüyor.

Sharpe'a uyarıcı bir bakış atarak, şu anda tarafsız kalmam imkansız olsa da ses tonumu sabit tutmaya çalışıyorum. "Merkez Bağlantı'nın özgürlüklerinin kısıtlanmasını kesinlikle savunmuyorum ve kendi Bağlantı Grubum içinde de bu tür davranışlara tenezzül etmeyeceğim. Bu konuyu açmışken, senin ani takıntın sayesinde, hepinizin bilmesini isterim ki, Central Bond'umun Gifted topluluğuna tehlike oluşturduğuna dair reddedilemez kanıtlar olmadığı sürece, konsey ile bu konuyu daha fazla tartışmayacağım. Central Bond'uma erişimi reddetmek ve ona yönelik her türlü tehdidi ele almak benim hakkımdır."

Sharpe'ın yanağı seğiriyor ama ben ondan bir saniye bile gözlerimi ayırmıyorum, o sonunda küfür mırıldanıp başını eğene kadar bakışlarını tutuyorum.

Masadaki diğerlerini gözden geçirerek, hiçbir soru işareti bırakmıyorum. "*Herhangi* bir tehdit karşısında, kontrolüm altındaki tüm güçleri ve yasanın tam desteğini kullanarak tereddüt etmeden harekete geçeceğim."

Neredeyse kafalarından kanın çekildiğini, masadaki yüzlerin bir anda bembeyaz olduğunu duyabiliyorum.

Eğer bağım makul olabilseydi, havayı kalınlaştıran ve tamamen bana yöneltilen korku onu tatmin etmek için yeterli olurdu. Sharpe'ın bile omurgasından bir titreme geçiyor, ona baktığım anda çenesi düşüyor, ama bağım sadece onlara gölgelerimi salarak kaos ve kan dökülmesini arzuluyor.

On yıllar boyunca içimdeki sesle soğuk bir ilişki kurmaya çalıştım. Onu duyuyordum elbette, ama kendi zihninizde size ait olmayan bir sesi görmezden gelebileceğiniz kadar görmezden geldim. On yıllar sonra, o ses artık benimle konuşmaya bile zahmet etmiyordu, sadece aşırı tehlike anlarında ortaya çıkıyordu ve ben de zihnimi ve bedenimi paylaşan bir şeyin *yanlış olduğunu* neredeyse unutmuştum.

Şimdi ise susmak bilmiyor.

Ona gitme, onunla birlikte olma, elimizden gelen her şeyi ona verme talepleri - ki bir Draven olarak bu, pratikte tüm dünyayı kapsıyor. Şu anda burada oturup, Yetenekli Topluluğu içindeki en saygın ailelerin huzurumuzda titremesini izlerken bile, taleplerin listesi aklımın bir köşesinde çılgına dönene kadar dönüp duruyor. Sonunda, buna tepki gösteriyorum.

O bizi terk etti, terk etti ve kendi itirafına göre, Bağlantı Grubu ile hiçbir ilgisi olmak istemiyor. Ona gitmek, içinde sıkışıp kaldığımız cehennemi değiştirmek için hiçbir şey yapmayacak.

Alexander'a geri dönüp toplantıyı benim bağımdan uzak konulara yönlendirmek istediğimde, kontrolü kaybettiğimi fark ediyorum. Panik dalgası kan dolaşımımda yayılıyor, ama başım sadece Sharpe'a dönüyor, başka bir şey olmuyor, omurgamdan aşağı doğru bir hayal kırıklığı dalgası yayılıyor. Bağım, Oleander'e yönelik tehditten gözlerini ayırmayı reddediyor, o odada olmasa bile. Ben pes ettiğimde, vücudumu tekrar kontrolüme bırakıyor ve bana fısıldayarak bir uyarıda bulunuyor.

Bağım benden asla kaçmaz. Bundan bir an bile şüphe etme.

Göğsümü kesip bu lanet olası canavarca bağı içimden çıkarmak istiyorum. Yüzümü dikkatlice ifadesiz tutmak reflekssel bir hareket, ama koltuğumda kıpırdanarak kendi bağımı lanetlemekten kendimi alıkoymaya çalışırken küfür etmek istiyorum.

Evet, yaptı, ve buna inanmıyorsan aptalsın demektir.

Hannity'nin bir işe yaradığı ortaya çıkıyor ve yetenekli topluluğa kaçırılmaları durdurmak için elimizden gelen her şeyi yaptığımızı güvence altına almak bahanesiyle düzenlediği yaklaşan bir etkinlik için fon bulma konusunda sızlanmaya başlıyor. Bu adam, içki içebileceği ve hayırseverlik çalışmaları için övgü alabileceği bir parti düzenlemekten ve faturayı başkasına gönderip ortalığı temizletmekten başka bir şey sevmiyor.

Bağım bana tekrar fısıldıyor, her kelimesinde öfke parıldıyor. *Buradaki tek aptal sensin — benim Bağımı tehditler sararken, sen insan zayıflıklarına sarılıyorsun.*

Son zamanlarda bunu sık sık söylüyor ama her duyduğumda içim hala burkuluyor.

Yetenekli ve yeteneksiz arasındaki ayrımı çok fazla önemsiyor — daha da endişe verici olanı, biz ve benim Bağım dışındaki herkesi sanki bu iğrenç bir şeymiş gibi "insan" olarak adlandırıyor ve bizim *de* aslında insan olduğumuz gerçeğini unutuyor; yetenekli olmak bu gerçeği değiştirmez. Bağımın Direniş'in aynı elitist ideallerini benimsemesi fikri bana o kadar iğrenç geliyor ki, utançtan tüylerim diken diken oluyor.

Konferans odasının kapısı açılır, asistanım boş bir ifadeyle içeri girer, ama toplantıyı böldüğü için onu azarlamak için ağzımı açtığımda, nedenini kekeleyerek anlatır ve kalbim durur.

"Bir olay oldu. Bağınız tıbbi bölmede, sınıfının yarısı da öyle."

DRAVEN'ın tıp merkezi, asla çözemediğim park sorunu nedeniyle konsey ofislerinden arabayla on beş dakika uzaklıkta, ya da hızlı adımlarla kampüsü geçerseniz on dakikalık yürüme mesafesinde.

Ben altı dakikada varıyorum.

Gryphon'un TacTeam ekibi tüm gücüyle binanın her santimetresini kontrol ediyor ve her zamanki rahat ilişkilerimize rağmen, kimse benim telaşlı halime şaka yapmıyor. Hayır, hepsi gözlerini çevreye dikmiş, bana sadece saygılı bir baş sallama ile selam veriyorlar, ki bu da olması gerektiği kadar güven verici değil.

Onun hayatta ve binada güvende olduğunu hissetmek, kalabalık koridorlarda ilerlerken aklımı başımda tutmamı sağlıyor. Birkaç personel benimle konuşmaya çalışıyor ama ben onları görmezden geliyorum, lanet olası cevapları alana kadar herkesi ve her şeyi bir kenara itiyorum.

Gabe, özel tıbbi odanın dışındaki duvara yaslanmış, gözleri ayak parmaklarına dikilmiş ve mutsuzluğu dalgalar gibi yayılıyor. Bond Grubumun en genç üyesinin şu anda en kötü kabusunu yaşıyormuş gibi görünmesi midemi bulandırıyor ve onu görünce kanım donuyor.

Gryphon, yıllardır görmediğim, yüzünde açıkça kötücül bir ifadeyle onun önünde duruyor. Onun *Gabe'e* böyle baktığını kesinlikle hiç görmedim ve kendi tüylerim hemen diken diken oluyor. Gryphon, aptalca cevaplar için onu zorladığımdan beri bana çok kızgın, ama bu, her zaman yardım eden Ardern'e

sadece öne çıkıp yardım eden Ardern'e pislik gibi davranması için bir mazeret olamaz.

İkisine doğru yaklaşırken, Gryphon başını kaldırıp benim bakışlarımla karşılaşınca ve duruşunu değiştirip Gabe'in sefil halini benden tamamen gizleyince, tereddüt ediyorum. Her şeyi yanlış yorumluyorum, olmayan tehditleri arıyorum ve kendimi nefes almaya zorluyorum.

"Ne oldu?"

Gryphon başını sertçe sallayarak cevabını doğrudan zihnime yansıtıyor. Tıp binası şu anda yetenekli kişilerle dolup taşıyor ve bu tür konuşmaları kimsenin duyamayacağı şekilde yapmak bizim için standart bir uygulamadır, ama yine de bu hareket midemi burkuyor.

Oli, Delta Eğitim Kursunda bilinçsiz bir şekilde bulundu. Olayın meydana geldiği anda, o bölümü kapsayan kamera gizemli bir şekilde arızalanmıştı. Gabe, Oli'nin bitiş çizgisine ulaşmasının çok uzun sürdüğünü fark ettiğinde ben ona doğru gidiyordum. O, ekibinden diğerleriyle birlikte onu aramak için geri döndü. Onu bulduğunda, Şekil Değiştirdi.

Gözlerim hemen Gabe'e kayıyor. Bakışlarımı hissetse de başını kaldırmıyor, ama zaten önemi yok çünkü Gryphon anında tepki vererek onu bir kez daha görüş alanımdan uzaklaştırıyor, sanki burada tehdit olan benmişim gibi. Hayal kırıklığı beni kaplıyor, beni ele geçirmeden önce bir kez daha derin nefes almamı sağlıyor ama, lanet olsun, Gabe'i bunun için suçladığımı varsayması beni çok kızdırıyor. Kendime, çok uzun bir gün olduğunu hatırlatıyorum; açıkça ikimiz için de.

Kaç kişi öldü?

Gryphon'un yüzündeki öfke bir şekilde daha da derinleşiyor. *Bağımın iyi olup olmadığını soracak mısın?*

Onun bağı; sanki beni kavgaya davet ediyormuş gibi önümdeki kuma çizilmiş net bir çizgi, ama bu işe yaramaz bir şey. Oleander'ı sormama gerek yok, ikisinin nöbet tuttuğu odada onu *hissedebiliyorum*. Kendi bağım bana acımasızca saldırıyor, şimdi ona gitmezsek binlerce şiddetli ölümle tehdit ediyor, ama bunun ne kadarı normal bir bağ tepkisi, ne kadarı içimdeki bu anormalliğin sonucu, bilmiyorum.

Onlar da benim gibi onu hissedebiliyorlar mı?

Onlar da, sanki tüm dünyaları onun etrafında dönüyormuş ve siren gibi bir çağrı ile onları kendine çekiyormuş gibi, onun her an nerede olduğunu biliyorlar mı? Onlar da, varlıklarının her zerresinin ona doğru döndüğünü, onu yakalamaya çalıştığını, onun peşinden çaresizce ağladığını hissedebiliyorlar mı? Onlar da, onun bencil davranışları ve küçümseyen tavırları yüzünden mutsuzlar mı?

Gabe kesinlikle öyle görünüyor.

Öyle olmasaydı, beni doğrudan arardın diye düşünüyorum.

Gryphon'un gözleri daralır, bu cevabı beğenmez, ama benim dikkatli bir şekilde konuyu geçiştirdiğimi fark etmez gibi görünüyor. O, benden ve dünyanın geri kalanından sakladığım tek gerçek sırrı hiç tahmin etmedi, ama içimde başka bir şeyin yaşadığını kim tahmin edebilir ki?

Herkes saldırıdan sağ kurtuldu, ama on bir öğrenci ve ekibimden iki kişi yaralandı. Öğrencileri kendim uğurlayacağım.

Bu *o kadar da* sıra dışı bir durum değil, Gryphon daha önce de ailelerle konuşmak için bana eşlik etmişti, ama ses tonunda bir şey var ki ona sorgulayan bir bakış atıyorum.

Gabe, bir grup öğrenci onu ve arkadaşlarını takip ettiği için yer değiştirdi. Onu alay ediyorlardı, o da bunu görmezden geldi, ama Oli'yi baygın halde bulduklarında, birkaç kişi onun daha kötüsünü hak ettiğini düşündüklerini açıkça belirttiler. Hatta biri, Oli baygınken onunla bağ kurması için bu fırsatı değerlendirmesini önerdi.

Gözlerim siyaha dönüştü.

Bağım yüzeye çıkarken, tehdidi ortadan kaldırmak için kontrol talep ederken gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve bunu yenmek için inanılmaz bir güç gerekiyor. Başarısız olacağıma eminim ve ancak son saniyede bağım pes eder, bacaklarım rahatlamaktan pes etmek üzereyken safra boğazıma kadar çıkar. Kontrolümden emin olduğumda bile, bağımın yanındaki yatakta sonumun gelmeyeceğinden emin olmak için kendimi kontrol etmek için bir dakika beklemem gerekir.

Sonunda nefesimi verip yüzümden elimi çektiğimde, Gabe'in bana bakakaldığını fark ettim, ama Gryphon'un öfkesi biraz yatışmıştı.

Öğrencilerin ve ailelerinin tepkileriyle ben ilgileneceğim. Gabe benimle gelebilir. Onu suçluluk duygusundan kurtaracağım, sonra malikanede görüşürüz.

konakta görüşürüz. Oli'yi akşam yemeğine katılmaya ikna etmekte iyi şanslar.

Akşam yemeği.

Tabii, Bond'u aramıza zorla sokup aramızda bir orta yol bulma planım... çünkü bugünkü olaylardan sonra bu hepimiz için bir kabus olmayacak, değil mi?

Kendi kendime küfrediyorum, ama Gryphon benim hoşuma gitmeyecek kadar kendinden çok memnun görünüyor. *Benim kendimi kaybetmemden dolayı beni azarlaman gerekirdi.*

Bana alaycı bir şekilde gülümser, başını sallar ve Gabe'in omzuna vurarak onu harekete geçirir.

Bağımız tehdit edildi; kendini kaybetmen normal, Draven. Onun yanında seni ve kardeşini de izlemem gerekeceğini düşünmeye başlamıştım, ama sanırım kendini kanıtladın... şimdilik.

Neredeyse tüm binayı havaya uçuruyordum.

Geriye bakmadan uzaklaşan Gryphon, bunu ya da başka herhangi bir şeyi umursamıyor gibi görünüyor ve ben bir kez daha kıskançlıktan kıvranıyorum. Bond'un ne zaman yalan söylediğini bilmek ya da onun düşünceleri hakkında en ufak bir ipucuya sahip olmak için neler vermezdim, belki o zaman onun şu anda mutlu bir şekilde sergilediği özgüvenin bir kısmını ben de bulabilirdim. Bunun yerine, içimi kemiren bir bağ ve işi bitirmek için bekleyen kabus yaratıkları var.

Kapının önünde bir an durup, gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve içimdeki öfkeli bilinçli varlıkla bir anlık bir pazarlık yapıyorum.

Ona zarar verenin kim olduğunu bulacağım - sadece en iyi tahminimizle değil, tam olarak kim olduğunu - ve ona göre davranacağız. Kendini yok etmek onu güvende tutmayacak ve biz de sadece dümeni tartışarak zaman kaybediyoruz.

Tamamen tatmin olmadım, Bond'uma el süren kişiye kabul edeceğim tek adaleti çok net bir şekilde hayal edene kadar. Planlarımdaki şiddet ve kan dökülmesi, Bond'umu sakinleştiriyor ve umarım şimdilik sessizce izlemek için zihnimin karanlık köşelerine geri çekiliyor. Ona yalan söyleyemem, ama sözlerimi yerine getirmeye niyetliyim. Ne kadar bencil ve önemsiz biri olursa olsun, kimsenin ona zarar vermesine asla izin vermem.

Sadece benim dürüstlüğüm değil, aynı zamanda gerçek bir güvenlik endişesi de intikam almayı gerektiriyor. Bond Grubumuza karşı şiddet eylemlerinde hoşgörü gösterilen herhangi bir Gifted, sadece bize zarar vermek için geri dönecektir ve ben bunu gözden kaçırmamak için çok uzun süre çok sıkı çalıştım. Oleander bu korumayı hak etmediğini kanıtlasa bile, kardeşim hak ediyor ve ona başka bir şey olmasına izin verirsem kendimi affetmem.

Bu konuyu daha fazla düşünmeye cesaret edemiyorum, zaten kontrolümü zar zor sağlıyorum, ama sonunda kapıyı açtığımda, başa çıkmam gereken yepyeni bir sorunla karşılaştığımı fark ediyorum.

Oleander ile tanışmadan önce bana tercihlerimi sorsaydınız, benim özel yapım bu soruyu cevaplamamı imkansız kılardı. Bond'uma bakarken, o kabul etse de etmese de, onun benim için yaratıldığına şüphe yok. Omuzlarına dalgalar halinde düşen yumuşak beyaz saçları, uzun kirpiklerle çerçevelenmiş çekici mavi gözleri, şehvetli dudakları; güzelliği yadsınamaz, ki bu şu anda benim için bir sorun.

Bağım ona baktığında tek bir şey görüyor: *benim olanı*.

Gözleri aniden açıldığında, bir an için ifadesiz kalır, sonra bana odaklanır ve o kadar kırılgan görünmesi midemi bulandırır.

Tamam.

Onu öfkelendirip hakaretler yağdırmasını sağlarsam, en azından dikkatim dağılır ve ona bunu yapan pisliğin kim olduğu hakkında bazı cevaplar bile alabilirim. Bağım ve kabus yaratıklarım avlanmaya ihtiyaç duyuyor.

"Dikkatimi çekmek için düzenli olarak kendine zarar vermeyi planlıyorsan, bu dürtüden kurtulana kadar seni yastıklı bir hücreye atmaktan mutluluk duyacağımı söylemeliyim."

Bana gözlerini kırpıştırıyor, bir saniye ağzı açık kalıyor, sonra öfkesi alevleniyor ve yemi güzelce yutuyor. "Şu anda, bir kaltak bana ucuz bir yumruk attığı için beni azarlamak için burada olmadığını biliyorum. Bunun için burada olmayacağını biliyorum, çünkü eğer öyleyse, lanet olası aklımı kaçıracağım."

O oturmaya çalışırken, elini dikkatlice başına götürdüğünde gözlerim kısıldı. Orada bir şey göremedim, ama cildi mide bulandırıcı bir yeşil renge büründü ve konvülsif bir şekilde yuttu.

Odanın köşesinde bir çöp kutusu var, ama kendimi yerinde kalmaya zorluyorum. Onu sınırlarına kadar zorladığımda bilgi vermeye başlıyor, ama kendi bağımın benden istediği gibi davranırsam, onun oyunlarına devam etmesine yardımcı olmuş olurum.

Bizden hiçbir şey istemediğini açıkça belirtmişken, benim yardımımı kabul eder mi ki?

Boğuk bir ses tonuyla, bana hâlâ acımasızca bağırıyor: "Neden son çeyrek milde böyle bir numara yapayım ki? Neden nehri geçip, kayaların ve toprağın üzerinde sürünerek, o aptal, kokuşmuş iskelete tırmanayım ki, eğer planım... Bekle, sence kendimi bayılttırmak için tam olarak ne yaptım? Lanet olsun!"

Kolunu dramatik bir şekilde sallayarak, yüzü daha da soluyor ve yatakta öne doğru eğiliyor, biraz öğürüyor. Ondan çıkan yumuşak miyavlama sesi, sefaletle, acınası ve acı dolu, ve ben bunu bir daha asla duymak istemiyorum.

Bağımla mücadele etmenin zor olduğunu düşünüyorsam, şimdi ona yardım etmekten kendimi alıkoymak için harcadığım çaba bunun yanında hiçbir şey. Neredeyse pes ediyorum, ama sonra o başını kaldırıyor ve gözlerinin unutulmaz mavi derinliklerinde kaynayan nefret, bana onun muhtemelen bunu kabul etmeyeceğini hatırlatıyor.

Ses tonum buz gibi soğuk. "Beni kandırmak o kadar kolay değil. Dikkat çekmek için çaresizsin ve iki bağın da yanında olduğu için kendini tutamadın."

Dudakları bana doğru kıvrılıyor ve sinir bozucu bir şekilde, küçümseme bile onun mükemmel yüzüne yakıştığını fark ediyorum, ancak bunun bana değil de başka birine yönelik olmasını tercih ederdim. "Gabe benden önce kaçtı ve Gryphon benim varlığımı bile fark etmedi, o zaman ikisinden de nasıl ilgi görebilirdim ki?"

Siktir.

Bağım, onun diğer Bağlar hakkında konuşmasını istemiyor... ve yüzleşmemizden sonra ben de istemiyorum. Bu şekilde hissetmekten daha çok istemediğim bir şey yok ve hayal kırıklığım beni canlı canlı yiyip bitirebilir. O hepimizden kaçtı, her fırsatta bizi hor görüyor ve sanki biz ondan aşağıymışız gibi davranıyor; benim ilgimi bir saniye bile hak etmiyor

, benim bağımın ona göstermeye çalıştığı takıntılı iltifatları hiç hak etmiyor.

"Ona teşekkür etmelisin. Gryphon sana kolay yolu seçti."

Battaniyeleri geri çekince yüzü taş gibi sertleşir ve kendimi onun bacaklarına bakarken bulurum... tüm çıplak bacaklarına. Beynimde çok önemli bir şey kırılır ve odak noktam tamamen tek bir soruya yönelir. *Neden pantolon giymiyor lan*?!

Görünüşe göre, şu anda yaşadığım hızlı çılgınlık düşüşünden habersiz olan Oleander, sadece bir saniye sendeleyerek, sanki devrilecekmiş gibi yatağa eliyle tutunur. Kolunu kaldırarak gömleğinin eteğini kaldırır ve aslında bir çift şort giydiğini fark ederim, ancak bu şortlar, diğer Yeteneklilerle, özellikle de üniversite çağındaki *erkeklerle* dolu bir üniversite dersine giymesi için çok küçüktür.

O yumuşak bir inilti çıkardığında, deliliğimden sıyrılıyorum, ama ona doğru yarım adım atabiliyorum, o ise odadan çıkıp gidiyor, beni sanki *bir hiçmişim* gibi bir kenara iterek.

Bu çocukça kadının peşinden tekmelenmiş bir köpek yavrusu gibi koşmaya niyetim yok, bu yüzden neredeyse gözlerimi kör eden öfkeye rağmen, yüzüme sakin bir gülümseme takınıp onu Rafe'nin arabayla beklediği yere hızlıca götürüyorum. Oleander sanki beni geride bırakacakmış gibi yurtlara doğru dönünce, dirseğinden tutup yönünü değiştiriyorum.

Etrafımız öğrenciler ve TacTeam ajanlarıyla çevrili olduğu için, sesimi alçaltmaya çalışarak ona neredeyse tıslayarak, "Toksik davranışların yüzünden çağrıldığında öylece çıkıp gidemezsin," diyorum.

O, şaşırtıcı bir güçle kolunu benim tutuşumdan kurtardı—
inanılmaz bir güçle — ve anında, bağım tepki verir.

Benim.

O farkında değil, sanki bizi kim duyarsa duysun umurunda değilmiş gibi suçlamalarına devam ediyor. "Zehirli davranışlar hakkında çok şey bilirsin. Kendi lanet Bond'unu tehdit etmemelisin diye hiç aklına geldi mi? Beni bodrumuna zincirleyeceğini söylemek

bana bodrumuna zincirleyeceğini söylemenin bu karmaşayı çözmenin yolu olmayabileceği hiç aklına geldi mi?"

Gözleri öfkeyle yanıyor, bana tehlikeli bir şekilde bakıyor, ama ancak irkildiğinde ve etrafımızdaki kalabalığa baktığında mırıldanmaları duyuyorum. Bu küçük tartışmanın yol açacağı dedikodular ve ardından çıkan söylentiler hepimizi tehlikeye atacak ve bu sadece sinir bozucu değil, dayanılmaz.

Onun çocukça seviyesine indim.

Dudaklarım kıvrılırken kolunu tutuyorum, bağımız derimin altında titriyor, sanki şu anda birbirimizin boğazına sarıldığımızı umursamıyormuş gibi ateşli tartışmadan besleniyor. Onu nasıl ele geçireceğimiz umurunda değil, sadece sonunda kollarımızda akılsızca kıvranması önemli.

Bu düşünceleri bastırarak, tanıklar umurumda olmadan onu fiziksel olarak binadan dışarı sürüklemek zorunda kaldım. "Bence bencil, manipülatif, çocukça bir küçük kız gibi kaçmasaydın, sana dünyaları verirdik. Bu dünyada isteyebileceğin hiçbir şeyi sana reddetmezdik, ama şimdi hayatında ilk kez yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşiyorsun. Bana çok açık ki, hayatın boyunca şımartılmışsın ve kendinden başka kimseyi düşünemiyorsun. Açıkçası, ailen..."

Bana o kadar çabuk sırtını dönüyor ki, bu şiddetli tepki beni neredeyse şaşırtıyor. "Sakın benim ailem hakkında konuşmaya *cüret etme*. O izleyiciyi kendi ellerimle söküp atacağım ve gideceğim, beni zorlama."

Yanımızda bir arabanın kapısı açılırken keskin bir boğaz temizleme sesi duyunca, hiç düşünmeden Bond'u arka koltuğa itekledim. Yüzümü buruşturarak şoförüm Rafe'nin endişeli bakışlarına karşılık verdim, ama ona kısa bir baş sallamayla cevap verdiğimde, bana soru sormadı. Eminim ki pek çok sorusu vardır, ama o onlarca yıldır ailemle birlikte ve en güvendiğim çalışanlarımdan biridir. Beni yeterince iyi tanıyor ve kötü ruh halimin kesinlikle ona yönelik olmadığını biliyor. Ani tavrım için ondan özür dileyeceğim, ama o bunu kişisel almıyor.

Rahatlamam, Oleander'in beni beklediği yerde oturduğu sert omuzlarına bakışlarımın geri dönmesi kadar sürer.

Rafe'in bakışları benimkini takip ediyor. "Eve mi, Bay Draven, yoksa öğrenci yurduna mı?"

Sadece şu anda gösterdiği sağduyu için, bu adam için tüm eyalete kabuslarımı salardım. "Eve, teşekkürler Rafe. Akşam yemeğine geç kalmak istemiyoruz."

SEKİZ

NOX

Doktora araştırmalarıma başladığımda, zayıf bir adamı gömecek kadar çok sayıda Gifted tarihi kitabı ile dolu sessiz ve huzurlu odamda kilitli kaldığımda, bir gün bu yeterliliği öğretmek için kullanacağımı hiç hayal etmemiştim. Diğer üniversitelerde misafir öğretim üyesi olarak ders verdikten sonra bile, Draven'da profesör olmaya niyetim yoktu. Okumak her zaman günlük hayatımdan kaçış yolumdu, *birçok* bakıcımın engellemeyeceği bir alışkanlık içinde ustaca gizlenmiş bir kopukluktu ve merakım beni gerçek bir planım olmadan akademik yola sürükledi. Kabus yaratıklarımın yeteneklerini göz önüne alarak, her zaman tam zamanlı bir TacTeam'de olacağımı ve sık sık görevlere çıkacağımı düşünmüştüm, ancak North ve Gryph'in yaratıcı manevraları sayesinde, ikisini de yapabildim.

Öğrencilerle ve onların sürekli sızlanmalarıyla uğraşırken, kardeşimin o kadar da özverili davranmadığına ikna oldum ve o zehirli kız ve onu takip eden fısıltılar sayesinde, kardeşimin parlak fikirlerine boyun eğmenin bana neye mal olacağını zamanında hatırlatılıyor.

Bir cuma akşamı, hele de böyle bir akşamda, ofisime geldiğimde amcamın masamda beni bekliyor olması, en son isteyeceğim şeydi. Mükemmel ütülenmiş takım elbisesiyle, boyun atkısı ve ipek cep mendiliyle, toplumun Draven ailesinin bir üyesinin nasıl görünmesi gerektiğine dair beklentilerini tam olarak karşılıyordu.

Bu durum tüylerimi diken diken ediyor.

Bağımın tetiklenme riskini göze almadan bunun nedenlerini çok fazla düşünemem. Şu anda onunla sürdürdüğüm ateşkes zaten tehlikeli bir şekilde istikrarsız ve North'un beni şu anda olduğundan daha fazla takip etmesini istemiyorum, bu yüzden öfkemi William'a yöneltiyorum.

"Randevun yok, ofis saatlerimde gelmen gerekecek."

Bana sırıtarak cevap veriyor. "Hadi ama Nox, senin çalışma saatlerin yok ki. Draven'da bunu azar işitme korkusu olmadan yapabilen tek profesör sensin. Nepotizm en *güzel* haliyle."

Masayı dolaşarak koltuğuma oturur ve ona soğuk bir bakış atarım. "Draven lanetine katlanmak zorunda kalmanın bazı avantajları olmalı, değil mi? Aksi takdirde, her şeyi şimdi bitirebilirim."

Sırıtışı bir an bile bozulmaz. "North, hala bu kadar nihilist fikirlerle uğraştığını bilse çok üzülürdü."

Babamı pek hatırlamıyorum, ama onun da kardeşi gibi aynı çekici kaçamak cevapları verip vermediğini, yoksa aralarındaki farkların North ile benim aramdaki kadar belirgin olup olmadığını merak ediyorum.

Kardeşime sormak her zaman bir seçenek, ama bize hayat veren Bağlı Grup ile ilgili konuları mümkün olduğunca kaçınmaya çalışıyorum.

North'un William'a karşı beni rahatsız eden bir zaafı var, ama bu konuyu da açmamak en iyisi.

Kitaplarımın üzerinden ona baktığımda, William sessizce başını eğerek sanki bana bir puan veriyormuş gibi yaptıktan sonra nihayet fikrini açıkladı. "Kardeşin senin için endişeleniyor... bu da benim *onun* için endişelenmeme neden oluyor. O, konseyde Draven koltuğunu elinde tutuyor, Nox. Onu bu panik halinde çok uzun süre bırakman akıllıca değil."

Hayatım boyunca yeterince aptal, pervasız ve şiddet eğilimli insanla tanıştım, bu yüzden William'ın kesinlikle kötü bir insan olmadığını biliyorum. Hayırseverlikle vakit geçiriyor, toplumda sıcakkanlı ve cömert bir adam olarak ününü pekiştiriyor ve çocukluğundan beri uyumlu Draven olarak biliniyor, ki bu özelliği babamın sık sık patlayan öfkesi sayesinde çok daha kolay kazanılmış bir özellik.

Ancak bunların hiçbiri onu özellikle iyi bir insan yapmaz.

North onu her zaman çok fazla takdir etmiştir, çocukça bir kahraman hayranlığı. Onu annemin pençelerinden kurtardıktan sonra ben de ona aynı şeyi yaptığım için onu taşlamamalıyım. Ama kendime engel olamıyorum. Hiçbir şeye şefkat veya empatiyle yaklaşmadım; elimden geçen her şey, beni kırma şansı bulamadan kırılmalıdır.

North asla kırılmaz.

Onun bu yönünü nefret ediyorum.

Yine de, amcamın klasik yakışıklı yüzüne bakarken, endişelerinin kardeşimin iyiliği ile çok az ilgisi olduğu ve onu buraya getiren şeyin kendi çıkarları olduğu bana açıkça görünüyor.

"Kardeşim her zaman benim için endişelenmiştir; hiçbir şey değişmedi. Onun için endişeniz bu kadar büyükse, ona başka konularda, belki biraz daha acil konularda yardım etmenin yollarını bulmalı ve bu şekilde programını boşaltmalısınız."

William, benim sakin cevabım ve ona karşılık vermememem karşısında gözlerini biraz kısarak, açıkça hayal kırıklığına uğradığını belli etti. "Onun işlerinin çoğunda zaten ona yardım ediyorum, Nox, bunu biliyorsun. Aslında, şu anda ona yardım etmediğim tek alan senin küçük Bond'un. Tabii ki yardım teklif etmedim değil, ama o bu konuda beni tamamen dışladı."

Bağım yüzeye çıkıyor.

Masanın altında parmaklarımı esnetirken, *o kızı* gündeme getirdiği için onu boğarak hayatının sonunu getirirken, parmaklarımın altında boğazının kemiğini neredeyse hissedebiliyorum. Bunu yaparsam, o kazanır ve ben başka birçok alanda kaybettiğim için bunu kabul edemem.

Neden hepsi ona bu kadar takıntılı?

Gabe'i anlayabiliyorum; o daha çocuk sayılır, ama North ve Gryphon daha iyi bilmeli. Daha da kötüsü, tüm topluluk onun hakkında konuşup duruyor. Nereye gidersem gideyim, kaçınılmaz olan ve açıkça yaklaşan fırtınayı bekleyen düzinelerce gözün üzerimde olduğunu hissedebiliyorum.

Beni tırmandırmaktan alıkoyan tek şey, bizi izleyen iradesiz ve acınası Yeteneklilerin açgözlü beklentileri.

Bu çok sinir bozucu; onunla ilgili her şey öyle. Onun önemsiz yalanlarını ve diğerleriyle oynamaktan hoşlandığı oyunları bir kenara bıraksak bile, bu kızda dikkat çekecek *hiçbir şey* yok. O sıkıcı, sıradan, içimdeki varlığın fısıltıları ve yalvarışlarına rağmen beni ilgilendiren hiçbir yanı yok. Olağanüstü nadir yeteneklerle dolu bir Bond Grubu varken, bu onu neredeyse daha da nefret etmeme neden oluyor - nefretimin derinliği göz önüne alındığında bu imkansız.

Saçları beyazlaşmamış olsaydı, Draven'dan tamamen uzaklaşırdım.

Bağım, ondan uzaklaşmama asla izin vermezdi, ama bu gerçeğin üzerinde fazla durmamak en iyisi. Boğazıma safra yükseliyor. North'un beni annemin harap kulübesinde bulduğu ve maruz kaldığım istismarın gerçek olduğunu keşfettiğinde kabuslarının onu yutmasına izin verdiği gün bana verdiği özgürlüğü yıllarca kendime inandırdıktan sonra, itirazlarım ne olursa olsun benden her şeyi isteyen bir bağ tarafından bir kez daha hapsedildim.

Hiçbir şey beni akıl sağlığımın sınırına bu kadar yaklaştırmaz.

"Bond'a ilgisiz olduğunu söyleyip, bu kadar çabalarken bana inanmamı bekleyemezsin, Nox..."

William'ın kendini beğenmiş alaycı sözleri, Azrael göğsümden fırlayıp aramızdaki masanın üzerine atlayarak, dudaklarını kıvırıp hırlayan bir homurtuyla kesildi. Dinlenirken çoğunlukla şekilsiz olsalar da, kabus yaratıklarım tehditlerle karşılaştıklarında her zaman aynı şekilleri alırlar ve bu kuduz, köpek benzeri koruyucu, güvenliğim hakkında hiçbir soru işareti bırakmaz.

Annem Dobermanlardan çok korkardı.

Jilet gibi keskin dişleri, herhangi bir tehdidi parçalamak için bekliyordu ve boş gözleri William'ın boğazına sabitlendiğinde, amcam panik içinde sandalyesini geri itti, ama bu canavarı yatıştırmaya yetmedi. Hayır, Azrael, William'ın sırtı kapıya çarpana kadar hırlamayı kesmedi.

William, Draven lanetiyle doğmamıştı; bu onur, onu iki oğluna da cömertçe aktaran ağabeyi Nolan'a aitti. Araştırmalarımın bulduğu kadarıyla, North ve ben, boş gözlü iki yetenekli kardeşin doğduğu ilk nesiliz, bu yüzden bu durum olağandışı değil.

Onların yanında büyürken kazandığı tüm aşinalık ve güvenlik, William'ın babamın kabus yaratıklarının North'un annesini parçaladığını dehşetle izlediği gün kayboldu ve bana karşı genellikle soğuk tavırlarıyla ne kadar kararlı olursa olsun, şimdi dudağında hafif bir titreme var.

Azrael'den gözlerini bile ayıramadan bana sesleniyor, sesi acınacak şekilde titriyor. "North'u hiç önemsediysen, ona zarar vermeden önce gitmelisin.

Onun burada olduğu sürece, *o kızla* asla huzur ve mutluluk bulamayacak. bulamayacak."

Azrael dişlerini gıcırdatıyor ve William çığlık atıyor, eli arkasında kapı kolunu arıyor, sesi kısık bir şekilde bana son bir yalvarışta bulunuyor, ama artık onu umursamıyorum bile.

"Draven adı onunla birlikte ölecek."

BARLAR Draven'da bulması zor bir şey değil, sadece hepsi aptal üniversite öğrencileri ve öğretim görevlileriyle dolup taşıyor ve hepsi benim soyadım ve buradaki gücü sayesinde ayaklarıma kapanmak için can atıyor. Dışarı çıkmaya başladığımda ve gençlik planlarım olan sarhoşlukla unutkanlık yolunda birçok engelle karşılaştığımda, sonuçları artık umurumda olmayana kadar içerdim. Bu, işe yaramadığı zamana kadar iyi sonuç verdi, ama North ve William'ın akşamdan kalma halimde bana sürekli aynı şeyleri söylemesi beni hızla yıpratmaya başladı.

Amcam, benim sözde huysuz sızlanmalarıma inleyip gözlerini devirirdi. Kaçınılmaz olarak, Draven'ın aslında ülkenin en popüler üniversite şehri olduğunu ve Draven adına *büyük* saygı duyan öğrencilerden şikayet etmenin çok kötü bir davranış olduğunu belirtirdi.

Bu boktan kasabada tüm varlığımı, Madness'ı ve efsanevi kabus yaratıklarını keskin dilimi kullanır gibi kolayca kullanan değişken bir pislik olarak inşa ettiğim halde, bunun bana neden işe yarayacağını düşündüğünü anlamıyorum.

Durumun gerçekliği ne olursa olsun*,* asla *boyun* eğmeyecektim*.*

Asıl sorun, içilebilir bir tane bulmak ve North'un beni onaylamayan bir ev hanımı gibi azarlamasına yol açmayacak bir tane bulmak, hem de hiç istemediğim halde beyaz şövalye gibi imdadıma yetişmesine yol açmayacak bir tane. Onsuz şimdiye kadar ölmüş olacağımı inkar etmek imkansız, bunu ben bile kabul edebilirim. Annemin evinden tek başıma kaçacak cesareti bulsaydım, yeteneğimi keyfi kullanma eğilimim yüzünden, tıpkı babam gibi, kesinlikle öldürülürdüm.

Morbid düşüncelerimin sarmalından kurtulmak için bir bardak burbonu tek dikişte içip, barın arkasında duran adama bakıyorum. İlk başta, burada boş zamanlarında içki içen ajanlarla flört etmekle meşgul olduğu için beni fark etmiyor, ama öfkemi fark ettiğinde, nefes almayı hatırlamaya çalışır gibi yutkunarak hızla yanıma koşuyor. Gözlerime bakmadan özür dilerken, dikkati, içki döktüğü pahalı şişeye sabit kalır. Muhtemelen binanın kendisinden daha değerlidir, ikimizin de miras aldığı seçici Draven damak tadı sayesinde, North ve benim için özel olarak sipariş edilmiştir.

Neredeyse on yıldır buraya gelen bir müşteri olarak, bu adama karşı olan kötü hislerimi bir kenara bırakıp, dikkatimi barın diğer ucuna çeviriyorum. Ajanlar, burada tek başıma oturup alaycı bir şekilde içki içtiğimi fark ettiklerinden beri sessizleşmişler, ama ne kadar dikkatli olmaya çalışsalar da, birbirlerine çılgınca fısıldaştıklarını fark etmek zor değil.

Şüphesiz fısıltılar benim boktan tavrımın nedeni etrafında dönüyor, ama o *kız* hakkında bir kelime daha duymak zorunda kalırsam, kesinlikle aklımı kaçırıp Azrael'i hepsinin üzerine salacağım. Barmen, merakla bakışımı takip etmek için başını kaldırdığında onlara vahşi bir bakış atıyor, muhtemelen birkaç dakika önce o kadar uğraştığı iyi bahşiş alma şansını mahvediyor.

"O üniformayla orada dururken daha akıllı davranmaları gerekirdi," diye neredeyse kendi kendine mırıldanır, ama sonunda gözlerimle buluştuğunda, daha az çekingen görünür.

Draven'a gittiğimden beri haftada en az dört gece burada geçirmeme rağmen, barmenin adını hatırlamam bir dakika sürüyor; Alam, ama Gryph ona Al diyor. Barın sahibi o. Kasabanın pek de hoş olmayan bir bölgesindeki yan sokaklardan birinde saklı kalmış olan bu barı bulduğumda, kapılarını kapatmak üzereydi ve boş masalar ile azalan müşteri sayısı arasında üniversite öğrencilerinin belirgin eksikliği, burayı benim için mükemmel bir yer haline getirmişti. Barı babasından miras almıştı ve kırklı yaşlarının sonlarında olmasına rağmen, topluluğumuzdaki artan tehlike onu kesinlikle yaşlandırmıştı.

Bunun hepimizi yaşlandırdığına eminim.

Kadehi dudaklarıma götürerek, bana sırtlarını dönene kadar barın karşısındaki aptallara alaycı bir şekilde bakıyorum ve sonra ona cevap veriyorum. "En başından beri Gryph'e TacTeams'in bize katılmasını istemeyi bırakmasını söyledim ama aptal hiç dinlemedi. Bize yalakalık yapmak ve kendilerine güç sağlamak için zavallı küçük solucanlar gibi bizi buraya kadar takip ettiler. Şimdi hepsi aralarında yaşayan canavarları hatırladılar ve bıçaklarını biliyorlar."

İçki dilimi çözdü, ama sözlerim hala net ve anlaşılır, zihnim hala kendimde. Bağım göğsümün içinde kaynıyor, kontrolümü kaybetmem ve onun kontrolü ele geçirip ayağa kalkması için bir an bekliyor. Onunla gerçek bir çözüm bulana kadar, içki alışkanlıklarımı frenlemek zorundayım. Sırf bunun için bile, o kızı öldürebilirim.

Hayal kırıklığım şiddetle alevleniyor, erimiş bir dalga kanımda yükseliyor. Gözlerim tehlikeli bir şekilde parıldıyor — boşluklarla bir savaş dansı, ama sonunda kötü niyetli mavi renk galip geliyor. Bu sadece bir saniyenin binde biri kadar sürüyor, ama tepki anında geliyor; mırıldanan grup binadan kaçar gibi çıkıyor, kaçarken her biri bara birkaç net not atıyor. Bu acınası bir manzara, yetenekli topluluğu koruma becerilerine pek güven vermiyor.

Nefesimi vererek, bardağımı masaya koyup Al'ın tekrar doldurmasını bekledim. "Senin işin onların yalakalıklarından faydalandığı için onların varlığını tolere ediyordum, ama görünüşe göre bunu senin için mahvettim."

Al başını salladı, arka cebinden bir bez çıkardı ve yanımdaki barı sildi. "O aptallar umurumda değil. Sen ve ekibinin geri kalanı kirayı ödeyip ışıkları açık tutacağından eminim. North, her zamanki gibi meclis toplantısından sonra birkaç içki içmek için uğrarsa, sadece birkaç bardakla bir iki ay önümü garantiye almış olurum. Gerisi umurumda değil."

"Bu günlerde böyle bir sadakat nadir görülür. Bunu hak edecek kadar çok şey yaptığımı sanmıyorum."

Bana sinirli bir şekilde başını salladı, benim alaycı sözlerime cevap verirken bakışları omzumun üzerinden yorgun bir şekilde uzaklara kaydı. "Çünkü zamanının çoğunu üst kademenin saçmalıklarına katlanarak geçiriyorsun. Biz alt kademedekiler, geri kalanlara bakıp

geri kalanınıza bakıp bir mucize için dua etmek zorunda kalıyoruz, ama en azından neyin gerçekten önemli olduğunu anlıyoruz. Çok fazla arkadaşımı kaybettim, Draven, cepleri para dolu ama beyin hücreleri olmayan birkaç süper askere takılacak halim yok."

Küfür etmek onun için nadir bir şeydir, sarhoş pisliklerle uğraşırken bile, ve genellikle hafif olan sesi, benimkiyle aynı derecede bir hayal kırıklığıyla titreyerek daha derindir. Anında tepki vererek, bağım göğsümde kıvrılır ve damarlarımdan kabus yaratıklarımdan bir *talep* atar, sanki silaha çağrılmışlar gibi. Gözlerim yine titrer, ama Al bakışlarını benden kaçırmasına rağmen, korku içinde çığlık atarak kaçmaz. Orada durur ve bağımın öfkesinin geçmesini bekler. Havada ne kadar yoğun bir korku olsa da, benim yapabileceklerime, Direniş'e geldikleri anda onlara ne yapacağıma olan saygısından şüphe yoktur.

Buradaki topluluğun çoğundan nefret etmeme rağmen, bu kadar uzun süre Draven'da kalmamın gerçek nedeni budur; her şeye sahip olan, ancak savunma ve koruma yeteneği olmayanlar, Direniş hasta zihin oyunlarını bırakıp nihayet gerçek iktidar mücadelesine başladığında, sonunda top mermisi olacak olanlar.

Öfkem sonunda dinince bana kısa bir baş selamı veren Al, omzumun üzerinden bir kez daha endişeli bir bakış attıktan sonra topuklarını döndürüp bara doğru yürüdü. Bahşişleri ve boş bardakları hızla topladı, kaçan aptalların bıraktığı dağınıklığı temizledi.

Bana yanaşan bir vücudun ısısı, koltuğumda taş kesilmeme neden oluyor, tam da bir kaltak kulağıma fısıldarken ve neredeyse bağımı bedenimin kontrolüne sokarken. "Tanrım, hiç gitmeyecek sandım! Bu gece çok konuşkan; zavallı yaşlı adam yalnızlık çekiyor olmalı."

Siktir.

Bu kadını tanıyorum.

Tabii, ben de onun adını hatırlamıyorum, ama Gryph'i o kadar uzun süredir takip ediyor ki, sadece kokusundan bile onu bir sıra içinden seçebilirim. Benim yanımdaki bar taburesi, kıçı vinil döşemeye değdiğinde gıcırdıyor ve mide bulandırıcı tatlı parfüm kokusu üzerime yayılıyor. Bağım bu kokuyu anında reddediyor, ama bir kez olsun,

içimdeki kıpırdanma beni öfkelendirmiyor. Sanki şeker fıçısından çıkmış gibi kokuyor, ama onun umduğu gibi çekici ya da ağız sulandırıcı olmak yerine, boğazıma safra geliyor.

"O burada değil."

Çıkardığı kahkaha o kadar abartılı ki, acınası bir hal alıyor, açıkça şehvetli olmaya çalışıyor ama hedefinden çok uzak kalıyor. "Gözlerim var Draven, bunu fark ettim."

Bu doğru olabilir, ama onun beyni olmadığı ya da utanma duygusu olmadığı açık. "O bu gece gelmeyecek, bu yüzden sabrım tükenip nezaketi bir kenara bırakmadan önce ortadan kaybol."

Bu sefer çıkardığı ses kesinlikle kıkırdama girişimi, baştan çıkarıcı kıkırdama girişimlerinden çok daha kötü. Öne eğilirken kolunu koluma dayıyor, Al'ı içki içmek için çağırmaya çalışırken kolunu yerinden söküp atmak istiyorum. Al ona sırtını dönmüş, kesinlikle kasıtlı olarak, ve bunun yerine onunla uğraşmak zorunda kalmasaydım bu durumu komik bulurdum.

"Ben aptal değilim, Draven. Kardeşin seni buraya sürüklediği andan itibaren hiç kibar davranmadığını biliyorum."

Sonunda ona dönerek, dudaklarımdaki alaycı gülümsemeye tereddüt eder, ama elini kaldırarak beni keser. "Bak, seninle ilgilenmiyorum, Draven. Gryphon burada olmadığı için seninle konuşuyorum. Senin Bond'undan nefret ettiğini biliyorum; onun kendi Bond Grubu için fazla iyi olduğunu düşünen çirkin bir kaltak olduğunu duydum. Tek istediğim, Gryphon'u bulmak için biraz yardım, böylece ona başka seçenekleri olduğunu hatırlatabileyim. *Daha iyi* seçenekler."

Gryph bundan nefret edecek.

O bu konuda çok öfkelenecek, çünkü kızın hepimizi terk ettiği için ondan nefret ediyormuş gibi davranmaya çalışsa da, aslında ona sırılsıklam aşık bir aptal. Ayrıca şu anda burada değil. Hepimizi kontrolü altına almak için çaresizce çabalayan iğrenç Bond yüzünden on yıllık dostluğumuz boşa gitti.

En azından eğlenceli olacak. "İki şartla seni Bond Grubu ile akşam yemeğine götürürüm."

Gözleri parladı ve yüzünde zafer dolu bir gülümseme belirdi, beni dinlemeye veya düşünmeye zahmet etmeden başını salladı. Neredeyse yaşamak için çok aptal, ama bu benim sorunum değil.

"Gryphon sana yine hayır derse, ona olan takıntını bırakıp onu rahat bırakacaksın."

Gülümsemesi yüzünden kayboldu ama omuz silkerek bar taburesinden kalktı. "Peki, zaten kabul etmeyecek, o yüzden kabul etmenin bir zararı yok. Diğer şart nedir?"

Bourbon'un son yudumunu içip, bardağı ve Al'a bahşişi bırakıp ona döndüm, gözlerim boşluğa kaydı ve cevap vermeden önce bir an onun korku dolu titremesinin tadını çıkardım. "Bunu daha çok bir uyarı olarak düşün. Bir daha bana dokunma. Asla. üzerinde amaç veya kaza kaza Eğer eğertekrar tekrar yinesenin senin kabuslarını, ailenin gömecek hiçbir şey kalmayana kadar sürdüreceğim."

NORTH'S DRİVER, beni almaya geldiğinde, benimle birlikte davetsiz bir misafirin olduğunu görünce hiç etkilenmez. Araba yola çıktığında, dikiz aynasından bana attığı somurtkan bakış, "onaylamayan ebeveyn figürü"nü yansıtmaktadır ve bu bakış, o kendini beğenmiş kadının adını hala bilmediğimi fark edip sonunda sormaya karar verdiğimde daha da derinleşir.

"Gerçekten hatırlamıyor musun? Bana Tarih 101 dersini verdin, sonra ikinci sınıfta da 201 dersini. Adım *Ashlee."*

Sanki bu çok önemliymiş gibi, sanki o unutulmaz biriyse de sorunlu olan benmişim gibi söylüyor, ama o bir amaç için yapışkan bir parazit. Gryph bu gece onu gönderdikten sonra bunu unutmaya hazırım. Onun bunu yapacağından hiç şüphem yok, ama onu onunla uğraşmaya zorlamak, dostluğumuzu sanki hiçbir şey değilmiş gibi bir kenara atması nedeniyle ona kinle bıraktığım küçük bir rahatsızlık.

Ashlee, sakladığı cebinden kompakt bir ayna çıkarır ve sanki Bond'u etkileyebilecek bir yanı varmış gibi, onun huzurunda bile kendini süslemeye başlar. Dişlerimi gıcırdatmamı duyup da görmezden mi geliyor, yoksa kafasında dönen hayali iç konuşmalar bu sesi bastırıyor mu, emin olamıyorum, ama North'un şoförü,

Draven malikanesinin bulunduğu kapılı siteye girdiğimizde bana bir kez daha bakar.

Acaba, kardeşim Bond arka koltukta bir çocuk gibi somurturken, North'a da yurtlara giderken aynı acınası bakışları atmış mıdır? North'un canını ne kadar yakacağı, yıllarını onu aramakla geçirmişken, böylesine zavallı bir kız tarafından alaşağı edilmesinin egosunu ne kadar inciteceği düşüncesi, kanımda sadistçe bir sevinç uyandırıyor.

Bu, akşamımı neşelendirmek için neredeyse yeterli.

Araba garaja güvenli bir şekilde park edildiğinde, kendi kapımı açıp beklemeden dışarı çıkıyorum ve ceketimin kollarını çekerken kapıyı kapatıyorum. Ashlee, şoförün kapısını açmasını bekliyor, tam anlamıyla şımarık bir Üst Düzey Üstün Yetenekli, ama şoför onun kapısına koşmak yerine benim önümde duruyor.

"Bu akşam yemeğe bir misafir getirerek kardeşinize büyük sıkıntı yaratıyorsunuz, Efendi Draven. Yemek servis edildikten sonra sizi almaya beni göndermek zorunda kaldığı için zaten hoşnutsuzdu."

Keskin dişler ve acımasız zeka ile dolu bir sırıtış, düşünmeden dudaklarıma yerleşir. "Kimseyi memnun etmekle ilgilenmiyorum, en azından kardeşim ve onun geride bırakmayı reddettiği konsey ile."

Eğer benden istenen buysa, aceleyle bir şey yapmayı reddederek malikaneye giriyorum ve Ashlee'nin bana yetişmesi sadece birkaç saniye sürüyor, ama sanki ona zahmet vermişim gibi bana öfkeyle bakıyor. Onu görmezden gelerek yemek odasına doğru yol alıyorum, ama umduğum gibi sessizce beni takip etmek yerine, yanıma koşarak geliyor. Bana dokunmamaya dikkat ediyor, ama yine de çok yakın.

Ona bir bakış attığımda, omzunun üzerinden bana bakıp fısıldadı: "Bond'un hakkındaki söylentiler doğru, değil mi? Hepiniz ondan nefret ediyorsunuz, değil mi? O tam bir kaltak ve yeteneği bile yokken kendini bir şey sanıyor, değil mi? İstersen benimle deneme yapabilirsin. Sen bir psikopat olsan da ve Gryphon benim ruh ikizim olsa da, ben seninle oynarım."

Ruh ikizi.

Yeteneksizlerin, başkalarında anlam bulmak için yaptıkları acınası girişimleri tanımlamak için kullandıkları değersiz bir kelime. Bu kelime, midemde bir ağrı hissettirirken, omurgamdan buz gibi bir dalga geçiyor. Sadece var olmak için var olma fikri...

başkasının kullanımı dayanılmaz ve annemin bana uyguladığı işkencelerin yarısından daha fazla zamanımı terapide bununla uğraşarak geçirdim. Bir zamanlar olmuş ama bir daha asla olamayacak bir şeyi işlemek zordu ama yapılabilirdi, çünkü tek bir kesin gerçek vardı: annem ölmüştü, bana bir daha dokunamazdı. Yeni bir sadist efendinin yaklaşan tehdidiyle yüzleşmek tamamen farklı bir korku, çünkü bu tehdit sadece toplumumun kültürel beklentileri tarafından değil, aynı zamanda aptalca yakınlaşmama izin verdiğim tüm insanlar tarafından da onaylanıyor.

Bu bağ, her adımda bana dayatılan bir ölüm cezasıdır, ancak *Ashlee* bu deneyimi o kadar çaresizce arzuluyor ki, kendini bir şeye ikna etmek için topluluğumuzun dışındaki terimleri kullanmaya başlamıştır.

Sanki çok akıllı ve kurnazmış gibi sırıtıyor ve bana kolumu kaldırmamı işaret ediyor. Bir anlığına ona bakıyorum, ama sonra kızın görüntüsü zihnimde beliriyor. Onu kızdırmayı başardığım tek an, kasıtsızdı ama anlamlıydı. İlk gün dersime girdiğinde, notlarını değiştirmek isteyen öğrenciler bana yaklaştı ve hatta bazıları başarısız notlarından kurtulmak için flört etmeye bile çalıştı.

Sadece bu, kolumu kaldırıp Ashlee'nin altından geçmesine izin veriyor. O da bu uyumu bana dokunma izni olarak algılıyor ve kolunu belime doluyor, parmaklarından biri kemerime takılırken sınırımı zorluyor. Hâlâ benimle konuşmayı reddeden bağım, bunun yerine göğsümde yok edilemez, şiddetli bir his uyandırıyor.

Tiksinti.

North'un bağını bütün gün bu kadar derinden nefret etmeyi nasıl başardığını bilmiyorum, çünkü şu anda aynı bedeni paylaştığım varlığa duyduğum nefret beni yoruyor. Öfkemi gizlemek imkansız ve koridorları takıntılı bir şekilde tozlayan hizmetçiler, yanlarından geçerken öfkeli bakışlarımdan kaçmak için çenelerini göğüslerine gömüyorlar, sanki ben bir canavarım gibi dağılıyorlar. North, aksine söylentilere rağmen, çalışanlarına malikanede güvende olduklarını ikna etmek için yıllarını harcadı ve hepsi onun sözüne güvendikleri için cömertçe ödüllendirildiler. Kız sayesinde bana karşı bir başka hakaret daha.

Ashlee hala bana çok yakın dururken, yemek odasına doğru koridorda yürürken, zihnim boşalıyor. Yıllarca süren pratik, beni boğan iğrenç kokudan kaçmak için araştırmalar ve eski tarih kitaplarıyla kendimi oyalama içgüdüsünü kazandırdı, bana yaslanan vücudunun sıcaklığını düşünmekten alıkoyacak her şeyi.

Ruh ikizi. Bu kelime, ölüm çanı gibi kulaklarımda çınlamaya devam ediyor. Yetenekliler, yeteneksizlerin flört ve ilişkiler konusundaki umursamaz yaklaşımlarını küçümserlerdi. Direniş, yetmişli yıllarda Kuzey Amerika'daki Yeteneklilerin üçte birini ortadan kaldırmadan önce, hiçbir Bağ, 'ruh ikizi' kelimesini küçümseme ve alay olmadan söylemeye cesaret edemezdi. Bir hevesle seçilen bir partneri, kutsal ve saygıdeğer bir deneyim olan Bağlanma ile karşılaştırmak, sadece kaba değil, iğrenç bir şey olarak görülüyordu.

Ancak bu kanlı olaydan sonra, Bond Grubunu bulma güvencesi kayboldu ve bir daha geri kazanılmadı. O zamandan bu yana geçen on yıllar içinde, yüz binlerce Bond, kendilerine *ait olan* Merkezi Bond ile hiç tanışamadan varoluşlarını sürdürmek zorunda kaldı.

Hayatımdaki bu huzuru benden çaldığı için o kızdan nefret ediyorum.

Bileğimi kavrayan parmaklar, düşüncelerimden aniden sıyrılmamı sağladı. Uyarılarımı görmezden gelen Ashlee, sınırlarımı aşarak bana doğru ilerledi ve onun cildi benimkine dokunduğu anda bağım tepki gösterdi ve gözlerim siyaha döndü. Son zamanlarda çok iyi davrandım, öfkemi kendi zararıma sıkı sıkıya bağlı tuttum.

Topluluk, benden uzak durmazlarsa onlara ne kadar şiddet uygulayabileceğimi unutmuş.

Gözlerime bakarak, sadece bir saniye tereddüt ettikten sonra bana tıslayarak, "Bağını kızdırmak istiyor musun, Draven?" dedi.

Buna değecek hiçbir önemsiz oyun yok.

Ağzımı açtım ama ona cevap veremeden, önümüzdeki kapıyı itti ve beni yemek odasına sürükledi. Bakışlarım kardeşimin bakışlarıyla o kadar ani çarpışır ki, neredeyse somut bir çarpışma olur. Gözleri tökezleyen ayaklarıma kayar, sarhoş gibi davranışımı görünce çenesi anında sıkılır ve zavallı, kırık küçük kardeşinin zararını kontrol altına almaya çalışırken zihninde çarkların döndüğünü görebilirim.

Siktir et onu.

Ashlee kıkırdar ve bana varlığını hatırlatır, ama aklımı kaçıran bu sese sinirlenmeden önce, bakışlarım kıza takılır ve onun Ashlee'ye cinayet işler gibi baktığını fark ederim. Onun öfkesi benim bağımı ateşler, onun öfkesini açgözlülükle tüketir ve onu daha parlak yanmak için takıntısının yakıtı olarak kullanır. Sanki kanımdaki bu patlamayı hissetmiş gibi, bakışları bana döner ve irislerinin berrak mavi rengi benim koyu lacivert gözlerimle buluştuğunda, onun içinde kıvranan tiksinti benim bağım yerine bana güç verir. Bu, gecikme olmadan doğrudan damarlarıma giren bir darbe gibidir. Onun nefretinden kafam güzel olur ve daha fazlasını isterim.

"Oh, bu benim küçük zehirli Bond'um değil mi? Hepimizin akşam yemeğini mahvetmeye mi geldin? En iyi yaptığın şeyi yap ve kaçıp bizi huzur içinde yemeğimize bırakmaya ne dersin?"

Çenesi North'unki kadar hızlı sıkılır, ama kardeşimin tepkisi bir teslimiyet, bu konudaki görüşlerine rağmen benim başa çıkma mekanizmalarımı kabul etmekken, onunki inatçı bir savaş çığlığıdır. Bu bir alay, bana yöneltilmiş bir ego kışkırtmasıdır ve onu en kötü şekilde parçalamak istiyorum.

North, Ashlee'yi tamamen görmezden gelir, ama Bond'u kurtarmak için koşar ve beni yeni takıntımdan uzaklaştırmaya çalışır. "Geç kaldın. Akşam yemeğine gelemeyeceksen, lütfen önceden söyle. Yeniden planlayabilirim."

Omuz silkerek hem cevap veriyorum hem de Ashlee'nin kolunu omuzlarımdan çekiyorum ve o da bu fırsatı değerlendirerek Gryph'in yanındaki sandalyeye tırmanıyor. Varlığı üç katına çıkmış gibi görünüyor, kendi yerini ve benim yerimin yarısını kaplarken, bir tabak almak için öne eğilirken Gryph'in göğsüne de yaslanıyor. Bu durumun bana verdiği rahatsızlık, kızın yemeğini bitirmesini izlerken arka planda duyduğum bir ses kadar önemsiz. Her kırıntıyı temizleme konusundaki kararlılığı militan ve çılgınca, Ashlee'nin zavallı Bond'una dokunduğunu görünce gözlerindeki ateş daha da alevleniyor.

Gözlem zevkimden beni uyandıran Gryph'in sesi zihnimde yankılanıyor: *Şimdi ne halt ettin sen?*

Onu görmezden gelebilirim, ama bunun bir eğlencesi yok ve beni yalnız başına içmeye bıraktığı için bana borçlu. *Sen onu silahlarınla sınıyorsun, ben de*

benim de kendi silahlarım var. Adil olalım, Shore.

O yeteneklerini boşa harcıyor ve bu beni hiç bu kadar sinirlendirmemişti. Eğer Gerçeğin Hediyesi bende olsaydı, o kızı zincirleyip en derin, en karanlık sırlarını bana bir saniyede dökertirdim. Onu kendimden daha iyi tanıyana kadar iç dünyasının her bir parçasını didik didik ederdim. North'a onun da diğerleri gibi yalancı, entrikacı, manipülatif bir Merkez Bağlantısı olduğunu kanıtlamak için ihtiyacım olan tüm kanıtları elde edene kadar ondan her şeyi alırdım.

Gryph, Ashlee'nin ellerinden uzaklaşmak için koltuğunda yer değiştirir, ona uyarıcı bir bakış atar, sonra derin bir nefes alır ve tabağına geri döner. Onu kızdırdığımdan şüphem yok, ama o benimle istediği gibi ilgilenmemeyi tercih ediyor ve bunun için de siktir etsin. Kendisi içinde sakladığı dipsiz sakinlik kuyusu dişlerimi gıcırdatıyor. Hayatımda hiç sakin bir an yaşamadım, ama o burada sonsuz bir sakinlik kaynağına sahip. Onu, kızı kırmak istediğim kadar kırmak istiyorum.

Senin acınası olmayı seçmiş olman benim suçum değil. Belki de kız haklıdır; belki de hiçbiriniz ona layık değilsinizdir.

Ses tonumda alaycılık var ama o yine de bu darbeden zarar görüyor. Şu anda hepsinin bu kadar kolay etkilenmesi gerçekten acınası bir durum. Hepsi, o yemek yerken onu takıntılı bir şekilde izliyorlar, özlem dolu bakışları midemde asit gibi kesiyor. Ondan ne kadar iyi saklasalar da, ben hepsini görüyorum. Beynim hala kafatasımın içinde çalışan tek kişi olduğum açık ve o bizi yok etmeden önce bu Bond'dan kurtulmak bana düşüyor.

DOKUZ

ATLAS

"Sana içkiyi kim verdi? Kesinlikle yakalanacaksın, küçük Bass."

Kehribar rengi sıvının tamamını bir dikişte içip, boğazımdan aşağıya doğru akan ateşli yolun yakıcılığını kullanarak kendimi toplamaya çalışıyorum. Ebeveynlerimin planlarına uymam gereken nedenleri hatırlamak gittikçe zorlaşıyor, özellikle de varlık nedenim ülkenin diğer ucunda olduğunda. Bond'um işkence görürken korkunç günler geçirerek izlediğim videoları, eylemlerimin ne gibi sonuçlar doğurabileceğini hatırlamak için düşünmek zorunda kalıyorum. Beni daha hızlı ayıran başka bir şey yok.

Bunun tek sorunu, Peter'a döndüğüm anda, zorlukla topladığım az miktardaki sakinliğimin anında buharlaşması. Onun yapmacık, sırıtkan yüzü, yanımda sıkı sıkı tuttuğum yumruğumla parçalanmak için adeta yalvarıyor. Yüzüne baktığında sırıtışı iki katına çıkıyor, sanki bana tekrar sinirlenmemi bekliyormuş gibi kaşını kaldırıyor.

Onun tuzağına düşmediğimde, yanıma yaklaşıp bara yaslanarak kibirli bir hareketle başını sallayarak barmeni çağırıyor. Kıza tek kelime etmiyorum, ona bakmıyorum bile, ama Peter'ın sipariş ettiği gösterişli cin içkisini ona uzattığında, babamın sevdiği yıllanmış viskiyi hemen çıkarıp, hızlı bir hareketle benim bardağımı dolduruyor.

Babamı ve onun temsil ettiği her şeyi nefret ediyorum, ama birkaç yıl boyunca onun mahzenine girip her zaman en tozlu şişeleri seçip içtikten sonra, maalesef onun özelliklerinin çoğunu paylaştığımı kabul etmek zorundayım. İçki zevki, hatta yeteneklerimiz bile aynı.

Hayatımın büyük bir bölümünde, anneme ve diğer Bağlısı Rachel'a davranışları nedeniyle ondan nefret ettim. North Draven'ın anneme verdiği manila dosyasını açıp "Oleander Fallows" yazan küçük fotoğrafı gördüğüm andan itibaren, nefretim dehşete dönüştü. Sonra, Bond'umun beni babam gibi adamlardan, şu anda bu odadaki adamlardan korumak için sessizce katlandığı işkenceyi keşfettiğimde, bu nefret kendime karşı nefret haline dönüştü.

Çok fazla gece soğuk terler içinde uyandım, onun şiddet ve kontrol eğilimini miras aldığım ve ona olan aşkım, takıntım ve mutlak bağlılığımın, tıpkı onunki gibi, hastalıklı ve sadistçe bir hakimiyet ve acı arzusu haline dönüştüğü kabuslarla boğuşarak. Bir keresinde bağlarına bakıp onların acı çekmesinden tiksinmiş miydi, bunu ona yapan kişinin kendisi olabileceği düşüncesinden yıkılmış mıydı? Yoksa o, benim en başından beri bildiğim lanet olası bir canavar mıydı? Bunu söylemek imkansız ve şüphe uyandırmadan ailemden herhangi bir cevap koparmak mümkün değil.

Telefonum cebimde titriyor ama şimdilik onu bırakıyorum. Peter hemen yanımda dururken ve Silas Davies odanın diğer ucunda şampanya içerken, burada ona bakma riskini göze alamam. Bağlarımın bana verdiği her ilgi kırıntısını ne kadar arzuladığım, onun hakkında ne kadar takıntılı bir şekilde bilgi topladığım ya da bana ara sıra gönderdiği fotoğrafları ne kadar çaresizce beklediğim önemli değil. O, bu insanların efsanevi "Sonsuz Silahı" olmasa bile, onu bu insanlara asla ifşa etmem.

Yıllarca eğitim aldım, böylece karşılaştığım herhangi bir Nöro'ya babamın sırlarını yanlışlıkla ifşa etmemek için. Bu, benden bu sırları öğrenebilecek yetenekli kişiler olmadığı anlamına gelmez, ancak yeterli zihinsel savunma ve dikkatli kaçınma ile şimdiye kadar en kötülerinden kaçınmayı başardım. Ayrıca, tüm bunları tek başıma başaran bir dahiyane olduğumu düşünecek kadar kibirli de değilim, annemin manipülasyonlarına da teşekkür etmeliyim.

Babam, kendini korumak için beni koruyarak, farkında olmadan bağımı kurtardı.

Peter, egomu okşamak için tasarlanmış bir kahkaha attı, ama yıllar önce onun bu tür saçmalıklarına karşı bağışıklık kazandım. "Bu

Gala mahvoluyor, küçük Bass. Her yıl konuk listesi bir öncekinden daha acınası hale geliyor. Etrafına bir bak; buradaki kızların hiçbirini daha önce sikmedim. Neredeyse kuraklık var!

Beni tekrar onu dövmeye kışkırtmaya çalışıyor, ama geçen sefer dersimi iyi aldım. Peter'ın istediği kavgayı yapmanın anlamsız olduğunu bana öğreten, Doğu Kıyısı Komitesi'nin yaptırımları ya da babamın bana karşı körü körüne öfkesi değildi; bana zarar veremeyeceğini bildiği için anneme saldırması da değildi, hatta o zamanlar henüz reşit olmadığım için bana uyguladığı altı aylık sokağa çıkma yasağı ve kısıtlamalar da değildi.

Kız kardeşimi yenen, Bonded'a olan sadakatiydi.

Yüzü hala lekeli ve grotesk bir haldeyken, benim onun durumunu anlayamadığımı, kendi Bonded'ım olmadan anlayamayacağımı söyledi ve bu durum haftalarca böyle devam etti. O da benim gibi babamın yeteneğini miras almıştı, ama daha zayıf bir versiyonunu. Peter ona kalıcı bir zarar vermemişti ve vücudu diğerlerinden daha hızlı iyileşiyordu, ama yine de aynı şekilde acı hissediyordu.

Hiç fiziksel bir yaralanmadan acı hissetmedim, sadece Nöro'ların bana karşı yeteneklerini kullanmalarının etkilerini hissettim, ve sadece en nadir görülen Üst Düzey yeteneklere sahip olanların. Ne yazık ki benim için, etrafım bu lanet olası, neredeyse efsanevi varlıklarla çevrili. Sadece annem ve geniş ailemin büyük bir kısmı bu tanıma uymakla kalmıyor, babamın en yakın arkadaşları ve sırdaşları da öyle. Altı vaftiz babam var, çünkü babam elitist bir pislik ve direniş içinde her ne pahasına olursa olsun itibar kazanmak istiyordu, ve hepsi de kendi güç arzularını tatmin etmek için yeteneklerini kullanan sadist adamlar.

Silas Davies ailemin hamisi.

Bassinger nesiller boyu birikmiş serveti, Bond'un işkencesini finanse etti.

İçkimi, sanki bana cevapları verecekmiş ya da içimi kaplayan suçluluk, acı ve tiksinti duygularından beni kurtaracakmış gibi bir çırpıda içiyorum. Barmen, geçen seferki gibi bana neredeyse hiç bakmıyor, ama yanımdan geçerken, sanki bu onun yeteneğiymiş gibi bardağımı yeniden dolduruyor.

Ama öyle değil.

Temperance yıllardır Direniş Galaları'nda çalışıyor, yirmi bir yaşına bastığı andan itibaren şişeleri savuruyor. Genç görünüyor, en fazla yirmili yaşların başında, ama otuz beşe yaklaşıyor. Onu hatırlayabildiğim kadarıyla tanıyorum. Kendi ebeveynleri makul bir saatte eve gitmeyi reddeden sıkılmış bir çocuk olarak barın altında onlarca kez uyudum ve o zamanlar dikkatimi dağıtmak için kullandığı kağıt turnaları hala hatırlıyorum.

O, benim en çok çelişki yaşadığım Yeteneklilerden biri. Bu kadının bana karşı sürekli gösterdiği nezaket ve sevgi, içimi kemiren bir şey var. O iyi bir insan, alt sınıftan bir aileden geliyor, çalışkan ve aşırı dürüst biri — ve hayatının neredeyse yarısını Direniş'in en büyük bağış toplama etkinliğinde çalışarak geçirmiş. Ona çek veren Yetenekliler, kendi elitist hırslarına ulaşmak için onun damarlarında akan tüm gücü ve hayatı kurutacak olan aynı erkek ve kadınlardır.

O, hepsine karşı kusursuz bir şekilde çizgisini koruyor. Benim büyürken etrafımda duyduğum aynı propagandayı tekrarlıyor. Gece ilerledikçe ve tüm önemsiz ihtiyatlılık girişimleri terk edildiğinde, kanlı detaylar fısıldanmaktan vazgeçilip, balo salonunda tüm katılımcıların eğlencesi için yüksek sesle övünülmeye başlandığında, o tereddüt etmiyor ya da çekinmiyor.

Onun ihaneti, kendi annemin ihanetinden daha kötü geliyor.

"Biliyor musun, sen ve Zariah'ın ayrıldığınızı duymuştum, ama zamanını doldurmak için başka bir aptal bulduğunu düşünmüştüm. Bu karamsarlık bana çok 'bastırılmış ergen isyanı' gibi geliyor ve bence..."

Onu keserek sözünü kestim. "Ne düşündüğün umurumda değil."

Daha iyi bilmeme rağmen ona baktım, tek bir bakış yeterdi ve öfkemi kontrol etmek imkansız hale geldi.

Onu incittiği için bu pisliği ve bu lanet balodaki diğerlerini öldüremeyebilirim, ama onların ahlaksızlıklarını kontrolsüz bir şekilde eğlenip sevinmelerine izin verirsem lanetleneceğim. Bu, Bond'umun çektiği acının yanında hiçbir şey, hak ettiği adaletin yanında bile değil, ama şimdilik ona sunabileceğim tek şey bu. Bu ve ikimiz için ülkeden kaçmanın bir yolunu bulana kadar sadık sessizliğim, direnişin en kararlı kolları bile bizi bulamayacağı kadar uzak bir yere.

Peter'ın gözlerinde parlayan hastalıklı neşeye odaklanarak, içimdeki öfkeye rağmen dudaklarım bir gülümsemeyle kıvrılıyor. Benim Aurelia gibi olmadığımı unutmuş, bir kez kafamı kaybetmiş olmam beni kolay bir hedef yapmaz. Belki annem sayesinde, ama kafamı eğmek bile bu pisliği alt etmenin bir yolunu bulmamı engelleyemez.

Sessizliği uzatarak, yanağındaki sinir seğirene kadar bekledikten sonra, sayısız kez kullandığım çekingen ses tonunu seçiyorum. "Oh, Peter. Unuttun, değil mi? Kız kardeşimle bağlandın, bağlandığın gruba onun adını verdin, hatta babamın uşaklarından biri olarak çalışıyorsun, ama bunların hiçbiri kendi soyadını değiştirmeyecek. Yeteneğin ne kadar güçlü olursa olsun, sen hala *Düşük* Yeteneğe sahipsin. Sen daha iyi bir itibar peşinde koşarken, benim kanıtlayacak hiçbir şeyim yok."

Gözleri anında çılgına döner, ama ben bir tür zafer ya da tatmin hissetmek yerine öfkelenirim. Bu kadar kolay sinirini kaybetmek için ne kadar zavallı olması gerekir? Onun, kendini güçlü hissetmek için bağımlısını döven, omurgasız ve zavallı bir adam olduğunu zaten biliyordum, ama zayıflıklarını ortaya çıkarmak bu kadar kolay olduğunu bilmek gerçekten çok üzücü.

İçkimin bir yudumunu daha alıp, sırıtarak ona doğru eğildim, dudaklarının bana doğru kıvrılmasından zevk alıyordum. Bana vurmak, saldırmak ve dövmek için can atıyordu, ama bu bana hiçbir şey yapmazdı. Daha da kötüsü, bunu yaparken muhtemelen kendini yaralayacaktı. Ona gülerek, yüzümdeki sırıtışla egosunu canlı canlı parçaladım, sonra da tabutuna son çiviyi çaktım.

"Ben Atlas Bassinger'ım ve sen bir hiçsin. Bunu asla unutma, Peter."

AĞAÇLARLA ÇEVRİLİ YOLA İNEN TAŞ BASAMAKLARDA AYAKLARIM NEREDEYSE SESSİZ, Hermes marka loaferlarım her açıdan rahatsız edici, ama sanırım bir marka adına harcanan onca para sadece statü ve sağduyu satın alıyor. Etrafa bakındığımda,

katılımcı grupları var ve keskin sigara dumanı kokusu beni sarıyor. Keşke o kötü alışkanlığı edinseydim. Belki o zaman beni tüketmekle tehdit eden öfkeden dikkatimi başka yöne çekecek bir şeyim olurdu.

Nefesimi verirken, somurtmanın anlamsız olduğunu zaten biliyorum. Beni alay eden kötü adamların sırıtan yüzlerini zihnimden silmek mümkün değil. Arkamdaki kapılar tekrar açılıyor ve trafik seslerini bastıran bir kahkaha ve alay korosu, o adamların hala balo salonunda şiddet dolu planlarıyla beni beklediklerini hatırlatıyor.

Telefonum titreyerek beni düşüncelerimden kopardı ve en iyi dikkat dağıtıcı şeyin, yani başından beri kendimi tutmamın asıl nedeninin, başından beri cebimde güvenle saklı olduğunu hatırladım. Denize atılan bir can simidi gibi, Oleander Fallows beni boğulmaktan kolaylıkla kurtardı.

Diğer Yetenekliler, kazara bir şeyleri açığa çıkarma tehlikesi yaşamayacağım kadar uzaktalar, ama belki de paranoya da Bassinger ailesinin bir özelliğidir, çünkü onların uzaklığı yeterli değil. Bu sahte idil sokakta çok fazla açığa çıkmış durumdayım, dallara asılan ışıklar tüm ortama romantik bir atmosfer katarken, havadaki ruh hali toplu katliam gibi. Binanın yanından dolaşarak, telefonumu çıkarmadan önce küçük taş oyuğa saklanana kadar kendimi kıvrılıyorum. Durduramadan dudaklarımdan bir gülümseme patlıyor ve orada beni bekleyen mesajları kontrol etmeden önce kendimi gizlediğim için mutluyum.

Ben bir aptalım; Bond'uma aşığım, onun ilgisinin her parçasını çaresizce arzuluyorum.

Kahve arabasındaki kız benden açıkça nefret ediyor. Siparişimi yine karıştırdı ve son bedava kahve kartımı bana verdiği bu acı kahve için boşa harcadığım için ağlamak istiyorum.

Yani, bunu doğru yapmak o kadar da zor değil.

Tamam, siparişim saçma olabilir, ama eğer o eğitimli bir profesyonelse, beş pompa kahverengi şeker şurubu, iki pompa çilek şurubu, bir tutam krema, karamel sos ve ekstra çırpılmış krema ile venti shaken quad espresso yapmak o kadar da zor olmamalı, değil mi?

Şu anda pislik gibi davranıyorum, değil mi? Zavallı kız muhtemelen elinden geleni yapıyor ve ben bedava kart yüzünden sinirleniyorum.

Dikkatimi dağıt, Bassinger. Burada işler çığırından çıkmak üzere.

Belki de ben de babam kadar kötüyüm, çünkü onun acı çekmesinden nefret etmeme rağmen, dört tane daha Bond'a başvurabilecek olmasına rağmen, benim istemeden yokluğuma rağmen bana gözlemlerini ve saçmalıklarını mesajla göndermeye devam etmesinden sapkın bir tatmin duyuyorum.

Draven'ların çok zengin olduğunu biliyorum, ama diğer Bond'lar para kazanmak için ne yapıyorlar? Bir tane daha boktan ekonomi dersinden kalırsam okulu bırakıp onlardan geçineceğim. Bana içlerinden birinin iyi ve zengin olduğunu söyle, hangisiyle arkadaş olacağımı karar vermem lazım.

Onun cevapları neredeyse anında küçük noktalar halinde beliriyor. Onlarla arkadaşlık kurmak gibi bir niyetim yok, ama Bond'un alaycı davranma fırsatı verildiğinde sohbete en iyi şekilde rahatladığını çabucak öğrendim. Ayrıca, Bond Grubu'nun geri kalanını ne kadar az önemsediğini duymaktan daha çok hoşlandığım bir şey yok, özellikle de onlar onunla birlikteyken ben ülkenin diğer ucunda sıkışıp kaldığım için.

Onlardan herhangi bir şey almaktansa gözlerime iğne batırmayı tercih ederim, ama kolay bir hayat için onlara kendini satmak senin için sorun değilse, ben kimim ki seni yargılayayım? Kim bilir, belki onlarla gerçekten iyi geçinebilirsin.

"Atlas, burada ne yapıyorsun? İkimizi de öldüreceksin."

Kalbim göğsümde durur, annesinin onayını isteyen bir oğulun eski tepkisi, sadece onun ani ortaya çıkmasıyla irkilmemesi. Yıllardır hiç olmadığı kadar zayıflamış, yaşlı gösteren, terk edilmiş ve ürkütücü bir görünüme bürünmüştür. Kalın yün paltosunun altından çıkıntı yapan omuz kemikleri midemi bulandırır. Babamın tercihi açlık çeken kadınlar olmalı, çünkü Rachel de aynı durumda, hatırlayabildiğim kadarıyla hep öyleydi.

Belki de kemiklerine daha kolay ulaşmayı, derinin altında daha keskin bir şekilde kırılmalarını hissetmeyi seviyor; belki de kırılma sesini seviyor.

Midesi yine bulanıyor.

Sessizliğimden memnun olmayan Rachel kaşlarını kaldırıyor ve telefonumu cebime geri koyduğumda, bakışları bu hareketi bilerek takip ediyor. Dudakları kıvrılıyor ama ağzını açtığı anda onu kesiyorum.

"Dışarıda durmanın nesi bu kadar tehlikeli, anne?
Tabii ki hava soğuk, ama babam her zamanki gibi planlamasını titizlikle yaptı."

Bu, onun bakışlarını cebimden uzaklaştırıp bizi çevreleyen güvenlik hatlarına çevirir. Gala'yı düzenlemek için seçtikleri bina, şehirdeki en eski binalardan biridir. Yeteneksizler tarafından inşa edilen bu bina, halklarını yönettikleri yerdir ve titizlikle bakımını yaptıkları bu binanın onlar için ne kadar önemli olduğu kolayca anlaşılabilir. Peyzaj özenli ama titizdir, budanması gereken çitler ve büyümesi için çok bakım gerektiren çiçekler vardır, ancak her şey kusursuzdur. Yeteneksizler burayı özenle korurlar, ancak bu da onu Direniş için çok cazip bir hedef haline getirir.

Babam, onların tarihine ve geleneklerine tükürmekten başka hiçbir şeyden zevk almaz, bu yüzden yetenekli olmayan çok sayıda kanun uygulayıcı olmasına rağmen, bizi çevreleyen Kalkanlar tarafından kontrol altında tutulurlar. Bu, gereksiz ve kibirli, saçma bir güç gösterisidir, ama Bassinger tarzı bu değilse, ne olduğunu bilmiyorum.

Babam izin istemez. Ne isterse alır.

"Baban bütün akşam seni sorup durdu. Gecenin yarısını onu ve konseyin geri kalanını, senin sadece ikinci bir huysuz ergenlik döneminden geçtiğini ve endişelenecek bir şey olmadığını ikna etmekle geçirdim."

Nefesimi veriyorum. "Hepsinden bıktığım için onlardan kaçınıyorum. Küçük sırlarının güvende kalmasını istiyorsan, onları benden uzak tutmanın bir yolunu bulmalısın."

Başını geriye eğerek, sanki kalkanın bozduğu mürekkep mavisi gökyüzü bu kabus gibi bilmeceyi onun için çözebilecekmiş gibi gökyüzüne bakar. Bu ona hiçbir şey kazandırmayacak ve ikimiz de bunu biliyoruz. Aynı ışık kirliliğiyle dolu gökyüzüne kaç kez bakıp farklı bir hayat için yalvardığımı bile bilmiyorum; babamın değişmesi, annemin onu terk etmesi ve sonunda, neden Bond'um beni terk ettiğine dair bir cevap için.

arkamda bıraktığına dair bir cevap. Bu isteklerden sadece biri gerçekleşti ve annemin tüm bu olanlarda payı olduğu için onu asla affetmeyeceğim.

Sonunda, gözlerini sıkıca kapatarak bana fısıldadı: "Yaptığım her şey senin içindi, Atlas. Aldığım her karar, örtbas ettiğim her ölüm, kolaylaştırdığım her şiddet eylemi, hepsi senin içindi."

"Ve bunun için senden nefret ediyorum. Orada durup, benimle senin küçük oyunlarına katılmamı isteyen halini görmekten tiksiniyorum..."

Gözleri parlayarak sözümü kesti. "Bu bir oyun değil, Atlas. Bu senin hayatın! Eğer bu kadar az önemsiyorsan, neden bunca zamandır seni korumak için uğraştım?"

Son anda kendimi tutuyorum, dikkat çekmemek için sesimi alçaltıyorum, ama bu sadece cevabımın tıslama şeklinde çıkmasına neden oluyor. "Senden bunu istemedim! Bunların hiçbirini istemedim, tek istediğim Bond'umdu, ama sen onu almalarına izin verdin. Onun kim olduğunu biliyordun ve onu onlara verdin! O bir çocuktu..."

O, hıçkırarak sözümü keser, "Sen de öyleydin Atlas! Çocuğum, oğlum, geleceğim, kurban edilmek üzereydi, peki ne için? Kimsenin umursamadığı bir soyun küçük Ölüm Dağıtan kızı için mi? Hayır. Hayır, çok fazla şey katlandım, çok fazla şey feda ettim..."

"Beni feda ettin anne! *Bizi* feda ettin, çünkü seni *asla* affetmeyeceğim. Senin gerçekte ne kadar canavar olduğunu görmeden sana bakamayacağım."

O alaycı bir şekilde gülerek, keskin bir hareketle topuklarını döndürdü. "Canavar olan o. Oğlumu tehdit eden birkaç kişiyi öldürdüm, ama o kız? O yüzlerce, hatta binlerce kişiyi öldürdü. Beni yargılıyorsan, sen de baban gibi ikiyüzlüsün."

Onun hakkındaki düşüncelerim ne kadar kötü olursa olsun, sözleri bir tokat gibi acıtıyor, muhtemelen babamı herkesten daha iyi tanıdığı için. Babamın özelliklerinden kaçını miras aldığımı yargılayabilecek biri varsa, o da odur ve utançtan tüylerim diken diken oluyor.

Cevap vermediğimde, sanki kendini toparlamak istercesine omuzlarını düzeltir ve omzunun üzerinden neredeyse hırlayarak, "Amp'yi Bond Grubu'nun geri kalanını ortaya çıkarmak için gönderiyorlar. Davies henüz bağlantıyı bilmiyor, ama onu bulduklarını tahmin ediyor

bulduklarını tahmin ediyor. Hepsi ölmesi sadece an meselesi. Atlas, kafanı kullan!"

O Yetenekli'den bahsedilince kanım donuyor, ama annem bunu fark etmiyor ya da onu takip edip etmediğimi görmek için beklemiyor. Sanki benim reşit olmadan içki içmem ya da başka bir banal konu hakkında tartışmışız gibi, hızla merdivenlerden yukarı çıkıyor. Sanırım onun için bu yorucu ve can sıkıcı bir anlaşmazlık, ama ben hayatım boyunca beklediğim kadını küçümsemesini dinlemek zorunda kalıyorum, o kadının işkencecilere benim adımı vermemiş ve ona uyguladıkları acı ve şiddete rağmen kimliğimi korumuş olan kadını.

Pes etmeyen kız.

Annemle bu tartışmayı ilk kez yaşamıyorum ve burada daha uzun süre kalırsam, eminim ki son da olmayacak. Eminim ki, oğlunun eksikliklerini gerektiği gibi görmezden gelen, tek endişesi benim güvenliğim olan şefkatli anneye kolayca geri dönecektir.

Babam bana bakıp sadece kendini görebilir, ama annem bana bakıp kontrol edebileceği bir gelecek görüyor. Onun mantığı daha asil olabilir, ama parmaklıklar arasından ne kadar ışık girerse girsin, kafes yine de kafestir.

O binaya geri dönene kadar bekledikten sonra, Bond'a gece için son bir mesaj gönderirim, başım boyun eğmiş, parmaklarım harcanmamış duygular ve gelecekten duyduğum korkularla neredeyse titriyor. Bu, ona söylemek istediğim şey değil, ona karşı hissettiklerimin derinliğine bile yaklaşmıyor, ama şimdilik ona sunabileceğim küçük bir parçam.

Seni özledim, Oli.

TEN

GRYPHON

"Dikkatli olun, Alfa Takımı; üç... iki... bir... içinde nakil yapıyoruz."

Böyle taşınmaya kaç kez katlandığım ya da Kieran'ın elimizdeki en iyi Taşıyıcı olduğu önemli değil, ayaklarımın altındaki zemin kaybolup neredeyse anında yeniden oluşurken içim hala şiddetle isyan ediyor. Sorun şu ki, mide bulantısını bastırmak ya da kendimi toparlamak için zaman yok.

En az bir düzine farklı nişancıdan üzerimize mermi yağarken silah sesleri duyuluyor, siper almak için atladığımda bile bir mermi kolumu sıyırıyor ve etrafımdaki gürültüye neyse ki sadece çarpma sesleri eşlik ediyor, yaraların acısından çığlıklar duyulmuyor. Kimse anında ölmedikçe durumumuz iyi.

Genelde takımımın nerede olduğunu anlamak benim için çok daha kolaydır, ama düşüncelerimin kakofonisi bir anda kafama çöktüğünde, zihnim sadece zorlanmakla kalmaz, tamamen kapanır. Sanki fiziksel bir darbe almışım gibi görüşüm beyazlaşır, kafamda hayalet gibi bir acı hissederim, aslında hissetmediğim bir şey, ama vücudum sanki dayanılmaz bir işkence çekiyormuşum gibi tepki verir.

Genelde böyle olmaz; çatışma alanları her zaman kaotik olsa da, ben aklımı başımda tutabiliyorum.

Burada bizimle birlikte başka bir şey daha var.

North beni acil durum brifingine çağırdığında, bu olayı hiç beklemiyordum. Direnişin şiddetlendiği ve çaresizliğinin ortada olduğu bir sır değildi, ancak bu kadar hızlı bir gerilemenin nedenini hala tam olarak belirleyemedik. Kaynaklarımızın çoğu şu anda Draven ve oradaki birçok Yetenekli'yi korumakla meşgul olduğundan,

Kaliforniya'da Meksika sınırındaki küçük kasabaya yapılan saldırının bizi dışarı çekmek için bir taktik olduğunu tahmin ettik. Planlarını iyi hazırlamışlardı, onlarca Yetenekli kaçırılmıştı, aralarında birçok önemli topluluk üyesi de vardı ve bizim de buna yanıt vermekten başka seçeneğimiz yoktu.

Şimdi, bizim için kurdukları tuzağa düştük.

Kafamdaki basınç ikiye, *üçe*, on katına çıktıkça, bir plan yapmayı bırakın, bir düşünceyi bile bir araya getiremiyorum. İşleyebildiğim tek bilgi, bunun durması için yoğun bir ihtiyaç duyduğum ve buna boyun eğemeyeceğimdir. Ne kadar acı verici olursa olsun, hasarın ciddiyeti ne olursa olsun, bunun beni öldürmesine izin veremem. Ekibimin kaybı Direniş'e karşı mücadelede önemli bir kayıp olur, ama *benim* kaybım felaket olur. Böyle düşünmek de kibirli bir davranış değil.

Kayıtlarda bulunan diğer hiçbir Neuro'nun yapamadığı şeyleri yapabilirim ve hepsini aynı anda yapabilirim. Ben olmadan, North savunmasız kalır ve İkincil Yeteneğim sayesinde etkisiz hale getirdiğim türden manipülasyonlara maruz kalır. Her personeli, her öğrenciyi, her operatörü inceliyorum. Bond Grubumuzun ilk ve son savunma hattıyım ve Bond'un bizi neden terk ettiğine dair yalan söylediğini bilen tek kişi benim.

Kendime rağmen, onun başından beri bunu hiç istemediğini düşünmeye başlıyorum.

"Aarav, hemen Shore'a git; vurulmuş. Harrison, onu koru ve rapor ver. Winslow ve Joshi, bir Kalkan oluşturun ve mümkün olduğunca genişletin."

Kieran'ın emriyle nihayet göğsümden bir nefes kopar ve ani oksijen akınıyla başım dönüyor. Şu anda ne kadar berbat durumda olursam olayım, ikinci komutanım ve en güvendiğim arkadaşlarımdan biri olan onun rahatça içeri girerken sesinin tanıdık tonunu hala algılayabiliyorum. Söylediği kelimeleri anlıyorum ama durumun gerçek ciddiyetini kavrayamıyorum. Kendi tehlikeli durumumun ötesinde hiçbir şey gerçek gelmiyor, sanki buzlu camdan bir kutuya hapsolmuşum da gerçeklik dışarıdaki sessiz ve belirsiz manzara gibi.

Bir kez daha nefes nefese kalarak, titrek bir elimi şakaklarıma götürüp parmak uçlarımı bastırıyorum ama orada herhangi bir hasar yok, bir darbe ya da kurşun izi yok, vurulduğumu fark etmemişim. Üçüncü nefesle, zihnime hücum eden düşünceler

artık etrafımdaki sesleri bastıracak kadar yüksek olmadığını fark ettim. İki nefes daha aldıktan sonra düşüncelerim daha net bir şekilde şekillenmeye başladı, baskı devam etmesine rağmen işlevlerim geri dönüyordu.

Yeterince odaklanırsam, yıllarca süren disiplin ve eğitim sayesinde beni bunaltan hisleri bir kenara bırakabiliyorum. Panik duygusunu bastırıp öfkemi yutabilirsem, şu anda bana ne haltlar döndüğünü anlayabilirim, ama bu da kafamda daha fazla soru işareti bırakıyor.

Burada, yeteneğimin yan etkilerini bu şekilde büyütebilecek bir Yetenekli'nin varlığına dair hiçbir uyarı işareti yok... Bu hiç mantıklı değil. Kahretsin, *on* binlerce insanın bulunduğu stadyumlarda durdum, ama daha önce hiç böyle bir şey hissetmedim.

Standart Tac pantolonumun eteği çekildi, sonra bir el bileğimi kavradı, temas noktası bir yanık izi gibi, Aarav'ın Yeteneği içimi doldururken vücuduma yakıcı bir ısı yayıldı. "Yaralanmadı, Black; ne diyeceğimi bilmiyorum. Mermi sıyırdı ve koluna isabet etti. Zihninde bir hasar yok, en azından fiziksel olarak, ama orada bir Neuro da hissedemiyorum. Shore, beni duyabiliyor musun?"

Zihnimdeki tek Neuro benim, ama açıkça kafayı yiyorum. Hediyemi kontrolümün sınırları içine geri çekmek için harcadığım çaba beni kusturuyor, midem boşalırken görüşüm bulanıklaşıyor. Ayak bileğimdeki el çekiliyor, etrafımda ayak sesleri duyuluyor, ama tüm dikkatim kusmaya odaklanmış durumda.

Spazmlar sona erdiği anda, sesimin ne kadar kısık olduğuna şaşırarak, zorlukla kelimeleri ağzımdan çıkarırım, ama yeterince mantıklı konuşabiliyorum. "Bir şey var... Bir Yeteneği olan biri bunu yapıyor. Ne olduğunu bilmiyorum..."

Aarav kolunu belime dolayarak beni kaldırır, Kieran'ın yanına, kusmuğumun olduğu yerden uzaklaştırır. Ona yardım etmek için zar zor hareket edebiliyorum, tüm dikkatim kontrolümü kaybetmemek için içime dönük. Daha önce böyle bir şey yaşamamış olsam da, yavaş yavaş hissetmeye başlıyorum.

"Yetenekli saldırmıyor, Neuro gibi değil. Bu... bir büyüteç gibi... yeteneğimi kontrol edilemez hale gelene kadar güçlendiriyor. Bana geri besliyor. Bu... *lanet olsun*, zihnim kendi tarafından yutuluyor... kendi yeteneğim tarafından."

Kieran omzunun üzerinden bakarken kaşlarını çatıyor, ama görünen tek şey duman. Ben ortadan kaybolduğum sırada, bir Flame açıkça yoğun bir şekilde çalışmış ve çevremizdeki binalar artık külden başka bir şey değil. Sahip olabileceğimiz herhangi bir siper yok olmuş.

Kieran bana dönünce gözlerine bakarak kısa bir baş sallama ile onay verdim. "Plan..."

Yakınımızdaki bir patlama sözümü keser, konumumuzun güneydoğusunda ama duman yüzünden tam olarak yerini belirlemek imkansız. Kalkan düşen enkaz parçalarıyla vurulduğunda Joshi homurdanır, ama minibüs büyüklüğünde bir beton parçası kalkanın üzerinden sektiğinde bile kalkanın şeklini korumayı başarır. Hava, patlama bölgesine yakın araçlardan gelen korku çığlıkları ve siren sesleriyle doldu. Bana dönüp kararlı bir şekilde başını salladığında, burnundan sürekli kan damlıyordu, bu da onun Yeteneğinin koruması altındaki zamanımızın hızla tükendiğinin bir işaretiydi.

Kieran bana yavaşça konuşurken bana bir bakış atar, ancak ses tonu o kadar düzgündür ki, onu harekete geçiren hayal kırıklığı değil, benim kendimden geçmiş olmamdır. "*Saygıyla* söylüyorum, eski plan geçersiz, hepimiz yeni plana dahiliz. Beynin jöle gibi olduğu sürece komuta ben alıyorum ve yardım çağırdım."

Yüzümün ne ifade ettiğini bilmiyorum; kendimi tutmaya çalışmakla meşgulüm, ama ne ifade ediyorsa, Kieran açıkça hoşuna gitmiyor ve bana başını sallıyor. "Herhangi bir şikayetiniz varsa Shore, bunu daha sonra tartışabiliriz, şu anda varlığından bile haberdar olmadığımız bir tehdidin altında oturmuş durumdayız."

Onu düzeltemeden önce, başka bir güç dalgası beni sarar ve kafamdaki basınç yeniden artmaya başlar. Aklımda kalan son netlik, içimi parçalayan bir farkındalıktır: Bu Yeteneği olan kişi beni öldürecek ve bunu engellemek için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Sonra, sadece ezici bir baskı hissediyorum.

Ne kadar zaman geçtiğini, ekibimin ne yaptığını, hala ayakta olup olmadığımı ya da Aarav'ın beni tekrar yere yatırıp yatırmadığını bilmiyorum. Tekrar çığlık atıyor muyum, kusuyor muyum, bilmiyorum, beynimin şiddetli çürümesi dışında hiçbir şey yok.

Sonra durur.

O kadar ani durur ki, bir an için bilincimi kaybederim ve sonra sanki vücudum yeniden başlatılmış gibi kendime gelirim. Kendimi kopuk hissederek, çevremdeki hareketleri ve etrafımdaki hareketleri algılarım, ama bu beni endişelendirmek yerine, bunları kataloglarım.

Havada çığlıklar, Kalkanı çevreleyen kapkara karanlık, bariyerin üzerine sıçrayan ve yere damlayan kan, takımım Draven kabuslarının Direniş askerlerini parça parça etmesini izlerken omuzlarının sert çizgisi. Yedi, sekiz, dokuz, bir düzine, iki düzine, bu kadar çok çılgın gölge ziyafet çekiyor ki, bu sadece North veya Nox olamaz.

Kieran'ın yüzü aniden önümde beliriyor, ağzı hareket ediyor ama sözleri çok uzak geliyor, sonra kolumu tutup beni eve ışınlıyor.

"Yetenekliler gitti ve biz buraya gelmeden önce kasaba yok olmuştu."

Telefonumun aralıksız çınlaması beni uyandırıyor, cilalı yüzeyde dans eden yan sehpanın tıkırdaması, düşünmeden gözlerimi açmamı sağlayan tanıdık bir ses. Kör edici ışık, gözlerimin arasına bir balta gibi vuruyor, kafatasımı ikiye ayırıyor. Refleks olarak gözlerimi tekrar kapatıyorum, ama bu pek işe yaramıyor. Beynimin her santimetrekaresi şişmiş ve daha önce hiç hissetmediğim kadar şiddetli bir şekilde ağrıyor ve saldırıdan sağ kurtulduğum için neredeyse pişman oluyorum.

"Kusacaksan, yatakta yapmamaya çalış. Seni buraya getirmek yeterince zordu; odaları değiştirmek kabus gibi olacak."

Bu bana değdiğinden daha fazla acı veriyor, ama göğsümden çıkan inilti, her şeyden çok acı dolu bir hırıltı gibi. Şu anda katlanmak istemediğim tüm Yetenekliler arasında Nox listenin en başında geliyor. Draven Bond Grubu'nda olduğumu öğrendiğinden beri neredeyse hiç konuşmadığım babamı bile geride bırakıyor.

Sonunda cesaretimi toplayıp gözlerimi tekrar açtığımda, acı geri geliyor, ama bunun geleceğini bilmek, acının en keskin kenarlarını hafifletmeye yardımcı oluyor.

Nox berbat görünüyor.

Akşamdan kalma, hatta belki hala sarhoş, şu anda zar zor kendini tutuyor. Etrafında, yanımdaki alaycı et yığınına hapsolmuş elektrik gibi manik bir enerji var ve tek bir tuzağa takılması, tüm binayı ve içindeki tüm Yetişkinleri de beraberinde patlatması için yeterli.

Onun nedenini bilsem de, Bond'umuzun peşinden gitmesini izlemek, on yıl boyunca kurduğumuz sağlam ve özenli dostluğumuza zarar verdi. Onun travmasını asla kimseye, Oli'ye bile açıklamam, ama ona bu şekilde saldırdığı için ona kızmamak zor. Özellikle de beni de bu işe karıştırdığında, mesela o kızı yemeğe getirdiğinde.

Yıllardır Ashlee Mercurio'dan kaçınıyorum ve Nox bunu biliyor. Onu getirmek, Bond'umuza olduğu kadar bana da bir "siktir git" demekti.

Kafatasım çökmek üzereyken, sapkın zihin oyunları oynamak ya da öfkemi bastırmak gibi bir niyetim yok, özellikle de bu yapmak istediğim en son şeyken. Eğer şu anda Bond'dan bahsederse, Bond Grubu arasında hala var olan kırılgan barışı yok edecek bir şey söyleyeceğim.

"Somurtmayı kes; sana işkence etmek gibi bir niyetim yok. North *ısrar ettiği* için buradayım. Anlaşılan, onun başka sorunları çözmek için vakti olmadığı için sana bir bakıcı lazım."

Gözlerimi kısarak, onu yavaşça değerlendiriyorum. "Bakıcıya ihtiyacı olanın ben olduğumdan emin misin? Çünkü şu anda kardeşine baş ağrısı yaşatacak durumda değilim, ama sen, öte yandan, başıma bela açacak bir felaket gibi görünüyorsun."

Acınası bir halim olmalı ki, o sadece bana bakıyor, tuzağıma hiç kanmıyor. Bu durum, ağzının her zamanki hızında konuşmasından daha fazla canımı sıkıyor ve gözlerimi tekrar sıkıca kapatıyorum, sanki onun yüzünü görüş alanımdan çıkarmak, öfkemi bastırmama yardımcı olacakmış gibi. Ne yazık ki, Nox Draven kavgadan asla geri adım atmaz.

"Kendini bu kadar çabuk pes etme, Shore. Basit bir kurtarma görevinde, kimliği bilinmeyen bir Hediye tarafından beynin neredeyse patlatılmak üzere olmak, kardeşim için önümüzdeki birçok gece uykusuz geçireceği kesin."

Kelimeler zeytin dalı şeklinde, ama Nox asla yanına patlayıcılar bağlanmamış bir zeytin dalı sunmaz, parmaklarınız yeterince sıkı tuttuğunuz anda patlamaya hazırdır. Belki de başımın zonklaması ya da akşam yemeğinden beri içimde kalan güçsüz öfke yüzündendir, ama şimdi onunla kavga etmeye hiç olmadığı kadar az çekiniyorum. Onun etrafında parmak uçlarında yürümek ya da yatıştırıcı bir orta yol bulmaya çalışmak yerine, ihtiyatı bir kenara bırakıyorum.

İnleyerek, ağrıyan alnımı ovuştururken uzun bir nefes veriyorum. "Daha önce böyle bir şey görmedim. O Yetenekli, beyin hücrelerimi karıştırmasa bile, bana ne olduğunu anlamam yine de bu kadar uzun sürerdi, çünkü bu yetenek daha önce hiç duyulmamış bir şey."

Nox ile uğraşırken nazik davranmaktan vazgeçmek belki de doğru bir karar olabilir, çünkü sesimdeki çekişmeyi neredeyse hiç fark etmiyor, gözleri keskin bir odaklanma ile bana yoğun bir ilgi gösteriyor. Draven kardeşlerin küçük olanının, çoğu modern ülkeden daha zengin olmasına ve üniversite çağındaki öğrencilerden bahsetmeye gerek bile yok, herhangi bir Gifted ile etkileşime girmeye derin bir tiksinti duymasına rağmen Draven Üniversitesi'nde profesör olmasının bir nedeni var. Onun takıntılı araştırmaları yıllar boyunca bizi defalarca kurtardı ve Direniş'in bize karşı silah olarak kullanmak için ne bulduğunu anlayabilecek biri varsa, o da Nox'tur.

Koltuğa yaslanıyor, düğmeli gömleğinin kolları kollarını yukarı iterek göğsünde birikiyor ve bana tehlikeli bir şekilde kaşlarını çatarken bile her yönüyle bir Oxford akademisyeni gibi görünüyor. Ona bakınca, yetenekleri olmasa bile, onun en ölümcül ajanlarımızdan biri olduğunu hatırlamak bazen zor oluyor.

Ben hemen bilgi vermediğim için sessizliğime kaşlarını kaldırarak, sonunda "Söyleyecek bir şeyin var mı

yok mu, yoksa bu benim için samanlıkta iğne aramak gibi mi olacak? Black'in bana kesin olarak söyleyebildiği tek şey, yetenekli olanların seni ne kadar çabuk silahsızlandırıp savaşamaz hale getirdiği. Bu pek de fazla bir bilgi sayılmaz."

Nox, kendi tetikleyicilerini oluşturan kelimelerin başkalarına yöneltildiğinde aynı yıkıcı silahlar olmadığını unutuyor bence, çünkü orada ne olursa olsun tamamen savunmasız olmadığımı iddia etmek için aptal olmam gerekirdi. Daha da kötüsü, TacTeam için bir yük haline geldim ve bu da ajanlarımın ölümüne neden olabilirdi.

Nox, böyle bir zayıflığı kabul etmektense ölmeyi tercih ederdi.

Onun önemsiz iğnelemelerine karşı utanç veya incinme hissetmemem bana böyle bir zafer hissi vermemelidir, ama arkadaşlığımızın temellerinde tehlikeli bir şekilde ilerleyen çatlaklar, başarısız olduğumuz her denemeyle hızla büyüyen uçurumlara dönüşüyor. Belki North bu kadar endişelenmekte haklıdır, belki de Bond'un buraya dönmesinin verdiği zarar, onun sırlarını ne kadar ortaya çıkarırsam çıkarayım, onarılamazdır.

"Nöro'nun hediyesi gibi gelmedi. Hiç tanıdık gelmedi." Nox eğilir başını eğdi eğerek onaylamak onun dinlediğini dinlediğini ve devam etmem için beni cesaretlendiriyor ve bu hareket bana garip bir şekilde tanıdık geliyor. Beynimin en hayati kısımlarında meydana gelen hasar mı, yoksa sadece alevlenen öfkem mi beni yavaşlatıyor bilmiyorum, ama bu hareketin, onun kabus yaratıklarının onun emriyle bir bütün olarak tüketmeden önce bir yemeği inceledikleri hareketin aynısı olduğunu anlamam bir saniye sürüyor.

Odadaki yoklukları rahatsız edici.

Bağımız geri dönmeden önceki on yıllık dostluğumuzda, onlar her zaman onu koruyorlardı. Draven'a gittiğimizde ve kampüste Hediye kullanımına ilişkin katı kurallara uymamız gerektiğinde bile, Nox'un kabusları her zaman bir istisnaydı. North, konsey ve ardından Draven'ın Yönetim Kurulu ile anlaşmaya varana kadar savaşa girdi. Kendi güvenliği ve istikrarı için, Nox'un onları saklaması şartıyla onlara sahip olmasına izin verilecekti.

Çoğu öğrenci bunu asla bilemezdi, ama en sıkıcı sınıflarda bile saçlarını ara sıra karıştıran hava akımı, Nox'u iyi tanıyanların saçında küçük bir gölge saklandığından emin olmaları için yeterli bir kanıttı.

Nox'u iyi tanıyanların, saçında küçük bir gölgenin saklandığından emin olmaları için yeterli bir kanıttı.

Belki de onların yokluğu, onun akıl sağlığının sınırında sallanmasının gerçek nedenidir.

Yatağa oturmak için çabalarken, sırtımı gererek onun için sahip olduğum az sayıdaki detayı bir araya getirmeye çalışıyorum, ama pek bir şey yok. "Bu bir Neuro değil. Zihnim saldırıya uğradığı için öyle görünebilir, ama bu Neuro değildi."

Gözleri kısıldı. "Nasıl emin olabilirsin?"

"Neuro Yeteneğini, onu kullanan yetenekli kişi iyi maskeleme eğitimi almış olsa bile tanırım. Yeteneğin tam olarak ne yaptığını veya onu yönlendiren yolun ne olduğunu tam olarak bilmesem de, bunun bir Neuro olduğunu kesin olarak söyleyebilirim. Bu yetenek bana ve bağıma yabancıydı."

Gözleri aniden keskinleşerek benimkilere bakıyor. "Bağın yetenekleri sık sık tanır mı?"

Onun eski takıntısının yeniden alevlendiğini fark ederek alaycı bir şekilde gülümsedim. "Seninki de öyle mi?"

Kan tahlillerimiz ilk kez sorunlu çıktığında, Nox bağlarımız ve Bağ Grubumuzun yeniliğine takıntılı hale gelmişti. Açıkça bir başa çıkma mekanizması olarak, Bağ Grubumuzda bir sorun olduğu, sadece bir anormallik değil, tehlikeli bir şey olduğu fikrine takıntılıydı.

Yetenekli topluluk içinde, Bağ Grupları genellikle bir Merkez ve iki Bağdan oluşur. Üç Bağ da oldukça yaygındır, ancak bir Bağ veya dört Bağ nadir kabul edilir.

Beşli bağlar ise son derece nadirdir, "tarih kitaplarında nadiren rastlanan" kadar nadirdir.

Yine, aynı Merkez Bağlantıya bağlı iki veya üç Üst Düzey Yetenekli Bağlantı olması tamamen duyulmamış bir şey değildir, ancak beş Bağlantı olması ve bunların hepsinin sadece Üst Düzey Yetenekli olması değil, bazılarının da eşi benzeri görülmemiş Yeteneklere sahip olması? Nox'un bakış açısını tartışmak zordu, onu yönlendiren korkuların ne olduğunu bilsem bile.

Bana sert bir bakış attı. "Benim yeteneğim Nöro değil, Shore, aptallıkla zamanını boşa harcama."

Kendi gözlerim de ona dik dik bakıyor, ama bu konuşmanın nereye sapmış olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Draven kardeşlerin ikisinin de Ölüm Taciri olduğunu çok iyi biliyorum,

Topluluğumuzdaki diğer yetenekli kişilerden daha fazla onların yeteneklerini kullanırken gördüm. Öyleyse neden bir yalanın ekşiliği aniden boğazımın arkasında kalıyor?

Ani bir hareketle ayağa kalkan Nox, dudaklarını kıvırarak bana hırlıyor: "Kafamdan çık, Shore."

Ona başımı sallayarak karşılık vermeye hazırdım, ama göğsünden bir gölge fırlayıp ayaklarının dibine düştüğünde, dilimdeki sert sözler boğazımda kaldı. Canavarın dudaklarında hırlama belirmeye başlamıştı ve sanki beni yok etme emrini sabırsızlıkla beklermişçesine bana bakıyordu.

O gerçekten sınırına gelmiş, hepimizi de beraberinde götürecek tam bir kaos ve yıkımın eşiğinde.

Yavaşça nefes vererek, onu tamamen kızdırmamak için sakin ve soğukkanlı bir şekilde konuşuyorum. "Seninle burada uyandığımdan beri yeteneğimi bir kez bile kullanmadım, Nox, bunu sen de biliyorsun. İkinci yeteneğimle senin aldatmacan ortaya çıkarsa elimden bir şey gelmez... ama bana ne konuda yalan söylediğini kim bilir, çünkü haklısın, senin bir Neuro olmadığından yüzde yüz eminim."

Bakışlarım onun üzerinde sabit kalıyor, ama gözümün ucuyla göğsünün inip kalkışını izliyorum. Her ne kadar sabit ve emin olsa da, bir an bile rahatlamıyorum. Nox her zaman en sıradan jestleri ve hareketleri bile bir tehdit olarak görmüştür. O uçurumun kenarında sallanırken gözlerimi başka yere çevirmem, kesinlikle suçumu kabul ettiğim şeklinde yorumlanacaktır — gerçi onun benim neyi ortaya çıkardığımı düşündüğünü hâlâ hiç bilmiyorum. Onunla ilgiliyken, bu *her şey* olabilir.

Sonunda koltuğun arkasını kavrayıp, tekrar oturmadan önce tereddütle etrafından dolaştığında, içimden sessizce North'a lanet okudum. Aynı tarafta olduğumuzu hatırlamak zordu, özellikle de başım bu kadar şiddetli bir şekilde zonklarken, sahada etkisiz hale getirildikten sonra kardeşine bakmakla görevlendirilmiş olmama rağmen, Bond Grubumuza yönelik tehditlerle boğuşuyor olması gerektiği aklıma geliyordu.

Nox sonunda bakışlarımdan kurtulup, itaatkar bir şekilde ayaklarının dibine gelen kabusuna bakarken, yatağımın başucunda bekleyen su bardağını almamın güvenli olduğunu düşündüm. Üç yudumda içtikten sonra, kendi Yeteneğimin de bu karmaşaya katılmaya kalkışmaması için, havada asılı kalan şiddetten dikkatimi dağıtmak amacıyla sürahiden bardağı yeniden doldurdum. Yıllardır böyle bir kayma yaşamamıştım, ama

son birkaç hafta bana başka bir şey öğretmediyse, o da burada bilinmeyen sularda seyrettiğimizdir.

"Üçüncü yeteneğim üzerinde çalışıyorum. Bu tartışmaya açık bir konu değil." En ufak bir yalan izi bile yoktu.

Kolayca başımı sallayarak, ondan barış teklifini kabul edip koşmaya başlıyorum. "Direniş, bugün bana saldıran gibi daha fazla yetenekli kişiyi ortaya çıkarmaya başlayacaksa, elimizden gelen her şeye ihtiyacımız olacak. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Sanki kendi yeteneğim bana saldırıyormuş gibi hissettim, sanki bana geri dönüyormuş gibi."

Gözleri kısılır. "*Sana geri beslendi* mi?"

Omuz silkiyorum. "Başka nasıl tarif edeceğimi bilmiyorum... ama şunu söyleyebilirim; kendi yeteneğinle böyle savaşmak imkansız, özellikle de güçlendirildiğinde."

Bu onun dikkatini çekti, koltuğunda öne doğru eğilirken gözleri bana keskinleşti. Benim bakışlarım, ayaklarının dibinde oturan kabus yaratığa düşer, ama gölge canavarı kıpırdamaz. Nox, sanki onun varlığını dikkate almam aptalca da olsa, sabırsızca elini bana doğru salladı, ama bir dakika önce boğazımı parçalamak için ağzının suyunu akıtan bir yaratığı bu kadar kolayca görmezden gelmem imkansızdı.

"Yeteneğini 'güçlendirmek' nasıldı? Bunun öyle olduğunu nereden biliyorsun?"

Yine omuz silkiyorum, bu hareketin onu kızdıracağını biliyorum ama ona verecek pek bir şeyim yok. "Kendi yeteneğimin nasıl bir şey olduğunu biliyorum ve başka bir yetenekli kişinin daha olduğunu bilsem de, sanki zihnimdeyken kalkanla korunuyorlardı. Sadece kendi yeteneğimi hissettim... sanki bana saldırıyormuş gibi, ama olması gerekenden daha fazlaydı. Sanki oraya ışınlandığımız ve ayaklarım sağlam zemine bastığı anda, yeteneğim güçlendi ve bana karşı döndü. İçimden parçalanıyordum."

Adamlarında bir değişiklik oluyor, boşlukların bir anlık parlaması o kadar geçici ki, o benden bir kez daha uzaklaşıp kendi kendine mırıldanmaya başlamadan önce, bunu hayal ettiğime neredeyse ikna olabilirdim.

"Böyle bir yeteneği olan bir Hediye duydun mu hiç? Tarih 101 dersini tekrar almam gerekirse, North bayram eder."

Sarkastik ses tonum, beklediğim ya da amaçladığım gibi alaycı bir sırıtışa yol açmaz, bunun yerine Nox tekrar kabus gibi yaratığa bakar. Kalkıp gidecekmiş gibi koltuğunda öne eğildiğinde omuzlarındaki gerginlik beni harekete geçirir.

"Ne var, Nox? Söyle bana."

Başını sallayarak tekrar arkasına yaslanır, ama onun rahat rahatladığını söyleyemem. Eğer bir şey varsa, görünüyor görünüyor bir işkence işkence aletine bağlanmış gibi görünüyor. Cevabı midemi bulandırıyor. "Bu kayıtlarda olan bir şey değil, Gryph... bana Direniş istihbaratından bir şeyi hatırlattın. Davies, bu savaşı kazanacaklarını düşündüğü Yeteneklilere takıntılı hale geldi — "Sonsuz Silah". Ya bu Yetenekli, gölgelerin de kontrolünü ele geçirebilirse? Etrafındaki her Yeteneği kontrol etmekten daha sonsuz ne olabilir ki?"

Ve işte böylece, aramızdaki odaya yeni bir kabus çöktü, ancak bu seferki ikimizin de kontrolünün ötesindeydi.

ELEVEN

GABE

Draven malikanesinde uyandığım her sabah, ilk düşündüğüm şey ne kadar huzurlu hissettiğim ve bu hissi ne kadar çaresizce korumak istediğimdir, ama bu his uzun sürmez, çünkü suçluluk duygusu acımasız dalgalar halinde üzerime çöküverir. Bu ağırlık beni ezmekle tehdit eder, göğsüm sıkışır ve gözlerim yanar, görüşüm bulanıklaşır ve panik ataktan kurtulmak için kendimi zorla geri çekmem gerekir.

Eminim ki, konsey ofislerindeki terapist bu konuyla çok eğlenecektir. Bana acımasızca yapışan bu utancı hiç kimseye açmadım, ama istesem bile, kimseye bundan bahsedemem. İçimde kıvranan duyguları isimlendirmek ya da açıklamak imkansız, ve boğazıma safra geliyor.

İyi bir evlat, savunmasız annesini geride bırakmaktan bu kadar rahatlamaz... ama iyi bir anne, kendi acısı içinde oğlunu terk eder mi? Merkez Bağlantısı, annem gibi umutsuzluğa kapılmadan Bağlantısını kaybetmesi mümkün mü? Babamın ölümünün benim hatam olduğuna inanan küçük bir parçam da var, beni aramaya çıkmasaydı Direniş tarafından kaçırılmayacaktı ve belki annem de buna inanıyordur... belki de bu yüzden acısının en derin pençelerinden kurtulmaya hiç çalışmadı.

North, yıllar önce annemin babamın ölümünden ne kadar acı çektiğini anladığında, onu Draven malikanesine taşınmasını teklif etti. Bond'umuzu bulduğumuzda da tekrar teklif etti, ama bu sefer de reddettim. Ona, annemin evimizde babam için kurduğu tapınak gibi anıtın yanından onu uzaklaştıramayacağımı söyledim, ama asıl nedeni, onun isteyerek gelmeyeceğini bilmemdi
ya da *sessizce gelmeyeceğini bildiğim içindi*.

Bond Grubu'nun geri kalanının onu şu anki haliyle görmesi, benim kim olduğumu ve nerede olduğumuzu unutması fikri midemi bulandırıyor. Eğer Bond'um beni zaten kusurlu buluyorsa, hayatta kalan tek bakıcımın durumunu görünce nasıl tepki verecek? Sorun şu ki, TacTeams'in ailemin evini koruması için kaynakları boşa harcamak istemiyorum, özellikle de evde sadece annem varken ve bu personel kapılı topluluklarda veya daha da iyisi, yüzlerce Gifted'ın uyuduğu yurtlarda daha iyi değerlendirilebilirken.

Kendime bunun mantıklı olduğunu söylüyorum, Direniş'in, etrafında bu kadar çok Üst Düzey Yeteneği olan bir kasabada, kırık bir kadının peşine düşmeyeceğini ve bunun, üniversite derslerime devam etmemi ve sorunsuz bir hayat sürmemi sağlamak için yeterli olduğunu söylüyorum. Bu, utanç ve suçluluk duygusunun beni yiyip bitirmesini engellemek için yeterli.

Günüm yine aynı tuhaf suçluluk duygusuyla başlıyor, ama her zamanki gibi bütün gün Bond'umu takip etme planlarım olduğu için, bununla uğraşacak vaktim yok. Duştan çıktığımda telefonumda beni bekleyen düzinelerce mesaj gördüğümde, midem düğümleniyor. Kampüsteki dedikodu makinesinin her gün yaydığı, Bond'umun Bond Grubu'nu alenen reddettiğine dair sonsuz spekülasyon ve yorumlardan daha fazlası var ve ben hemen telefonumu açıp neler olup bittiğini anlamaya çalışıyorum.

North'un mesajları hala Oli'nin nerede olduğu konusunda sürekli güncelleme içeriyor, bu yüzden Bond'umun hayatta olduğu ve yurtta güvenli bir şekilde gözetim altında olduğu hemen anlaşılıyor. Nina, annemin düzgün yemek yemeyi reddettiği konusunda her zamanki brifingini mesajla göndermiş, ama bu onun hala evde güvenli bir şekilde inzivaya çekilmiş olduğu anlamına geliyor. Listenin en üstündeki, en son gönderilen grup mesajına dokunuyorum ve hissettiğim rahatlama bir anda yok oluyor.

Brayden Marshall bu sabah Draven kampüsünde ölü bulundu.

Marshall ailesi, hayatım boyunca annemlerin evinin iki kapı ötesinde yaşıyordu. Annelerimiz ilkokulda aynı veli komitesindeydiler, lise ikinci sınıfta diğer yetenekli öğrencilerle birlikte atletizm kulübüne katıldık ve ben bir Shifter olduğumu öğrendiğimde, Brayden Bond Grubum dışındaki ilk yetenekli öğrenci olarak bana ulaşan kişi oldu.

Annesi bundan hiç memnun değildi, Dravens'lardan hep korkmuştu ve benim North ve Nox ile aynı Bond Grubu'nda olduğumu öğrenmesi, beni tamamen dışlaması için yeterliydi, ama Brayden, annesinin berbat tavrının benimle arkadaş olmasını engellemesine asla izin vermedi. O da babası gibi bir Shifter'dı ve ikisi de benim kendimi kontrol etmeyi öğrenmemde çok önemli bir rol oynadılar. Bray, benimle aylarca antrenman yaptı, futbol sahasında yüzlerce gece geç saatlere kadar çalıştı, ta ki ben kimseyi incitmeden oynayabileceğime emin olana kadar, ve bir kez bile bana yük olduğumu hissettirmedi.

Şimdi o öldü.

O, iki Bonded ile Central Bonded idi ve onlardan biri de şimdi iki yakın arkadaşıyla birlikte kayıp. Marley bir Elemental, ama babası bir Top Tier Gifted olmasına rağmen, o her zaman yerel hava koşullarıyla sınırlı kaldı. Direniş, çoğu kişiden daha güçlü olsalar bile, güçlerini silah olarak kullanamayan Gifted'lerle genellikle uğraşmaz.

Saldırı hakkındaki diğer mesajları da gözden geçiriyorum, ancak daha fazla öğrenci haberi duydukça mesajlar gelmeye devam etse de, başka bir gelişme yok. Onları kaçıran Direniş keşifçilerinin izi yok, konseyden bir açıklama yok ve şu ana kadar toplumdan panik dışında bir tepki gelmedi.

Aceleyle giyinirken, Nina'ya güvende olduğumu bildirmek için kısa bir mesaj atıyorum ve kapıdan çıkabilecek kadar düzgün bir hale gelmek için elimden geldiğince çabuk hareket ediyorum. North genellikle bizim kadar erken kalkmaz, tam bir gece kuşudur, ama Direniş'in Draven'a saldırısı olduğunda, malikane her zaman geçici bir müdahale merkezi haline gelir. Diğer konsey üyeleri kendi malikanelerine kapanıp, korkakça TacTeams'ten kendilerini korumalarını isterken, North genellikle evini idare etmeye, Bond Grubu'nu korumaya ve konseyin geri kalanından kaçınılmaz olarak gelen saçmalıkları halletmeye çalışırken, olabildiğince çok sayıda yerel Düşük Yetenekli aileye barınak bulmaya çalışır.

Ona gösterilen korku ve hor görmeyi hiç hak etmiyor ve toplumun yarısının ona davranışları yüzünden kendimi kaybetmemek için her geçen gün daha fazla çaba sarf etmek zorunda kalıyorum — en çok da Bond'uma.

Koridorlar alışılmadık bir şekilde sessiz, evin kilitli olması nedeniyle temizlik personeli çalışmıyor, ama ana koridora döndüğümde, yemek odasının TacTeam personeli ve gergin konsey çalışanları tarafından işgal edildiğini ve onların fuayeye taştığını görüyorum. Kalabalığın içinden geçerken sadece Gryph'in ekibinden tanıdığım adamlar beni fark ediyor, Harrison selam vermek için başımı eğdiğimde omzuma vuruyor, ama ortam en azından kasvetli.

Bray'in ağabeyi Gryph'in TacTeam'inde görev yapıyordu, ancak iki yıl önce bir keşif görevinde öldürüldü. Birkaç yıl önce kendi Bonded Group'uyla Orta Batı'ya taşınan bir ablası ve lise birinci sınıfta okuyan bir erkek kardeşi var. Kardeşlerini kaybetmenin acısını zaten bilirler ve şimdi birini daha kaybettiler. Bu tür çatışmaların adil olmadığına dair bir kanıt varsa, işte bu. Bazı aileler Direniş'in saldırılarından zarar görmeden kurtulurken, diğerleri her şeyi bir kez değil, defalarca kaybediyor.

Babam, annemin kaybettiği ikinci Bağlıydı. Annem, ben doğmadan çok önce ruhunun eksik bir parçasını kaybetmenin acısını nasıl yaşayacağını öğrenmişti, ama babamın ölümü onun son gücünü de beraberinde götürdü. Oli'nin yüzü istemeden aklıma geliyor, Sage'e gülümsüyor ve gülüyor, çünkü o bana *kesinlikle* daha önce hiç öyle bakmamıştı ve midemdeki kıpırtı en yüksek seviyeye ulaşıyor.

Onun kaybını atlatabilir miyim?

Eğer kaçırılan o olsaydı, kampüste bulunan ceset onun olsaydı, bu benim de sonum olur muydu?

Boğazımda yutmam imkansız bir yumru oluşur, gözlerim tekrar batmaya başlar, boğazımı temizleyip, yıpranmış yüksek topuklu ayakkabılarımın olduğu yere bakarak kendimi kaybetmeyeceğime emin olana kadar. Sonunda kalabalığı geçip yemek odasına girdiğimde, etrafta oturan diğer konsey üyeleri bana bakmaya tenezzül etmezler, ama North, omuzlarım kapı çerçevesinden geçer geçmez gözlerime bakmak için başını kaldırır.

Konsey üyelerinin bunu fark edebilecekleri o kadar da açık değil, ama North ile krizlerin ortasında yeterince zaman geçirdim ve onun yorgunluğunu görebiliyorum. Yeni asistanı büyük bir telaş içinde.

Bir sürahi kahve ve o, kadınlara neredeyse hiç bakmadan, kahve döktüğü her erkeğin üzerinde gösteriş yapar. Bu iğrenç ve bariz bir şey, ama inkar etmek imkansız ve ona hiçbir şey düşünmememe rağmen, ikinci el utançtan tüylerim diken diken oluyor.

Bu odadan çıkıp bu saçmalıkları görmekten kurtulmak için bir neden bulamadan, Penelope North'a ulaşır ve birden durur, yüzündeki kan çekilir. Onun tepkisine bakılırsa, gözleri değişmiş gibi görünüyor, ama koyu mavi irisleri her zamanki renginde, sadece her zamanki yatıştırıcı ve sakin maskesi yok olmuş ve ona attığı bakış, duvarlardaki boyayı sıyıracak kadar keskin.

O, ona doğru tükürdüğü gibi söylediği kısa teşekkür sözlerine daha da kızarır, bu sözler bir tehdit gibidir ve aptal kadın sonunda iğrenç bir şekilde davrandığını anlar gibi görünür. Tek kelime etmeden uzaklaşırken, yanakları kıpkırmızıdır ve orada gözyaşlarının parıltısını da görürüm.

Birkaç konsey üyesi bu manzaraya rahatsız bir şekilde koltuklarında kıpırdanır, odadaki herkes birbirine bakar ve North'un düzeltmek zorunda kalacağı yeni karışıklık yüzünden midem düğümlenir. Haftalar önce akşam yemeğinde Gryph'e Pen'in zararsız olduğunu söylemişti, ama belki de o sandığı kadar zararsız değildir.

Etrafa bakındığımda Gryphon'un ortada olmadığını fark ettim ve kaşlarımı çattığımda North ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü, Rockelle itiraz ettiğinde ona sertçe cevap verdi.

"Benim gözetimim olmadan kendi ev halkını güvenli bir yere nasıl götüreceğini bilemiyorsan, Meclis Üyesi, o zaman toplumumuz için bir faydan yok ve yetersizliğin başka birinin ölümüne neden olmadan önce meclisteki görevinden istifa etmelisin."

Her zamanki gibi etkili olan Rockelle, itirazları anında kesilirken ağzını kapatır. Sanki hayatları buna bağlıymış gibi dedikodular kesilir ve masadaki herkes geniş gözlerle Death Dealer'ın odadan çıkışını izler. North, beni dışarı çıkarırken omzuma elini koyar ve Gryphon'un TacTeam'i saygıyla başlarını eğse de, sadece Kieran bizimle aynı adımda yürüyerek bizi garaja kadar eşlik eder.

Bu, gördüğüm en büyük tehlike işaretidir.

Kanımdaki panik dalgası ya o kadar belirgin ki North bunu fark etmeden edemiyor ya da o etrafındaki her şeyi çok iyi gözlemliyor, ama her halükarda, malikanedeki onlarca kulak bizi duymadan, beni sakinleştirmek için sesini alçaltıyor.

"Oleander güvende. Yurtlardan ayrılmadı ve oradaki hiçbir güvenlik kamerası Direniş'in herhangi bir izini rapor etmedi. Başka bir şey oldu ve sana anlatmadan önce, herkesin hayatta olduğunu ve iyi bir şekilde iyileştiğini bilmeni isterim."

Kieran'la birbirlerine baktılar ve kimin yaralandığı oldukça açık hale geldi. "Gryphon'du, değil mi? Durumu ne kadar kötü? İzcilerin peşine mi düştü yoksa onları burada mı buldu?"

Kieran nefesini verip kafasının arkasını kaşıdı. "Direniş pislikleri tarafından yağmalanan bir kasabaya yardım etmemiz gerekiyordu, ama bunun yerine büyük bir rakip bulduk... daha önce hiç görmediğimiz bir güce sahip bir Yetenekli. Shore, ayaklarımız yere basar basmaz ortadan kaldırıldı. Sanki bizim geleceğimizi biliyorlarmış gibi hedef alındı. North gelip, bize tahliye şansı vermek için kabus yaratıklarını avlanmaya çıkarmak zorunda kaldı."

North garaj kapısını açar ve ikimizi içeri alır, kapı arkamızdan iyice kapanana kadar bekler ve sonra tekrar konuşur. "Bu Yetenekli ile ilgili tüm bilgiler, *özellikle* Gryphon'un yaraları, gizli bilgi olarak değerlendiriliyor. Tehlikeli bir durumdayız ve şu anda ortaya çıkardığımız her zayıflık, Direniş tarafından istismar edilecek... ya da kendi topluluğumuzdaki, başkalarının ölümleriyle kendi amaçlarını ilerletmek isteyen Yetenekliler tarafından."

Omzumun üzerinden kapalı kapıya bakıyorum, sanki o masif ahşap kapı, onları hayatta tutarken bile boğazımıza sarılan Üst Düzey aileler hakkında bana bir cevap verecekmiş gibi, ama midemdeki kıpırtı hızla bir ağrıya dönüşüyor. "Gryph iyi olacak mı?"

North tekrar omzumu tuttu ve beni sakinleştirmek için hafifçe salladı. "O iyi olacak; Nox onunla birlikte ve şimdiye kadar hiçbir şey onun kabuslarını geçemedi. Bond'umuzun güvenliğini sağlamaya devam edeceğim, ama sen ona yakın olmaya ve okul işlerine odaklanmalısın. Gözlerini açık tut, başını eğ ve gerekirse

gerekirse müdahale etmeye hazır ol. Kampüste görevli TacTeams ekipleri iyi eğitilmiş ve savunmaya hazır, ama ona bizim Bond Grubumuzdan daha fazla güvendiğim kimse yok. Oleander'ı yakınında tutman için sana güveniyorum, Gabe."

Yurtta alışılmadık bir sessizlik ve Draven kampüsünde boğucu bir kasvet hakim olmasına rağmen, Bond'um hepimizin içinde bulunduğu tehlikeyi kavrayana kadar kafeteryaya varmamız gerekiyor. Omzunun üzerinden bana baktığında, kapısına geldiğimden beri ilk kez bana doğru düzgün bakıyor ve ona bağırmamak için dilimi ısırmak zorunda kalıyorum.

Onu takıntılı bir şekilde izlemekten kendimi alamıyorum. Bunun sadece benim Bond'um olması mı yoksa inkar edilemez bir gerçek olarak gördüğüm en güzel kız olması mı olduğunu bilmiyorum, ama her fırsatta bakışlarımın ona dönmesini engelleyemiyorum. Onunla birlikte olduğum tek bir saniye bile, tüm düşüncelerimi onunla meşgul etmiyor, tüm ifadelerini izlemiyor ve değerlendirmiyorum.

Yurtlardan kafeteryaya yürürken onun ruh halini fark etmemek imkansızdı — lanet olsun, ilk binadan bile çıkamazdım — ama sanırım o beni gerçekten umursamıyor. Bana bunu sürekli söylüyor, sözleri derimin altına batıyor ve ben de bunu kabul etmeliyim. Bond olmak berbat bir deneyim olduğunu kanıtlıyor, çünkü bu kelimeleri düşünür düşünmez tüm varlığım onları reddediyor. O ne kadar benden nefret ederse etsin, onsuz ben yokum.

Bond'um benden uzaklaşırken telefonunu kontrol ediyor, bir anlığına kaşlarını çatıyor, sonra sertçe yutkunup telefonu cebine geri koyuyor. Diğer öğrencilere bakıyor, ama etrafımızda sadece kasvetli bir sessizlik var. Bray'in en yakın arkadaşları veya ailesi burada değil, kayıp Yetenekliler'in yakınları da yok, ve aşırı koruyucu olarak bilinen Üst Düzey ailelerin çoğu da burada değil, yani ona neler olup bittiğine dair ipucu verecek

ona neler olup bittiğine dair bir ipucu verecek yeni bir şey yoktu, sadece eksiklikler vardı.

"Bir şey mi oldu? Ben sadece benim yanımda olmaktan nefret ettiğini sanıyordum, ama şimdi bunun sadece seninle ilgili olmadığı oldukça açık," der sonunda, sesi garip bir şekilde tereddütlüdür.

Bu, kesinlikle olmaması gereken bir şekilde kalbimi sızlatıyor, özellikle de onun bana karşı ne kadar açık bir şekilde nefret duyduğunu fark edip çıldırmışken, ama aşık bir aptal Bond gibi, ona bağırmadan ya da sürekli içine çekildiğimiz aptalca zihin oyunları oynamadan cevap veriyorum.

"Bazı Bondlar ve Bonded'ların şu anda kaybolduğunu biliyorsun, değil mi? Dün gece üç kişi daha kaçırıldı. Dördüncü kişi ölü bulundu."

İkimiz de her zamanki masamıza oturana kadar bekledi, sonra tekrar konuşmaya başladı. "Ölen kişiyi tanıyor muydun?"

Şu anda yemek yemem imkansız, onun kullandığı dikkatli tonla, eğer daha iyi bilmesem, nazik derdim. O ses tonunu bana karşı her zaman kullanması için ne yapmazdım. Yüzümü ovuşturarak iç çekiyorum, içinde bulunduğumuz bu karmaşadan yenik düşmüş durumdayım. Bray hakkında ancak ondan ve ölümünden uzak dursam konuşabilirim, aksi takdirde yüzlerce öğrencinin önünde, kafeteryanın ortasında çığlık atar, ağlar ya da kusarım ve bu tam bir kabus olur.

"O da benimle aynı futbol takımındaydı. O, son sınıf öğrencilerinden biriydi, ama beni kanatları altına almıştı çünkü o da Shifter'dı ve böylesine şiddetli bir oyunda dönüşümü kontrol etmenin ne kadar zor olduğunu biliyordu."

Fiziksel olarak hasta görünüyor.

Bir kez yutkundu, sonra tekrar yutkundu ve sesi boğuk bir şekilde çıktı: "Üzgünüm. Böyle birini kaybetmenin nasıl bir his olduğunu biliyorum, gerçekten üzgünüm."

Onun anne babasını genç yaşta kaybettiğini hatırlamam sadece bir saniye sürer, benim babamı kaybettiğim yaştan bile daha gençti. Sonunda Bağımla bağlantı kurmanın bir yolunu bulmak hiç böyle olmamalıydı. Yüzünde keder ve korku savaşıyor ve onun

bunu hissetmesinden nefret ediyorum, bu yükün ne kadar ağır olduğunu tam olarak bilmekten nefret ediyorum.

Sanki düşüncelerimi netleştirebilecekmişim gibi başımı sallayarak, ikimizin de paylaştığı o yıkıcı deneyim beni biraz açılmaya itiyor. "Brayden iyi bir çocuktu, bunu hak etmemişti. Diğerlerini kaçırmalarını engellemeye çalıştığı için öldürüldüğü oldukça açık. Direniş, Değişkenlerin peşinde değil. Onun Bağlılarından biri kaçırıldı ve onu geri almak istiyorum. Onun öldüğünü ve bunun artık onun için bir önemi olmadığını biliyorum, ama onun anısına, onu geri almak istiyorum."

Parmaklarının hafif titremesine bakarken aptalca bir şey yapmadan duramıyorum, bu yüzden bakışlarımı önümdeki tabağa çevirip yemeğe başlıyorum. Bir anlık sessizliğin ardından, Bond da aynısını yapıyor ve onu buraya geri getirilmesinden bu yana ilk kez huzur içinde birlikte yemek yiyoruz. Bunu hoş bir deneyim olarak nitelendiremem, ama kalbimin küçük, hain bir parçası bunun iyi bir işaret olduğunu umuyor.

Sonra Sage birdenbire ortaya çıkıp Bond'umun yanına oturur ve *her şeyi* mahveder.

"Brayden'ı duydun mu?" diye Oli'ye fısıldadı ve Bond'um başını salladı.

Yutkunana kadar bekledikten sonra fısıldayarak cevap verdi: "Riley iyi mi? Erkekler yurdunda kaldığını biliyorum."

Sage yüzünü buruşturur ve bu beni çok rahatsız eder. "Şu anda Giovanna'nın evinde kalıyor. Aylardır orada kalıyor."

Hayatta burada oturup ikisinin Bond Gruplarını yerden yere vurmasını dinlemeyeceğim, ben burada sefalet içinde otururken onlar mutlu mesut. "Onlar Bondlu, onunla yaşamak istemesi gerekir."

Sage irkildiğinde sözlerimi hemen pişman oldum. Ona böyle bir şey söylememem gerektiğini biliyorum; Riley ona yaptıklarıyla tam bir pislik, ama yine de kendi saçmalıklarımla hak etmeyen birini incittim.

Özür dileme fırsatı bulamadan, Bond bana sırtını döndü, gözleri tehlikeli bir şekilde kısıldı ve sesi öfkeden titriyordu. "Bu konuda bu kadar duyarsız bir pislik olmak zorunda mısın? O da bu konuda kızgın olduğunu söylemiyordu ki."

Tanrım, belki de Nox'a dönüşüyorum çünkü sonunda onun sinirine dokunmak çok iyi geliyor ve ona sırıtarak karşılık veriyorum, onu kışkırtıyorum. "Demek kız arkadaşın için çok duygusal davranıyorsun ama Bonds'unu umursamıyorsun? Belki de Nox haklıdır ve sen gerçekten lezbiyensin. Bu birçok şeyi açıklardı."

Beni anında susturur, yüzündeki tüm duyguları silip, Sage'in omzuna kendi omzunu çarparak ona nazikçe gülümser. "Onun güvende olmasına sevindim ve sizin hala... zorluklar yaşadığınız için üzgünüm."

Sage omuz silkerek gülümsedi, bana bakmamaya özen gösterdi. "Ne yaparsın. Ben de onun güvende olmasına sevindim. Hayatta olduğu sürece, sorunlarımızı çözme şansımız var sanırım."

Siktir, ben bir pisliğim ve o, Bond'umla ilgili öfkemin ve hayal kırıklığımın hedefi olmayı hak etmiyor. "Üzgünüm, Sage. Pislik gibi davranmak istemedim. Sadece... Brayden ve kendi Bond'umla ilgili karışıklıklar yüzünden kafam çok karışık."

Hiçbir şey.

Bağım, sözlerime hiçbir tepki göstermiyor, sadece Sage'e tatlı bir gülümsemeyle bakıyor ve sanki ben orada değilmişim gibi onunla konuşuyor. "Öğleden sonra kütüphaneye gitmek ister misin? İkimizin de yapması gereken ekonomi ödevinde yardımına ihtiyacım var. Sen bu konularda tam bir dahisin."

Sage, ikimiz de bebek bezi giydiğimizden beri tanıdığım barışçı kişiliğiyle durumu yumuşatmaya çalışıyor. "Öyle değilim. Ayrıca, sen çok iyi yetişiyorsun. Lise birinci sınıfta okulu bıraksaydım, senin olduğun yerde olamazdım. Sen harikasın."

Gözlerim Bond'a kayar. "Liseyi bıraktın mı?"

Sandalyesinde kıpır kıpır oturur, utanmış bir şekilde Sage'e bir bakış atar, ama bu beni daha da sinirlendirir. "Çok fazla seyahat ediyordum, okula devam edemedim. Ama kütüphanelerde çok zaman geçirdim."

Taşınıyordun.

Ne saçma, "Bonds'tan uzaklaşmak için ülke çapında parti yapıyordum" demek için ne kadar kolay bir bahane.

Gözlerim kızardı, öfkemi zorlukla kontrol ediyordum ama sonunda patladım ve tabağımı itip ona bağırarak odadan çıktım: "Bizi terk etmek için liseyi bile bıraktın, öyle mi? Lanet olsun Fallows, sen gerçek bir kaltaksın."

Beni durdurmaya bile çalışmaz, tek kelime bile etmez ve hayatımdan hiç bu kadar nefret etmemiştim.

ON İKİ

KUZEY

Gümüş rengi saçlar parmaklarımın arasından ipek gibi kayıyor, bu rahatlatıcı hareket artık neredeyse kas hafızamda yer etmiş durumda. Binlerce gece önce Bonded'ımı göğsüme yatırıp, paylaştığımız gecelerin en karanlık saatlerinde onun teninin benim tenime değmesinin sonsuz zevkini sayısız kez tattığımı biliyorum, ama yine de bu asla yeterli olmuyor.

Güneş henüz doğmamış, hala ufukla flört ediyor ve kabaca oyulmuş pencerenin dışındaki vadide yoğun bir sis var. Ahşap çerçeveler rustik, geçici görünüyor ve camları yok, sadece sabahın erken saatlerinde esen yumuşak rüzgârla hışırdayan ince keten perdeler var.

Odayı ya da manzarayı tanımıyorum, ama bu yataktaki yumrulu şilte ve iğrenç yastık eksikliğine rağmen, hiç bu kadar rahat olmamıştım. Bağım *güvende*. Tam da ait olduğu yerde uyuyor, benim ellerimle geçirdiği bir gecenin ardından vücudunun her santimi tatmin olmuş durumda ve dünyada kimse nerede olduğumuzu bilmiyor.

Sonra yatağın uzak tarafında bir şey hareket eder ve bu hareketin kardeşim olduğunu fark ederim, uykusunda Bond'una yaklaşmaktadır. Kızın yüzü ona doğru döner, aralarındaki bağ onları birbirlerine çeker ve hepimizi birbirimize bağlar.

Huzurum anında paramparça

olur. Bu bir rüya.

Bunların hiçbiri gerçek değil.

Bu gerçeğin farkına varınca göğsümün derinliklerinde çatlaklar oluşur, ilk başta ince çizgiler halinde, ama bir sonraki geldiğinde, ruhumun her santimetresini kaplayana kadar örümcek ağı gibi dışa doğru büyürler.

Bu geleceğe asla sahip olamayacağım. Bağımla ortak bir nokta bulsam da, biraz olgunlaşsam da

, Bond Grubumda bu huzuru asla yaşayamayacağım çünkü bu Nox için imkansız.

İçimde bir çatlak açılır, umutsuzluk içimi kaplar, ta ki o küçük çatlaklar basınç altında açılana ve savunmam yok olana kadar. Artık saklayamayacağım sefalet ve yürek parçalayan gerçeklere boğulmuş, bu acımasız kabusun mükemmelliğinde sıkışıp kalmış durumdayım.

O yatakta Bond ve kardeşimle yatıyordum, ama onlar gerçekte onlar değildi, sadece bizden çalınan, sahip olabileceğimiz gelecekle birlikte çalınan halleriydi.

"Buna daha fazla dayanamıyorum. Şikayetim ciddiye alınması için yazılı olarak mı yapmam gerekiyor? Bu saçmalıkla hangi meclis üyesi ilgileniyor?"

Elimdeki kağıt yığınının üzerinden Gryphon'a alaycı bir bakış atarken, onun sızlanmaları beni rahatsız edici bilgilerden uzaklaştırıyor. "Toplumdan gelen geri bildirimleri, endişeleri ve şikayetleri ele almak benim görevimdir, ancak sizi uyarmalıyım, e-postalarım önem derecesine göre filtreleniyor, bu yüzden sızlanmalarınıza hızlı bir yanıt beklemeyin."

Kollarını göğsünde kavuşturarak alaycı bir şekilde güldü, ama bana attığı somurtkan bakış, çökmüş gözleri ve hala atlatamadığı solgun ten rengiyle çelişiyordu. Yatağında oturmuş halde, sanki Azrail ile on raunt dövüşmüş ya da kötü bir veba hastalığından kurtulmak için canını dişine takmış gibi görünüyordu. On saatlik derin bir uykudan sonra bile acınacak bir haldeydi.

Dizüstü bilgisayarım ve kalın bir dosya ile, odasının köşesindeki kullanılmayan masada nöbet tutarken, Nox odanın diğer ucundaki koltukta, etrafında yarım düzine kabusu dolaşırken uyuyordu. Tamamen uykudan vazgeçmeyi beklemiyordum, ancak raporlarda ayrıntılı olarak anlatılan şiddet ve korku, farkına varmadan bütün gece geçene kadar beni meşgul etti.

Göğsünde uyuyan canavarı rahatsız etmeden, Nox Gryphon'a sert bir bakışla döner ve dudaklarında beliren sırıtışın keskin bir yanı vardır. "En son onun *sızlandığını* söylediğimde, Gryph beni nakavt etmekle tehdit etti. Belki de gerçekten kendini daha iyi hissediyordur ve onu buradan çıkarmalıyız. Vivan'a, yeni bir savunma tekniği kullandığını söylemeliyiz; düşmanlarımızın önünde terleyip titreyerek en iyisini ummak. Eminim bu, hayatta kalanların sayısını artırmada mucizeler yaratacaktır."

Gryphon'un dinlenme "bakımını" ona bırakmak çoğunlukla kendi çıkarları için yapılmış bir görev olabilir, ama inatçı pislik bayıldıktan sonra bunun doğru karar olduğu ortaya çıktı. Şifacıdan daha iyi bildiğini iddia ederek Payne'in dinlenme talimatını hiçe sayan Gryphon, duş almaya çalışmıştı. Nox, Gryphon'u tek başına taşıyabilecek kadar güçlüdür, bu yüzden kabus yaratığı beni almaya geldiğinde, onun sadece arkadaşının utancına bir tanık daha eklemek istediğinden hiç şüphem yok.

Gryphon ve benim son beş yılımızı, bu önemsiz entrikalardan çok daha büyük tehditlere dayanacak kadar güçlü bir ilişki kurmak için harcamış olmamızın bir önemi yok, kardeşim bu gerçeği asla kabul edemez. Nox için, dostluk ya da kan bağı ne kadar yakın olursa olsun, herhangi bir zayıflığın ortaya çıkması kabul edilemez ve her ne pahasına olursa olsun önlenmelidir.

Telefonum masada titrediğinde, Nox'un gözleri ona kayar ve bunun Konsey Üyesi Draven'ın telefonu değil, benim kişisel telefonum olduğunu fark edince alaycı gülümsemesi daha da kötücül bir şekle bürünür. Konseydeki konumum nedeniyle sık sık arandığımdan, sadece seçkin birkaç Yetenekli benim özel hattıma erişebilir. Kardeşim bunun çok iyi farkında ve bu odanın dışında bana mesaj gönderebilecek sadece üç Yetenekli var.

Ona karşı ekstra bir koz vermemek için ses tonumu alçaltarak, tehditkar olmayan ve tamamen düz bir şekilde mırıldanırım, "Gabe arıyor. Bassinger benimle asla iletişime geçmez ve Fallows da neredeyse hiçbirimizi tanımaz."

Gryphon, öfkeyle nefes alırken gözleri yatak örtüsüne sabitlenmiş durumda, ama onun yeteneğinin ona sağladığı avantajlar üzerinde kafa yoramadan, alaycı bir ses tonuyla bize şöyle diyor: "Konsey,

kendini yerdi."

Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum, ama o bunu görmüyor, yerine Nox'a dönüp öfkeyle bakıyor, ben de onun öfkesini kardeşimden uzaklaştırıp tekrar bana yöneltmeye çalışıyorum. "Nox'un seni bu kadar kızdırdığını bilmiyordum. Belki de birkaç gün yatak istirahati yetmez. Payne'i buraya çağırayım."

Bu işe yaramaz ve bunun yerine Gryphon ve Nox ölümcül bakışlar atışırken Neuro sertçe cevap verir: "O, Bond'umuzu aktif olarak eziyet ediyor, antrenmanlarda ekibimi yarı ölüme kadar dövüyor, her fırsatta bana kadınları atıyor ve şimdi de benim beynim sanki kendi Yeteneğim kuduz olmuş gibi altüst olduktan sonra, ek olarak yorumlar da yapıp bebek bakıcılığı görevini üstleniyor... Kızgın olduğumu söylemek hafif kalır."

Sonunda bana sert bir bakışla döner. "Sen aptal bir adam değilsin, North. Bunların hiçbiri senin dikkatinden kaçmadı. Şu anda kardeşinin önemsiz oyunlarını tercih ediyor ve Bond Grubu'nu değil, incinmiş gururunu okşuyorsun."

Midem şiddetli bir şekilde sarsıldı.

Cildim anında utançla kaplanıyor. Başka herhangi bir Yetenekli'den gelseydi, bu karanlıkta yapılan acınası bir iğneleme olurdu ve ne zamanımı ne de çabalarımı harcamaya değer olmazdı. Her gün karşılaştığım onca acımasız söz arasında bile akılda kalıcı olacağını sanmıyorum, ama Gryphon'dan geldiği için anında kendimden utanıyorum... çünkü o haklı.

Ona ne söylediysem söyleyeyim, Oleander'e karşı iğrenç davranışlarım kendi utanç ve incinmiş duygularımdan kaynaklanıyordu, ancak bunu böyle tanımlamak büyük bir yetersizlik gibi görünüyor. On yıllarca bağımı bulmak için beklerken, kendi bağım her geçen gün daha duyarlı ve şiddetli hale geliyordu, onu bulduğumuz gün kaybetmek yıkıcıydı.

İlk başta onu Direniş'in kaçırdığını düşündük ve onu bulmak için kendimi neredeyse öldürecektim. Konsey görevlerimin çoğunu amcama devrederek, Taktik Ekiplerle birlikte bulabildiğimiz kadar çok kampı temizlemek için durmaksızın çalıştım. İki yıl boyunca neredeyse hiç yemek yemedim, neredeyse hiç uyumadım ve suçluluk duygusu beni neredeyse yiyip bitirdi. Nox'un kırılgan

akıl sağlığını, güvenliğini korumaya tercih etmiştim ve onu kaybetmiştik. Onu görmeden önce bile bağımı bozmuştum.

Bond Grubu'nun geri kalanı beni suçlamamış olsa da, bunun benim hatam olduğunu biliyordum. Kendimi aklamak istesem bile, bağım bunu asla unutmama izin vermezdi. Bağım, Bond'u canlı bulma çabalarında daha yararlı olduğum için yaşamama izin verdi. Yine de, Bond'un maruz kaldığı işkencelerden duyduğum korku beni paramparça ediyordu.

Sonra onu canlı bulduk.

İçimde kıvranan tüm korku ve suçluluk duygusu, bizi terk ettiği için kıza karşı öfkeye dönüştü, ama her ne kadar onun tüm bunları hak ettiğini söylemek istesem de, bu doğru değil. Bizi terk etti, doğru, ama teknik olarak bu bir suç değil. Topluluğumuzda böyle bir davranış ne kadar hor görülse de, bize hiçbir borcu yoktu. Teknik olarak, onu Draven'da tutmak için gösterdiğim çabalar, işlenen tek gerçek suçtur.

Gryphon'a içimden küfrederek, tekrar çalan telefonumu elime aldım.

TacTeams hala tam kadro ve Oli'yi takip ediyorsa, bugün dersleri asıp annemi kontrol etmeye gideceğim. Tembellik ettim ve kafam Bond'umuzun yanında olmak için uygun durumda değil.

Üzgünüm, North. Kendimi toparlayacağım ve yarın daha iyi olacağım, söz veriyorum.

Yine öfkelenince, utanç duygum öfkemin yakıcı sıcağıyla buharlaşıyor. Gabe'e kimseyi hayal kırıklığına uğratmadığını söylemek kolay bir iş değil, ama o sinir bozucu bir şekilde ortada olmayan annesiyle ilgilenirken, Bond'u beladan uzak tutmak için yeterince gözüm üzerinde.

Bond'uma gönderdiğim mesaj çok daha az nazik, ama yine de kibar olmayı başarabiliyorum.

Nox sonunda koltuktan kalkar, yaratık göğsünden kolayca kayarak ayaklarının dibine iner. Esnerken çenesinden keskin diş sıraları çıkar, bir köpek yavrusu gibi rahatlıkla hareket eder. Onları görmekten nefret ediyorum, ama yıllar önce kardeşimin karanlık rahatlıklarından gözlerimi ve tiksintimi uzak tutmayı öğrendim.

Nox, dudaklarında hala alaycı bir gülümsemeyle Gryphon'a döndüğünde, bir kez daha barışçı rolünü üstlenirim, ancak bu sefer Nox'un dikkatini iğneleyici oyunlarından uzaklaştırmak için hiç başarısız olmayan bir taktik seçerim. "Yetenekliler veya güçlerinin gerçekte ne olduğu hakkında herhangi bir ipucumuz var mı? General ve ekibinin gönderdiği raporları henüz inceleyemedim."

Gryphon yüzünü buruşturur, ama sesi sonunda düzelir. "Hiçbir şey bulamadı, raporları okudum. Sıralama kampını didik didik aradılar, ama orada sadece boş hücreler ve sahte dosyalar vardı."

Nox başını salladı, yüzü hâlâ vahşi görünüyordu ama alaycı tonu sonunda sözlerinden kayboldu. "Onlar deli ama aptal değiller; henüz karşılaşmadığımız o kadar güçlü bir Yetenekli, üst düzey yetkililerden birinin gözde projesi olacaktır. Davies, tıbbi dosyalarını çölün ortasındaki bir çadırda öylece bırakacak değildir."

Gryphon homurdanır ve başını sallar, şimdilik Nox'un ateşkesini kabul eder. "Ve General'in ekibi, kaynaktan gerçek istihbarat elde etmek için yeterince Direnişçi'yi hayatta bırakmaz, bu yüzden yine başa döndük."

Nox bir anlığına ona baktı, başını hafifçe yana eğdi ve sonra yavaşça salladı. "Tam olarak değil. Tüm ekibinizle yapılan görüşmeleri inceledim ve Harrison'ın söylediği bir şey dikkatimi çekti."

Kağıtları önümdeki masaya geri koyup, dikkatimi tamamen Nox'a veriyorum. "Harrison mı? Onun brifinginde ben de vardım, diğerlerinin söylemedikleri bir şey söylemedi."

Başını biraz daha eğdi ve bu hareketi, hala itaatkar bir şekilde ayaklarının dibinde oturan kabus yaratığıyla olan benzerliği beni şaşırttı. Ürkütücü boş gözleri, Gryphon ve benim arasında gidip geliyordu, bir saniye bile gevşemeden nöbet tutuyordu. Sert duruşu, ikimize de açık bir uyarıydı: uzak durun ya da korkunç bir ölümle karşılaşın.

Nox'un gözleri önündeki halıya odaklanır ve açıklarken biraz gözlerini kısar. "O da diğerleri gibi aynı olayları anlattı, sadece *farklı bir şekilde* ifade etti. Tam olarak ne olduğunu söyleyemem, ama tanıdık geliyordu. Daha önce benzer bir şey okumuş olmalıyım, başka bir

röportajda okumuş olmalıyım, ama son on yılda okumuş olsaydım hatırlardım. Ayaklanmalarla ilgili eski raporları çıkardım, arşivleri inceliyorum."

Yine yer değiştirir, dün gece uykuya daldığında koltuğun minderlerinin arasına sıkıştırdığı tabletini çıkarır. Giriş yaptığı anda gözleri parlar ve bir anda yine araştırmasına dalar. Kardeşim, bir sorunu çözene kadar onu inceleyerek meşgul olduğunda, zihninin en karanlık köşelerinde gizlenen korkuları düşünmeye vakit bulamadığı için, ancak o zaman gerçekten mutlu olur.

Gryphon onu bir süre izledikten sonra, sanki bir anlaşmaya varmışız gibi bana dönüp kararlı bir şekilde başını salladı. "Şimdi Harrison'ın röportajını tekrar okuyup, tanıdık gelen bir şey var mı bakacağım. Ne kadar faydalı olabileceğimi bilmiyorum, ama denemeye değer."

Kağıtları bir kez daha toplarken, biri kapıyı çaldığı anda masanın üzerinde titreyen telefonuma bakarım. Gryphon Kyrie'ye seslenir, kız kardeşini selamlarken yüzündeki gülümseme, Bond'u bulup geri getirdiğimizden beri onda gördüğüm ilk samimi gülümsemedir.

Kyrie, General Draven'ı terk ettiğinde TacTeams'i bırakıp annesinin kafesini devralalı iki yıl oldu, ama kardeşine sarılmak için eğildiğinde, her iki kalçasında birer silah ve botunda da bir bıçak olduğu görülüyor. Oğlunu açıkça ona tercih eden acımasız bir pislik tarafından yetiştirilen Kyrie, bastırılmış öfke ve baba sorunlarının tanımıdır.

O, Bond Grubum dışında hayatımı emanet edebileceğim birkaç yetenekli kişiden biri, ama gizlice onun Bond'u olacak kişiye acıyorum. Yeterince büyüdüğü anda General'in evinden taşındı ve o zamandan beri otuz farklı dairede yaşadı. TacTeams ona yeterince çeşitlilik sağladı, bu yüzden neredeyse on yıl boyunca onlarla kaldı, ama istifa ettiğinde de şaşırmadım. Kiminle birlikte olması gerekiyorsa, onu hayatının herhangi bir alanında yerleşmeye ikna etmek için çok uğraşacaklar.

Gryphon'un aynı olmadığına sevindim.

Telefonum tekrar titriyor ve derin bir nefes alıp, Nox'un kaşları bana kötücül bir şekilde seğirdiğinde telefonu sessize alıyorum. Sonunda mesajlarımı kontrol ettiğimde

Gabe'den bir cevap beklerken, Bond'umun sabah rutinini uzun ve abartılı bir şekilde anlatan bir mesaj buluyorum. Her ayrıntı, sanki nane diş macununun serinletici nane diş macununa göre avantajlarını derinlemesine analiz etmesinin bana bir faydası olacakmış gibi, sıkıcı bir şekilde anlatılmış.

Ancak ben hiçbir zaman ayrıntıları kaçıran bir adam olmadım ve Bond'umun iç dünyasının her küçük ayrıntısını öğrenmek bir zamanlar benim tek önceliğimdi. Şimdi bile, bu benim en önemli üç önceliğimden biri, ama çok daha az olumlu nedenlerden dolayı.

Sadece onun tepkilerini ve yanıtlarını tahmin etmekle kalmayıp, güvenlik ağlarını, rahatlık alanlarını ve fırsat bulursa tam olarak nereye kaçacağını da bilmek istiyorum. İkimiz için de düşünebilecek duruma gelene kadar, zihninin her santimini bilmek istiyorum.

Gryphon'un Nöro Yeteneği yüzünden bir kez daha şiddetli ve acımasız bir kıskançlık içinde kıvranıyorum, bu beni o kadar tüketiyor ki, o bunu anında fark ediyor ve kız kardeşi ile olan konuşmasını kesip bana ters bir şekilde, "Telefonundaki saçmalıkların benimle hiçbir ilgisi yok, o yüzden bana dik dik bakmayı kes. Ayrıca, burada pislik gibi davranmaya hakkı olan biri varsa, o da benimdir. Artık dinlenmeye ihtiyacım yok ve *kesinlikle* Nox'un bana bakıcılık yapmasına da ihtiyacım yok."

Kyrie ikimizi de süzdü, kaşları hafifçe çatıldı. "Kieran yatak istirahatinin önlem amaçlı olduğunu söyledi. Tehlike yoksa neden bir de koruma gereksinim duyuyorsun?"

Kahretsin.

Elimi kaldırarak, Gryphon beni tamamen lanetlemeden önce sözünü kestim. "Nox burada nöbet tutmuyordu, kardeşinin Şifacının talimatlarına uyduğundan emin oluyordu. Ve beni azarlamadan önce, Shore, bu konuda bu kadar yaygara koparacaksan, Kyrie'yi buraya taşıyıp görevi devralmasını memnuniyetle kabul edeceğimi unutma."

Kyrie'nin endişesini itaat etmek için bir neden olarak kullanmaktan daha etkili olan tek şey, Gryphon'u onun bakımıyla tehdit etmektir, çünkü ona karşı huysuzluğuyla asla paçayı kurtaramaz. Onlar yakındır, bir zamanlar Nox ile paylaşmayı umduğum türden bir ilişki içindedirler, ancak aileleri içindeki gerginlik ve güç dinamikleri nedeniyle, her zaman birbirlerini şiddetle korumuşlardır.

Henüz Bond'la tanışmamış olması çok anlamlı.

Daha da önemlisi, benim yanımda onun hakkında soru sormamış ya da cevap talep etmemiş olması. Bond'un onu ilk bulduğumuzda hastane odasından kaybolduğunu öğrendiğinde, Gryphon hala üniversitedeydi ama o zaten TacTeams'te görev yapıyordu. General, onu aramamızı engellemek için her türlü çabayı gösterdi, ancak Kyrie her adımda ona karşı koydu, hatta resmi izin almadan kendi ekibini oluşturmak için önce ona sadık ajanları ayıklamaya başladı. Ben TacTeams'in kontrolünü konseyden almak için aylarca uğraşırken, Kyrie'nin müdahale ekibi benim için ekstra vardiyalar yapıp ek işler alıyordu. Gryphon ve Kieran, onun rehberliğinde ekibe katıldı, en güvenilir ajanlarımız tarafından eğitildi ve arama yaparken değerli deneyimler kazandı.

Telefonum yine uzun ve anlamsız bir açıklama ile titriyor, bu sefer yurt odasının merdiven boşluğu ve her gün onu kullanan öğrenciler için neden tehlike oluşturduğu hakkında. Sonunda ona cevap veriyorum, güvenlik sorunlarını halledeceğimi kısa ve öz bir şekilde onaylıyorum ve bunu yaparken öfkeyle mırıldanma hatasına düşüyorum.

Yukarı baktığımda, Kyrie'nin bana sırıtarak baktığını görüyorum, gözlerindeki ışıltı benim hoşuma gitmeyecek kadar komplocu, ama ona uyarıcı bir bakış attığımda, bana sadece kıkırdıyor. "Ne güzel bir zaman. North Draven'ın bir velet terbiyecisi olarak gerçek amacını bulmasını izleyebiliyorum."

Kahvemi içmekten boğuluyordum.

Draven ailesinin baskıcı sınırları içinde geçen çocukluğum beni kurtarıyor ve gözlerim yaşararak bir yudum kaynar kahveyi yutmayı başarıyorum. Ayrıca, yanıklar boğazımın boğulmak üzere olduğu öksürük krizinden dikkatini dağıtır. Bunun yerine, ölümün pençesinden kurtulmak için sadece boğazımı temizlemem yeterlidir. Kyrie'ye alaycı bir bakış atarak dışarı çıkarken, kayıtsızlık taklidi yapmak için çok geç olabilir, ama gururum geri çekilmemde bile bozulmaz.

Günün daha kötüye gidemeyeceğini düşünüyordum, ama toplantılarla dolu günümün henüz yarısındayım ve pes etmek zorunda kalıyorum. Beklediğim gibi konsey toplantılarındaki sıradan oyunlar yerine, yetenekli olmayan topluluğa gönderilip yetkililerle artan ölüm oranları hakkında konuşmam isteniyor. Bir dahi olmaya gerek yok ki

nüfusu, ve bu kadar savunmasız olmanın nasıl bir şey olduğunu düşünmek bile istemiyorum.

Bir dakikadan kısa sürede bütün bir şehir bloğunu yakıp kül edebilen bir Alev'e karşı nasıl savaşırsınız? Ya da hücrelerinizdeki suyu şiddetle çeken ve ölümünüzün, tanıkları yıllarca travmatize edecek korkunç bir içe patlama olmasını sağlayan bir Elemental'e karşı?

Kimse Death Dealer'dan kurtulmayı nasıl düşünebilir?

Onların korkuları sadece makul değil, temel insan hayatta kalma içgüdüleridir ve Hannity ve Rockelle ile öğle yemeği için restorana gitmeden önce, hayal kırıklığıyla cildimde bir kaşıntı hissediyorum. İkisi de yetenekli olmayanlara karşı küçümseyici bir şekilde konuşuyorlar ve bu, yaygın Direniş ideolojisine tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Yetenekli olanların zihinlerine girip onları ihtiyaç duydukları top mermisi olarak kullanmak için propaganda olarak kullandıkları saçmalıklar.

İkisiyle nasıl başa çıkacağımı ve onları nasıl uyarmayı planladığımı düşünürken, cebimdeki telefonum tekrar titremeye başladı, ancak bu sefer ısrarcı bir telefon çağrısıydı. Bond'umdan gelen mesajlar bütün gün devam etti, kararlılığı garip bir şekilde takdire şayandı, ancak daha önce hiç aramaya çalışmamıştı.

Onun her hareketini izleyen ekip herhangi bir tehlike veya tehdit sinyali vermemiş, bu yüzden şüphesiz önemsiz bir şey olmalı ve ben zaten kötü bir ruh halindeyim. Bugün beni rahatsız eden hiçbir şey onun suçu değil, ama bağımın sürekli bana karşı isyan etmesi onun suçu ve ona sert çıkmaktan kendimi alamıyorum.

Aramayı kısa bir ses tonuyla cevaplıyorum, "Toplantıya girmek üzereyim Fallows. Şimdi uygun değil."

Sesi telefonda aldatıcı bir şekilde sakindir, hiç de beklediğim gibi değil. "Sorun değil, çabuk olurum. Gabe'in bu akşam futbol maçı var ve ben de gitmek istiyorum. Sage de gidiyor ve orada hot dog ve kötü maç yiyecekleri alacağız. Sadece maçı izlerken beni tribünden almak için TacTeam'i göndermeyeceğinizi bilmem gerekiyor."

Dilimin ucunda hızlı bir ret ve ardından gecikmeden yurda dönme talebi var, ama arkamdan gelen bir mırıldanma beni aniden durduruyor. Dönüp baktığımda, Sharpe'ın Hannity ve Rockelle'in yanında masada oturduğunu görüyorum. Hepsi

Üçü hiç çekinmeden bana bakıyor, ama iki aptal, sanki şu anda masadaki kaderleri benim Bond'um değil de kendileriymiş gibi her sözümü dinlerken, Sharpe vücudumdaki her santimetrekare gerginliği, sanki kendi inançlarının ateşini besliyormuş gibi emiyor. Bu adam bir Direniş casusu, henüz dünyaya onların korkunç şiddet eylemlerine ortak olduğunu itiraf etmeyen bir sempatizan ve en ufak bir fırsatını bulsa, Bond'uma zarar vermek için her türlü muhalefeti kullanacaktır.

Bağım zihnimin ön saflarına çıkıyor, fısıldanan eylem talepleri artık silahlanma çağrısına dönüşüyor.

Onların kanında yıkan.

Etlerini ye ve onları parça parça et. Hepsini öldür.

Gölgelerimin mürekkep gibi siyahlığı zihnimi ele geçirirken, kontrolüm kayboluyor. Tek bildiğim, bağımı korumak, içimdeki öfkeli kabusların düşmanlarımızı tamamen yutmasına izin vermek ve onu, yakınında var olmaya cüret eden her türlü tehditten uzaklaştırmak için acımasız bir ihtiyaç duyduğum. O bana ait, başka kimseye değil, başka hiç kimse benim olanı imrenemez...

Telefon hattının diğer ucunda, Bond'um uzun ve çok yenilmiş bir nefes alır ve zihnim o kadar ani bir şekilde berraklaşır ki, sanki vurmuşlar gibi ayağa fırlarım.

Normal davranmaya çalışarak, sanki hayatım boyunca uğruna çalıştığım her şeyi, başka bir Üstün Yetenekli'nin ona bakmasıyla yok etmek üzereymişim gibi davranmamaya çalışıyorum, ama yine de ona karşı sert ve keskin davranıyorum. "Peki. Seni yakından takip edeceğim ve Gabe maçtan sonra seninle buluşup seni yurduna geri götürecek. Eğer bu yine kaçma girişimi ise, hayatını cehenneme çevireceğim."

Bana cevap vermeden önce yaptığı kısa duraklamada kaynayan öfkesi, bağımın öfkesinin kalıcı etkilerinin üzerine bir merhem gibi geliyor. "Yani, zaten öyle değil mi?"

Hat kesildiğinde çenem gerildi, ben koltuğuma otururken oda nefesini tutmuş gibiydi. Masada oturan Sharpe bile çok daha az kendini beğenmiş görünüyordu, Bond'un yanına yaklaşırsa onu öldüreceğimi açıkça belli eden karanlık bakışımı ona yönelttiğimde yutkundu.

Derin bir nefes daha alıp, gözlerimin boşalmayacağından ve tüm binayı kitlesel paniğe sürüklemeyeceğinden emin olana kadar içimdeki canavarı itekledim. Kontrolümü geri kazandığımdan emin olunca, garsonu çağırdım. Bugünkü kabusu içkiyle unutamayabilirim, ama şimdilik bir içki yeterli olacaktır.

ON ÜÇ

NOX

Parmaklarım şiddetle titriyor, Gryph'in odasındaki tabletimi duvara fırlatmamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Bu cihazda, yetenekli kişiler ve türümüzün içinde ortaya çıkan güçler hakkında sahip olduğum tüm bilgiler bulunduğu için, bu pek akıllıca bir plan değil, ama bir başka anahtar kelime daha sonuç vermediğinden, aklıma gelen tek şey bu.

Benim sinirlerinim bozulmak üzere olduğunu hisseden Gryph, benden uzaklaşır ve Ky ile olan konuşmayı beni kızdırabilecek konulardan uzaklaştırır. O, yeteneğini kullanmamıştır, çünkü benimle olan bağı, onun yeteneğini kullandığını her zaman hisseder, ama bunun yerine, uzun yıllara dayanan dostlukları günü kurtarmak için devreye girer. Ky'nin yüzü biraz gerilir, bana merakla bakar, ama kardeşinin ani konu değişikliğini sorgulamaz ve onun izinden gider, beni köşede huzur içinde öfkelenmeye bırakır.

On yıllık araştırmamın sonucu olan bu veritabanı, Yetenekli topluluğun berbat tarih kayıtları içinde bir düzen bulmak için yorulmak bilmeyen çabaların sonucudur. Hiç şikayet etmedim; kimsenin bu tür bilgileri tek bir koleksiyonda toplamayı tercih etmemesinin çok geçerli nedenleri var. Direniş, ideolojik savaşıyla son elli yıldır Üstün Yeteneklileri terörize ediyor, ama ne kadar barışçıl olmaya çalışsak da, bize karşı her zaman tehditler olmuştur.

Çılgın ama çoğunlukla zararsız profesör kılığına girerek arşivlerin çoğuna erişebildim ve araştırmamın sınırlarını aştığımda birden fazla kez kardeşimin koruması beni kurtardı. Bulduğum her aile ağacı, yüzyıllar önce 'Hediye avı' konusunda ateşli uyarılar içeren her mektup, Central Bonds'un kayıp Bond'larını bulmak umuduyla tuttuğu her günlük

kaybolan Bonds'larını bulmak için tuttuğu her günlük, her şey ince eleyip sık dokuyarak incelendi, sonra dikkatlice derlendi ve kendi tasarladığım bu veritabanına yüklendi.

Nepotizmin en güzel örneği olarak, Dravens hakkında bulduğum bilgileri buradan uzak tuttum. Güvence verilse de, bu tür bilgilerin bir bilgi bulutunda kalıp bir Teknokinetik'in onu hacklemesini beklemesi için izin veremezdim. North'un bana yardım etmeyi kabul etmesi için bu güvence yeterliydi, ancak bunu inşa etmeye yardımcı olacak doğru Yetenekli'yi bulmak bir kabustu. Draven'da yeterince siber güvenlik dersi aldım ve bir Techno'nun verebileceği zararı bir kenara bırakın, sadece kâr elde etmek için bu bilgileri hedef alabilecek kaç tane yeteneksiz kişi olduğunu biliyorum. Tam olarak istediğim gibi olması için Benson'ın çocuklarından birinin varlığına sekiz hafta boyunca katlanmak zorunda kaldım. Sonunda onu öldürmeye hazırdım.

Gryphon'un bana yardım ettiği anıları silmesini sağlamak tarif edilemez bir mutluluktu, ama onu, aptalca bir şey yüzünden gölgelerim tarafından kovalanmış gibi sahte anılar yerleştirmeye ikna etmek dahice bir hamleydi. Artık o geveze pislik, adımı duyunca kaçıyor.

Şimdi, denemek için başka terimlerin olmadığı boş arama kutusuna bakarken, hayal kırıklığım kanımda alevleniyor. Hayatımın işi, ama artık bizim için hiçbir işe yaramıyor. Bu Yetenekli'nin kim olduğunu ve gerçekte neye sahip olduğunu öğrenmek için daha kaç kez kıl payı kaçırmamız gerekecek? Daha kaç ajan ve sivilin ölmesi gerekecek? Etrafımdaki herkese, kitaplarımla ve her hareketimi koruyan gölgelerimle, ne kadar süre daha değersiz olduğumu kanıtlayacağım?

Bu duygudan daha çok nefret ettiğim bir şey yok.

Her geçen dakika, öfkem tehlikeli bir şekilde artıyor ve sonunda cildim harekete geçmemiş öfkeyle ürperiyor. Kardeşim beni annemden kurtardıktan sonra öğrendiğim en önemli derslerden biri, duygularımın bu şekilde birikmesine asla izin vermemekti. Sonuçları asla kontrol edilemezdi ve kabuslarımı serbest bırakmanın ardından her zaman yaşam ve ölüm arasındaki ince çizgide dolaşırdım.

Bazen, Gifted'ın tarihine olan tutkumun, kendi korkaklığımı açıklamak için içimde derinlerde yatan bir ihtiyaçtan kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyorum. Kardeşimin

kâbus yaratıklarının annemi yiyip bitirdiğini gördüğüm anda, ben de suçluluk ve kederle tükendim. Hissettiğim ıstırabı kelimelere dökebilmem yıllarımı aldı ve ancak o zaman onu, beni parçalanmaktan alıkoyan araştırmalarıma yönlendirebildim.

North'un yaratıkları çılgınca koşarken, benimkiler itaatkârdı. Onunkiler sınırlarından kurtulup, hiçbir şeyden habersiz ama bunu hak eden yoldan geçenlere katliam yaparlardı. Onun kabusları güçlü, dirençli ve onu tehdit eden kim olursa olsun onu koruyacak kadar güçlüydü.

Benimkiler ise sadece benim emirlerimi yerine getiriyordu. Bu, onun bana *bunu* yapmasına izin verdiğim anlamına geliyor.

Draven malikanesinde birlikte yaşamaya başladıktan birkaç ay sonra, North benim kitaplara olan düşkünlüğümü fark etti ve hayatının misyonu olarak, okumak için yeni materyallerimin asla bitmemesini sağlamayı benimsedi. Bu, bizim şu anda yaşadığımız malikane değil, annesinin öldüğü malikaneydi. Bu malikane inşa edilirken, William'ın bakımı altında üç yıl boyunca birlikte orada yaşadık, çünkü North'a amcamızı pek sevmediğimi söylediğimde, kardeşim onun malikanesine taşınmayı reddetti.

North'a William'ı sevmediğimi hiç söylemedim.

Kardeşime onunla ne sıklıkta iletişim kurduğumu, onun sayesinde umutsuzluğun eşiğinden nasıl kurtulduğumu ya da şu anda onunla aramda mesafe koymamın sebebinin sadece bağımızın buraya dönmesi olduğunu hiç anlatmadım.

Kardeşimin nefret ettiği birçok şey var, ama gerçekten korktuğu tek şey ikimizin içinde yaşayan bağlar.

North liseyi bitirip yeni evimize taşındığımız sıralarda, beni sürekli rahatsız eden, kendime duyduğum nefretten kaynaklanan kederden ilk kez kurtulduğumu hissettim. O bana bulduğu en son tarih kitaplarını okurken, 1802 yılında diğer Yeteneğe sahip kişilere "iblisleri gönderdiği" için idam edilen bir Draven'ın kayıtlarını buldum. O, bu güçlerin kontrolünü kaybettiğini, içinde bir delilik yaşadığını ve zihninin her zaman kendisine ait olmadığını iddia ediyordu.

North ile bu konuyu konuştuğumda, ailemin bu tür olayları her zaman "Draven laneti" olarak adlandırdığını isteksizce bana söyledi.

O zaman, babamın ölümle ya da en azından ağır bedensel zarar vermekle suçlanarak idam edilen soyumuzun ilk üyesi olmadığını öğrendim. Aslında, bir Draven için bu, barışçıl ya da kazara ölümden çok daha yaygın bir durumdu. Sorumluluğu veya suçlayacak birini aradıkça, Yetenekliler ve Ölüm Getirenler hakkında daha fazla şey öğrendim, ta ki yanlış ellere geçerse Yetenekliler topluluğunu dize getirecek kadar bilgiye sahip olana kadar.

Yine de, elimde hiçbir şey olmadığı gerçeğini değiştiremem. Kim ya da ne oldukları, somut ya da zayıf bir şey... sadece içgüdüsel bir his.

Tableti kucağıma koyup, Gryph'e bakışlarımı sabitlerken, o Ky ile toplulukta dolaşan aptalca dedikodular hakkında sessizce fısıldaşıyor. Benim zihnim ise bu bulmacayı çözmeye çalışarak onları tamamen dışlıyor. Zihnine erişmeye çalışan bir Neuro, tüm vücudunda değil, kafanın içinde yoğunlaşan bir his yaratır. Sinir sistemini manipüle edebilen Yetenekliler bile buna tabidir, takip eden acı veya hisler ne olursa olsun, Yetenek beyinde başlar.

Tam vücut hissi Shields ile ortaya çıkar ve bu his, sanki bir balonun veya düdüklü tencerenin içine giriyormuşsunuz gibi hissettirir.

Harrison saldırıyı "hepimizin üzerine atılmış bir battaniye" olarak tanımladı ve bunlar çok farklı hislerdir. Çok fazla bir şey değil, ama bu, aramamda Nöro sınıfı yetenekleri elediğim anlamına geliyor.

Bu başkalarına aceleci gelebilir, ama ben eminim ve bu Direniş pisliğini bulmanın tek yolu, onlarla kendim yüzleşmek.

Gryph, ayağa kalkarken bana bir bakış atar ve tabletimi koltuğun minderlerinin arasına tekrar sıkıştırırım, ama ben Ky'nin bakışlarıyla karşılaşırım. "Bir şeyi kontrol etmem gerekiyor. Kardeşine göz kulak olur musun? North ona durumu hafife almış olabilir, ama Payne gelip onu muayene edene kadar on iki saat daha yatakta kalması gerekiyor ve şimdiden bir kez banyoda bayılmış, şifacının talimatlarını dinlememiş."

Kyrie'nin gözleri parlar ve hemen dönüp kardeşini azarlar, ona yönelttiği sert sözler beni neredeyse başımı döndürür. Ben de oradan ayrılırım.

Gryph'in bana küfürlerini duyarak ikisini de geride bıraktım, ama tam da istediğim şey buydu. Artık dikkatinin yeterince dağılmış olması gerekir, böylece North ortaya çıkıp operasyonu iptal etmeden TacTeam'i ortadan kaldırabilirim. Eğer yanılıyorsam ve North ortaya çıkarsa, ne yapalım... Tek başıma devam etmek zorunda kalırım.

DİRENÇ FAALİYETLERİNİ BULMAK zor bir iş değil, bu yüzden Black ve Gryph'in TacTeam'inin geri kalanını bulmam birkaç dakika sürer ve sonra oradan ayrılırız.

Ülke çapında nakliye yaparken, hedefimiz bir ay önce keşifçiler tarafından ele geçirilen kuşatma altındaki bir alışveriş merkezi. Bu alışılmadık konum, North ve Gryph'in dikkatini çekmeye yetti, ancak çevresine bir göz attığım anda, amaçlarının ne olduğunu anladım. Geniş çatı alanının her santimetresini kaplayan güneş panelleriyle, bir lejyonun ihtiyaç duyduğu sunucuları çalıştırmaya yetecek kadar güç üretiyor.

Burası gelişmekte olan bir iletişim merkezi ve potansiyel olarak bir bilgi bankası.

Otuz kişilik bir yetenekli ekip, ne kadar yetenekli olursa olsun, çok fazla destek çağırmadan o yeri temizleyemez ve ben çok sabırsız biriyim. Bu kadar destek bulmak aylarca süren görüşmeler gerektirir, ama sağlam bir plan yapmak daha da uzun sürer. Bunun yerine, bölgeyi keşif yapıp savunmalarındaki zayıf noktaları, gizli bir görevde tespit edilmeden girip çıkabileceğim ve burayı olabildiğince çok istihbaratla yağmalayabileceğim bir delik bulmayı planlıyorum.

Ayaklarımız yere basar basmaz, bu plan havaya uçar.

Düzinelerce Shield, binanın çevresini göz alabildiğince uzanan bir hat halinde sıralanmaya başladı. Bazıları gülümsüyor ve birbirleriyle şakalaşıyor, açıkça burada isteyerek bulunuyorlar, ama diğerleri boş bakışlarla, kaçırılmış Gifted'ların iradeleri dışında çalıştırıldıklarının açık bir işareti olan boş bakışlarla duruyorlar.

Zamanla yarıştığımız açık ve onay almayı umursayan biri olsam bile, North'un bilgisi olmadan ilerlemeye razı olurdum. Burada çok fazla şey söz konusu ve konseyin iznini almak için yalvarmak uğruna bu fırsatı kaçırmayı reddediyorum.

Hepsini sikeyim.

Black, içinden küfrederek dikkatlice yanıma yaklaşıyor, ama kendi Kalkanımız bizi yeterince koruyor, endişelenmeden bana fısıldayabiliyor. "Her zamanki gibi; ne zaman onlara üstünlük sağlayabileceğimizi düşünsek, bizi başka bir Çorak Arazi ile vuruyorlar."

Kitara, bizi korurken gözleri parlayarak homurdanıyor. "Neden kimse kenarlarda çalışmak için gönüllü olur, anlamıyorum. Direniş tamamen mahvolmamış olsa bile, burada mola vermiyorlar. Tüm hayatlarını feda ediyorlar, peki ne için?"

Zaten o asla Shields'lardan biri olarak çalışamazdı. Yeteneği yoğunlaşmış ve bazıları bunun bir zayıflık olduğunu söyleyebilir, ama biz bunu avantajımıza kullanmanın bir yolunu bulduk. Geniş alanları veya çoğu Shields'ın koruyabildiği ortalama alanları koruyamaz, ama Shields'ları demir gibidir. Örneğin, North bir keresinde gizli bir görevde Silas Davies'in yanından geçmişti ve Direniş'in en güçlü nöro psikopatı bile onu bulamamıştı. Gücünü tüketmişti, beni kovalarken kendini çok zorlamıştı ve Davies onu yakalasaydı, o kasap için kolay bir av olacaktı.

Kitara o gün kardeşimin hayatını kurtardı, bundan eminiz.

Şu anda önümüzdeki yükleme rampasını izlerken, endişeleriyle onlara çok fazla değer verdiği için ona alaycı bir şekilde bakıyorum. "Sadece en zayıf zihinler Direniş'in propagandasına kurban olur; hepsi, sözde kurtarıcıları için sadece kıyma makinesindeki et parçaları olduklarını fark edemeyecek kadar aptal."

Kieran, ses tonumdaki alaycı tavırdan dolayı bana yan gözle bakıyor ama ben karşılık vermediğim için, onlara bir tehlike oluşturmadığımı anlayıp alışveriş merkezine geri dönüyor. İçeri girmek ya da bana gerçekten yararlı olacak bir şey bulmak kolay olmayacak, ama Direniş bizim ölümümüz için gayretle çalışırken, elimizde siklerimizle oturmaktan daha iyidir.

Bağlantımı kontrol ederken gözlerim boşluğa dalıyor, her bir Shield'ın pozisyonunu alması ve yükleme alanında yorulmadan çalışan tüm askerlerin kan dökmeye ve şiddet uygulamaya hazır olduğunu görüyorum. Yüzlerce siyah küvet kamyonlardan indiriliyor, kişiden kişiye geçerek binaya giriyor. Kutuların ağırlığı var, bazı kadınlar ve daha küçük yapılı erkekler kutuların altında zorlanıyor, ama en azından bu mesafeden hiçbirinin üzerinde etiket ya da ayırt edici bir işaret yok.

Azrael, kulağımın arkasındaki saklandığı yerden atlayarak ayaklarımın dibine tam boyuyla iner ve heyecanla kıçını sallayarak itaatkar bir şekilde oturur. O, gerçekte kan dökülmesi ve kargaşa vaat edilen bir gölge yaratığı olmasına rağmen, ödül vaat edilen bir köpek yavrusu gibi görünür. Saldırmak için bekleyen bir kabus. Diğer Yetişkinlerin gölgelerime "kabus" demesinden hiç hoşlanmadım, ama ben bu kelimeyi kullandığımda, bu kelimede sadece gurur var.

Direniş ve onların sempatizanları, onlara verebileceğimiz en kötü şeyi hak ediyorlar ve bilirsiniz, o da *benim*.

En azından bugün için.

Azrael başını yana eğdi, ben sessiz bir emirle elimi kaldırdım, daha çok Gryph'in ekibine bir uyarı olarak, yaratığımın ihtiyaç duyacağı bir şeyden çok. Sonra o kadar hızlı hareket etti ki, bir şekilden çok bir gölgeye dönüştü, lekeli asfaltın ve etrafa dağılmış hurda arabaların karanlık lekelerine karışarak kayboldu.

Kieran aniden donar, bir elini iletişim cihazına götürür. Gözleri büyür ve bakışları benimkilerle karşılaşır, ağzı diğer uçta kardeşim olduğunu belirten acımasız bir şekle bürünür. Ne mutlu günler. Ona sırıtarak karşılık veririm, daha çok onu kızdırmak için, ama o da Gryph kadar 'Nox yönetimi ve gerilimi azaltma' becerilerinde iyidir.

Hayal kırıklığını gizleyerek, sesinden hiçbir şey belli etmeden takımın geri kalanına emirler yağdırır ve Kitara'nın koruyabileceği mesafeye kadar yayılmalarını söyler, sonra da yanıma geri döner.

Kollarını göğsünde kavuşturarak bana başını salladı. "Ne düşünüyorsun sen, Draven? Vahşi kardeş olmaktan hoşlandığını anlıyorum, ama bu çok fazla. North nerede olduğumuzu

ve ne yaptığımızı bilmiyor; bana yalan söyledin. Bir şey ters giderse, hepimiz boku yedik."

Ona bir bakış attım. "Yalan söylemedim. Sana, onun benim büyük bir şey üzerinde çalıştığımı bildiğini ve bunun mantıklı bir sonraki adım olduğunu söyledim. Sen bu iki ifadenin birbiriyle bağlantılı olduğunu varsaydın - bu senin hatan, benim değil. Bir kez olsun cesaretini topla, Black. Bu Yeteneklileri bulup, başkalarını öldürmeden önce onları ortadan kaldırmak istiyor musun, istemiyor musun?"

Bana başını sallar. "Emirlere karşı gelerek değil, istemiyorum. Bu eski günler gibi değil, Nox. Her Wasteland'e ilk önce saldırmamamızın bir nedeni var!"

Onu görmezden gelerek, dikkatimi tekrar boşaltılan kamyonlara çeviriyorum. "Acınası. Diğerleri gibi konuşuyorsun."

O alaycı bir şekilde, "Ne, aklı başında olmak mı? İntihara meyilli olmamak mı?" der.

Azrael'in gözlerinden, onun alışveriş merkezine girip, küvetleri binanın derinliklerine taşıyan askerlerin peşinden gittiğini izliyorum. Alışveriş merkezi çoğunlukla terk edilmiş ve tahrip edilmiş durumda, vitrin camları kırılmış ve süslü döşemelerde çatlaklar var. Geçtiğimiz her mağaza içini boşaltılmış, ancak ürünleri askerlerine veya sadıklarına verdiklerini sanmıyorum. Direnişçiler kendi adamlarına bile bakmıyorlar, ihtiyaç sahiplerine bakmalarına ne gerek var. Kendileri için alabildiklerini alıyorlar ve kendi mücadeleleri için daha az şanslı olanları suçluyorlar.

Kieran'ın gevezelikleri Azrael'in avından dikkatimi dağıtmaya başladığında, ona hırlayarak sözünü kestim: "Senin sorunun ne, Black? Biri Gryph'e saldırdı ve ben bunun bir daha olmaması için uğraşıyorum, hepsi bu. Herkes cesaretini kaybetmiş durumda, o kız seni de büyüledi mi? North ve Gryph'in akıllarını kaybetmelerini anlayabiliyorum, ama sen? Lanet olsun, o yeteneksiz önemsiz şeyin bu kadar çekici olacağını kim düşünürdü ki?"

Bir saniye bana baktıktan sonra, dişlerimi gıcırdatacak şekilde başını salladı. "Onun burada olmasından senin kadar ben de mutluyum..."

"Bundan çok şüpheliyim, Black..."

Patladı, sanki bana vurmamak için kendini zor tutuyormuş gibi kollarını açtı. "Hiç önemi yok, Draven. Benim takımımı

öldüreceksin!"

"Ben de Shore'un ekibi olduğunu sanıyordum? Her zaman onun en sadık arkadaşı ve yardımcısı olduğunu düşünmüştüm, ama tüm bu itirazlarınla, terfi almayı umduğunu düşünmeye başladım."

Yine başını sallayarak bana uzanır, ama gözlerim yine parlar ve birdenbire yaratıklarımla çevriliyim. "Bana dokunursan saldırırlar. Bu sana verdiğim tek uyarı."

O, iki adım geri çekilerek kötü bir şekilde küfür eder ve ekibin geri kalanı artık gizlice kulak misafiri olmaktan vazgeçer, tüm gözler şimdi üzerimizde. Aarav, sanki mevcut Ekip Lideri'nin ardından bu kavgaya karışmak zorunda kalıp kalmayacağını düşünüyormuş gibi yeşil yeşil bakıyor, ama Kitara ikimize de başını sallıyor.

"Shore bu konuda çok şey söyleyecek."

Gözlerim tekrar parladı, bir düzine gölge daha Azrael'in peşinden alışveriş merkezine doğru koşarak uzaklaştı. "Onun azarlaması umurumda değil, ve bu sizi korkutuyorsa, o zaman siz de yumuşamışsınız demektir. Zor veya karmaşık operasyonlardan kaçmayacağım. Her bir Direnişçi pisliği toprağa girene kadar ya da gölgelerim tarafından canlı canlı yenilene kadar durmayacağım."

ON DÖRT

ATLAS

"Emmerson'ın 'Yetenekli gelenek' ve 'güçlü doğuştan haklar' hakkındaki konuşmalarından bir tane daha dinlemek zorunda kalırsam, kusacağım. Buradaki halı berbat, o yüzden bir kaybımız yok, ama umarım ayakkabıların aile yadigarı falan değildir, Bass. Annenin seni o boktan ayakkabılarla giyinmeni sevdiğini biliyorum. Lanet olsun, bu partiler ne zaman bu kadar *sıkıcı* hale geldi?"

Kyle bana bir bakış atar, sürekli benim onayımı ister ve ben de ona cevap vermek için cebimden telefonumu çıkarırken ona zorla gülümserim, bu da onun gururla koltuğunda kıvranmasına yeter.

Bu çok acınası bir durum.

Telefonuma bakınca, bu odadaki herkesi bir anda öncekinden bin kat daha fazla nefret etmeye başlıyorum ve *lanet olsun*, bunun mümkün olduğunu bilmiyordum. Arkadaşlarımdan uzaklaşıp, ekranı olabildiğince gizliyorum.

Bond'umun gönderdiği fotoğraf bir selfie, özellikle müstehcen ya da sahte bir yanı yok, ama bir bakışta dizlerim titremeye başlıyor. Bond olsun ya da olmasın, o benim her zaman istediğim her şey. Muhteşem, mükemmel, çarpıcı; onu tarif edecek hiçbir kelime yok.

Gümüş rengi saçları şimdi mor bir ton almış, yüzünün iki yanına düşen basit bukleler cildini parlatıyor ve masmavi gözlerinin derinliği şimdi daha da yoğun görünüyor. O bakışları, yeteneği devreye girmeden bile ruhumu esir alabilir ve ben dizlerimin üzerine çöküp daha fazlasını isterdim.

Onun tadının nasıl olduğunu, dudaklarının benimkine nasıl dokunduğunu, altımda kıvranıp daha fazlasını isterken çıkardığı seslerin nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Cildi göründüğü kadar yumuşak mı? Kolayca kızarır mı yoksa bunun için çaba sarf etmem mi gerekecek? Kahretsin, hangisini

daha çok istediğimi bilmiyorum, ama tüm varlığımla bunu seveceğimi biliyorum.

Onu şimdiden seviyorum.

Tanrım, bu kıza *deli gibi* aşığım ve kimsenin bunu öğrenmesini istemiyorum.

O düşünceden kendimi sıyırarak, yemek odasının diğer ucuna bakıyorum ve babamın bardağındaki son damla burbonu içtiğini görüyorum. Sonra, konuştuğu Üstün Yetenekli ile göz teması kurmadan, kibirli bir şekilde bardağını uzatıyor. Hiç duraksamadan, garsonlardan biri yanına koşarak bardağını yeniden dolduruyor ve kanımda adrenalin patlaması oluyor, göğsümdeki bağ uyanıyor.

Bu, bütün gece beklediğim andı, annemin bile anlayamadığı bir gülümsemeyle saatlerce süren saçmalıkları katlandım. Bu, babamın altıncı dolumu; gözlerindeki kurnaz bakış, artık saklayamayacak kadar sarhoş olduğu için daha da keskinleşiyor ve diğer Direniş liderlerini çağırarak, birlikte elde ettikleri son zaferleri övünmeye başlıyor. O, bu iğrenç çeteyi, sanki sorumlu oldukları şiddetle gurur duyacak bir şey varmış gibi kendi küçük kutlamalarını her zaman sevmiştir. Önemli olan, egosunu okşatmakla meşgulken beni gözetlemeyecek olmasıdır.

İhtiyacım olan şey için *mükemmel* bir bahane.

Sırıtarak, yanımızdan geçen garsondan bir bardak alıyorum, kadın itiraz etmek için ağzını açıyor ama benim olduğumu fark edince neredeyse dilini ısırıyor. Kyle de bunu fark eder ve Walker'ın omuzlarına kolunu atarken kıkırdar. Zariah burada değil, bu küçük bir merhamet, ama sadece anneme, onu zorlarsa ona izin verdiğim az miktardaki itaatimi keseceğimi söylediğim için.

Annemin zihninin çalışma şekliyle, en kolay çözümleri önce deneyeceği ve ne kadar iğrenç bir manipülasyon olursa olsun, beni Bond'u caydırmak için önceki ilişkilerime iteceği bana çok açıktı. Hem bana hem de söz konusu kızlara, ama annem bunların hiçbirini umursamıyor.

Bond Grubumu babama ifşa etmekle onu tehdit etmek onu durdurdu, ama sadece Zariah ile geçireceğim akşamı kurtarmak için yeterli oldu.

Zariah ile akşam geçirmekten kurtulmak için yeterliydi.

Akşam yemeği partisi annem tarafından düzenleniyor ve davetli listesinde babamın en yakın arkadaşları var. Sanki ben o kadar kararsız ve iradesizmişim de, Bond'umu unutmam için tek gereken alkol ve bu aşağılık insanlarla yapılan gösterişli dedikodularmış gibi.

İçkimi bir dikişte bitirip, boş bardağı arkamızdaki dolaba bırakmak için dönerek Kyle ve Walker'a alçak sesle, "Ayakkabılarımı ve annemin partisini siktir et; zamanımıza değecek bir şey bulalım," diyorum.

Kyle'ın dikkatini çoktan çekmiştim, ama şaşırtıcı bir şekilde Walker da başını bana çevirdi. "Siktir git Bass, sakın bana bu gece birini bulmak için şimdiden gitmek istediğini söyleme? Bu gidişle belsoğukluğu kapacaksın."

Kyle ne kadar cesaretsiz bir adam olursa olsun, Walker'ın aslında bir omurgası var. Benimle tam tersi biriyle Bond Grubu'nda sıkışıp kalmayı hayal edemiyorum, en azından önemli konularda. Walker benim sempatimi hak etseydi, onu kazanırdı.

Hal böyleyken, Direniş'e doğmuş, varoluşlarına dair hiçbir şikayet veya soru işareti olmayan bir çocuk olarak, onda da yok.

Omuz silkiyorum, ellerimi ceplerime sokuyorum ve aldatıcı bir kayıtsızlık gülümsemesiyle ikisinden bir adım uzaklaşıyorum. "Zamanımıza değer dedim. Sırf bunun için ailemin bana kızmasını göze alamam."

Kyle sırıtarak Walker'ı da yanına alıp itaatkar bir şekilde beni takip ediyor. "En iyilerini çoktan kapmışsın, artık senin için sıkıcı olur herhalde. Penisine başsağlığı dilerim, Bassinger."

Siktir, keşke benim sikimden ve son birkaç yılda yaptığım tüm o aptalca, pişmanlık verici, çocukça şeylerden bahsetmeyi bıraksalar. Suçluluk ve öfkem içimi kemirirken, burada hayatımın en güzel gecesini geçiriyormuş gibi davranmak çok daha zor oluyor.

Kulaklarımda müzik ve kahkahalar çınlarken, sözde arkadaşlarıma omzumun üzerinden bir kez daha sırıtarak, sarhoş aptalları ve her yere dağılmış garsonları atlatarak evin içinden geçerken hala beni takip edip etmediklerini kontrol ediyorum. Kimlerin bizi izlediğine dikkat etmiyorum, bu gece direnişin önemli isimleri burada ve hizmetçi merdivenlerine ulaşana kadar teknik olarak olmamamız gereken bir yerdeyiz.

Paneli kenara kaydırıp penceresiz, karanlık alana girdiğimde, Kyle sonunda planımın ne olduğunu anlar ve dramatik bir şekilde inler. Burada yeterince vakit geçirdiği için, yakalanırsak başımızın ne kadar belaya gireceğini bildiği için sessiz kalır, ama sessizce kabullenmeye niyeti yoktur, hayatım mahvoldu.

Yeterince aşağı indiğimizde, yukarıdaki kimsenin bizi duyma ihtimali kalmadığında, bana neredeyse tıslayarak sordu: "Babamın dosyalarına neden bu kadar takıntılısın? Ailemin sana yardım ettiğimi öğrenip harçlığımı kesmesini gerçekten istemiyorum. Hepimizin harcayacak güven fonu yok, biliyorsun."

Babam sadece Direniş için arşiv tutmakla kalmıyor, aynı zamanda bilgi topluyor. Çoğunlukla Davies için, ama diğer birçok üst düzey aile için de. O bir aracı, ama bunu asla kabul etmez. Birbirleriyle işbirliği yapmayı reddeden ya da gizli görevlerde bulunan bir düzine farklı grubun aracısıdır. Elbette kendi ekibi ve kendini meşgul etmek için sevdiği projeleri var, ama annemin Bond'umu Davies'in elinden uzak tutmayı başarmasının asıl nedeni budur.

Babam her şeyi biliyor.

Ayrıca, evinde, onun yönetimi altında yaşayan insanların, kendi amaçları için bu bilgileri aktif olarak sızdırdıklarından da haberi yok. Eğer biri bunu öğrenirse, mahvolur. Eğer Davies öğrenirse, ya da Athena teyzem, Tanrım, bu tam bir felaket olur. Onun ölümü, sadece eski ve unutulmuş ders kitaplarında okuduğunuz türden bir şey olur.

Daha kötüsünü hak ediyor.

Kyle'a gülerek, bir saniye bile duraksamadan merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, ama benim alaycı ses tonumla bu konuyu bırakacağını düşünüyorsam, çok yanılıyorum.

Odanın ortasındaki bilgisayara ulaştığımızda, dizili dosya yığınları benim için son çareydi, ona oturması için işaret etmeme rağmen koltuğa oturmakta tereddüt etti. O, ağa fark edilmeden girebilen ve bunu ağzından kaçırmayacak tek kişi. Onsuz yapamam.

Walker ile bakışan Kyle, "Son zamanlarda bu tür konularda çok tuhaf davranıyorsun Bass. Senin için endişelenmeye başladım" diye patlar.

Bu pislik, kendinden ve belki Walker'dan başka hiçbir şey için endişelenmez, ama ona bunu yükleyecek bir şey vermezsem, ikisi de benim için bir yük olur. Güvenliğimde kocaman bir delik, açılıp beni boğacak bir sızıntı. Bizi buraya kadar takip eden biri olabilir mi diye etrafa bakınıyorum ve sanki onlara çok önemli bir şey söyleyecekmişim gibi ikisini de yanıma yaklaştırmak için büyük bir telaş yapıyorum.

Sonra Kyle'a ciddi bir bakış atıyorum. "Bak dostum, bu bokun dışarı sızmasını istemiyorum."

Ve işte böylece, kanca, misina ve kurşunla, onu yakalamak çok kolay. Gözleri parıldıyor, eğiliyor ve heyecandan neredeyse titriyor. Onun bu yönünü daha önce nasıl görmedim? Sanırım düşündüğümden çok daha fazla kendimi beğenmişim.

"Kiminle konuştuğuna bak, Bass! Bebek bezinden beri en iyi arkadaşız, seni asla ispiyonlamam."

Walker, ikimiz de onun yapacağını bildiğimiz için bana yan gözle bakarak homurdanıyor. *İkisi de*, hiç tereddüt etmeden yapardı. Ona ne kadar kızgın olsam da, annem beni korumak için gerçekten her şeyi yapabilecek tek kişi.

O ve Bond.

Boynumun arkasını kaşıyarak, sırrım bir anda dökülüyormuş gibi inleyerek konuşmaya başladım. "Biriyle görüşüyorum. Onunla buluşmak için gizlice dışarı çıkıyorum, nereye gittiğimi yalan söylüyorum. O çok seksi. Cidden, Sierra Carpone'yi köpek gibi gösteriyor."

Buralarda tek köpek olan Kyle, Walker'ın anında gösterdiği onaylamayan bakışını görmezden gelerek, heyecanla bağırarak tüm bunları hevesle dinliyor. "Vay canına! Sierra en iyi mastürbasyon malzemesi, bu kız da kim?"

Hatırlayabildiğim kadarıyla o, Sierra'ya takıntılıdır. Muhtemelen o da Bond Grubu'ndadır, ama ailesi yirmi beş yaşına gelene kadar test yaptırmasına izin vermiyor.

Nefesimi verip, öldürülüyormuşum gibi başımı sallıyorum. "Benim sorunum da bu dostum. O alt tabaka bir aileden geliyor. Babam onu tutmama izin vermektense kendi sikini kesmeyi tercih eder, ama siktir, onu bu kadar kolay vazgeçmeyeceğim. Hayatımın en iyi sevişmesi bu."

Diğer kadın tamamen hayali olsa da ve sesimin biraz olsun inandırıcı olması için kendi Bond'umu hayal etmek zorunda kalsam da, böyle konuştuğum için Bond'uma sessizce özür diliyorum.

Kyle sırıtarak başını sallıyor. "Hayır, ben de bundan vazgeçmezdim. Zaten buradaki tüm üst düzey kızları becerdin, bu kız da bir şey olmalı."

Gerçekten başka bir hatırlatma istemiyorum.

Acıyla yüzümü buruşturarak bilgisayara geri döndüm. "Sadece babamın güvenlik kameralarının kayıtlarına girip bazı şeyleri silmem gerekiyor. Eğer gizlice dışarı çıktığımı öğrenirse, başım belaya girer. Bu kızı kaybedemem, Kyle."

Kasetler önemsiz, ama kaydedilmiş dosyalar önemli. Sadece önemli şeyleri, soruşturdukları şeyleri veya gözetim altında tuttukları kişileri kaydediyorlar ve ben yüzlerce saatlik bilgiyi zaten taradım. Öğrendiklerim, Bond'u ülkeden ve Davies'ten uzaklaştırmak için paha biçilmez, ama dosyalarım bitti. Daha fazlasını elde etmek için tek seçeneğim Kyle.

Onsuz ağa giremeyebilirim, ama neyse ki Kyle'ın müdahalesi veya bilgisi olmadan kendime dosyaları gönderebilirim. Orada ne tür korkunç şeyler olabileceğini ancak Tanrı bilir, ama Bond'uma yardımcı olma ihtimali varsa, bu riski göze alacağım.

Onun için her şeyi göze alırım.

O hevesle başını sallıyor, parmakları klavyede hızla hareket ediyor ve ekran değişiyor. Bir düzine güvenlik kamerası ve yüzlerce kamera daha listeleniyor. İncelikli davranmayı bir kenara bırakıp, Bond'a yönelik herhangi bir tehlike işareti olup olmadığını görmek için hepsini tek tek tarıyorum.

Bond'a yönelik bir tehlike belirtisi arıyorum. Olağandışı bir şey yok, onun veya Bond Grubu'nun geri kalanı hakkında yeni bir şey bildiklerini gösteren hiçbir şey yok, ama yine de elim telefonumu sıkıca kavrıyor.

"Hangi kaseti silmemi istersin? Kahretsin, ailen bu konuda çok fazla güvenlik önlemi almış... Bekle, Bass, kahretsin! Yeni Hub'da, temizledikleri alışveriş merkezinde bir anormallik var. Kameralar *şu anda* bunu kaydediyor. Bunun Dravens'ın işi olduğunu düşündüklerini biliyorsun, değil mi?"

Midemi bir ağrı kapladı.

O da bunu görür, yanlış yorumlar ve sanki ikimiz de aynı şeyden korkuyormuşuz gibi başını sallar. "Lanet olası Ölüm Tacirleri, dostum! Yine bizim işlerimizi kurcalıyorlar. Renault'nun, en son bir işe alım kampına geldiklerinde öldürüldüğünü biliyorsun, değil mi? Onların kabusları, en güçlü Telekinetikçimizi sanki *hiçbir şey* değilmiş gibi öldürdü."

Planım anında değişir.

Elimi sallayarak onu koltuktan uzaklaştırıyorum ve alaycı bir şekilde, "Dravens'ları siktir et. Çekil de kıçımı koruyup annem aramaya gelmeden bu aptal yemeğe geri dönebileyim." diyorum.

Kyle bana yan gözle bakar ve ben ona tekrar sırıtarak bakarım. "Git buradan dostum. Sorguya çekilirsen mazeretine ihtiyacın olacak, böylece burada ne yaptığımı *bilmediğini* söylerken yalan söylemiş olmayacaksın. Babam kimsenin bana bu kadar yaklaşmasına izin vermez, ama çok uzun sürerse sen avın hedefi olursun."

En üst düzey bir aileden gelse bile, Davies onu bulursa kurtulamayacağını hatırlatınca yutkunur. Bunun beni de kurtarmayacağından eminim, ama Kyle o psikopatla yüzleşeceği düşüncesiyle koltuğundan sanki yanıyormuş gibi hemen kalkar.

Onu düşününce midemde korku birikiyor, ama Bond'uma yaptıklarına karşı damarlarımda yanan öfke çok daha güçlü, kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor ve o ateşi uzuvlarıma hızla yayıyor, ta ki o adamı parça parça etmeye hazır olana kadar.

Kyle ve Walker, merdivenlerin altında bir ilişki yüzünden ne kadar aptalca davrandığımı fısıldaşıyorlar, ama ben onları görmezden geliyorum ve ekranların odaklanıp odaklanmadığını, dünyanın en iyi CGI'sı gibi görünen görüntülerde hareket eden mürekkepli bir lekeyi izliyorum.

Şüphesiz Dravens'lar.

O pisliklere hiçbir şey borçlu değilim. Aslında, başka bir durumda olsaydı, o aptal üniversitede Bond'uma yaptıkları için en kötü ve en işkence dolu ölümü yaşasınlar isterdim... ama o bir *Merkez* Bond. Biliyorum, bu çok açık, ama bu, onun düşünmesi gereken dört Bond daha olduğu anlamına geliyor. Şimdi, bu savaştan kimlerin sağ çıkacağı umurumda değil, sadece Bond'uma etkisi umurumda.

O artık hepsiyle tanıştı. Onu bulup kaçmak kadar kolay değil, diğerlerini siktir et, çünkü onlar ölürse, bu 'göğüste bir ağrı' ya da kolayca göz ardı edilebilecek bir şey olmayacak. Onların boktan muamelesi yüzünden onlara karşı ne hissederse hissetsin, uzun süreli yakınlık bağlar kurar.

Onları kaybetmek onu yıkabilir.

Direniş'teki en sadist piç kurusu tarafından bile kırılamayan bu kız, Bond'u kaybetmenin acısını taşıyacak kadar güçlü olabilir, ama onunla yüz yüze görüşmeden emin olamam. Benimle bağ kurmak bu acıyı hafifletebilir belki, ama o güç dengesinin değişmesinden haklı olarak korkuyor.

Emin olmadan hiçbirinin ölmesine izin veremem.

Bu konuda söz hakkım varsa tabii.

Görüntüleri silerim, tüm bölgedeki kameraları ve farklı bölgelerdeki iki düzine kamerayı devre dışı bırakırım, izlerimi örtbas etmek için onları kapatma sırasını dağıtırım. Annem muhtemelen yine de anlayacaktır, ama siktir et, babamın en yakın arkadaşlarını yanıltabildiğim sürece umurumda değil.

Omzumun üzerinden bakarak, arşivleme sunucusuna yüklenecek son elli kadar dosyayı alıp, kopyalarını kendi yüksek şifreli bulut sunucuma gönderiyorum. Şansım bitmeden buradan çıkmak için oturumu kapatmaya hazırlanırken, ekranda yeni bir şey beliriyor. Bağım göğsümü sıkıştırıyor, daha önce hiç yapmadığı bir şekilde beni kendine doğru çekiyor. Somurtarak dosyayı açıyorum.

Bu bir rapor, ama Kyle beni çağırmadan önce sadece ilk satırı okuyabiliyorum, bu da beni gönder düğmesine basmaya ve midem acı bir şekilde kıpır kıpır ederken oturumu kapatmaya zorluyor.

İkinci Aşama Onaylandı: Her ne pahasına olursa olsun Tanrı Bağını geri kazan.

ON BEŞ

GABE

Annemin ihmal ettiği sorumluluklarla uğraşarak ve onun bakımı için bir yığın masrafı onaylayarak geçen yoğun bir günün ardından Draven malikanesine geri dönmek, nihayet derin bir nefes almak gibi. Öğleden sonra güneşi hâlâ yakıcı ve ter sırtımdan aşağı akarken, kaskımı çıkarıp garaj kapısının önümde yavaşça açılmasını bekliyorum.

Gryphon ekibinden üç kişi malikanenin önünde nöbet tutuyor ve görüş alanımın dışında bir düzine kadarının daha çevrede nöbet tuttuğunu biliyorum. Baştan aşağı Tac teçhizatı giymişler, birbirlerinden sadece rozetleri ile ayırt edilebiliyorlar. Onlarla yıllarca birlikte olmasaydım, kime baktığımı anlamam imkansız olurdu, ama Harrison eldivenli elini bana doğru kaldırdığında selam vermek için başımı sallıyorum, diğer eliyle silahını sıkıca tutuyor.

Gryphon yatak istirahati yaptığı süre boyunca hep buradaydı, Black geçici olarak liderlik görevini üstlenirken Kieran'ın ikinci liderlik görevini devraldı. Gryphon gibi hiçbirine yakın olmadım, ama olsaydım bile konuşacak havada değilim. Annemin yorgun iç çekişleri hala kulaklarımda çınlıyor ve doktorunun tavsiyeleri kafamda tekrar tekrar yankılanıyor.

Motosikletimi ileri doğru sürerek, meraklı gözlerden kendimi saklamak için garaj kapısını tamamen geçmeden önce arkamda kapanmasını sağlıyorum. Oda tekrar karanlığa gömüldüğü anda, içimi bir rahatlama kaplıyor, ancak her zaman ardından gelen suçluluk duygusu beni vurmadan önce sadece bir saniye boyunca bunun tadını çıkarabiliyorum.

Ancak bu seferki bin kat daha kötü.

Genelde, odaklanabileceğim olumlu bir şey, boğulduğum tüm bu berbat durumların içinde bir umut ışığı bulabilirim, ama beni içten içe yiyip bitiren bu ıssızlık hissini kıracak hiçbir şey yok. Kahretsin, bu...

Draven'ın kabus yaratıkları onları yiyip bitirirken Direniş'in hissettiği şey bu olmalı. Onlara hiç sempati duymuyor olabilirim, ama bu *kesinlikle* korkunç bir ölüm.

Boğazıma o kadar hızlı bir şekilde safra yükseliyor ki, neredeyse boğuluyorum, kusmamak için ağzımı elimle kapatıyorum. Başım dönüyor, bunun muhtemelen asit alıp paniklemenin nasıl bir his olduğunu düşündürmeden edemiyorum. Anında, dayanılmaz ve mide bulandırıcı, kendinden nefret etme duygusu beni canlı canlı yiyip bitirmeye yetiyor.

Gerçekten kusmayacağımı anlamam bir dakika sürer ve bacaklarımın altında dengemi bulmam bir dakika daha sürer. Kimsenin beni durdurup ne olduğunu sormadan malikaneden geçmemin imkânsız olduğundan eminim, ama en azından North'un lastiklerine öğle yemeğimi kusmamışım.

Ön kapıdan içeri girer girmez, North'un öfkeyle bağırdığı sesleri duyarım. Bu o kadar da nadir bir durum değildir, hemen fark ederim, ama Nox'un kardeşinin öfkesine cevap veren sesi duyduğumda kendi ayaklarımın üzerinde sendelerim.

Henüz ne dediklerini anlayamayacak kadar uzaktayım, midem yine tehlikeli bir şekilde bulanmaya başladığında hızımı artırıyorum, ancak bu seferki panik tamamen şimdi ne olabileceğine odaklanmış durumda. Binlerce olasılık var, ama o benden ne kadar nefret ederse etsin, ben de kendimi daha iyi bildiğim için ne kadar nefret etmeye başlasam da, anında onu düşünmeden edemiyorum.

Bond'um iyi mi?

Hala burada mı?

Ölmüş olsaydı bilirdim, değil mi?

Bu beni kıçım yanıyormuş gibi harekete geçirir, ayaklarım North'un ofisine olan mesafeyi hiç yokmuş gibi kat eder ve adımlarım ancak North'un öfkesi sonunda benim anlayabileceğim kelimelere dönüştüğünde yavaşlar.

"—Nox, tüm bu pervasız davranışların arasında, bu sadece... Direniş'in tepkisini kışkırtmak umurunda değil, değil mi? Ya senin kabus yaratıklarını etkisiz hale getirebilecek bir Neuro buraya gönderirlerse? Bildiğimiz kadarıyla, bunu yapabilirler ve yapacaklar da. Hepimizi avlıyorlar, Nox, ve sen muhtemelen onları kışkırttın, lanet olsun..."

Nox onu keser. "Neredeyse doğruyu buldun, North, ama yine de kaçırdın. Bu, onları kışkırtmak için yapılan bir yolculuk değildi. Ben belirli bir şeyi arıyordum ve şimdi onların gerçekten belirli bir şeyi avladıklarına dair kanıtım var, rastgele Yeteneklileri yakalayıp, saklamaya değer bir güçle karşılaşmayı ummadıklarına dair."

Yutkunarak, odanın hemen dışında bir saniye tereddüt ettim, ama Gryphon'un sesi zihnime yankılanıp beni korkudan ödümü koparınca sıçradım.

Hiçbir şeyi bölmüyorsun, Gabe. Nox'un eylemleri hepimizi etkiliyor. Bu kavgaya girmeden önce senin buraya gelmeni bekliyordum.

Cevap vermemin imkanı yok, Gryphon sağlam bir nedeni olmadan asla böyle meraklı davranmaz, bu yüzden derin bir nefes alıp, idam sehpasına doğru yürürkenki tavrınızla aynı tavırla North'un ofisinin köşesini dönüyorum.

North ve Nox, North'un masasının iki yanında duruyorlar, ikisi de cehennemin en derinlerinden yeni dönmüş gibi görünüyorlar ve Gryph uzak duvara yaslanıp sessizce onları izlerken tartışıyorlar.

Onun yanına gidip futbol malzemelerimin bulunduğu çantayı ayaklarımın dibine bırakıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup onun duruşunu taklit ediyorum, odanın manzarasına karışmaya çalışıyorum ama North'un bakışları, benim ani ortaya çıkışımı açıklayacak bir şey arıyormuşçasına üzerimde dolaştıkça bu girişimim feci bir şekilde başarısız oluyor.

Selam vermek için başımı ona doğru salladıktan sonra, Nox'a da aynısını yapmak için döndüm ama o, kardeşine öfkeyle bakmakla meşgul olduğu için beni fark etmedi. North, ben geldiğim için kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı ama Nox daha da öfkelendi. Açıkçası buna şaşırmadım ama benim burada olup olanları görmeme aldırış etmemesi beni biraz şaşırttı.

Nox, hayatının her anını gizli tutmasıyla ünlüdür.

"Yaptığımız her hareket sadece bir tepkiyse, nasıl üstünlük sağlayabiliriz? Sadece savunma amaçlı hareket ediyoruz; saldırı amaçlı hareketler yapmaya başlamalıyız."

Gryph, Nox'a yanıt olarak tek bir kasını bile kıpırdatmıyor, sanki onu duymamış gibi, ama bana

.

Nox, TacTeam'imi North veya bana haber vermeden, hatta izin almadan yeni kurulan Wastelands'lerden birine götürdü. Orada bana ve diğerlerine saldıran Gifted'lar hakkında bilgi buldu. Onun görüşüne göre bu bir başarıydı, ama hiç düşünmeden oradaki tüm Gifted'ların hayatını tehlikeye attı. Onların zarar görmeden kurtulması bir mucize. Lanet olsun, hala onun nasıl bulunup yakalanmadığı ya da en azından geri çekilmeye zorlanmadığı konusunda kafamızı yoruyoruz.

Kahretsin.

Bu beklediğimden çok daha kötü. Bağımın bu olayla ilgisi olmadığını öğrenince anında rahatladım ama içim bir anda burkuldu.

Gryph'e yan gözle baktığımda, North'a gözlerini kısarak bakıyor ve sanki meclis üyesi bu konuyu bırakıp kardeşini cezasız bırakacak mı diye karar vermeye çalışıyor gibi görünüyor. Onları uzun zamandır tanıdığım için, Gryph'in bakışları North'un bileğine düştüğünde ne olacağını tahmin ediyorum ve ben de hemen kontrol ediyorum. Onu çevreleyen küçük siyah duman bulutu, Death Dealer'ın normal sınırlarının çok ötesine itildiğini ve her şeyin alt üst olmak üzere olduğunu haykırıyor.

Onu bu kadar sinirlendiren başka ne olabileceğini düşünmek beni korkutuyor.

Bir başka gergin sessizlikten sonra, North sonunda dikkatlice nefes alır ve ceketini düzeltirken omuzlarını dikleştirir. "Saldırıya geçecek kaynağımız yok Nox, bunu biliyorsun. General hakkında ne düşünürsen düşün, gerçek şu ki, yetenekli TacTeams ekibimizin *büyük* bir kısmını yanında götürdü."

Yerimde donakaldım, Gryphon'un pislik babasından bahsedilince ona bakmaya bile korkuyorum, ama o hiç tepki vermiyor, Nox ona kötü bir bakış atıp başkalarının da bu kavgaya karışmasını istercesine davranmasına rağmen.

North, devam ederken kasıtlı olarak bizim tarafımıza bakmıyor: "Tek sorunumuz bu değil. Kaçırılmalarda çok fazla yetenekli kişiyi kaybettik, bu da topluluk çevresindeki koruma önlemlerini azaltmamıza neden oldu."

Nox alaycı bir şekilde, yüzünde her zamanki acımasız sırıtışıyla koltuğa kendini attı. "Gönderdikleri keşifçiler

neredeyse hiç eğitilmemiş. Terlemeden alt edebileceğimiz yetenekli kişiler için endişeleniyoruz! Sayılar her şey değildir!"

North ve Gryphon birbirlerine bakışırlar, Nox'ta benim fark edemediğim bir şeyi açıkça hissediyorlar, ama North kendi koltuğuna otururken ceketini tekrar düzeltir. Masası, görünüşü kadar düzenlidir, tek bir kağıt parçası bile yerinden oynamamıştır, ama onun tüm telaş ve düzeltmelerinden sonra, sanırım kırtasiye malzemeleri asla yaramazlık yapmaya cesaret edemez.

Kravatı da kesinlikle öyle.

Kardeşine tekrar baktığında, sesi nihayet her zamanki sakin ve güven verici haline dönmüştü, ancak sözleri pek de rahatlatıcı değildi. "Çatışmanın iki tarafındaki hayatları umursamıyorsan saldırmak çok daha kolaydır, ama ben bizim bu kadar alçalmasına izin vermem."

Gryph'in omuzları biraz daha dikleşir, sanki Nox buna itiraz etmeye kalkarsa North'u desteklemeye hazır gibi, ama Nox itiraz etmez. Tanrım, görünüşe göre Nox, ellerine somurtarak bakarken artık kardeşini dinlemiyor bile. Düşündüğü zamanlarda her zaman yaptığı gibi ellerini büküyor. Bu bana tanıdık geliyor, Draven'a başlamadan ve onun derslerine kaydolmadan önce onu en sık gördüğüm hali.

Draven Bond Grubu'nda olduğumu ilk öğrendiğimde, referans olarak sadece Draven kardeşlerin yetenekli topluluğundan gelen dedikodular ve söylentiler vardı ve bunların hiçbiri iyi, adil ya da, lanet olsun, ailelerinin nesiller boyunca karşılaştığı önyargı ve trajediye karşı sempatik bile değildi. Zaman geçtikçe hepimiz arkadaş olduk ve topluluk içindeki korkunun sürdürdüğü saçmalıkların yanlış olduğu kanıtlandı ve ben istemeden Draven efsanesinin birçok ince detayında uzman oldum.

Önemli olan, North ve Nox'un görünüşlerinin ne kadar benzer olduğu önemli değil, diğer her açıdan tam zıtlar. North, nazik, alçakgönüllü ve tehditkar olmayan biri olduğunu kanıtlamak için elinden geleni yapıyor. Nox ise her an kavga çıkmaya hazır bir tip. North tüm zamanını insanlarla geçirir, topluma hizmet eder ve kendilerine yardım edemeyenlere yardım eder. Nox ise aylarca kendi dünyasına çekilir ve üniversitedeki işi gibi önemsiz gördüğü herhangi bir şey tarafından rahatsız edildiğinde öfkeyle kaynar.

North, hem profesyonel hayatında hem de Bond Grubu içinde yaptığı her şeyde açık, net ve doğrudandır. Nox ise duygularını anlatmaktansa ölmeyi tercih eder.

North'un Bond'a olan öfkesi, onun kaçmasının hepimize verdiği acı ve korkudan kaynaklanıyor.

Nox, onun nefes almaya cesaret ettiği için ondan nefret eder.

Gryph tekrar ayağını kaydırır, North'a bu tür toplantıyı tekrar rayına oturtması için sessiz bir işaret verir. O sebepsiz yere kıpırdanacak biri değildir, bu yüzden yaptığı şey açıktır, North'un bakışları sonunda Nox'tan uzaklaşıp ikimize yönelir. Ayaklarımın dibindeki futbol malzemeleri çantasına bakar, çenesi bir an için sıkılır, sonra Gryph'e tekrar başını sallar.

"Black ikinizi de kampüse geri götürebilir."

Gryph duvardan uzaklaşırken kaşlarım yükseldi. "Oli, Benson'la maça gidiyor. Güvenliği üç katına çıkardık, ama North'a birlikte seyahat etmeyi tercih ettiğimi söyledim, böylece korunması gereken hedef noktaları azalır."

Ve böylece Gryph'in Şifacılar tarafından tamamen iyileştiğini öğreniyorum.

Bu iyi haber sayesinde hepimizin üzerinde olan büyük baskı biraz hafifleyecekti, ama North topladığı tüm istihbaratları bize rapor rapor okudukça baskı daha da artıyor gibi görünüyor. Direniş taktiklerini tamamen değiştirmiş, ama hiç yavaşlamamış. Nox haklıydı, eylemleri ne kadar pervasız ve aptalca olursa olsun.

Bir şeyi avlıyorlar. Ya da

birini.

Sonunda, çok fazla kayıp verdikten sonra, North uzun bir nefes alır ve içinde bulunduğumuz tehlikenin büyüklüğüne boyun eğmiş gibi görünür. "Konsey ile olan bu karışıklığı halledeceğim. Gözlerinizi dört açın ve bir şey ters giderse hemen beni arayın."

Çantamı almak için eğilen Gryph, kıpırdamadan bana başını sallar. "Black, North için son görevini bitirmek üzere, yakında burada olur. İkinizle ön tarafta buluşuruz."

North'a attığı keskin bakış, burada kalmak istemediğimi gösteriyor, bu yüzden sadece başımı sallayıp dışarı çıkıyorum ve beklerken mesajlarımı kontrol etmek için telefonumu çıkarıyorum. Bunun kötü bir fikir olduğunu biliyorum, ama sosyal hayatımın düştüğü cehennem çukuruna bakmaktan kendimi alamıyorum.

Bond'um hakkında bir sürü dedikodu ve bugün neden derslerime girmediğimle ilgili bir sürü spekülasyon var, ama bunu bekliyordum. North'un konsey öğle yemeğinin fotoğraflarını bulmak sürpriz oldu ve bunları kuzenimden almak daha da garipti. O Draven'a gitmiyor, ailesi saatlerce uzaklıkta yaşıyor ve hiçbiri konseyle bağlantısı yok - tabii ki ben hariç.

Okulumdan biri bunları gönderdi, görmek istersin diye düşündüm. Bu North Draven, değil mi? Seninle konuşmam lazım Gabe. Acil. Bu akşam maça gelecek misin?

Kieran'ın yanımda belirmesiyle çıkan *pop* sesi beni metinden koparır ve o kadar şaşırırım ki neredeyse telefonumu düşürürüm. O fark etmez, yüzündeki hayal kırıklığı Toby'nin mesajından tamamen dikkatimi dağıtır.

Etrafına bakındıktan sonra, North'un ofisinin kapalı kapısına homurdanır ve yüzünü ovuşturarak bana mırıldanır, "Shore hâlâ onunla birlikte içeride, değil mi? Artık düzgün bir gece geçirme şansımız kalmadı. Senin Bond'unu bulmak işleri kolaylaştıracaktı, ama aslında her şeyi daha da kötüleştirdi."

Ben de ona inleyerek cevap veriyorum ve telefonumu tekrar cebime koyuyorum. "Hatırlatma."

Bir saniye boyunca bana yan gözle bakar, ne kadarını söylemesi gerektiğini ölçüyormuş gibi, ama yüzümdeki ifade onu omuz silkmeye yönlendirir. "Bunun devam etmeyeceğini söyleyemem, özellikle de Sharpe'ın son kampanyası varken. Draven sana bu *keyifli* saçmalığı anlattı mı?"

North'un şu anda gördüğü ilgi beni ürpertiyor. Daha da kötüsü, o toplantıda gerçekte neler olduğunu fazla düşünemiyorum, çünkü derimin altında uyuyan tüm yırtıcı hayvanlar uyanıp avlanmak için dışarı çıkmak isteyecekler. Hepsi Sharpe'ın kemiklerini çenelerimizde kırmayı,

kanının kürkümüzü kaplamasını ve onu parçalarken çığlıklarını duymayı arzuluyorlar.

Kieran, kontrolümü bu kadar çabuk kaybetmeme biraz utanmış görünüyor ve ben sonunda sıkı sıkı kapalı dişlerimin arasından bir cevap çıkardığımda yüzünü buruşturuyor. "O hasta bir pislik, bu boktan durum hakkında tek söyleyebileceğim bu. Kim *zorla* Bond olmak ister ki? Daha kötüsünü düşünemiyorum, ki bu da zaten yaşadığım kabusu düşünürsek bir şey ifade ediyor!"

Ondan uzaklaşıyorum, itirafımdan utançla yanaklarım kızarıyor, ama Gryphon sonunda North'un ofisinden çıkıp beni patlamamı nasıl tamamen örtbas edeceğimi düşünmekten kurtarıyor. Işınlanırken gördüğüm son şey, Nox Draven'ın hala North'un masasının önündeki koltukta oturup, parmaklarını bükerek, Death Dealer'ı rahatsız eden kasvetli düşüncelere dalmış, somurtkan bir yüzle ellerine bakıyor olması.

Gece gittikçe daha da kötüye gidiyor.

Bond'un bu gece burada olması kafamı o kadar karıştırıyor ki, koç ısınma hareketlerini bile tamamlamadan beni ilk on birden çıkarıyor. Buna itiraz edemem, neden böyle bir karar verdiğini çok iyi biliyorum, ama bu durumun yarattığı hayal kırıklığı Bond'un çok şiddetli tepki vermesine neden oluyor ve takımın geri kalanı sanki patlamak üzere olan bir bomba gibi bana yan gözle bakmaya başlıyor.

Bu da beni daha da çileden çıkarıyor.

İstemeden kaskımı ikiye kırdığımda, maçtan önce "kafamı toplamam" için soyunma odasına gönderiliyorum. Koçun kullandığı dikkatli ton, utançtan tüylerimi diken diken ediyor, kimseyle göz teması kurmamak için çenemi göğsüme gömüyorum. Burada, bunun düzeltilemeyeceğini çok iyi bilen bir Gifted yok.

Bond'un reddi yüzünden artık mahvoldum.

Büyük resimde bakıldığında, kötü bir maç oynamak ve yedek kulübesine gönderilmek o kadar da önemli bir şey değil, ama sahadan çıkarken takımın geri kalanının bana attığı şaşkın ve acıma dolu bakışlar, çenemi o kadar şiddetli bir şekilde sıkıyor ki, dişlerimin bu baskı altında kırılacağından eminim. Odalarımızda çalışan koçluk ekibinden hiçbiri benimle ne yapacağını bilmiyor, Merkez Bond tarafından reddedilmek

Bond tarafından reddedilmek pek yaygın bir durum değil, bu yüzden hepsi takımın geri kalanı için işlerini halletmekle meşgulken benden uzak duruyorlar.

Kaskımın kırık parçalarını dolabıma koyup, beni öfkelendirecek daha fazla saçmalıkla dolu olmayacakmış gibi telefonumu çıkarıyorum, ama meşgul görünmek için bir şeye ihtiyacım var. Şu anda etrafımda parmak uçlarında yürüyenler sinirlerimi bozuyor ve sinek bile incitmeyecek, gülümseyen, mutlu Shifter'a geri dönmek için uğraşıyorum.

O görüntü için çok zaman ve enerji harcadım ve şimdi *kayboldu*.

Cidden Gabe, yardımına ihtiyacım var. Bu gece hala oynuyor musun yoksa vazgeçtin mi?

Sönmüş bir balon gibi, tüm hayal kırıklığım, dolabımın önündeki bankta otururken içimden akıp gider ve geriye sadece kafa karışıklığı kalır. Babam öldüğünden beri kuzenimin bana gönderdiği mesajları bir elin parmaklarıyla sayabilirim. Yıllar önce, annelerimiz bizi büyükannemize ve büyükbabamıza götürdüğünde her hafta sonu birlikte geçirirdik ve yaşça en yakın olanlar olduğumuz için, her zaman video oyunları oynar ya da arka bahçede top oynardık. Toby benim sevdiğim her şeyi severdi, konuşması kolaydı ve benim Yeteneğim ya da Bağlantı Grubum hakkında kötü konuşmayan birkaç aile üyesinden biriydi.

Annem kederine çekilip dünyayı unuttuğunda tüm bunlar sona erdi. Başlangıçta, dedem ve ninem onu terapiye göndermeye çalıştılar, onu dışarı çıkarmak için sık sık ziyaret ettiler, ama sonunda hepsi kendi hayatlarına geri döndüler. O hafta sonlarını, annemle olan ilişkilerini, eskiden hayatın nasıl olduğunu unuttular.

Beni de unuttular.

Bir yanım acımasızlığımı sürdürmek ve ona defolup gitmesini söylemek istiyor, ama sanırım hayatımda beni reddetmeyi bırakmaya istekli birinin olması fikri, vazgeçilemeyecek kadar cazip. Bu acınası, *gerçekten* lanet olasıca acınası bir durum, ama ben pes ediyorum.

Soyunma odasındayım. Koridorda buluşabiliriz, ama acele etmelisin.

Toby, sanki tüm bu zaman boyunca beni bekliyormuş gibi neredeyse anında cevap verir ve midemde bir rahatsızlık hissi oluşmaya başlar. Kendi ailesine değil de bana gelmesine neden olacak kadar kötü ne olabilir ki? Onu seven ve ona göz kulak olan insanlar eksik değil ki, en azından benim durumumda olduğu gibi.

Annelerimiz kardeşti, farklı babaları olmasına rağmen birbirlerine çok benziyorlardı ve bir zamanlar inanılmaz derecede yakındılar. İkisi de Merkez Bağlarıydı ve üniversitedeyken Bağlı olduklarını buldular, bu da ailemdeki ilk çatlakların başladığı yerdi.

Annemin Bond Grubu daha gelenekseldi ve sadece ebeveynleri tarafından değil, üçü de üst düzey ailelerden geldiği için Yetenekli topluluğu tarafından da büyük bir coşkuyla kutlanıyordu. Bir elemental Central, topluma hizmet etmek için yorulmadan çalışan iki Healer ile Bond olmuştu. Kağıt üzerinde, bu bir masal gibi bir romantizmdi.

Lacey teyze, en büyük gücü insanların ruh halini ölçebilmek olan alt tabaka bir aileden gelen bir nörolog olan Robert ve bir kafeye girdiğinde gözyaşlarına boğulmaya eğilimli başka bir alt tabaka yetenekli olan Abigail adlı bir empati ile bağlanmıştı.

Daha geleneksel olan üst tabaka yetenekli ailelerin onlar hakkında fısıldadıkları ve alaycı yorumlarını duyarak büyüdüm ve Daniel ve Jessica doğduktan sonra durum daha da kötüleşti. Abbie teyzenin çocukları. Lacey teyze Toby'yi doğurduktan sonra bile, bağlandığı kişilerin onu tercih ettiklerine dair söylentiler ve geleneğe aykırı davrandıklarına dair şikayetler vardı, ama bu bana hiç mantıklı gelmiyordu.

Rob amca ve Abbie teyze, Lacey teyzeye sanki dünyanın merkeziymiş gibi bakıyorlar, sanki mutlulukları sadece onunla mümkünmüş gibi. Bebeklerin nereden geldiğini bilmeyecek kadar aptal değilim, ama Bonded Gruplarının yatak odalarında neler olup bittiğini merak edecek kadar da akıllı değilim. Tek bildiğim, başkalarının ne düşündüğü önemli değil, onların evi her zaman mutlu bir ev olmuştur.

Benimki o kadar şanslı değildi.

Bu, kötü bir çocukluk geçirdiğim anlamına gelmez, hiç de değil. İsteyebileceğim her şeye sahip olarak büyüdüğüm için çok şanslıydım; beni seven, üst düzey ailelerden gelen iki ebeveyn, nesiller boyu birikmiş servet

hiçbir şeyden mahrum kalmadım ve tüm toplumun desteğini gördüm.

Başkaları kolayca fark edemeyecek küçük şeylerdi ama ben büyüdükçe daha belirgin hale geldi. Annem hiç gülümsemezdi. En ufak şeylerden bile endişe duyardı, sürekli başımda dururdu ve ben yaralanırsam ya da hastalanırsam günlerce telaşlanırdı. Ayrıca gürültüden de nefret ederdi, o kadar ki onun yanında gürültü yapmamak için elimden geleni yapardım. Babam bunu telafi etmek için elinden geleni yapıyordu, ama teyzemin ailesi ile benim ailem arasındaki farkı görebiliyordum. Ben doğmadan önce diğer Bonded'ını kaybetmesi annemi kırmıştı, babamın ölümü ise onu tamamen bitirdi.

Peki neden Toby bana geliyor?

Kapılar açılır ve maç saati yaklaşırken soyunma odası hızla takım arkadaşlarımla dolmaya başlar. Hepsi maç hazırlıklarını tamamlamak için kendi dolaplarına giderken bana dikkatli bakışlar attıklarında, ne kadar çok nefes almaya ihtiyacım olduğu ortada. Neyse ki, artık bu durum beni hayal kırıklığı ve utanç içinde kıvrandırmıyor. Bunun yerine, Felix bana soru dolu bir bakışla kaşlarını kaldırdığında, sanki hiçbir şey olmamış gibi omuz silkip ona alaycı bir gülümseme atabiliyorum.

Her gün kafamda Sage'i ne kadar lanetlediğimi bilseydi bu kadar dostça davranmayacağını bildiğim için biraz suçluluk duyuyorum, ama kıskançlığımın içinde boğulmamak imkansız. Onun Bond'umla bu kadar kolay iletişim kurmasını izlemek işkence gibi, özellikle de Oli bana o sıcaklığın bir parçasını bile göstermeyi tercih etmektense kendi derisini kat kat soymayı tercih edeceğini açıkça belirtmişken.

Kahretsin.

Onun yüzünden yine kafayı yiyeceğim.

Martinez ve Luke, kendi dolaplarını karıştırırken aniden ayağa kalktığımda, bir mil kadar sıçrayarak, benim dönüşüp onları olduğu yerde öldüreceğimden korkuyorlar. İnsan dişlerimin uçları görünecek kadar sırıtarak, Toby'yi bulmak ve ona ne olduğunu anlamak için koridora çıkıyorum.

O zaten dışarıda bekliyor.

Onun açıkça görülen çaresizliği beni korkutuyor, çünkü o benim birlikte büyüdüğüm o rahat çocuktan çok farklı. Son iki yılda birkaç kez görüştük, neredeyse hepsi birbirimize karşı oynadığımız futbol maçlarında oldu ve o bana her zaman rahat bir gülümseme ve sakin bir tavırla selam verdi.

Üniformasıyla orada duran, elinde kaskı olan Toby terliyor ve titriyor. Berbat görünüyor, sanki bir şeyden kurtulmaya çalışıyormuş gibi, ama koçlardan birine bakıp gülümsediğinde, onu kolayca bırakıyorlar. Belki de bunu görebilen tek kişi benim.

"Tobes, ne oluyor?"

Onun takma adı kolayca ağzımdan çıkıyor, sanki geçen hafta sonu birlikte top oynayarak geçirmişiz ve o zamandan beri iki yıl geçmemiş gibi.

Sesimi duyunca başını kaldırıyor ve neredeyse ayaklarına takılıp düşecek gibi bana doğru koşuyor. "Gabe! Kahretsin dostum, seni özlemişim! Nasılsın?"

Tuhaf. Kaşlarım aşağı doğru seğiriyor, ama gözleri biraz genişlediğinde, ben de ona ayak uyduruyorum. "Üzgünüm dostum, kafamı oyuna vermiştim. Kafama girmeye mi çalışıyorsun, çünkü şimdiye kadar benim o kadar kolay birisi olmadığımı anlamış olmalısın."

O, koridordaki diğer Yeteneklilere bakarak, içinden bir kahkaha atıyor.

"Hayır, sadece merhaba demek istedim. Uzun zaman oldu, sahalarda meşguldüm."

Bu sözleri kaşlarımı kaldırdı. "Çalışıyor musun? Üniversite bitene kadar çalışmayacağını sanıyordum."

Omuzlarını silkiyor. "Babam son zamanlarda amcana çok yardım ediyor, baban öldüğünden beri işler zorlaştı... Neyse, ben de ekstra para kazanmak için onunla gidiyorum."

Başını eğdi, açıkça hatalı olduğunu biliyordu, ama sonra hiçbir şey olmamış gibi hikayesine geri döndü. "Kaçırılmalar yüzünden o tarafta birçok yeni ekip var. Bu çok yardımcı oldu ve yeni insanlardan bir şeyler öğrenmek eğlenceli. Gifted'lar kendi türlerine daha yakın olmak isterler, anlarsın ya."

Hiç de öyle değil, ama sanki bu en tuhaf şey değilmiş gibi başımı sallıyorum. O da sanki bir anlaşmaya varmışız gibi kısa bir baş sallama ile karşılık veriyor, benim ne kadar kaybolmuş olduğumu düşünürsek bu kesinlikle delice, ama sonra omzuma bir şaplak atıyor.

"Seni görmek güzel, Gabe."

Sonra elini uzatıyor, sanki bu en doğal şey gibi, sanki bu ilk kez el sıkışmıyoruz gibi, ama ben kaşımı bile kıpırdatmadan elini tutuyorum.

Bana bir kağıt parçası uzattı.

Bağım göğsümde sıkıştı.

İlk başta bunun burada olanlara karşı bir uyarı ya da hayal kırıklığı olduğunu düşündüm, ama başımı kaldırıp baktığımda Bond'un koridorun karşısında Toby'ye bakarken durduğunu gördüm. Sonra bakışlarımız kesişti ve kalbim durdu.

Saçları mor.

Rengi neon gibi değil, daha çok yaşlı kadınların kullandığı hafif bir ton, ama aptalca ya da çocukça görünmek yerine, Bond'um ışıl ışıl. Gözleri adeta parlıyor, içindeki mavi ateş beni koridorun karşısından tamamen büyülemiş durumda. Kalbim nihayet amacını hatırlıyor ve göğsümde çılgınca atmaya başlıyor. O muhteşem, lanet olasıca çarpıcı ve benim için tartışmasız mükemmel. *Benim*.

Onun görünüşü beni hazırlıksız yakaladı, gözlerini aniden dolduran şaşkınlık ve korku, bağımın bir anda öfkeyle tepki vermesine neden oldu, bunu durdurmak için bir şey yapamayacak kadar hızlıydı. Öyle hızlı bir şekilde yayıldı ki, kontrol altına almam bir dakika sürdü.

Kendimi toparladığımda, Oli gitmişti.

ON ALTI

GRYPHON

Şifacılar tarafından göreve dönmem için izin verildikten sonra, North ekibimi belirsiz bir süre için görevden uzaklaştırır. Konseyin geri kalanına kararının artan güvenlik endişeleri nedeniyle verildiğini bildirir, ancak aslında benim saldırımı bahane olarak kullanır. Keşif veya kurtarma görevleri yerine, üst düzey ailelerin üyelerinin zihinlerini incelemeye başlarım. Son beş yıldır, bağımızı bulmamıza yardımcı olabilecek bir şey bulmak için çaresizce uğraştığımız bir şeydi bu, ama Nox'un şimdilik kendine sakladığı şey her neyse, bu işi önceliklerimizin en başına taşıdı.

Sonuçlar maalesef hem öngörülebilir hem de korkunç.

Ailem, yetmişli yıllarda yaşanan ayaklanmalardan sık sık bahsederdi. Hepsi, en şiddetli çatışmalar sırasında TacTeams içinde savaşmış, en yakın arkadaşlarını ve hatta aile üyelerini kaybetmiş ve topluluğumuza yaptıkları hizmetlerle Gifted tarih kitaplarında kendilerine bir yer edinmişlerdi. Küçük bir çocuk olarak, tüm bunlar bana çok kahramanca ama uzak geliyordu. Eminim birçok oğul gibi ben de özellikle babamı idolize ediyordum, ancak bu savaşın ne kadar *güncel* olduğunu gerçekten anlamam için ilk saha görevime çıkmam gerekti.

Bu, eski ders kitaplarında okuduğunuz veya sınavlar için ezberlemeniz gereken tarihler ve gerçekler gibi bir şey değil. Bu, günlük konuşmalarda, konseyin endişeleri ele alma biçiminde, üst düzey ailelerin karşılaştıkları alt düzey Gifted'larla nasıl etkileşim kurmayı seçtilerinde. Her soğuk bakış ve cahilce davranış, bıçağı bileme fırsatı buldukları her an, savaşın sözde "iyi tarafında" olsalar bile, etrafımı saran gri tonlar, inceleme sürecini bir kabusa dönüştürüyor.

Bu gri alanların çoğu, Direniş'in retoriğinden çok da uzak değil ve bu, North'un Bond Grubumuzun güvenliği konusundaki korkularının temelsiz olmadığını kanıtlıyor.

Güvenlik ekibi, tamamen ekibimin en güvenilir personelinden oluşan, Bond'umun her hareketini takip etmeye devam ediyor. Gabe, arkadaşlarının fısıltılarına ve alaycı yorumlarına katlanarak günlerini onu sınıftan sınıfa eşlik ederek geçiriyor. North ve ben, kampüsteki ofis binasında çalışmaya başladık ve dersleri programını doldurduğu için Nox da neredeyse hiç boş vakti kalmadı.

Eminim ki, bu konuda bir seçeneği olsaydı, eyaletin diğer ucunda çalışırdı.

Uyanık olduğum her anı bir düzine tehdit ve potansiyel tehditlerle boğuşurken, spor salonunda antrenman programımı tamamlamak için fazladan bir saat geçiriyorum. Kahvaltıya indiğimde, North ve Gabe çoktan oraya varmışlar. Draven'ın öğleden önce birini bir şeyde geçmesi nadir bir durumdur, yüzündeki somurtkan ifade önümdeki gün için iyiye işaret değil.

Gabe bana onaylayarak başını sallıyor ama konuşmaya hiç ara vermeden devam ediyor. "Kimseye bir şey söylemedi. İlk başta bunun sadece benim aptalca bir hayalim olduğunu düşündüm ama... o gerçekten hiçbir şey söylemedi."

Ah.

Kuzeninin notu.

Tek bir koordinat çizgisi ve iyi bilinen Direniş isimlerinin bir listesi, henüz bizim için hiçbir anlam ifade etmiyor, ancak Gabe'e ulaşmak için gösterdiği çaresizlik ve futbol maçındaki telaşlı hali, bu konuyu araştırmaya devam etmemizi sağladı. Ancak kaynaklarımız çok kısıtlı ve yardım olmadan işler yavaş ilerliyor.

Daha da kötüsü, çocuk artık Gabe ile konuşmayı reddediyor ve ebeveynlerinin Bağlı Grubu da bizim onlarla iletişime geçme girişimlerimize yanıt vermiyor.

North, masanın karşısından Gabe'e gözünü kırpmadan bakıyor, benim geldiğimi hala fark etmemiş gibi görünüyor ve ona daha yakından baktığımda, gözlerinin o kadar karanlık olduğunu görüyorum ki, neredeyse yer değiştirmiş gibi görünüyorlar. Bunca yıl geçmesine rağmen, içimi kaplayan gerginlik beni olduğum yerde donduracak kadar güçlü ve anında kendimi hazırlıyorum. Eğer kontrolünü kaybederse ve kabus

yaratıkları ortaya çıkarsa, North'un kargaşasının kaynağına saldırdıklarında Gabe'i savunmak için ortada kalacağım.

Kapı açılıp dikkatini çektiğinde, kardeşinin bitkin halini görünce gözlerinin akı belirgin bir şekilde parlar ve ben, yeni sorun neredeyse tökezleyerek içeri girerken bile omuzlarımı gevşetmeye zorlarım.

Nox, şüphesiz, çok fena bir akşamdan kalma halindedir.

Birkaç saat sonra Bond'un dersini vermesi gerekiyor ve Nox bu haldeyken Gabe'in onu yeterince koruyabileceğini sanmıyorum.

Bu sonuca varan tek kişi ben değilim.

Yanak kasları bir saniye seğiren North, hizmetçiler kahvaltılık yemekleri servis etmeden önce bunu gizlemeye özen gösteriyor. Burada yemek yemeye başladığımda masada oturup böyle servis edilmeye alışamadım, ama North ve Nox bunu hiç fark etmemiş gibi görünüyordu. Gabe ise hemen fark etti, bu yüzden General'in standartlarının Draven'inkinden farklı olduğunu biliyorum.

Nox, sanki peçeteyi açabilecek kadar yetişkin bir adam değilmiş gibi kahvaltısını hazırlayan hizmetçiyi görmezden gelerek her zamanki yerine çöküyor, ama North her zamanki sert ama nazik tavrıyla ona teşekkür ediyor.

Aynı ses tonuyla, kardeşi olarak adlandırdığı dağınık adama seslenir. "Bugün ders vermen gerekmiyor. Tyson'ı yerine göndereceğim, sen de araştırmanı tamamlayabilirsin."

Nox keten peçeteyi kucağına bırakır ve North bu harekete tepki gösterince dudaklarında bir sırıtış belirir. "Sana yetişemiyorum. Dün, hayatını ne kadar zorlaştırdığımı söylüyordun. Eh, bu benim sana duyabileceğim tek pişmanlık. Ayrıca, bizim bu kadar misafirperver topluluğumuzun üretken bir üyesi olmamın nesi kötü? Ya benim yardımıma ihtiyacın var ya da ortadan kaybolmamı istiyorsun. Ne istediğini bir karar ver kardeşim, sonra bana haber ver."

North, kardeşi tabağını doldurmaya başlayana kadar Nox'a sabit bir şekilde bakar ve ancak o zaman gözlerini kısar. Müdahale etmek, biraz daha sert bir sevgi gösterisi yapmak üzere gibi görünür, ama şimdilik, her zamanki nazik yaklaşımına sadık kalır, sorular sorar

ve kesin ve güven verici cevaplar verme yaklaşımına sadık kalır. Hiçbir şekilde saldırgan veya sert davranmaz.

Sorun, elbette, Nox'un çarpık intikam biçimleri olmadan sorgulanmaya bile tahammül edememesi.

My Bond, travma tepkilerinin en ağır yükünü taşıyor.

O akşamın ilerleyen saatlerinde, onun en aptal arkadaşının onu kızdırmaya çalışmasını dinlemek zorunda kaldığım bir akşam yemeğine daha katlanmak zorunda kaldım. Lana en iyi zamanlarında bile tam bir kabustur. Aptalca ve çocukça bir davranış, ama gece ilerledikçe, Nox'un önemsiz oyunlarına Lana'nın hiçbir tepki vermemesi nedeniyle hepimizin karşı karşıya olduğu yepyeni bir sorunla karşılaştık.

Midem bulanıyor.

Nox ne kadar inkar etse ve nefret etse de, Nox'un bağı Oli'ye tepki veriyor. North'unki de öyle, benimki ve Gabe'inki de, sadece onda bir şeylerin kıpırdadığını hissedebiliyorum. Bu bir Hediye değil, herhangi bir yeteneğin işareti yok ve orada sakladığı şeyi bulmak için zihnini daha fazla kurcalamayı reddediyorum, ama onda tepki veren bir şey olduğunu biliyorum.

Oli'nin bağı artık Nox'un varlığını algılamıyor.

Hayatımda böyle bir şey görmedim ve akşam yemeği boyunca göğsüm sıkışıyor, nefes almakta zorlanıyorum. Nox'un oyunları bir şeyi başardı; ona verdiği zararı düşününce lanet olsun, ölüyorum. Bu onarılamaz mı? Bu bir tepki mi, yoksa Nox bir şekilde bağlarını koparmanın bir yolunu mu buldu? Lanet olsun, bunu düşünmek bile *delilik*, ama bunu yapacak kadar deli biri varsa, o da Nox Draven'dır.

Lana temelsiz saçmalıklarını anlatırken, Nox sırıtarak dinliyor. "Yıllarca sokaklarda yaşadığını, yemek için kendini sattığını duydum. Böyle kullanıldıktan sonra tekrar 'normal' bir hayata dönmek zor olmalı."

O, içinden kıkırdayarak, o kaltağa, benim bağımı bile öfke ve tiksintiyle kıvrandıran bir bakış atıyor. Oli'ye bakıyorum ve onun, Nox yokmuş gibi Lana'ya bakarak karşılık verdiğini görüyorum. Yeteneğimi kullanmamaya dikkat ederek, dikkatimi bağıma odaklayıp, bu boktan duruma tepki veren bir şey, *herhangi bir şey* var mı diye bakıyorum.

Hâlâ hiçbir şey yok.

Gabe tereddütle ona baktığında, bağında bir tepki oluyor, bunu açıklamak için tek söyleyebileceğim, benimle, onun bağlarıyla olan bağlantısı olduğu.

Bu bağ sadece bizim etrafımızda var.

Sonra dalgalanma onun öfkesini alevlendirir, o kadar sıcak ki, yeteneğimi onun zihnini kurcalamaktan alıkoyarken bile, bunu hissetmekten kendimi alamam. Volkanik bir patlama gibi, ya da en azından bir patlamanın başlangıcı gibi. Kahretsin, Gabe'in Lana Woodrow'un önemsiz iğnelemelerine inanması fikriyle, neredeyse kulaklarından buhar çıktığını görebiliyorum.

Gabe'in onlara hiç inanmadığından haberi yok.

Oli'nin onu savunmasına kızacağından endişelendiği için, Bond'u hakkında saçma sapan konuşan o kaltağı parçalamakta tereddüt ediyor. Ona davranışlarına bakılırsa, onu bunun için suçlayamazdı.

Tam Bond hakkında bir şeyleri anlamak üzereyken, North araya girerek her şeyi mahvediyor, adeta bir kalkan gibi kardeşinin önüne atılıyor. "Parti için bazı temel kuralları konuşmamız gerekiyor."

Gözleri tehlikeli bir şekilde parıldayarak ona bakar ve cevap olarak hırlar. "Neden bunu yapmamız gerekiyor? Senden vebalı gibi kaçacağım, Gabe peşimden ayrılmayacak ve ben de Sage ile köşede takılacağım, ikimiz de ölümün bizi alıp buradan kurtarması için dua edeceğiz."

Nox sonunda o sırıtan kaltağın yanından uzaklaşır ve kardeşinin iyi işini bozarak Bond'un yüzüne bir kez daha kırmızı bayrak sallar. "Bir keresinde bir Flame'le yattım. O kadar sert boşaldı ki yatağı ateşe verdi. Küçük arkadaşını arayıp biraz gevşemeye ihtiyacı olup olmadığını sormalıyım."

Bağım kontrolümü parçalamaya başlar, Nox'u hizaya getirmek için dışarı çıkmak için yalvarır. Bağıma bir bakış attığımda neredeyse kontrolümü kaybediyorum — kahretsin, onu tutan ipleri kesip bu gecenin cehenneme dönüşmesine izin verecektim.

O çok kızgın, ama onun kutsal bağlarını mahvettiği için kızgın olmadığını anlamak için dahi olmaya gerek yok. Hayır, onu kızdıran şey, Sage hakkında çok kaba davranması.

North ve Gabe de fiziksel olarak müdahale etmeye hazırlanıyorlar, üçümüz arasında kimse fark etmeden bakışlar paylaşıyoruz. Lana, Nox Oli'nin nefretini açgözlülükle içerken, aptal gibi gülüp ona yalakalık yapmakla meşgul. Peki ya benim Bond'um? Dişlerini, sanki onun boğazı dişlerinin arasında kalmış ve bir anda parçalanmış gibi hayal edercesine gıcırdatıyor. Etrafındaki hava vahşice, sanki onun bağı bile bu davranışından dolayı zararlarını kesip onun kanında yıkanmaya hazırmış gibi.

Benim Bond'um bir Shifter gibi görünmüyor, ama bu tür hayvani tepki beni şüpheye düşürüyor.

O tabağını kendinden uzaklaştırdığında, hepimiz olduğu kadar gergin olduğumuz için irkiliyoruz. Lana yine yumuşak bir kahkaha atıyor, terk ettiği çatalını alıp sonunda yemeğine başlıyor, sanki Bond'umu kaçırarak bir şey kazanmış gibi.

North ona bir bakış atar ve o sırıtış ince bir

.

Gabe, bu masada neyin kırılmak üzere olduğunun çok farkında olduğu için sertçe yutkunur

ama ona konuşmadan önce boğazını temizler, "North bazı evrakları incelememi istiyor, henüz ayrılamayız."

Kendini toplamaya çalışır gibi başını eğdi, ama titrek sesiyle verdiği cevap, muhtemelen bu savaşı kaybettiğini gösteriyordu. "O zaman yürüyerek döneceğim. Onunla burada kalmayacağım."

Bu bir seçenek değil. "Seni ben götürürüm."

Cevabım onu hiç beklemediği bir şey gibi şaşırtmış gibi görünüyor, ama bana bakmadan hızlıca teşekkür ediyor. Nox'un saçmalıklarından kurtulmak için, koşmadan olabildiğince hızlı bir şekilde o kabus gibi odadan çıkıyorum.

Bond, bana yetişmek için koşmaya başlar ve bu evin ve North'un tüm taleplerinin ne kadar aptalca olduğunu inatla mırıldanır ve bir kez olsun ona tamamen katılıyorum.

Kyrie'ye akşam yemeği için buluşmak üzere mesaj attığımda, midem acı acı guruldarken, MY BOND'un kokusu hala Camaro'mun iç kısmında asılı kalmıştı. O kaltağın saçmalıklarını dinlerken hiçbir şey yiyemezdim ve o kadar uzun süre oturmamın tek nedeni, şüphelerimin yanlış olduğunu kanıtlamaktı.

Her açıdan berbat bir akşam yemeğiydi.

Kyrie, benim umduğum gibi yağlı, ucuz ve zahmetsiz bir şeyler yemek için buluşmak yerine, kendi kafesine gitmemi söylüyor. Kafesi saatler önce kapanmış, bu saatte hala temizlik yapıyor olması imkansız, bu yüzden durup altı paket bira ve bir şişe şarap alıyorum. Nox'un travmatik çöküşüyle başa çıkabilen tek şey vergilerdir.

Tahmin ettiğim gibi, Kyrie'yi deponun köşesine sıkıştırılmış küçük masasında, paket servis kutuları, kahve fincanları ve kağıt peçetelerle çevrili, vergilerini hesaplarken buluyorum.

Gözleri şarap şişesini gördüğü anda parladı. "Beni bu kadar iyi tanıman bazen çok işe yarıyor. Sokağın aşağısındaki Tayland restoranından yemek sipariş ettim. Yürüyerek gidip alacağımı söyledim ama şimdi Eddie'nin küçük kardeşi orada çalışıyor. Siparişi aldı ve hazır olduğunda getireceğini söyledi. Kahretsin, onun konuşmasını dinlemek sanki zaman makinesine binmek gibiydi... O pisliği neredeyse özleyeceğim.

Bu dünyada hiçbir şey o salak herifi özlememi sağlayamaz.

Kyrie'nin ilk ve son uzun süreli erkek arkadaşı; General'i kızdırmak için onunla çıkmaya başladı, ama sonra ona karşı hisler beslemeye başladı ve sonunda onunla birlikte yaşamaya başladı. Sonra bir gün, beş yıl birlikte olduktan sonra, ona bir mesaj göndererek, Central Bond ile eşleştiğini ve geri dönmeyeceğini söyledi.

Bu sık görülen bir durum ve ona karşı kullanacağım bir şey değil, ama bunu mesajla yaptı, ailelerimizin ona para göndermediğini bildiği halde kirayı ödemedi ve sonra onun hakkında kötü konuşarak, tanışmadan önce başka biriyle birlikte olduğu için Merkez Bond'unun kızmamasını sağladı.

Ben bununla başa çıktım.

Eddie artık Draven'ın 100 mil yakınına bile yaklaşmıyor.

Eddie hala nefes alabildiği için şanslı.

Kyrie yüzümdeki ifadeye alaycı bir şekilde bakarak, masasının önündeki tabureyi işaret etti. "Onu gündeme getirmemeliydim; sanki Black'i arayıp onu tekrar avlayacakmışsın gibi görünüyorsun. Ben iyiyim Gryph. O aptalın peşine düşüp Draven'a sabah başını ağrıtmana gerek yok. Zaten yeterince derdi var."

North'un işleri canı cehenneme.

Kendi tepkim karşısında midemde aniden bir tedirginlik dalgası yayılır. Tanrım, Bond'un Draven'a geri dönmesi her şeyi değiştirdi. Kan tahlillerimizin sonuçlarını beklerken geçirdiğimiz yıllar boyunca yaptığımız tüm zorlu çalışmalar, sonra onu aramak için geçirdiğimiz yıllar, tüm bunlar biz tartışıp kavga ederken ayaklarımızın altında parçalanıyor.

Oturuyorum, şarap şişesini Kyrie'ye veriyorum, sonra bir bira çıkarıp geri kalanını ayaklarımın dibine koyuyorum. "Onun tabağı dolup taşıyor. O kadar aptalca bir şey yaptığında, beynine girip ona savaşması için yepyeni bir dizi kabus çıkarmak istediğimi hatırlamam lazım."

Ky bana kaşlarını kaldırarak, sakladığı çekmeceden bir şarap kadehi çıkarır. "Kahretsin. Şimdi ne oluyor? Bond'un birkaç hafta önce geri döndüğüne göre işler yoluna girer diye düşünmüştüm."

Bira kutusunu neredeyse tek yudumda boşaltıyorum. Tüm bunlar yüzünden üniversite deneyimim neredeyse hiç olmadı, ama bira içmek roket bilimi değil. Daha güçlü bir şey yerine altı paket bira almamın tek nedeni, Ky'nin Bond'umu soracağını bilmem ve en ufak bir fırsatı bile değerlendirip kendimi ele vereceğimi bilmemdi.

"Tanrım, Gryph, ne oldu böyle?"

Kafamı sallıyorum. "Önemli bir şey değil, sadece... Aklımı kaçırmadan tüm bunları daha ne kadar izleyebilirim? Draven travması, konsey yılanları, Direniş keşifçileri ve doğruyu söylemeyen bir Bond'un bulunduğu bir mayın tarlasında yürürken... Her şeyi kaybetmenin eşiğindeymişim gibi hissediyorum."

Bana göz kırpar ve sonra kendine bir kadeh şarap doldurur, ağzına kadar dolu ve dökmeden kaldırması imkansız. "Seni uçurumun kenarından ikna etmeye hazır değildim, Gryph! Konseyin yeni barış anlaşması planları veya Nox'un son kamuoyu

öfke nöbeti yüzünden Rio'nun elinin kabus canavarlarından biri tarafından ısırılıp koparılmasından şikayet edeceğimizi düşünmüştüm. Kahretsin, bu kadar çaresiz kalmış olman durumun ne kadar kötü olduğunu gösteriyor olmalı, sen diğerlerinin hepsinden daha sabırlısın!"

Bir bira daha açıyorum. "Hiç de bile. Genelde onlardan daha fazla bilgiye sahibim. Kendim cevapları bulamadığımda sakinliğimi korumak çok daha zor oluyor."

Telefonu çalarak bizi keser, Ky bana kötü ruh halimden dolayı çocuğa yeteneğimi kullanacağımdan endişelenir gibi bir bakış atar. Bu hayal kırıklığımı gidermek için çok cazip olsa da, ben lanet olası bir canavar değilim. En azından, konseyin endişelendiği şekilde... şimdilik.

Koltuğuma geri yaslanıp kollarımı kavuşturuyorum ve ona, şu anda ona verebileceğim tek güvence olan, haksız bir cinayet işlemeye niyetim olmadığını belirten bir baş hareketiyle başımı sallıyorum.

Ne kadar cazip gelse de.

Ky masaya geri dönüp yemeği ikimizin önüne koyar, kokusu her zamanki gibi muhteşemdir. Draven malikanesindeki yemekler her zaman mükemmeldir, ama kız kardeşimle kafesinin arkasında, etrafımızda vergi evrakları dağılmış ve hoparlörlerden en sevdiği şarkılar çalarken yediğimiz paket servis yemeklerinde, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar ihtiyacım olan bir şey vardır. Bond Grubum olmadan önce Ky vardı. Ona ya da bana ne olursa olsun, birbirimizin arkasını kolladık.

Belki de bu düşünce, biraz daha net konuşmamı sağlıyor.

Bir lokma yutuyorum, gözlerimi yemeğimden ayırmadan, ama rahat sessizliği bozduğumda net bir şekilde konuşuyorum. "Sorun şu ki, her şeyi sürekli sorguluyorum. Her zaman kendi fikrimi biliyordum, doğru olduğunu düşündüğüm şeyi yapıyordum ve kararlarımı yönlendirmek için Yeteneğime güveniyordum. Bağımla bu sınırı aşmayacağım; bir erkek ve bir Bağ olarak olmak istediğim kişi bu değil ama... Doğru olanı yapmak için bu kadar mücadele etmek zorunda kalacağımı beklemiyordum."

Ky yavaşça başını sallar, ağzı doludur ve ben o yorum yapma fırsatı bulamadan devam ederim. Bunu şimdi söylemezsem, parmaklarımın arasından kayıp gidecekmiş gibi hissediyorum.

Boğazımı temizlerim. "Sana herkesten daha çok güveniyorum. Eğer bağımdan dolayı bunu ne kadar çok istediğim konusunda körleşiyorsam, bana söyleyeceğine güveniyorum. Bandajı sök ve... havalandır. Belki o zaman, umutlandığım her seferinde bu yaraları yeniden açıp kanatmak yerine, bununla yaşamayı öğrenmenin bir yolunu bulabilirim."

Yavaşça çiğnerken başını sallar, gözleri aramızdaki masaya dağılmış, iki kişinin yiyebileceğinden çok daha fazla yiyeceğe odaklanmıştır. En son kazara zihnine girdiğimden bu yana yıllar geçti, kasıtlı olarak girdiğimden bu yana ise daha da uzun zaman oldu, ama onu o kadar iyi tanıyorum ki tereddüt ettiğini anlamak zor değil.

Nefesimi veriyorum, sesim başka biri duysaydı beni utandıracak kadar boğuk çıkıyor. "Söylemene gerek yok, kendimi kandırmayı bırakacağım..."

Beni keser, gözleri benimkilerle buluştuğunda parlar. "Dur, Gryph, öyle değil. Sadece... Elimde somut bir şey yokken seni boşuna bir arayışa göndermek istemiyorum."

Bira dudaklarıma ulaşmadan durdu, biraz sertçe masaya koyduğumda sert bir ses çıkardı. "Somut bir şey mi? Bu ne demek Ky?"

O, geriye yaslanarak yüzünü elleriyle ovuştururken içini çeker. "Kahretsin, muhtemelen bunu olduğundan daha önemli bir şey haline getiriyorum ama... Ben de senin gibi onun dosyalarını okudum. Bir şeyleri gözden kaçırmamışız diye her gece onlarca kez okudum, kaybolduğu yıllarda binlerce kez okudum. Ve... şey... Black onu o berbat kafede çalışırken bulduğundan beri içimde bir rahatsızlık var."

Bir milyon şey içime sinmedi, ama ona devam etmesini işaret ediyorum, ne kadar çaresiz ve çılgın göründüğümü umursamadan.

Bana omuz silkiyor. "Ailesi öldüğünde on dört yaşındaydı ve senden kaçtı. Şimdi, on dört yaşında sokaklarda sorun yaşamadan ya da North tarafından bulunmadan hayatta kalabilecek birçok kız tanıyorum, ama hepsinin bağlantıları, paraları, eğitimleri var... Lanet olsun, bir *yetenekleri var*."

Bir saniye duraksıyor, sanki şaraptan cesaret alıyor gibi şarabını yudumluyor ve parmaklarıyla bardağındaki buğuyu silerek bardağı masaya koyuyor ve bir an düşünmeden devam ediyor. "Ailesi tarafından korunuyordu, dosyaları

bunu açıkça gösteriyordu. Çoğu Hediye sahibi aile koruyucudur, bu yüzden bu mantıklı ve hiçbirimiz bunu garipsemedik, ama... ya bundan daha fazlasıysa, Gryph? Çok sık taşındılar ve bunun gerçek bir nedeni yoktu, en azından kağıt üzerinde. Annesi defalarca 'özenli' ve 'koruyucu' olarak tanımlandı, o kadar ki bu kelimeler beynime kazındı."

Kahretsin.

Tüm dosyayı ezberledim ve Ky yanılmıyor. Sadece annesi de değildi; Oli'nin babaları da aynı şekilde tanımlanmıştı, özenli ve koruyucu. Raporlara bakılırsa, Bond doğduğu andan itibaren onların dünyasının merkeziydi, seviliyor ve değer veriliyordu, hiçbir eksiği yoktu.

Sonra tüm ailesi bir trafik kazasında öldü. Tek kurtulan oydu.

Ky'nin gözlerine bakmak için başımı kaldırdığımda, sert bakışıyla beni koltuğuma çiviledi. "Hastane personeli, Bond'un sessiz ve çekingen olduğunu, endişesinden bir şey yemek istemeye cesaret edemediğini ve tuvalete gidip kendini temizlemesi için teşvik edilmesi gerektiğini söyledi. O durumda bir kız kaçabilir, ama North Draven'ın kaynakları onu bulmadan ne kadar uzağa gidebilir ki? O, onu bulmak için elinden gelen her şeyi yaptı, Gryph. Hepimiz yaptık. O korkmuş küçük kız nasıl oldu da hepimizin gözünden kaçabildi?"

Kusmak istiyorum.

"Kaçırılmış olsaydı bilirdik... değil mi?"

Ky omuz silkiyor ve artık midem kaldırmayacak olsa da yemeğimi bana geri itiyor. "Belki kaçırılmadı, belki başka biri onu almaya geldi ve korkmuş bir çocuk olduğu için ona güvendi. Belki de sana bu kadar zorluk çıkarıyor çünkü bir pislik tarafından taciz edildiği için travma yaşıyor ya da... Siktir, bilmiyorum! Tek bildiğim, bu işe başka birinin karıştığı; karışmış olması gerek."

Yemeğini bir saniye daha bıçakladıktan sonra nihayet içini çekti. "Eğer gerçekten benim tavsiyemi istiyorsan Gryph, *hepinizin* bir adım geri atıp, onun şu anda ne kadar olgun ve geveze olursa olsun, o zamanlar... sadece bir çocuk olduğunu hatırlamanız gerektiğini söyleyeceğim. Bunu ona sonsuza kadar yükleyemezsiniz ve belki de başından beri onun seçimi olmayan bir şeyi ona yüklemektesinizdir.

belki de bu hikayenin kötü adamı o değil, belki de sensin."

ON YEDİ

NOX

Annemin ardında bıraktığı birçok kalıcı izden, uykusuzluğum, her fırsatta hayatımı mahvetmekle tehdit etmek yerine, rutin olarak hayatıma fayda sağlayan birkaç şeyden biri. Kampüste ders vermekten kaçınmam mümkün değil ve Tac eğitimimi aksatmayı da reddediyorum. Bu yüzden, artık kötü şöhretli olan keşif görevinde elde ettiğim istihbaratı incelemek için geriye sadece gecenin karanlığı kalıyor.

Bu, North'un karşımda görünmesini daha da sinir bozucu hale getiriyor. Gece yarısından sonra yapılan ani toplantılar asla iyi haberler getirmez.

Shore'un ekibi benim hakkımda yeterince "geçerli tartışma noktaları" ile sızlanıyor ve kardeşim hemen beni bulup arabulucu olmaya çalışıyor, bu yüzden evimdeki ofisimde gerçekleşen bu toplantılarda, kan dökülmeyecek bir yere odaklanmak için burbonumu çıkarmak zorunda kalıyorum.

Belki de ben de diğerleri kadar yumuşuyorum, sadece bu nezaketi, hepsinin takıntılı olduğu o zavallı Bond yerine, sürekli acı çeken kardeşim için gösteriyorum. Onu düşünmek bile midemi bulandırıyor.

Bu beni tartışmalı bir şekilde affetmez bir ruh haline sokuyor ve North'a dedikoduladıkları her aptal şikayete karşı bir karşı argümanım olduğunda hissettiğim vahşi intikam duygusunun tadını çıkarma şansımı yok ediyor ve North'u onların önemsiz oyunlar oynadığını itiraf etmeye zorluyor.

Masamın karşısındaki aşırı doldurulmuş koltuğa neredeyse çökerek, gözlerini kuvvetlice ovuşturur, sesi yorgunluktan bitkin. "Onları meydan okudukları için suçlayamazsın, Nox. Onları, aldığın önemli risklerin karşılığını henüz kanıtlamamış, pervasız ve aptalca bir görevle gafil avlayan sensin. Ekibin yarısı, bunu bilselerdi bile seninle birlikte giderdi. Bence

tehlikeye attığın için değil, onları aldattığın için kızgınlar."

Bardağımın kenarından ona kötü bir bakış atarak, ona alaycı bir şekilde karşılık verdim. "Kim demiş hiçbir şey bulamadığımı? Sadece seninle bu bilgiyi tartışmak istemiyorum... Zaten o aptal kızla ilgili değilse umurunda olmaz."

Çenesi gerilir, ama hemen gevşer. Onun bana düzgün bir şekilde karşılık verememesinden duyduğum hayal kırıklığı, Shore'un geldiğini haber veren kapıya vurulan keskin bir tıkırtı ile bastırılır.

North bana yalvarırcasına bir bakış attı, ama ben onu görmezden geldim ve not vermem gereken sınav kağıtlarının üzerine serilmiş haritayı incelemeye başladım. O pislik başka bir sandalye çekip, sanki onu burada görmek istiyormuşum gibi davranırken, ben onu görmezden geldim.

Onlar gelmeden önce incelediğim istihbarat, daha önce teslim ettiğim diğer bilgiler kadar açıkça yararlı olmayabilir, ama eminim ki içinde önemli bir şey var. Öncelikle, okuduğum kayıtların hiçbiri bir arada dosyalanmamıştı. Hepsi farklı bilgiler içeriyordu: GPS koordinatları, bir şifre, uzun ve rastgele gibi görünen bir tarih ve saat listesi ve neredeyse dört yüz isimden oluşan bir liste. Bu isimlerin hiçbiri kayıtlarımızda yoktu; kayıp Yetenekliler, şüpheli sempatizanlar veya bilinen Direniş askerleri arasında yoktu. Sadece birkaçı Yeteneksizler kayıtlarında görünüyordu. Aralarındaki tek bağlantı, sayfaların altındaki küçük bir kırmızı mürekkep lekesi, o kadar küçük ki, sadece Azrael'in keskin gözleri harfleri fark edebildi.

I. W. I.

Bu bana hiç mantıklı gelmiyor, bu yüzden doğal olarak bu konuya takıntılıyım.

Uzun bir sessiz gerginlik anının ardından, North sonunda öfkeyle mırıldanır: "Sharpe sınırı aşmaya yaklaşıyor. Onun gerçek niyetini görmezden gelmeye devam edemeyiz."

Son bir saat boyunca sorguya çekilmeyi tekrar yaşamak istemememe rağmen, konunun değişmesi sinir bozucu derecede sinirimi bozuyor.

Sharpe'ı kim takar ki, ve neden hala hayatta ki?

North'un konuştuğunu bile kabul etmiyorum ve Gryph, odanın diğer ucunda tavana somurtarak baktığı yerden kıpırdamıyor.

Aşırı derecede yorgunmuş gibi uzun bir nefes verdikten sonra, "Onun yarım yamalak örtbaslarını takip ettik ve ortaya çıkan istihbarat sayesinde bir düzine baskını engelledik. Onu ortadan kaldırmaktan yanayım, ama bunu da hesaba katmamız gerekecek."

Ben hiçbir şeyi hesaba katmıyorum. Sharpe, çabalarımız için o kadar değerli değil. North'un yüzündeki acı ifade, onun açıkça aynı fikirde olmadığını gösteriyor, ama kamp yerleri hakkında birkaç ipucu için bu Direniş casuslarına katlanmaktan bıktım. Bir zamanlar yararlı olsa bile, Sharpe yıllardır hayatını uzatmaya değer hiçbir şey vermedi.

"Hâlâ işlediğimiz bir istihbarat deposu getirdim. O aptalın, onu daha fazla tahammül etmeye değer başka neyi olabilir ki?"

Gryphon bana bakmıyor bile, tamamen beni dışlayarak North'a dönüyor. "O olmasaydı Bond'umuzu bulamazdık. Bize araştırmamız gereken alanları gösteren, onun dikkatsizce yaptığı gizlemeydi."

Böyle görmezden gelinmekten nefret ediyorum.

Shore, o pislik, bunu çok iyi biliyor, ama beni kızdırmak için yaptığını bilsem bile, içimdeki öfkenin alevlenmesini engelleyemiyorum.

Dudaklarım alaycı bir şekilde kıvrılıyor. "Bu bir tesadüftü ve ona bunun için kesinlikle teşekkür etmeyeceğim. Sen de, seni terk eden bir kızın peşinden koşarak gülümsemeyi bırakmalısın."

Çenesi sıkılır, sonra gözleri bana doğru kayar ve sonra tekrar kardeşime bakar. Gözlerinde farklı bir şey var ve ben onu bir saniye incelerim, öfkem midemde birikip isyan etmeye başlayana kadar asit gibi kaynar.

O kadar bariz ki, fiziksel olarak şeffaf olsa da olur. "Kız sana ne dedi de bu kadar sinirlendin?"

Bana attığı bakış, kanıma adrenalin pompalıyor ve elimden alabileceğim herhangi bir uyuşturucudan daha hızlı bir şekilde beni coşturuyor. Onun Bond'unu yavaş yavaş parçalamak bir koruma önlemi olabilir, ancak Bond Group'un geri kalanıyla uğraşmanın verdiği heyecan

Bond Grubu'nun geri kalanıyla uğraşmanın heyecanı beklenmedik bir avantaj ve ben bu avantajı hızla arzulamaya başlıyorum.

Bir parçam onların acısından zevk alıyor, hepsini zorluyor, kırılmalarını sağlayana kadar en zayıf noktalarını zorluyor. Bu benim en karanlık yanım, çocukken parçalanmış ve şimdi yara izleriyle kaplı olan yanım; grotesk ve korkutucu bir şey. Eminim kardeşim ya da Gryph böyle tanımlardı. Ben ise bunu, hepsinin kendi yollarıyla yapmaya kararlı oldukları bu özlemin sonunda onları bekleyen şeyin bir uyarısı olarak adlandırmayı tercih ederim.

O kız, onlara elini attığı anda onlara bunu yapacak.

"Mesele onun söyledikleri ya da yaptıkları değil. Yıllar boyunca onun hakkında topladığımız tüm bilgileri tekrar inceledim ve bir şeyi gözden kaçırdığımızı biliyorum. Son beş yılının nasıl geçtiğine dair en iyi tahminlerimizi yapmamıza rağmen, hala boşluklar var. Göz ardı edilemeyecek kadar çok boşluk. Ne olduğunu bilmiyorum, başka nerede arayacağımı da bilmiyorum, ama bir şeyi gözden kaçırdığımızı biliyorum."

North'un bakışları benimkiyle aynı anda Gryph'e yönelir, ama ben kelimeleri sindiremeden o konuşmaya başlar. "Bu fikir nereden çıktı? Seni bu kadar emin yapan ne oldu?"

Gryph'in çenesi sıkılır ve gevşer, sonra tekrar sıkılır, sanki sözlerini tükürmeden önce çiğniyormuş gibi, kardeşime sert bir bakış atar. "Tek bir şey söyleyeceğim, başka bir şey söylemeyeceğim, o yüzden kendini yormaya gerek yok, Draven. Oli, sizin sandığınız kadar yalan söylemiyor... çoğunlukla doğruyu söylüyor."

Ben alaycı bir şekilde gülümserim. "Bu bize *onun gerçeği* dışında pek bir şey söylemiyor — senin Yeteneğin kusursuz değil. Bu Ölüm Algısı... ya da Gerçek Görüş değil."

Bu yeteneklerin bile sınırları vardır, ama Gryph'in taş gibi sertleşen yüzünü görünce, gerçeği dolambaçlı bir şekilde ifade etmeye değer. Gözleri yavaşça üzerimde dolaşıyor, ama yeteneği benden uzak duruyor, sanki benim sınırlarımı aşmamı alaycı bir şekilde eleştirirken, kendisi benim sınırlarımı sıkı sıkıya koruyormuş gibi.

Şu anda onu North kadar nefret ediyorum.

North'un haritasını masamdan iterek, şu anda umursadığım tek işe geri dönüyorum ve onların tepkilerini görmezden geliyorum. Bu, yıllar önce geliştirdiğim bir beceri, işimi yapmam için beni rahat bırakmadıklarında onları tamamen engelleme yeteneği.

Kesintiye uğramadan önce incelediğim son sayfa, bu şekilsiz yapbozun muhtemelen en zorlu parçası. Gördüğüm hiçbir şeyle uyuşmayan bir dizi özellik, fiziksel özellik ve tanımlayıcı. Tek dikkatimi çeken şey, sayfanın altındaki tek satır.

Her dalga beyazlatır.

Kızın saçı zihnimde parlıyor, dişlerimi sıkıyorum, ama listeye tekrar baktığımda, onu tanımlamaya yakın başka hiçbir şey yok. Ayrıca, travmatik bir olayın fiziksel görünümü değiştirmesi, özellikle de Yetişkinler için, hiç de duyulmamış bir şey değil.

Beyaz saçlarının yeteneğinin bir işareti olması imkansız, artık bundan neredeyse eminim. Haftalarca araştırma yaptım, ama hala bir sonuç alamadım.

North ve Gryph sonunda dikkatimi küçük Bond'un güvenliğine çekme çabalarından vazgeçip beni işime bıraktıklarında, endişeli bir rahatsızlık dalgası beni deliliğin eşiğine kadar itiyor ve müdahale etmek zorunda kalıyorum.

Bağım uyanık, bu günlerde her zamanki gibi zihnimin bir köşesinde dolaşıyor. İzliyor, değerlendiriyor, kızı kendi başına ele geçirebileceği anı bekliyor, eminim. Sırf bu nedenle ondan uzak durmak için elimden geleni yapıyorum.

Olası sonuçları ne olursa olsun, doğrudan ele alıyorum.

Saçlarının neden beyaz olduğunu biliyor musun?

Hemen cevap veriyor. *Elbette. Bağım hakkında her şeyi biliyorum.*

Onun düşünceleri üzerinde hiçbir kontrolüm olmadığını bilsem de, midem bu etikete isyan ediyor. Bunu hissediyor, nedenini biliyor ve görmezden geliyor. Bana yapılanlara acımıyor ya da üzülmüyor, bunun yerine neredeyse klinik bir şekilde izliyor. Muhtemelen bu yüzden, benim acınası ve değersiz halimin tanığı olarak buna katlanabiliyorum.

Renk değişimi onun Yeteneği ile bağlantılı mı? Araştırmaya değer bir yeteneği var mı ki?

Elbette. Benim Bağım eşsizdir.

Bu bir görüş değil, bir gerçekmiş gibi konuşuyor ve buz gibi parmaklar omurgamdan aşağıya doğru kayıyor. Ulaşamadığım anıların yankıları kanımda çınlayarak, o kızı bulma dürtüsünü bastırmak için masadan kalkıp bardağımı doldurmaya gidene kadar devam ediyor. Bağımın onunla bağ kurma konusundaki sürekli talebi mi, yoksa onu yok etme arzum mu galip gelir, sonuçları aynı olacaktır.

Sonunda kardeşimin kabuslarının benimkilerle boy ölçüşecek kadar güçlü olup olmadığını anlayacaktım, çünkü onun bana verdiği sözleri hiçe sayıp o kızı seçtiğinden hiç şüphem yoktu — ve bu umurumda bile değildi.

AL'S BAR, cuma geceleri olduğundan daha sessiz, ama kaçırılma olaylarının artması ve konseyin yavaş yavaş kendi kendini yok etmeye başlamasıyla, buna şaşırmadım. Memnun oldum, elbette, ama şaşırmadım.

Kardeşimin sevdiği masada oturuyorum, beni rahat bırakmayan pisliğe karşı bir tür intikam olarak, ve Draven derslerim için kağıtları nihayet bitirirken, içkim bütün akşam boyunca sürekli dolduruluyor. Konu bana o kadar tanıdık ki, uykumda, sarhoşken ya da komadayken bile not verebilirim, ama yine de gelen giden müşterilerin yarısı bana onaylamayan bakışlar atıyor. Yine, üniversite kasabasında içmenin dezavantajı bu; barlar hem öğretim üyeleri hem de öğrencilerle dolu.

Hepsini sikeyim.

"...Giovanna'ya laf mı atıyorsun? Daniella şimdi ona saldırıyor. Draven bu gidişle tek bir müttefiki bile kalmayacak... oh. Hadi... bunu başka bir yerde konuşalım."

Bakmaya bile tenezzül etmiyorum. Dr. Camile Toby, Draven'da görev yapan bir başka öğretim görevlisi ve sesi, tahta üzerinde tırnaklar gibi rahatsız edici ve kendine özgü. İkinci sınıftayken bana ders verdiği günden beri benden nefret ediyor, çünkü o yenilgiyi kabul edemiyor ve ben de geri adım atmayı reddediyorum.

O bir tehdit.

Bardağımı bir dikişte bitirip, Al'ın gelip yeniden doldurmasını sağlamak için başımın üzerine kaldırıp tekrar masaya koyuyorum. O bu konuda iyidir ve gereksiz kan dökülmesini önlemek için bağımı ikna ederken benim öfkeli sessizliğimi görmezden gelir. Dr. Dickhead'in hayatı umurumda değil tabii.

Bana ve kardeşime tehdit oluşturacak kadar aptal olan her yetenekli kişiyi avlarsam, bu aptal kağıtları asla bitiremem.

Hepsi birer tehdit... Onun icabına bakılacak, ama her aptalın ağzından çıkanları kovalarsak kendimizi tehlikeye atmış oluruz. Bir Ölüm Tacirinin bile yapabileceklerinin sınırları vardır.

Bourbon içince midem kasılıyor, sanki mide zarımı yakıyormuş gibi hissediyorum. Gryph'e el bombası gibi attığım sözler şimdi kendi ellerimde patlıyor. Onun gibi benim de sınırlarım var, hepimizin olduğu gibi. Gryph'i öldüren o Gifted beni de öldürebilir, özellikle de zamanımı ve enerjimi dedikoducuların saçma sapan dedikodularına harcarken.

Ölüm, korkularıyla birbirine bağlanmış, sayılarının çokluğu nedeniyle durdurulamaz hale gelen zayıfların elinden gelir. Onların kontrolsüz geçmesine izin vermeyin. Bağımız gücümüze bağlıdır ve bu sefer her şeye sahip olacağız.

"Bu sefer" — bu sefer, bu Bond'a takıntılı ve boğazıma yükselen safra neredeyse beni boğuyor. Son seferki, irademdışında bağlandığım son Bonded'ı düşününce tüylerim diken diken oluyor. Ellerimi o kadar sıkı yumruk yapıyorum ki, kollarımda ağrı hissediyorum ve alnımda ter damlaları belirmeye başlıyor, gözlerimin önünde beyaz ışıklar dans ediyor, yaralarımın fiziksel talepleri paniğimi anında bastırıyor.

Parmaklarımın berbat durumu, nasıl kırıldıklarını veya şu anki şekilsiz hale gelene kadar iyileşmeye bırakıldıklarını bilmeyen insanlar için bile görmezden gelinmesi zor. Kendinden nefret etme çılgınlığına düşmeyi durdurmak için gerçekten işe yarayan tek teknik, bir zamanlar karşı koymaya çalıştığımı hatırlamak. O kadını durdurmaya çalıştım ve bedenim bu eylemden asla tam olarak kurtulamayacak, tıpkı zihnimin ondan asla kurtulamayacağı gibi.

Bu bana neredeyse hayatıma mal olacaktı, ama Emmaline'i öldürecek kadar zayıf olduğumu öğrenmekle kalmadım, bu yetersizliğin hepimize neye mal olacağını da öğrendim. Onun lekesi hayatımın her çatlağına ve yarığına sızdı, çevremdeki herkesi zehirledi, Draven isminin gücünü kırılma noktasına kadar zayıflattı.

Babam onun yüzünden mahvoldu.

Kardeşim de öyle olacak. Onun ölümünün sonuçlarından kaçmış olabilir, ama North on yıldan fazla bir süredir ikimizin nasıl algılandığını değiştirmeye çalışıyor ve başarısız oluyor. Yetenekli olsun ya da olmasın, ikimizi gördükleri anda aralarında bir avcı olduğunu anlıyorlar ve Nolan Draven'ın şiddetli sonu bunun kanıtı.

Sanki düşüncelerimin normal düzenine dönmesini bekliyormuş gibi, kaos ortadan kalktığı anda bağım tekrar konuşmaya başladı.

Bir kez bağlandığımızda, sınırsız olacağız. Bağımın gücünün sonu yok.

Alaycı bir şekilde gülerek, dikkatimi başka yöne çekmek için bara bakarken bardağımı tekrar kavradım. Bar biraz boşalmıştı, Dr. Dickhead diğer müşterileri yeterince korkutmuştu, ama hala barda oturan birkaç öğrenci ve bilardo masasının etrafında toplanan diğerleri vardı, şimdiye kadar duyduğum sesleri engelleyebildiğim kadar saygılı bir şekilde oynuyor ve şakalaşıyorlardı.

Kızın yeteneği yok... ya da öyle iddia ediyor. Ne olduğunu söyle, bağlanmayı düşüneceğim.

Bağım bir kez daha benden uzaklaşırken zihnimde bir dalgalanma hissediyorum, sanki beni azarlıyor gibi bir veda cevabı. *Bana yalan söyleyemezsin. Biz aynı zihne sahibiz, evlat.*

Reddedilmeye kızmak yerine, zaferin heyecanı yüzüme kısa bir süreliğine bir gülümseme yayıyor. Onu kızdırdım, bu hiç de kolay bir iş değil, ve şansım yaver giderse, bu onu hafta sonuna kadar susturacaktır.

Bardağı tekrar içip, tekrar kağıtlara odaklanıyorum ve dikkatimin dağılmaması için uğraşıyorum. En iyi zamanlarda bile zor bir görev, ama şimdi imkansız hale geldi.

Kızı yeniden nefret ediyorum.

Bugün zihnimi meşgul eden her şeyden daha ısrarcı olan onun makalesi, zihnimden çıkması imkansız. Onun görüşlerinde özellikle

parlak ya da öncü bir yanı yok, isyanlar ya da konseyi oluşturan yetenekli aileler hakkında merakımı uyandıracak yeni bir bakış açısı yok, ama yine de diğer kağıtları notlandırdığım süre boyunca aklımın bir köşesinde durup duruyor.

Onunkini önce okursam, akşamın geri kalanında kafamda asılı kalmasından kurtulurum diye düşündüm. Üzerinde adını gördüğüm anda işaretlemiştim, ama önce okumadan bir kenara koymam imkansızdı.

Sınıf arkadaşlarının ödevlerini yavaş yavaş incelerken bile, onun üzerinde durduğu bazı düşünceler aklımda takılıp kalıyor. Onun bakış açısı, eğitimsiz bir kaçak için çok fazla algısal ve araştırma alanları, akranlarının çoğunun ötesinde. Daha da kötüsü, çalışmasında en az bir düzine kadar belirli cümle vardı ki, onları kafamdan atmaya çalışsam da aklımdan çıkmıyordu, ta ki sonunda o *lanet* kağıdı tamamlanmış yığından çıkarıp tekrar okumaya karar verene kadar.

Kendi not defterimi, araştırmalarımın devasa bir karışıklığını ve gün boyunca rutin olarak topladığım bilgi parçalarını alıp, kağıtları daha ayrıntılı bir şekilde incelemeye başlıyorum. İlk başta, bu sözleri kimin yazdığını bir kenara bırakmak zor geliyor, ancak bunu yaptıktan sonra, nedenini sorgulamadan veya ikinci kez düşünmeden, dikkatimi çeken her şeyi not almaya başlıyorum. Daha derinlemesine incelemeyi, tüm rahatsız edici noktaları tek bir yerde topladıktan sonra yapabilirim.

Endoktrinasyon taktikleri.

Seçici davranma Yetenekli

tipler. DNA belirteçleri.

Coğrafi konumlara göre yetenekli tiplerin yoğunluğu. On yıllar süren

çatışmalar boyunca doğum oranlarının yükselme ve düşme eğilimleri.

Bunda dikkatimi çekmesi gereken hiçbir şey yok, ama liste uzayıp gidiyor.

Şiddetin tırmanmasını durdurmak için alınan önlemler. Bir zamanlar efsane gibi konuşulan Yetenekli gözlem listesi, Direniş'in, bu çalışma sayesinde keşfedilen yerleşik kalıplar sayesinde, benzeri görülmemiş güce sahip Yeteneklilerin ne zaman doğacağını tahmin etmek için tuttuğu Yetenekler ve doğum çizgilerinin bir endeksi olduğu ortaya çıktı.

Bu çalışmayla keşfedilen yerleşik kalıplar sayesinde. Hala bizim anlayamadığımız bir nedenden dolayı, topluluk içinde, aile soyuna bakılmaksızın, Üst Düzey Yeteneklerin ortaya çıkma olasılığının daha yüksek olduğu görünen sıcak noktalar var.

Büyütücüler.

Eroin iğnesi gibi, adrenalin kan dolaşımımda o kadar hızlı dolaşıyor ki, neredeyse bayılacağım.

Parmağım titreyerek defterimi karıştırıp, bulana kadar istihbarat taramalarını ve notlarımı gözden geçirdim. Şifrede, gücün "amplifikasyonu"ndan bahsediliyordu. AMP de metinlerde birkaç kez geçiyordu.

Gryph'in Yeteneği *güçlendirilmiş* ve kendisine karşı kullanılmıştı. Neuro'nun düşündüğü gibi pasif bir Yetenek değildi, ama açıkça pasif bir Yetenek de değildi. Ona yöneltildiğinde, TacTeam'indeki Direniş için en büyük tehdit, Yeteneğinin gücü sayesinde, ona rağmen değil, bir saniye içinde ortadan kaldırılmıştı.

Bu, Direniş'in Sonsuz Silahıdır.

ON SEKİZ

KUZEY

Sıradan bir Perşembe akşamı, Draven'ın yüz mil çapındaki bir alanda, iki yüz yetenekli kişi bir saat içinde kayboldu.

Yetmişli yıllarda yaşanan ayaklanmalardan bu yana en büyük tekil kaçırma olayı olan bu olayın duyulmaması neredeyse imkansızdır. Toplum, şu anda karşı karşıya olduğumuz olayın boyutunu öğrenirse, kitlesel panik ve yeni bir ayaklanma dalgası yaşanacaktır, ancak bu sefer kendi saflarımızda.

Benim ve kendinden başka hiçbir şeyi umursamayan diğer Yeteneklilerin tüm çabalarına rağmen, bununla başa çıkmaya hazır değiliz. Ofise gidip gece boyunca çalışan tek konsey üyesi benim, bilinen toplama kamplarının haritasına bakıp kayıpları bulmak için keşif görevleri planlayan tek Yetenekli üye benim. Sabahın ilk ışıklarıyla birlikte hiçbir haber almadan yıkılmış hisseden tek konsey üyesi benim.

Geri kalanlar günün ilerleyen saatlerinde bir toplantı için buraya gelecekler, ama hepsiyle masanın karşısında oturma düşüncesi beni öfkeyle dolduruyor, o kadar ki muhtemelen toplantıyı iptal etmeli ya da çekilmeliyim. Bu sadece uygun olmakla kalmayacak, hepimizin burada bir şeyler yapması gerektiği düşünüldüğünde gerekli de olacak, örneğin TacTeams ile birlikte müdahale etmek ya da Sanctuary'deki inşaatçılarla iletişime geçerek insanları güvenli bir yere götürmek ya da başka değerli şeyler yapmak gibi.

Elbette, o toplantıdan daha kötü bir kader, Bond'umun kötü davranışından dolayı disiplin cezasına çarptırılması nedeniyle Draven'a çağrılmak. Sormama bile gerek yok; Nox'un bunun arkasında olduğunu tüm varlığımla biliyorum ve şimdi kardeşimin travması ile Bond'umun sırlarının hepimize verdiği zarar arasında dikkatli bir şekilde dengede yürüyeceğim.

Uykusuz ve aç, hatta kaçırılma haberini aldığımız andan itibaren bir an bile huzur bulamadan, benimle olan bağımı reddedip onun taleplerine karşı çıkmak neredeyse imkansızdı, bu yüzden onun yanında olmak için daha kötü bir zaman olamazdı. Kendimi sakinleştirmek için on dakika geçirdim, sonra dizüstü bilgisayarımı ve yolda okumak için bazı evrakları toplayıp yola çıktım.

Ofisimin kapısını açıp koridora adımımı attığım anda, sanki saatlerdir kapımda bekliyorlarmış gibi bir düzine insan birdenbire üzerime koşar. Her birinin kolları kağıtlarla ve verilerle dolu tabletlerle doludur ve hepsi aynı anda konuşmaya başlar, dikkatimi çekmek için çabalarken çılgın ses tonları gittikçe yükselir.

"Meclis üyesi Hennessy, güvenliği için taşınmasıyla ilgili endişelerini size iletmek için sizi aramaya çalıştı. Bu mevsimde yazlık evi çok soğuk olduğu için durum oldukça acil hale geldi..."

"Meclis üyesi Tully, o bölgeden olan çiçekçisine ulaşamadı, başka haber var mı..."

"Meclis üyesi Sharpe bilmek istiyor..."

O dayanılmaz pisliğin adının geçmesi bile sabrımı yarı yarıya azaltıyor ve öfkemle çıkardığım hırıltı karşısında hepsi korkmuş fareler gibi dağılıyorlar. "Yeter! Kapıda böyle taciz edilmeyeceğim ve üstlerinizin uygun gördüğü talepleri yerine getirmeyeceğim! Gidin meclis üyelerine, toplantıya katılacağımı ve orada endişelerini dinleyeceğimi söyleyin. O zamana kadar paniğe kapılmayın ve işinize dönün, sadece lüks koltuklarından size parmaklarını şıklatanlara değil, *tüm topluma* hizmet edin!"

Binaya üç adım daha girmişken, başka bir kendini beğenmiş ses beni durdurdu. "Meclis üyesi Draven, bu konunun paniğe neden olduğunu düşünmüyor musunuz?"

Dönüp baktığımda, Daniella'nın yanımda durduğunu gördüm. Yüzünde, Rolex Sharpe'ın beni konseye kabul ettiğinde bana hediye ettiği Rolex saat kadar gerçekçi görünen masum bir ifade vardı. Saatin geldiği kutu, saatin kendisinden daha değerliydi ve Sharpe bunu gizlemeye bile çalışmadı.

"Senin deyiminle bu 'mesele', topluluğumuza karşı işlenmiş korkunç ve anlamsız bir suçtur. Bu, sahip oldukları gücü kendi çıkarları için sefalet yaymak için kullanan, korkak ve sadist birkaç kişinin işlediği bir savaş eylemidir.

. Onlar bizim acı çekmemizden, korkularımızdan ve bölünmemizden zevk alırlar. Onların panik tepkisini sömürme arzusuna boyun eğmeyeceğim, onlara istediklerini vermeyeceğim. Emin ol Daniella, bu vahşet cezasız kalmayacak."

Sanki bir şey kazanmış gibi bana sırıtıyor, sanki bir şekilde beni sinir ediyor gibi, ama aslında tam tersi doğru. Dudaklarımdan çıkan her kelimeyle kararlılığım daha da güçleniyor. Bu kadar bariz Direniş sempatizanlarının varlığına katlanmak kolay bir iş değil, ama topluluğumun ve en savunmasız Yetişkinlerin güvenliği için kişisel bedeli ödemeye değer.

Şu anki durumumuz ne olursa olsun, bağımın bedelini ödemeye değer olduğuna hala inanıyorum.

Telefonum cebimde titriyor, sanki Bağımın şu anki durumunu ve bu iğrenç kadına daha fazla dikkatimi vermek istemediğimi hatırlatmak istercesine. Ofisimle arabam arasındaki yolda, bu saygıyı hak eden çok az sayıdaki Yetenekli'ye güvence vermek bir dakikadan az sürüyor, sonra Rafe aramızda tek kelime etmeden bizi üniversite kampüsüne doğru yola çıkarıyor.

Binalar görünür görünmez içimden bir iç çekiş geliyor, yüzümden saklamaya çalıştığım ama muhtemelen başaramadığım yorgunluk ve ezici hayal kırıklığıyla dolu.

"Bay Shore aradı, sizinle yüz yüze görüşmesi gereken yeni gelişmeler olmuş. Buraya gelmesini söyleyeyim mi, efendim?"

En azından Rafe'ye gösterdiğim sıkı gülümseme samimi, yüzümdeki bu ifade, uzun süredir "iyi meclis üyesi" maskesini taktıktan sonra bir rahatlama hissi veriyor. "Burada ele almam gereken durumdan dolayı, Gryph'in varlığının işleri daha da kötüleştireceğinden korkuyorum. Buradaki işimiz bittiğinde malikanede onunla buluşabiliriz."

Rafe kolayca başını sallar ve benim hiç başaramadığım bir rahatlıkla, meşhur değişken trafiğin içinden geçerek idare binasının önüne geliriz. Düzinelerce öğrenci etrafta dolaşmaktadır, bazıları bir amaç için, bazıları ise açıkça dersler arasında zaman öldürmek için. Yakında gireceğim cehennemin hiçbir işareti yoktur. Derin bir nefes alarak, yüzümdeki tüm ifadeleri silerim ve

Rafe'ye teşekkür edip araçtan iniyorum ve merdivenleri çıkmaya başlıyorum.

Resepsiyona girerken takım elbisemi elime alıp düzeltiyorum ve dün sabah giydikten sonra hala üzerinde olduğum gerçeğine yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Buruşuk ve dağınık görünüşlü takım elbiseyle, Bond'un reddi yüzünden kişisel bakımımın hızla bozulduğu konusunda kampüste konuşulacağına şüphe yok.

Hepsinin gerçeklerle yüzleşmesi gerekiyor.

"Aradığın için teşekkürler, Sherry. Bunu halledeceğim, böylece artık ağlayan Bond'umu görmek zorunda kalmayacaksın."

Dean Myer'ın asistanı masasından başını kaldırıp beni gördüğü anda yüzünde rahatlama beliriyor.

Omzunun üzerinden Bond'uma bakarak, "Hiç sorun değil, Bay Draven. Sadece biraz desteğe ihtiyacı olduğunu düşünüyorum," diye cevaplar.

Teyzemin kötü etkisiyle, Nox ile gerçek bir ilişkim olmaktan daha uzun süredir Sherry'yi tanıyorum ve benim keskin ses tonuma verdiği tepki, dedikoduların beni içine soktuğu vahşi ruh halini ortadan kaldırıyor. Ona yaptığım selamlamadan hemen pişman oluyorum ve tövbe eden bir bakışla geri dönüyorum.

"Sinirimin bozulmasına izin verdiğim için özür dilerim, Sherry, böyle konuşulmayı kesinlikle hak etmedin. Kardeşim kendi siniriyle yanlış bir adım attı ve bağımız bir kez daha dedikoduların hedefi oldu. Bu tartışmaları yönetmek zor ve ben yetersiz kalıyorum."

Bu, ona karşı kendime izin verdiğim en eleştirel tavır. Suçluluk duygusu göğsümü delip geçiyor, onu umutsuzca kavramamak için tüm gücümü kullanmam gerekiyor. En son ihtiyacım olan şey, kendi başarısızlıklarıma tepki gösterdiğim için bir Şifacı çağırılması.

Sherry hafifçe nefesini tutar, başını sallayarak beni sakinleştirmeye çalışır. "O çok genç ve ailesi yok! Senin gibi birinin olması ne kadar iyi."

Bağlı olduğum kişiye tekrar bakıyorum, ama o ayaklarına bakıyor, gözyaşları hala yanaklarından akıyor. Etrafında bir öfke havası var, mutsuzluk değil, ve Sherry'nin bunu başka bir şeyle nasıl karıştırdığını anlamıyorum.

Bir kez daha güven verici bir gülümsemeyle masasının etrafından dolaşıp Bond'umun yanına gidiyorum ve onun önünde duruyorum. Bir an beni fark etmiyor, ama sonunda gözlerime bakınca, gözlerindeki sönük ateş ve omuzlarının çökmüş hali göğsümü biraz daha sıkıştırıyor.

Şimdi tereddüt edemem ya da onun oyunlarına kanamam, eylemlerinin sonuçları ona acı verse bile.

Bu zor bir mücadele, ama ses tonumu alçak ve sakin tutmaya çalışıyorum. "Sherry bunun bir kağıtla ilgili olduğunu söyledi, yanında mı?"

O, tek kelime etmeden, her zamanki ateşli tavrından eser olmadan başını sallıyor. Göğsümdeki sıkışma daha ısrarcı, acil ve sabırsız hale geliyor, ta ki aynı his uzuvlarıma yayılana ve *bir şeyler* yapma ihtiyacı ile dolana kadar. Onu teselli etmek ya da bu binadan ve hepimizin kapana kısıldığı bu saçma sapan durumdan uzaklaştırmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce Bond'dan uzaklaşıyorum.

Dean Myer'ın ofisinin kapısını çalmadan açıyorum. Ani gelişime şaşırırken, kardeşim masasının karşısında hiç rahatsız olmadan oturuyor. Etrafta onun gölge kabuslarından hiçbiri yok, ama onları görmem gerekmiyor ki, onun Bağının uyanık, farkında ve tüm bu etkileşimi izlediğini bileyim. Bu artık benim için ikinci bir doğa, kontrol edemediğim bir his, ama yine de kardeşimle ilgili her hareketimi etkiliyor. Bir zamanlar bunun Death Dealers olmanın bir özelliği olduğunu, lanetimizin bir başka anomalisini olduğunu düşünürdüm, ama şimdi bunun Bond Grubumuzun ötesinde, canavarca bağlarımız arasındaki açıklanamayan bir bağlantı olduğunu biliyorum.

Bu, dikkatli davranmam için bir uyarı.

Nox, bakışları Myer'ın başının arkasında asılı olan tabloya sabitlenmiş halde, benim varlığımı hiç fark etmiyor. Bu tablo bir zamanlar annemin ölümünden sonra adımımı atamadığım ailemin evinin yemek odasında asılıydı ve babamın tüm sanat koleksiyonunun William'ın isteği üzerine Draven kampüsünde sergilendiğini şimdiye kadar unutmuştum.

Konseyin şüphelerini uyandırmadan kardeşinin anısını ve mirasını yaşatma çabası, Nox'u hiç yaşamaması gereken çocukluk anılarıyla açıkça rahatsız etmiş.

Onun yanındaki koltuğa oturuyorum ve masanın hangi tarafında oturursam oturayım, bu konuda son sözün bana ait olacağını açıkça gösteren bir pozisyona kendimi alışkanlıkla yerleştiriyorum. Bu şekilde davranmak zorunda kalmam nadirdir, ama kardeşim
—ve bağımı korumak için her şeyi yaparım.

Myer, ikimiz arasında bakışlarını gezdirir, açıkça şaşkın bir ifadeyle, sonra alnındaki teri silerek bana sıkı bir gülümseme atar. "Bunun hassas bir durum olduğunu anlıyorum, ama kendimi oldukça zor bir konumda buldum."

Koltuğuma yaslanarak omuz silkiyorum. "Doğru çözüm konusunda bir anlaşmaya varabileceğimizden eminim."

Myer'ın gözleri Nox'a doğru kaydıktan sonra tekrar benimkilere döndü. "Çok emin görünüyorsunuz, ama ne yazık ki Profesör Draven aynı görüşte değil gibi görünüyor."

Dişlerimi gıcırdatmamak ya da hayal kırıklığımı dışa vurmamak neredeyse imkansız ve yüzümdeki sakin gülümseme dağılmak üzere. Nox'a bakmayı ya da onu konuşmaya dahil etmeyi reddediyorum. Bu durumda, herhangi bir sert söz ya da şiddet fırsatını kesinlikle değerlendirecektir ve Myer bu çatışmadan sağ çıkamaz.

"Oleander Fallows tüm derslerine katıldı ve tartışmalara yeterince saygılı bir şekilde katıldı. Bu onun karakterine uymayan bir davranış ve sadece bir uyarı ile cezalandırılmalıdır."

Myer devam etmektense ölmeyi tercih edecek gibi görünüyor, ama onun için şerefine, devam ediyor. "Bunu kabul etsem bile, Meclis Üyesi Draven, bu sorunu tamamen çözmez. Bir öğrencinin başarısız olacağı bir derse devam etmesinin bir değeri yoktur. Profesör Draven bana onun başarısız olacağını açıkça belirtti."

Kan ve acı.

Bu tartışmanın en son ihtiyacı olan şey, benim bağımın devreye girmesi. Siyah bir duman bulutu uyarı olarak bileğimi çevreliyor ve onu gizlemek için hafifçe hareket ettiğimde, Nox'un dikkati nihayet bana yöneliyor. Bana bakmıyor, hatta benim yönüme doğru birazcık bile hareket etmiyor, ama dudaklarının kıvrımı fazlasıyla yeterli.

“Fallows derslere katılabildiği sürece, Profesör Draven'ın bu konuda başka bir talebi yoktur. Gerisini ben halledeceğim. Derslere şahsen katılmak mümkün değilse, dersleri

dersleri çevrimiçi olarak izleyebilir. Derslere devam edecek ve Profesör Draven görevine devam edecek; ikisi de itiraz hakkı olmadan."

VIVIAN WENTLEY SIK SIK emir vermez veya talepte bulunmaz, ama bunu yaptığında, sorgusuz sualsiz onun için programımı boşaltırım.

Bugün benim için zaman ayırman gerekiyor.

Selamlama ya da nazik sözler içermeyen bu sekiz kelimenin belirsizliği, omuzlarımda rahatsız edici bir yük gibi duruyor. Birçok meslektaşım gibi bu adamdan korkmuyorum, ama ona büyük saygı duyuyorum. Beni bu kadar acil bir şekilde arıyorsa, zamanımı ve dikkatimi hak ediyor demektir. Bu, bugün gibi bir günde programımdan zaman ayırmanın kolay bir iş olduğu anlamına gelmez.

Mesajı geldiğinde, öfkeli, ağlayan kız yurt odasına, ve Bond güvenli geri dönmüş ve bir çözüm bulunmuş olsa da, hiç tatmin olmadım.

Gryphon ile malikaneye dönüş yolculuğu da, benim kaynayan öfkesi ve onun inatçı kızgınlığı nedeniyle gerginlikle doluydu. Bond'un kağıdını okumaya başladım ki, boktan tavrımı başka bir anlamsız kavgaya dönüştürmemek için, ama üçüncü kez okuduğumda, ondan başka hiçbir şeyin varlığını unutmuştum.

Gryphon, muhtemelen durumu daha da kötüleştireceğinden emin olduğu için bana tek kelime bile etmeyi reddetti ve zaten aramız gergindi, ama kağıtları benden alıp kendisi okumaya başladığında, havadaki küçümseme neredeyse tamamen ortadan kalktı.

Buna neden bu kadar takıntılı olduğumun büyük bir sırrı yok. Bond tüm sırlarını bu kağıtlara dökmüyor, ama her okuduğumda, Bond hakkında şimdiye kadar yaptığım hiçbir konuşmada öğrenemediğim kadar çok şey öğreniyorum.

Yetenekli eğitim ve araştırma alanındaki öncüler olarak, topluma örnek olmaya devam etmek ve yüksek eğitime öncelik vermek, Draven ailesinin varisi olarak üstlenmem beklenen birçok görevden biriydi

ama aynı zamanda Nox'un itiraz etmeden benimle birlikte yürümeyi seçtiği tek yoldu.

William ve ben onu eve getirdiğimizde, eğitim ve araştırmaya olan tutkusu onunla iyi bir ilişki kurmamızda kilit rol oynadı. Sonuç olarak, Tarih ve Üstün Yetenekli Öğrencilerin Yönetimi alanlarında çift ana dal yaparak lisans derecemi aldıktan sonra, yüksek lisans ve ardından doktora derecelerimi de aldım.

Konseyde yer almalarına gerek yoktu ve diğer konsey üyelerinin çok nadiren, benim bu örnek niteliğindeki eğitime başvurmamı gerektirecek kadar yetkin bir tartışma ortaya koydukları oluyor. Ancak bu, kardeşim görevlerini yerine getiremediğinde onun yerini almamı sağladı ve Bond'umla aynı konuda en az bin tane ödev notu verdim.

Ne kadar yetenekli ya da yeteneksiz olursa olsun, bir Tarih 101 ödevinden bir Üstün Yetenekli'nin karakterini şaşırtıcı derecede kolay bir şekilde okuyabilirsiniz. Savaşı tartışırken kullandıkları ince kelime seçimleri, belirli olayları diğerlerinin önüne koyma şekilleri, hangi korkunç olaylar hakkında tarafsız kalmakta zorlandıkları; tüm bunlar kelimelerin ardındaki zihni resmeder.

Oleander Fallows, Direniş'i ve temsil ettikleri her şeyi nefret ediyor.

Aynı zamanda onlardan çok korkuyor.

Onun, göründüğü gibi naif ve çocukça bir Bond olmadığını bilmek beni rahatlatmalıydı, ama bunun yerine, öğleden sonrasını ve akşamın büyük bir kısmını, onu bizden alacak olanları avlamak için geceye karışıp kaybolmasını engellemek için Bond'umu ikna etmekle geçirdim. Onun sözleri zihnimde durmadan dönüp dururken, kalp atışlarım bir savaş davulu gibi hızlandı, gölgelerimi silaha çağırdı ve içimdeki karanlığı dökmemi istedi.

Bunu görmezden gelmek neredeyse imkansız.

Kendi düşüncelerimde kaybolmuşum, Gyphon beni aniden gerçeğe döndürene kadar malikaneye döndüğümüzün farkında değilim. "Nox, önemsiz oyunlarının sonucundan memnun mu, yoksa Bond'umun iyiliği için endişelenmeye devam etmeli miyim?"

Ona dönüp baktığımda, gazetenin üstünden bana bakıyordu, sanki benim yüzümde Bond'un yazılarından daha ilginç bir şey varmış gibi

ama bunun nasıl mümkün olabileceğini hiç anlamıyorum.

Rafe arabayı durdurup sürücü koltuğundan nazikçe kaymadan önce cevap vermek için bekledim. "Nox'la olan durumu halledeceğimi söylemiştim ve hallettim, bana güven ya da güvenme. Ayrıca, Oleander'ın durumunun ne olduğunu herkesten daha iyi biliyorsun."

O sadece uzun, sessiz bir nefes boyunca bana bakıyor, sonra arabadan inip beni geride bırakıyor. Derimin altındaki kıvrılan gölgeleri, tehlikenin olmadığına ve etrafımdaki her şeyi parçalamanın hiçbir fayda sağlamayacağına ikna etmek için bir nefes daha alıyorum.

Sonunda arabadan indiğimde, Rafe, yaşayan bir aziz gibi tek kelime etmeden başını eğdi ve malikanedeki diğer personel de beni vebalı gibi kaçındı. Sabahımı nasıl geçirdiğim duyulmuş mu, yoksa hala üzerimde kötü bir hava mı var, bilmiyorum, ama onların yolundan çıkmak için doğruca ofisime gittim. Bunu kesinlikle hak etmeyen insanları üzmenin bir yararı yok ve öfkemi tehlikeli bir şekilde kontrol edemediğim şu anda ihtiyacım olan şey boş bir oda.

Yalnızlığım bir saat bile sürmüyor.

Sadece bağımın göğsümdeki tepkisinin dalgalanması, kardeşimin varlığını bana haber veriyor. Halı üzerinde adımları o kadar sessiz ki, bunu ancak bir Draven başarabilir. Burası onun sahip olduğu tek gerçek ev, onun burada yaşamayı kabul etmesi için kanımı akıtıp pazarlık ettiğim her şeyden uzak bir sığınak.

Onun burayı evi olarak görüp görmediğini bile bilmiyorum.

En sevdiği köşedeki koltuğa otururken benim varlığımı fark etmek için başını kaldırmıyor, ama ayaklarının dibine yerleşen kabus yaratığı bunu yapıyor. Vahşi ve şiddet dolu bu yaratık, her zaman bir Doberman yavrusu gibi "dinleniyor", sanki boş gözlerinden yayılan ürkütücü kötülüğü gizlemenin bir yolu varmış gibi.

Benden hoşlanmıyor.

Bu his karşılıklı.

Elinde tabletiyle, sanki beni ve sabahımızı tamamen görmezden gelip işine odaklanmaya hazırmış gibi kıvrılıp oturuyor. Bu bana gayet uygun geliyor ve raporlara, toplantı taleplerine ve rastgele istihbarat broşürlerine dalıp gidiyorum, ta ki onun sesi beni bu girdaptan şiddetle uyandırana kadar.

"Null'lar hakkında ne biliyorsun?"

Soru beni neredeyse şaşkına çevirir, ama Nox'un sözde dikkatsizliğinin kalıplarını çok iyi biliyorum. Uzun araştırma maratonlarına girer ve Direniş'in bize gönderdiği her yeni dehşete tam olarak uygun çözümü bulur.

Elimdeki sayfaları bırakıp omuz silkiyorum. "Sadece akademik olarak öğretilenler. Bu yeteneğe bağımsız araştırma yapacak kadar ilgi duymadım hiç. Eğer bu durumla alakalı değilse Nox, bulmacalar ya da sürpriz sınavlar için vaktim yok."

Tabletinden başını kaldırmıyor, keskin gözleri hala ekranı takip ediyor ve beni deliye çevirirken hiç zorlanmadan okuyor. "Bunun bir Nöro Yeteneği olduğu teorisine mi inanıyorsun, yoksa başka bir şey olduğuna mı, henüz adını koyamadığımız bir şeye mi?"

Derin bir nefes.

"Bu konuda kesin bir fikir sahibi olacak kadar yeterince düşünmedim. Her iki teori için de güçlü argümanlar var, ama beni bir tarafa çekmek istersen, başka bir şey olduğunu söylerim. İkimiz de Draven laneti ile ilgili deneyimlerimizden dolayı belirgin bir avantaja sahibiz, ancak ben buna lanet demek istemiyorum. Bu, ikimizin de çoğu yeteneğin net tanımlarına uymayan yetenekler olduğunu bildiğimiz anlamına geliyor. Null'lar fiziksel bir yetenek değil, ama fiziksel dünyayı etkiliyorlar. Neuro değiller, ama öyle kullanılıyorlar. Elemental ya da Shifters değiller ve kesinlikle Death Dealers da değiller. Başka bir şey."

Ciddi cevabıma rağmen sesimdeki hayal kırıklığı yüzünden olabilir, ama sonunda gözlerime bakarak cevap verdi. "Shore'a saldıran Yetenekli mi? Onların Nöro olmadığından ve ona saldırdıkça güçlerinin arttığından emindi; bu bir büyüteçti. Yetenek sadece zaten var olanı alır ve onu manipüle eder. Gryph, yeteneğinin gücü sayesinde etkili bir şekilde saldırıya uğradı, ona rağmen değil."

Siktir.

Bu kabus ne zaman bitecek?

"Bu tehdidi etkisiz hale getirebilecek herhangi bir ipucun var mı? Lanet olsun, *herhangi bir şey*?"

Nox sonunda bana o sırıtışını gösterir, bağımın onun kesinlikle planladığı kan dökülmesine katılmaya hazırlandığını gösteren sırıtışını. "Bir ipucundan daha fazlası; saldırı düzenini buldum ve Yetenekli'nin geri çekilmeye zorlandığı tek örneği izole ettim. Bana bir TacTeam ve yirmi dört saat verin, Direniş'in koz kartı olan Yetenekli'yi ve onun sırtında kurdukları kart evini yok edeyim."

Yüzünde memnun bir ifadeyle koltuğa yaslanıyor ve ben bir dakika durup onu gerçekten inceliyorum. Bu iş için geçirdiği uykusuz geceler yüzünden yüzü neredeyse bitkin görünüyor. Omurgamdan bir tahriş dalgası geçiyor, ama bu sefer hedefim kendim. Ben onun travma dolu eylemlerinin sonuçlarıyla boğuşurken, o hepimizi korumak için kendini paralıyor. Gryphon'un saldırısı onu açıkça sarsmış, ancak Nox, eylemlerini zayıflık olarak algılamadan başkalarına karşı sevgi veya endişesini nasıl ifade edeceğini bilmiyor, bu yüzden hepimize saldırıyor ve böyle bir şeyin bir daha asla yaşanmaması için cevaplar arıyor.

O umutsuz vaka değil.

Bu konudaki görüşleri veya başkalarının görüşleri ne olursa olsun, onun eylemleri ters gittiğinde onu desteklemeye ve arkasında durmaya devam etmenin doğru olduğunu biliyorum. Bond'umla olan karışıklık benim hatamdı — boşlukları doldurmak ve aralarındaki çatışmaları azaltmak bana düşüyor.

Bu, onun zihnini çevreleyen tehditlerle uğraşırken meşgul edecek bir dikkat dağıtıcıyla şimdi başlıyor.

SONUNDA Tac Eğitim Merkezi'ne vardığımda, akşam dersleri çoktan bitmiş ve temizlik görevlileri işlerini neredeyse tamamlamışlardı. Her birini selamlayarak

, bugün yaşadığım kabusa rağmen yüzümde samimi ve rahat bir gülümsemeyle selamlıyorum. Meclis üyesinin nezaket sözlerini bırakmak her zaman bir rahatlamadır ve Bond'um kayıt yaptırılmadan çok önce Draven'daki personeli Gryph'e incelettirmiştim.

Vivian'ın ofisi hala aydınlık olan tek yer ve ben kapıyı çaldığım anda bana sesleniyor. Onu masasının arkasında otururken buluyorum ve Central Bonded'dan Adella, el çantasını omzuna asmış olarak yanında duruyor. Sanki burada olduğuma şaşırmış gibi omzunun üzerinden bana bakıyor, ama Vivian derin bir nefes alıyor.

"Belki gece yarısından önce eve varırım, Del. Şimdi, telaşlanmayı bırak ve Unser, evde tek başına kalırken seni geç saatlere kadar dışarıda tuttuğum için bana kızmadan önce geri dön. Zaten ikizlerin ödevleriyle yeterince uğraşıyor."

Yüzümü buruşturarak Adella'ya özür diler bir bakış attım. "Çocuklarınızın dersleri nasıl gidiyor? Onlar hakkında sadece övgüler duyuyorum."

Adella bana öfkeyle bakarak Vivian'ın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra masasının etrafından dolaşarak bana da aynı şekilde selam verdi. "Hepsi babaları kadar inatçı! Onların dikkatini kariyerlerine ve bu lanet savaşın dışındaki hayata odaklamaya çalışıyorum, ama tek duyduğum şey TacTeam'in yaş sınırlamasının onları savaşa katılmaktan ve sahaya çıkmak için psikolojik değerlendirmeleri geçmekten alıkoyduğu. Şimdiden uyarıyorum, North Draven, yaş sınırını düşürmeye cesaret edersen..."

İki elimi de teslim olarak kaldırıyorum. "Bunu hiç düşünmedim bile. Masama gelen ve onların isimlerinin yazılı olduğu 'istisna izinleri'ni parçalamak konusunda sana verdiğim sözü tutacağım. Adella Farley'i kızdırmamam gerektiğini çok iyi biliyorum."

Bana tatlı bir gülümsemeyle bakıyor ama gözleri, sürüsüne tehdit oluşturan bir şeyi dik dik bakan bir dişi aslan kadar sert. Onun ailesini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam ama yine de tedbirli davranıyor. Tam da bir Merkez Bağlısı'nın olması gerektiği gibi.

Geldiğimden beri bulduğum huzur bir anda yok oldu.

Adella, tavrımdaki ani değişime yorum yapmaz, bunun yerine Bonded'ına tekrar veda eder ve odadan kolayca çıkar, arkasından kapıyı sıkıca kapatır. Vivian'a somurtkan bir ifadeyle bakmadan bakabilmem bir dakika daha sürer.

O da benim çocukça davranışım hakkında yorum yapmaktan kaçınıyor. "Shore'u neredeyse ortadan kaldıran Gifted'lar için verdiğin keşif iznini duydum. Her türlü istihbarata hızlıca harekete geçmeliyiz. Sharpe bu sabah kaçırılmalarla övünmek için aradı ve bu, toplumdaki hoşnutsuzluğun göz ardı edilemeyecek bir işareti."

Kaşlarımı kaldırarak, o işaret ettiğinde masasının önündeki koltuğa oturuyorum. "Seni *övünmek* için mi aradı?"

Vivian omuz silkiyor. "O kadar açık değil. Toplumdaki 'güvenlik durumu'nu tartışmak istediğini ve senin rolünü yerine getirme şeklinden memnun olmayan yetenekli kişilerin sayısının arttığını bana uyarmak istediğini söyledi. Benim gibi birinin, Draven'ın terör saltanatının kaçınılmaz çöküşüyle birlikte dibe batmasını istemiyordu."

Ona göz kırparak, sanki tüm gerçeği söylediğine yemin edercesine başını salladığında sadece alaycı bir şekilde gülümseyebildim. "Çok uzun zamandır ömrünü uzatıyor. Gryph, onun artık uysal bir meclis üyesi rolünü oynamadığını ve topluluğa tehdit oluşturma eşiğine geldiğini duyunca çok sevinecek. O pisliğin kafasını tamamen parçalamak için on yıldır fırsat kolluyor."

Vivian yavaşça başını salladı. "Fallows hakkında sana söylediği tüm saçmalıkları duydum. Hepinizin aklınızı başınızda tutmanıza şaşırdım, ama bu, konseyin geri kalanından kulağıma gelen tüm muhalif fısıltıları susturmamda kesinlikle yardımcı oldu. Toplumun iyiliği için bağının refahını bir kenara bıraktığın için seni öveceğimi hiç düşünmemiştim, ama sözde barış günlerimizin sayılı olduğu ve savaşın her türlü saçmalığı ortaya çıkardığı bir dönemdeyiz."

Bağım onun bu şekilde konuşmasından hoşlanmıyor ve bu da ses tonumu istemediğim kadar sertleştiriyor. "Onun iyiliği, kendi aptalca seçimleri ve çocukça oyunları dışında hiçbir zaman tehlikeye girmedi. Sharpe *ona* yakın bir tehdit haline gelirse, onunla ilgilenilir."

Ellerini önünde birleştirip masanın üzerine koyan Vivian, sanki kafamın içini görmeye çalışır gibi bir saniye boyunca bana bakıyor. Bu konuda saklayacak hiçbir şeyim yok ve açıkçası, öncelikle benim koruma önlemlerimi sorgulamasına çok kızgınım. Son beş yılda ne kadar uğraştığımı ve 'Oleander Fallows' adını duymadan çok önce kurmaya başladığım temelleri

ne kadar uğraştığımı ve "Oleander Fallows" adını duymadan çok önce inşa etmeye başladığım temelleri en iyi bilen kişidir.

Vivian yavaşça nefesini verdi. "Biliyor musun, sen ve Fallows birbirinize çok benziyorsunuz. Sanırım bu yüzden bu çocuğu bu kadar seviyorum. Odadaki tüm Yeteneklileri değerlendirmesini izliyorum... ve hiç etkilenmiyor. Şimdi her hafta hepsinin yanıldığını kanıtlamasını izliyorum ve bunlar Draven özellikleri değilse, neyin özellikleri olduğunu bilmiyorum."

Ona alaycı bir şekilde gülümserim, başımı geriye eğip tavana inanamayan bir ifadeyle bakarım. "Ben Bond Grubumdan kaçıp onları beş yıl boyunca ülke çapında çılgın ve panik dolu bir kovalamacaya sürüklemedim, o yüzden senin gördüğünü ben göremiyorum."

O sadece omuzlarını silkiyor. "Ben benzer dedim, aynı değil. Bence iyi Bond eşleşmeleri belirli yönlerden benzer ve önemli noktalarda birbirlerini tamamlarlar. Senin eşleşmenin senin endişelendiğin kadar kötü olduğunu sanmıyorum."

Bu adam, babam idam edildiğinden beri benim için bir baba figürüne en yakın kişi. Bond Grubum dışındaki hiç kimseden, hatta Nox'u ve beni yanına alıp akbabalar etrafımızı sardığında bizi koruyan amcamdan bile daha çok onun görüşlerine değer veriyorum.

Muhtemelen bu yüzden, içimdeki tüm hayal kırıklığı ve umutsuzluğu içeren bir iç çekişi rahatça dışarı verebiliyorum. Omuzlarım, bütün gün boyunca tuttuğum gerginlikten dolayı öne doğru eğilmiş ve ne kadar ovuşturursam ovuşturayım, gözlerimin arkasında oluşan baş ağrısı geçmiyor.

"O iyi bir çocuk, North. Şu anda tüm bu olanlara kızgın olduğun için bunu duymak istemediğini biliyorum, ama o akıllı bir kız, bir şeye karar verdiğinde kararlıdır ve çevresindeki insanları önemser. Bunu iyi saklıyor, ama çevresinde yaşanan acı ve ıstıraptan hiç hoşnut değil."

Ona sert bir bakış attım. "Gabe çok mutsuz."

Vivian kararlı bir şekilde bana bakar. "Ve bu onu öldürüyor. Onu içten içe yiyip bitiriyor, North, sana söz veriyorum... Bir saniye düşün, Oleander Fallows'u kaçıran şey, Bond'una

ki, onun bağına - ve dolayısıyla kendisine - işkence etmek, ikisi arasında daha iyi bir seçenek. O, alternatifle yüzleşmektense, hepinizin onu nefret etmesini ve hem kamuoyunda hem de özel hayatında onu reddetmesini tercih eder."

Vivian kolayca kandırılan veya manipüle edilen biri değildir.

Her fırsatta Nox'u savundu, ben tereddüt ettiğimde kardeşimin gerçek niyetinden beni ikna etti ve Direniş casuslarını TacTeams'ten temizlemek için benimle yorulmadan çalıştı. Daha önce onun sözlerinden hiç şüphe etmemiştim.

Öyleyse neden şimdi onlara inanamıyorum?

Zor konulardan asla kaçınmayan Vivian, bana bir kez daha sert bir bakış attıktan sonra masasının alt çekmecesini açıp, içinde ne olduğu belli olmayan kehribar rengi bir şişe ve iki bardak çıkardı. Reddetmek için ağzımı açtığım anda beni susturdu.

"Unser bunu demledi — onun zevkinden mi şüphe ediyorsun Draven, yoksa sadece o gümüş kaşığın mı sana engel oluyor?"

Çenemi sıkıca kapatmanın etkisiyle dişlerim ağrıyor. Bu adam, bir darbeyi nasıl etkili hale getireceğini herkesten iyi bilir. Bana zarar vermek ya da kızdırmak niyetinde olduğu için değil, ama bana içki içirmekteki ısrarı alarm zillerini çaldırıyor. Şimdilik bunları görmezden geliyorum, biraz daha yeni bir cehennemin yükü olmadan yaşıyorum.

Vivian, ikinci kadehimi içene kadar bekliyor, sonra kadehin kenarından dikkatle bana bakıyor. "Shore ile senin Bond'un hakkında konuştum."

Kadeh ağzıma yarı yolda durdu, ama o benim şaşkınlığıma başını salladı. "O, ondan ne öğrendiği konusunda bana fazla bir şey söylemedi ve söylese bile sana söylemezdim. Bunlar... benim kendi gözlemlerim."

Ayağa kalkıp masanın etrafında dolaşır, dosya dolabının üstünden uzaktan kumandayı alır, her yerde kağıtlar ve manila klasörler vardır. Kumandayı, masasının her iki tarafından da mükemmel bir şekilde görülebilen, odanın diğer ucundaki duvardaki televizyona doğrultur.

My Bond ekranda belirir.

Bu, labirentin güvenlik kamerası görüntüsü, tam da dikenlerin arasından geçmek üzereyken durdurulmuş, ama Vivian oynat düğmesine basıyor ve biz

sessizce izliyoruz.

Kalbim gırtlağıma kadar çıkıyor, ama o tüm bunları atlatıyor. Kesinlikle yarasız çıkmıyor, merkeze yaklaştığında parçalanmış ve topallıyor, ama oradaki diğer öğrencilerden çok daha iyi durumda.

Vivian görüntüyü durdurur, geri sarar ve aynı başlangıç noktasından oynatmaya başlar. Onun makalesini üç kez okuduğumda olduğu gibi, ilk seferinde olduğu gibi aynı dikkatle izlerim, sanki bir saniye bile gözlerimi ayırırsam ölecekmişim gibi.

O çarpıcı, sarsılmaz ve nefes kesici bir öfke içinde.

Onun görüntüsüne hayran kalmışken, Vivian nihayet tekrar konuşunca irkildim. "Sen de benim gibi burada bir şeyi gözden kaçırdığımızı düşünüyor musun? Kadınlar genellikle ağrıya karşı toleransı yüksektir, ama bu kadar mı? Hayatında hiçbir sorun yaşamadığından emin misin? Yüzüne bak, North. Bu sadece yüksek bir eşik değil, bu acıyı tamamen engellemeyi bilen biri. Asit eti yiyip bitiriyor, dikenler onu paramparça ediyor ve o bu acıyı tek bir ses çıkarmadan dayanıyor... sanki bunu yapmak için şartlandırılmış gibi..."

Tüm oda karanlığa gömülür.

Elektrik kesintisi bile bu kadar karanlığa neden olmazdı ve Vivian'ın şerefine, paniklemez.

Ben ikimiz için yeterince panik yapıyorum zaten.

Bir şeyi gözden kaçırmış olmamız mümkün değil. Nox her türlü bilgiyi didik didik etti. Onu bir kafede çalışırken bulduk.

Ama ondan önce nerede olduğunu bulamadık.

Gryphon, onun Direniş tarafından tutulduğunu öğrenseydi bana söylerdi.

Ama onunla arasındaki sınırları bana açıkça belirtti.

Onun eylemleri hakkında kendime verdiğim her güvence, bir anda bir açıklama ya da bir boşluk buluyor, her gece beni rahatsız eden aynı düşünceler, aklımın sağlığının bozulduğu sesiyle bağım uyanana kadar zihnimde çılgınca dolaşıyor.

Bağımızı hangi şiddet takip ediyor? Onu bizden almak için hangi tehdit geldi? Kan ve acı. Hepsi bizden almak istedikleri şeyin bedelini ödemek zorundalar.

Onlar hepimizden almaya çalıştıkları şeyin bedelini ödemeliler. Hepsi ölmeli, bizim olan şeye göz dikmeye cesaret eden her Yetenekli...

Tek bir nefeslik hava dudaklarımdan geçip ciğerlerime giriyor, başım dönüyor ve gözlerimin önünde beyaz yıldızlar dans ediyor. Eller omuzlarımı kavrayıp beni sallıyor, önce nazikçe, sonra daha sertçe.

Sonra karanlık yayılır ve odanın geri kalanıyla birlikte beni tamamen sarar ve bilincimi kaybederken gördüğüm son şey, ellerini omuzlarıma sıkıca koymuş Vivian'dır.

ON DOKUZ

ATLAS

"Basell Koleji'nin sorumluluğu, yetenekli insanlar için daha iyi bir dünya inşa etmek üzere birlikte çalışabilecek mezunlar yetiştirmektir. Etrafınıza bakın; sınıf arkadaşlarınız sadece arkadaşlarınız veya akademik rakipleriniz değil, yeteneksiz insanlar ve onların sempatizanlarının baskısından kendimizi kurtarmak için sürdürdüğümüz mücadelede gelecekteki müttefiklerinizdir."

Amfideki ekranda şiddet içeren olağan görüntüler dönüşümlü olarak gösteriliyor ve yüzümdeki alaycı ifadeyi gizlemek zor. Siyasi Stratejiler en sevmediğim ders, ki bu da kolay bir şey değil. Artık "Direniş Askeri Yetiştirme Programı"na dahil edildiğimin farkında olduğum için, burada binlerce diğer Yetenekli öğrenciyle birlikte maruz kaldığım tüm propaganda ve beyin yıkamayı görmezden gelmek imkansız.

Profesör ilgi çekici, eğlenceli ve davaya gerçekten inanıyor. Buradaki tüm personel öyle. Gelecek neslin akılsız askerlerinin beyinlerini kimlerin şekillendireceği konusunda azami özen gösterilmiş.

O, 'birlik'in ne kadar önemli olduğuna dair bir sonraki açıklamasına geçerken odaya bakınıyorum ve burada kaç tane Üstün Yetenekli öğrencinin, zaten değerlendirilmekte olduklarını ve parlak zihinlerinin Basell Koleji'nin en az ilgilendiği konu olduğunu fark ettiklerini merak ediyorum. Bazıları Ebeveyn Bağlı Gruplarının itibarı, kayıt sırasında yazdıkları çeklerin büyüklüğü veya yeteneklerinin yararlılığı sayesinde kurtulacak olsa da, çoğunun mezuniyetinden sonra doğrudan Silas Davies'e gönderilip cephede top mermisi olarak kullanılacaklarını biliyorlar mı acaba?

Tabii ki, bu sadece o kadar ileri gidebilirlerse geçerli.

Zariah dirseğiyle bana hafifçe dokunarak, telefonumun açık ön cebinde gözle görülür şekilde yandığını gösteren çantama başını eğdi, ama ben

ona bakmadan omuz silkiyorum.

Muhtemelen Bond bana mesaj atmıştır, ama bu kadar kalabalık bir yerde cevap vererek riske atamam, ne kadar onunla konuşmak istesem de. Kendi bağım derimin altında hoşnutsuzlukla gürültü yapıyor, ama bu ona saygı göstermekle ilgili değil, onun güvenliğiyle ilgili. Kendi çaresiz arzularımı tatmin etmek için onu asla böyle bir riske atmam.

Diğer seçenek ise annemin beni suçluluk duygusuna kapılmamı sağlayarak burada kalmamı sağlamaya çalışması. Annem, planlarımı değiştirebilecek hiçbir yolun olmadığını gerçekten anlamıyor. Çantalarım çoktan hazır ve Bond'un yanında olmak için fazlasıyla hazırım. Şu anda şüphe uyandırmadan ona ulaşmanın bir yolu olsaydı, çoktan gitmiş olurdum. Lanet olsun, keşke bunu kabul edip bana yeni engeller çıkarmayı bıraksa, bu cehennem çoktan sona ererdi.

Zariah öfkeyle kendi telefonunu çıkarır, nutuk atılmasına hiç aldırış etmez ve mesaj yazmaya başlar. Onu ne kadar uzun süre görmezden gelirsem, parmakları o kadar öfkeyle hareket eder. Onu görmekten dayanamıyorum ve şu anda yanımda oturuyor olması, ne kadar çaresiz hale geldiğinin bir göstergesi.

Görünüşe göre, onu reddettiğim için her fırsatta sesli olarak beni utandırması, onun vazgeçmesi için yeterli değil.

Onun ve Walker'ın tepkilerime attığı yan bakışları görmezden gelerek, profesörün küçük konuşmasına tekrar odaklanmaya çalışıyorum, ama onun mesajı midemi bulandırıyor.

"Yoldaşlarınızın neler yapabileceğini bilmek, düşmanınızı bilmek kadar değerlidir."

Walker'ın diğer tarafında, Kyle alaycı bir şekilde kıkırdıyor, ortak masalarına eğilerek sırıtıyor ve sesini neredeyse hiç alçaltmıyor. "Jeong ve arkadaşlarının, davaya yatırdıkları para sayesinde en üst düzey statülerini koruduklarını bilmek kesinlikle değerlidir. Draven buraya tekrar gelirse, yeteneksiz grubun hiçbirinin sana destek olmasını istemezsin."

Profesör, salonun önünden ona onaylamayan bir bakış attıktan sonra dizüstü bilgisayarına dokundu ve ekrandaki slayt bir videoya dönüştü. Görüntü bozuktu ve ses yoktu

ama bir dakikalık sinyal kesintisi gibi görünen bir süreden sonra, silahlarla ve hafif zırhlarla donanmış bir düzine adamın neredeyse çerçeveye doğru yürüyerek geldiği görülür. Yeterince güvenlik kamerası görüntüsü gördüğüm için bu beni pek etkilemez, ama diğer öğrenciler arasında mırıldanmalar yayılır.

Profesör dramatik bir şekilde duraklıyor ve sanki hepimizle tek tek konuşmaya çalışıyormuş gibi yüzlerce öğrenciye tek tek bakıyor ve sonra devam ediyor. "Bu haydutlar, Batı Kıyısı Konseyi tarafından, dar görüşlerine uymayan tüm Yeteneklileri terörize etme yetkisi verilen Taktik Müdahale Personeli."

İlk başta Walker ve Kyle'ın birbirlerine fısıldamalarını izlemekle meşgul olduğum için fark etmedim, ama mırıldanmalar nefes kesen ve tiz seslere dönüştüğünde, dikkatim tekrar ekrana döndü.

Nox Draven ekrana girer, etrafında bir hale gibi bir bozulma vardır, ancak bu bozulma, onun boş gözlerinin içini parçalayan dehşetini gizlemeye yetmez.

Herkesin dediği gibi tam bir canavar gibi görünüyor.

Öfke anında gözlerimi kör ediyor, derinlerindeki sıcaklık kanımı ateşe veriyor ve ellerim o kadar hızlı yumruk haline geliyor ki, Yeteneğimi kontrol etmeyi unutuyorum. Bir düzine çift göz bir anda bana bakıyor, gücümün altında kırılan masamın çıtırtısı odada yankılanıyor.

"Hay sıçayım, dostum, odayı yıkmadan önce kendine gel!"

Gözlerimi kırpıştırarak nefesimi bıraktım ve yüzüme kimsenin kanmayacağından emin olduğum, etkilenmemiş bir sırıtış takındım, ama yine de hepsi benden uzaklaştılar. Muhtemelen korkudan kaynaklanan güç kaybını örtbas etmeye çalışan kendini beğenmiş bir pislik gibi görünüyorum, ama bu benim için sorun değil. Soyadım, kimsenin bu konuda dedikodu yapmasını veya yüzüme karşı çıkmasını engellemeye yetiyor ve gerçek nedeni asla öğrenmedikleri sürece, bu saçmalığa katlanmaya devam ederim.

Profesör boğazını temizler ve dizüstü bilgisayarını tekrar tıklar, Bond'un düşmanının görüntüsü kaybolur ve yerine parçalanmış bir tarlanın grenli bir fotoğrafı gelir.

"Bu, umduğumdan daha iyi bir geçiş oldu. Yetmişli yıllarda ayaklanmaların nasıl başladığını bilen var mı?"

Bir pislik sarhoş olup bir partide yetenekli olmayan bir kadına saldırdı. Toplulukları ayaklandı ve yetenekli olanların "etiketlenmesi" için kampanya başlatmaya başladı. Bu, yeteneklerimizi kataloglamak ve korunmamız için bizi takip etmek amacıyla oluşturulacak bir veritabanıydı. Yetenekli topluluk bunun söz konusu olamayacağı konusunda hemfikir olsa da, bir çözümün nasıl müzakere edileceği konusunda nüfus iki kampa bölündü. Batı Kıyısı konseyi, yetenekli olmayanlarla ilişkilerimizi güçlendirmemiz ve onlarla barış içinde yaşamamız gerektiğine inanıyordu. Doğu Kıyısı konseyi ise ayrımcılık istiyordu; yetenekli olanların yetenekli olmayanlardan tamamen ayrılması, onların yasaları veya endişeleriyle ilgilenilmemesi.

Zariah sırıtarak, "Bir güç kayması. Basit bir hata." diye bağırdı.

Bana, sanki onun emriyle ağzından çıkan şirket politikasından etkilenmem gerekiyormuş gibi flörtöz bir gülümseme attığında, ona sert bir bakışla karşılık veriyorum. Profesöre dönmeden önce yüzümü düzeltmeyi zar zor hatırlıyorum, ama Kyle, Zariah'ın sinirli tavrına alaycı bir şekilde tepki gösteriyor ve bizim "küçük tartışmamız" hakkında yine saçma sapan konuşmaya başlıyor. Bu, benim söyleyebileceğim her şeyden daha fazla beni kurtarıyor ve sonunda dudaklarıma bir sırıtış kondurduğumda, diğer öğrencilere, sanki şakaya ortakmışım gibi, yayılan yalanlar ve propaganda üzerinde sevinç duyar gibi göründüğümden eminim. Profesör, dünyanın en kötü Üstün Yetenekli'si tarafından satın alınmış ve ödenmiş olan kendi memnuniyet dolu bakışıyla bana başını sallar.

Walker bu manzaraya bakıp benimle birlikte içinden kıkırdar, ancak onun eğlencesi samimidir. Odadaki tüm kıkırdamalar ve fısıltılarla yapılan şakalar, bizim "altımızda" olan herkesin aleyhine - bu ne anlama geliyorsa. Direniş'in elinde ölenler sadece yeteneksizler, alt kademeler veya Draven'ın silahlı kuvvetleri değil. Davies'in savaş planı devam ederse, bu odadaki öğrencilerin yarısının bile otuza kadar yaşayabileceğini sanmıyorum.

Acaba bunu ne kadar komik bulacaklar?

Telefonum çantamda yine yanıp sönmeye başlıyor ve bu ısrarlı davranışından dolayı anneme sinirleniyorum, çünkü bu ısrarlı davranışından dolayı arayan kesinlikle annem olmalı. Eşyalarımı toplayıp, buradan çıkmak için ailevi bir acil durum numarası yapmaya hazırlanırken, ağır ayak sesleri dersi kesintiye uğratıyor. Profesör cümlesinin ortasında duruyor.

Kapıya bakarken, tam o anda kapının açıldığını ve milis üniformalı yarım düzine adamın içeri girdiğini gördüm. Alışkanlıkla Walker'a baktım, ama o da bu manzaraya kızgın bir şekilde bakıyordu.

Sonra, şok edici bir sessizliğin ardından, üç yetenekli adam neredeyse yürüyerek konferans salonuna girdi. Onları hemen tanıdım.

Üçü de Testers, Neuros'un koku alma köpeği alt grubu, savaş dışında tamamen işe yaramaz bir yeteneği şans eseri kullanmayı başarmışlar. Davies sayesinde, artık neredeyse ödül avcıları gibiler ve her birinin, Davies'i veya babamı etkileyip onların gözüne girebilecek nadir yetenekleri bulmak için keşif gezilerine çıkan kendi alt kadroları var.

Bu bir cadı avı, sadece davaya ihanet eden kişi çok gerçek. Buradan çıkarılıp bu pislikler tarafından sorguya çekilmekle ilgilenmiyorum.

Eğilerek, sonunda telefonumu alıp bir düzine mesaj ve cevapsız arama buluyorum. Hepsi de tahmin ettiğim gibi annemden, ama beni bir şeye ikna etmeye çalışmıyor. Bunun yerine, başıma geleceklerden beni uyarmak için çaresizce mesajlar gönderiyor, böylece kendimi koruyayım diye.

Dersten çık ve hemen eve gel. Babanın keşif ekipleri sızıntının kaynağını bulmak için okulu arıyor. O karmaşaya kapılırsan, akşam yemeğine geç kalırsın.

Annemin ne zaman yemek yediğimizi umursaması imkansız, ama Davies babamın ve diğer soylu ailelerin ne kadar titiz olduğunu biliyor, bu yüzden bahane mükemmel bir şekilde uydurulmuş. Lanet olsun, annem vicdan sahibi olup burada kalarak onların yaptıklarını desteklediğini fark ederse, onların planlarına ciddi zarar verebilir.

Dizüstü bilgisayarımı çantama tıkıştırıp diğer öğrencilerin bakışlarını görmezden geliyorum. Profesör, aniden ayağa kalkıp kapıya doğru ilerlememi fark etmiyor, Kyle neden gittiğimi öğrenmek için bana seslendiğinde bile. Gözcü haydutlar, yanlarından geçerken sadece başlarını eğerek selam veriyorlar ve babamın adını taşımanın verdiği utanç sonunda bir umut ışığına dönüşüyor.

Eve giderken Bond'u iki kez aramaya çalışıyorum. İlk arama, her gün onun cesaretini ve zekasını gördüğüm zamandan biraz erken, bu yüzden içimde kabaran anlık korkuyu bastırabiliyorum, ama ikinci deneme tam zamanında. O aramaya cevap vermediğinde, korku içimde yayılıyor ve panik, sağduyumu bastırıyor. Tabii, tamamen değil. Babamın evine varana kadar beklememem gerektiğini biliyorum, bu yüzden ailemin malikanesinin bulunduğu güvenlikli siteye girerken North Draven'ın numarasını tuşluyorum.

Spor kredisi verdikleri eğitim kampında yaralandığını bana küçümseyici bir şekilde bildirirken, bağım onun kanını dökmek için can atıyor. Bir şifacıya göründüğünü ve şu anda güvenli bir şekilde uyuduğunu hemen açıklasa da, ayrıntıları vermek veya benim bağımın onun gözetiminde zarar görmesinden sorumlu olmakla hiç ilgilenmiyor.

O, sanki ben aptal bir salakmışım gibi telefonu yüzüme kapatmadan önce veda sözlerini söylediğinde, öfkeden neredeyse kör olmuştum.

Bir şekilde duygusuz *ve* kendini beğenmiş bir ses tonuyla bana şöyle diyor: "Uzun mesafeli dedikodularını ve gösterişini bir kenara bırakmalısın Bassinger, çünkü sana yardım edemem. Bazılarımız daha acil sorunlarla uğraşıyoruz."

Hediyem üzerindeki kontrolüm bir kez daha sınırlarına kadar zorlanıyor, ama bu sefer direksiyon simidini kolondan koparmadan önce onu kontrol altına almayı başarıyorum. İyi ki de öyle yapmışım. Bunu babama açıklamak söz konusu bile olamaz ve annem bu durumu beni burada daha uzun süre tutmak için bir koz olarak kullanır.

Arabamı anne babamın evinin saray gibi garajına park edip motoru durdurduktan sonra, annemin Rolls Royce'larından birini cilalayan personeli bir dakika boyunca sessizce izledim. Zaman geçmesine rağmen hiçbiri bana bakmadı ve Draven'ın benim hakkımda yaptığı acımasız değerlendirme cildimde bir kızarıklık gibi yerleşti. O pisliği nefret ediyorum, ama daha çok, bana büyüdüğüm boktan baloncuğu bir kez daha hatırlattığı için nefret ediyorum.

Sınıfımın geri kalanı hala o amfide oturmuş, Davies'in goril mağara kaşifleri tarafından beyinleri öğütülüyor. Bond'um iyileşme odasında yatıyor çünkü aynı adamlardan kendini nasıl koruyacağını öğrenmesi gerekiyor, bu konuda ona karşı çıkamam ya da onu koruyamam, sonunda yanına ulaşsam bile.

Acınası ve önemsiz bir durum ama Bond'uma bir şey vermek istiyorum. Ancak Bond'larından gelen şeyleri kabul etmek konusunda çok temkinli olduğu için, Draven'ın sinirlenmeden kampüse teslim edilebilecek ve onun kabul edebileceği kadar küçük bir şey bulana kadar telefonumla oyalanıyorum, sonra ikisine de mesaj atıyorum.

North'a, onun bir pislik olduğunu söylemek için.

Bağlantıma ise onu sakinleştirmek ve umarım biraz olsun rahatlatmak için.

Sonunda kendimi arabamdan çıkmaya zorlayarak malikaneye girerim, odama kapanıp akşamın geri kalanında ailemi görmezden gelme niyetindeyim. Ön kapıdan zar zor geçebilmişimdir ki, annem beni ön holde beklemektedir.

Kollarını kavuşturmuş ve ağzı aşağı doğru kıvrılmış halde, bir ayağı mermer zeminde sabırsız bir ritim tutarken, Bassinger Ailesi armasını sanki onun öfkesini hak etmiş gibi sert bir bakışla süzüyor. Etrafında bir düzine personel çalışıyor olsa da, hepsi temizlik yaparken korkudan titriyor, ona gizlice bakışlar atıyor ve ona çok yaklaşmamaya özen gösteriyorlar. Ailemden herhangi birinin şu anda içinde bulunduğu durumu görüp, onun öfkeli, kesinlikle kızgın olduğu dışında başka bir sonuca varacağını hayal edemiyorum, ama ben bunun gerçekte ne olduğunu görüyorum.

Annem *çok* korkuyor.

Büyük bir şey oldu.

Gözleri benimkilerle aynı renkte, babamınkinden bir iki ton daha açık ve onunla paylaştığım tek fiziksel özellik, ama umarım sevdiğim birine baktığımda benimkiler onunki kadar soğuk değildir. Lanet olsun, Bond'umun gözlerime baktığında şu anda benim omurgamdan aşağı akan aynı ürpertiyi hissettiğini düşünmek beni paramparça eder.

Ağzımı açtığımda, sözümü kesti. "Bizi yalnız bırak."

Personele seslenmesine bile gerek yok, ses tonundan tüm odaya seslendiğini anlıyorlar. Bir saniyeden az bir sürede onunla baş başa kalıyorum, aramızda beş adım var ama şu anda onun tavırları bana o kadar uzak geliyor ki, sanki kilometrelerce uzakta gibi.

Onun bakışlarından kurtulup, onun dramatik tavırları gerçekten başlamadan önce uzaklaşmak için arkanı dönüyorum. "Ne olmuşsa, benimle hiçbir ilgisi yok ve umurumda da değil..."

O, odanın diğer ucunda duruyor ve ben odadan fırlamadan önce bana tıslayarak, kolumu tutup beni kendine doğru çekiyor ve göğsüme bir kağıt parçası yapıştırıyor. "Bu *tamamen* seninle ilgili, Atlas. Bu iğrenç Bond Grubu saldırıyı yönetti!"

Kahretsin.

Bana verdiği sayfayı gözden geçiriyorum ve bu sadece keşif veya küçük çaplı kurtarma operasyonları değil, bunlar genellikle babamı kızdırır ama Davies'in lehine bir değişiklik yaratmaz. Sekiz düşme noktası ele geçirilmiş ve dönüşüm kamplarının genişlemesinde önemli rol oynayan kaynak hatları yok edilmiş. Dravens'ın videoyu gizlemek için kullandığı her ne haltsa, saldırıların güvenlik kamerası kayıtları da neredeyse hiç yok, bu yüzden güvenlikteki açıkları bulup kapatamıyorlar.

Draven, daha "acil" sorunlarla uğraşması gerektiğini söylerken bunu kastetmişti.

Siktir et, bu ne kadar etkileyici olursa olsun, ona hala izin vermeyeceğim. Tanrım, onların tarafının ne kadar zayıf olduğunu, yetmişli yıllarda kazandıkları zaferin ardından yıllarca süren korku ve çaresizliğin, Davies ve babam gibi Gifted'ların yararlanabileceği bir ortam yarattığını düşününce, ama yine de başardılar... *bunu*.

Belki de Gifted'ların Draven isminin fısıltısına duydukları korku o kadar da acınası değildir.

Dudaklarımın üzerine bir sırıtış yerleştiriyorum. "Babamın büyük planları için çok yazık, anne, ama bunun benimle hiçbir ilgisi yok."

Gözleri yine bana dikilir, ama ağzını açtığında bu sefer onu ben keserim. "Zaten yakında gideceğim, ayrıntılar umurumda değil."

O kaşlarını çatıyor, tırnakları koluma o kadar sertçe batıyor ki, yeteneğim olmasaydı moraracağından eminim. "Bu kadar pervasız ve aptalca davranma, Atlas! Seni daha iyi yetiştirdim, bunu hatırlamanın zamanı geldi. Düşünmeden hareket ederek ikimizi de öldüreceksin."

Onu alaycı bir şekilde küçümseyerek kolumu onun elinden çekiyorum. "Beni öldüremezler ve sana ne olacağı umurumda bile değil."

Gözleri kapanıyor ve eski ben kendimi berbat hissediyorum, ama o halimin hem aptal hem de ölü olduğunu kendime hatırlatıyorum. Bu kadın Bond'umun işkence görmesini izledi. Bir çocuğun bu şiddete maruz kalmasını izledi ve bir kez bile bir şey hissetmedi.

O lanet olası bir canavar.

O sinirlenmeden önce ondan birkaç adım uzaklaşıyorum. "Amplifier'ı arıyorlar, Atlas. Teslimat noktaları sadece bir oyalama, onu avlamak için yeterli bilgiyi buldular
—o aptal kıza olan zaafın bize bunu mal oldu!"

Bağım bir anda canlanır, gözlerim beyazlaşır ve ellerimde onun kanını ister. Topuklarımı döndürür ve ona doğru yürürüm, öfkeden titrerim, yeteneğim vücudumu kaplar ve her adımımda ayaklarımın altındaki mermeri kırmakla tehdit eder.

Annem, babam öfkelendiğinde yaptığı gibi geri çekilir ve midem şiddetli bir şekilde bulanır. Ben o adam olmak istemiyorum. Onun gibi olmak, açgözlülük ve güç için ruhumu satmak, en çok sevmem ve korumam gereken kişilere kötü davranmak istemiyorum.

Öfkemi kontrol etmek için kendimi zor tutarım.

O bakış, geri dönüşü olmayan bir sınırı aşmamı, kendimdeki lekeyi asla temizleyememi, Bond'un beni keşfetmesini asla kaldıramamamı engellemek için yeterlidir. Bu bakış, babamı ne kadar hor görsem de, onunla aynı DNA'yı paylaştığımızı ve kendimi kontrol edemezsem, onun gibi kötü bir pislik olacağımı hatırlatır.

Seçimlerim önemli. Kim olacağıma sadece ben karar verebilirim.

Derin bir nefes aldıktan sonra, ses tonumu alçak ve düzgün tutabiliyorum, ama bu kesinlikle hoş bir şey değil. "Senin görüntünden nefret ediyorum. Senden, o adamdan, bu evdeki ve bu ailedeki herkesten tiksiniyorum. Hiçbirinizle bir ilgim olsun istemiyorum. Hepinizi geride bıraktığımda, bir daha asla geri dönmeyeceğim. Eğer bir daha karşı karşıya gelirsek,

savaşın karşı taraflarında olacağımızı bil, çünkü sen bir pisliksin ve ben öyle olmayı *reddediyorum*."

Gözleri çelik gibi sertleşir, ama ben ona başımı sallarım. "Bu Bond körlüğü değil. Bu bir prensip meselesi; sen beni iğrendiriyorsun. Hayatımla Bond'um arasında seçim yapmak zorunda kalsam, her seferinde onu seçerim."

Bana alaycı bir şekilde bakıyor, ama açıkça çaresizleşiyor. "Atlas, o aynı şeyi yapmayacak..."

Sinirim bozulur ve ona neredeyse bağırırım, "İki yıl, anne! O hasta herif tarafından *iki yıl* boyunca işkence gördü ve bir kez bile benim adımı söylemedi."

O tekrar geri çekilir ve ben ondan uzaklaşırım, içim hala öfke, utanç ve yüzlerce başka duygu ile çalkalanmaktadır. Ondan nefret ediyorum, ona böyle davranmaktan nefret ediyorum, bu durumun her bir parçasından nefret ediyorum ve bana bunun ne yapacağını hiç düşünmeden beni bu duruma soktuğu için ondan daha da çok nefret ediyorum.

Üstümüzde sesler duyuluyor, o kadar yüksek sesli ki, buradaki hiçbir personel babamın öfkesini göze alamayacağı için, bunların aile üyeleri olduğu belli. Bu sesler beni biraz sakinleştiriyor.

Bir nefes daha alıp sesimi alçaltıyorum, böylece kimse beni duyamaz. "Davies, Bond'uma uzuvlarını kesip, onu lanet bir laboratuvar faresi gibi parçalayacağını söyledikten sonra bile, tek kelime etmedi... hatta o hasta herifin bulabileceği bir yerde benim adımı düşünmedi bile. Fikrimi değiştirecek hiçbir şey söyleyemezsin. Ya o pislik Bond'unu ve psikopat savaş çığırtkanlarını çağırıp beni buradan götürmelerini sağla, ya da yolumdan çekil. Senin saçmalıklarını dinlemekten bıktım."

Kafamı kaldırıp kız kardeşim Aurelia ve annesi Rachel'ın bize doğru geldiğini gördüm. Annem anında soğuk ve değişmez kişiliğine geri döndü, ikisine de onu takip etmelerini işaret etti ve sonra bana sert bir bakış attı.

"Neden hepiniz saati okumakta zorlanıyorsunuz anlamıyorum. Akşam yemeğine geç kalacağız."

Rachel annesine siktirip gitmesini ya da ona üstünlük taslamayı kesmesini söylemiyor. Asla söylemez. Bunun yerine, özür diler gibi mırıldanıyor ve biz itaatkar çocuklar gibi yemek odasına giderken başını eğiyor. Sinirden cildim kaşınıyor, ama şimdi üzerimde fazladan gözler olduğu için

, istediğim gibi öylece çekip gidemem. Bunun yerine, kendimi bir başka aile yemeği felaketine hazırlarım.

Aurelia her zamanki yerine oturur, onun için ayrılan sandalyeler boştur ve sanki denize tek başına atılmış gibi görünür. Onların yokluğundan çok üzülmüş görünmüyor ve ben de o pisliklerin hiç gelmemesini umuyorum. Her zamanki yerime, onun karşısına otururum ve garsonlardan biri kucağıma peçete açmak için geldiğinde kibirli maskemı korumaya çalışırım.

Annem, babamın da hala gelmediğini kötü bir şekilde mırıldanmaya başlar ve sonra o pisliğin sağlığı için endişeleniyormuş gibi büyük bir iç çekme gösterisi yapar ve onu almaya gider. Şansım yaver giderse, annemle uzun sürecek bir tartışma başlatır ve ben de bir şeyler yiyip oradan kaçarım.

Rachel de aynı şeyi diliyor gibi görünüyor. "Şefe yemeğe hazır olduğumuzu söyleyeyim. Aurelia, iştahın geri geldiğini de söylerim."

Kız kardeşim, Bonded Group ile birlikte taşındığından beri yıllardır antidepresan ve ruh hali dengeleyici ilaçlar kullanıyor. Bu yüzden hepsi şimdi burada yaşıyor, annesinin gündüzleri ona göz kulak olabileceği yerde. Peter çocuk istiyor, babam Bassinger soyadının devam etmesini istiyor ve Aurelia'ya gönderilen tüm şifacılar aynı şeyi söylüyor: Vücudu çocuk taşımak için çok fazla stres altında.

Bu, ikisinin de ona zarar vermesini engellemedi.

Annesi yemek odasından çıkar çıkmaz Aurelia'nın omuzları çöküyor. Sanki annesi için kendini tutmuş, mükemmel bir şekilde iyileşmek için çok çalışan itaatkar bir kız çocuğu rolünü oynamış gibi, ama bu rolün ağırlığı, tek tanık ben olduğumda taşınamayacak kadar ağır. Çocukken çok yakındık... o bağlanmadan önce. Ondan sonra Aurelia'nın her şeyi değişti. Duygusal, içine kapanık, ne kadar uyursa uyusun sürekli yorgun. Ayrıca bazı konularda paranoyaklaşıyor ve kendini kurtaramadığı düşünce döngülerine giriyor, manik hali o kadar kötü ki ilaçlarını almayı bırakıyor. ilaçlarını alıp yemek yiyene kadar annesinin yanına dönene kadar.

Takıntılarından biri de benim Bond'um. Özellikle, babasının onaylamadığı ve benden kaçtığı bir Merkez Bond olması

Kim olduğunu ya da bulunmuş olduğunu bilmiyor. Sonsuz Silah testlerinin ne olduğunu bilmiyor, ama onu hepimiz için bir tehlike olarak görüyor.

Şu anda bile, Aurelia'nın sadece küçük kardeşini düşündüğünü ve benim hikayemin de onunki gibi sonlanacağından korktuğunu söylüyorum kendime, ama öyle olmayacak. Oli'nin çektiği acı ve ıstırabın boşa gitmesine izin vermeyeceğim. Yeni filizlenen dostluğumuzun trajik bir Bond'a dönüşmesine asla izin vermeyeceğim... bunun için tüm Direniş üyelerini kendi ellerimle öldürmem gerekse bile.

Kırık kalpli kız kardeşimle mükemmel bağım hakkında asla konuşmak istemiyorum, ona karşı bir Direniş tehdidi olmasa bile, ama bana bakışlarından, onunla ilgili olarak beni yine sıkıştıracağı belli.

Gözlerimi ovuşturuyorum. "Lütfen başlama. Şu anda bağlar hakkında konuşamam."

Garsonlar yemek tabaklarını getirmeye başlar, ama anne babamız hala ortada yoktur. Her şey hazır olmadan tabağımı doldururum, bu odadan bir an önce çıkmaya kararlıyım. Aurelia, tekrar yalnız kalana kadar bekler ve sonunda konuşur.

"Annenle konuşmanı duydum, biliyor musun?"

Kahretsin.

Midemi bir ağrı kaplıyor.

Aurelia sadece başını sallıyor. "Onu zaten tanımadığımı mı sanıyorsun, Atlas? Babamın herkese söylediği kadar aptal değilim."

Başım o kadar hızlı dönüyor ki kusacakmışım gibi hissediyorum, ama henüz hiçbir şey yiyemedim ve bu beni kurtarıyor.

Sesim kısılmış, ama ona cevap olarak tek bir şey söyleyebiliyorum. "Senin aptal olduğunu hiç düşünmedim, Rey."

Bir dakika boyunca bana bakıyor, gözleri donuk olmasına rağmen derimi delip geçiyor. "Ama yine de uyarılarımı dinlemeyeceksin, değil mi? Bütün bağlar iyi değildir, Atlas. Bazıları cehennem gibidir ve onlarla bağ kurduktan sonra durum daha da kötüleşir."

Sesi kırılırken başını eğiyor ve ben onun kendini toparlayıp devam etmesini izlerken boğazım düğümleniyor. "Hayatım tam bir karmaşa ve kimse umursamıyor! Yani, kim umursar ki?

yok edilemez bir kadının, bir Bassinger'ın, kendi Bağlısı tarafından istismar edildiğine inanır ki? Kimse. Tek bir kişi bile, ve ben bu kabusu her gün yaşamaya mahkumum. Aklımı kaçırırken, onlar bana hiçbir şey hissetmememem için sakinleştirici yazacak doktorlar arıyorlar, çünkü sorun açıkça bende, bana zarar veren yetişkin erkeklerde değil, ve kesinlikle on yedi yaşındaki kızını tek bir endişe duymadan onlara teslim eden babamda da değil."

İkimiz de onun Bonded'larından hangisinin onun küçümsemesinden muaf olduğunu biliyoruz.

Jericho, Aurelia'dan bir ay daha küçüktü ve o, Aurelia'nın Bağlı Grubuna katıldığında ikisi de on dokuz yaşındaydı. Babamın bu konuyu sık sık konuştuğunu duydum, ilk başta Direniş içindeki en yakın müttefikleri ve yoldaşları arasında, ama kısa sürede dinleyen herkese.

"O çocuk bir aptal. Kızla bir şans elde etmek için istediğim her şeyi bana verirdi."

Eğer bu anıyı zihnimden sonsuza dek silebilseydim, silerdim. Eğer babamı tamamen silebilseydim, bir saniye bile tereddüt etmezdim.

Yutkunarak tabağımı kendimden uzaklaştırıyorum. "Peki ne yapacaksın, Rey?"

Yıllardır ona öyle seslenmemiş olmama rağmen, yine o lakap ağzımdan kaçtı. Bunu şimdi kullanmam, içimdeki hayatta kalma içgüdüsü olarak değerlendirilebilir, ama sesimin kısıklığı o kadar yürek burkan ki, bunun gerçek olduğunu inkar etmek imkansız. Beni şu anda babamıza teslim edebilir ve bu benim sonum olur. Hatta beni bir pazarlık kozu olarak kullanıp, bir iyilik elde etmek ve içinde bulunduğu sefaletten kurtulmak için kullanabilir.

Sadece masanın karşısından bana uzun bir dakika boyunca bakıyor, gözleri hala benimkilerin donuk bir versiyonu. Sanki tüm hayatı ondan sökülüp alınmış, geride bir zamanlar tanıdığım kız kardeşimin kabuğu kalmış gibi. Rachel'ın buna nasıl dayanabildiğini, annemin ona bakıp da bir şey yapmamayı nasıl başardığını bilmiyorum.

Ben onun tek biyolojik çocuğu olabilirim, ama Bağlı Gruplar sadece genetik bağı olan çocukları değil, tüm çocukları korumalıdır. Bunu düşünürken bile, kendi saflığımdan gülmek istiyorum. Babam, onun huzurunda bu görüşü dile getirecek kadar aptal olan herkesi alay ederdi, ama o da bir kadının

Merkez Bağ... sanki bu bir seçenekmiş ve ben Bassinger adını lekelemişim gibi.

O adamdan nefret ediyorum.

Aurelia sonunda konuşur, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek. "Arabanı al ve git, Atlas. Annen seni koruyacaktır, ikimiz de bunu biliyoruz. Eğer bu cehenneme giden yolda yürümeye kararlıysan, o zaman... babam öğrenmeden buradan git."

Ellerim masanın altında yumruk haline geldi.

Küçük bir köpek yavrusu gibi onun peşinden koştuğum çocukluk anıları ile, küstah ve kibirli kardeşine karşı her zaman anlayışlı davranan ablamın anıları arasında kalmış durumdayım. Onun Bağlı Grubunu ne kadar nefret ettiğim. Peter'ın ona vurmasının beynimde bir şeyleri kırdığı ve sonra bunun ilk kez olmadığı için onu bu kadar iyi sakladığını fark ettiğimde.

O da ilk erkek değildi.

Babam da kendi Bonded'larıyla birlikte onu dövmüştü.

Aurelia, sanki beni kovuyormuş gibi kendi çatal bıçağını alır, tıpkı anne babamızın her zaman yaptığı gibi, ve göğsüm yeniden ağrımaya başlar. "Atlas? Ne olursa olsun, umarım yanılıyorumdur ve o buna değer... ve umarım seni bir daha asla görmem. *Bir daha asla* geri dönme."

YİRMİ

GRYPHON

Draven kardeşlerle yıllardır arkadaş olsak da, hepimizin aynı Bağ'ı paylaştığımızı öğrendikten sonra bu bağ daha da güçlendi, ama Nox'un bu kadar kolaylıkla beladan kurtulma yeteneği karşısında bazen hala nutkum tutuluyor. North'un Nox'un takıntılı ve nevrotik araştırma becerilerini Bağ'ımıza gerçekten fayda sağlayacak bir şeye dönüştürmesi de kolay bir iş değil, ama bunun karşılığını büyük ölçüde alıyor.

Nox, sadece kullanılan Yeteneği değil, Yeteneği olanları nasıl takip edeceğini de bulur.

Kardeşine karşı gösterdiği tüm cesaretine rağmen, Direniş'in keşif erleri, tuzakları ve Hediye'ye sahip olanları koruyan önlemler sayesinde, tek bir gün yeterli olacağını iddia ettiği süreden daha uzun sürüyor. Yaptığımız her hareket her zaman şiddetli bir misillemeyle karşılanıyor, ancak şu anda yaşanan tırmanış daha önce gördüğümüz hiçbir şeye benzemiyor.

Görevler askıya alınır.

Unser ve North'un diğer danışmanları, artan tehditlerden sarsılarak hasar kontrolüne geçiyorlar. North, konseyle uğraşmak ve üst düzey aileler içindeki herhangi bir muhalefeti durdurmak için aşılmaz bir cephe oluşturmak için aşırı hızla çalışıyor.

Bekleyiş beni yiyip bitiriyor, sabrımı zorluyor, çığlık atmak istiyorum. Genelde, sanki ben de artık sadece ilişkimden dolayı bir Ölüm Taciriymişim gibi, kanımdaki kıvranan ölüm çağrısını kelimelere dökmeyi başaran Nox'tur.

Alaycı bir tonla, katılmak zorunda kaldığı tek toplantıda onların korkularına karşı neredeyse tükürürcesine bir cevap verdi. "Çaresizlik kokarken sayılarını bir cephe olarak kullanıyorlar; bu da demek oluyor ki yaklaştık. Şimdi durup onlara hazırlanmaları için zaman verirsek aptal oluruz."

O haklı, bundan eminim, ama Bond'um kaçırılabilecek Yetenekliler'den biri haline gelmesi çok gerçek bir tehdit haline geldiği için, North'un kararını desteklemekten başka seçeneğim yok. Nox bu duruma çok kızıyor, ama North ve ben, Bond'umu korumak yerine Magnifier Yetenekliler'i avlamayı öncelikli hale getirmeyi reddediyoruz, bu yüzden o da araştırma dosyalarıyla birlikte Draven malikanesine kapanıyor ve bir sonraki girişimimizi planlıyor.

North ve Vivian'ın bana izin verdiği azıcık boş zamanlarda, Bond'umu uzaktan gözetliyorum, böylece benim orada olduğumu fark etmiyor. Lanet olsun, boğazımı parçalayacağından emin olmasam, bu karışıklık bitene kadar sürekli onun yanında kalırdım.

Bunun yerine, yarım blok ötede bir minibüste Harrison'la sıkışıp kaldım. O, en güvendiğim astlarımdan biri, ama aynı zamanda en geveze olanı. Bond Grubum dışındaki en yakın arkadaşım Kieran bile, bu pislik herifin paçayı sıyırabileceğini düşündüğünde bana yaptığı kadar sataşmıyor.

Yurt odalarının kapısı açılıp Gabe dışarı çıktığı anda, Bond'um onun arkasında dışarı çıkmadan önce etrafı tararken, göğsümde bir sıkışma hissediyorum. Onun taramayı bitirmesini beklemiyor, hatta onun bunu yaptığını fark etmediğini düşünüyorum ve vücut dili, beni şiddet hissettirecek şekilde "hiç mutlu değilim" diye bağırıyor.

Bölgede endişelenecek bir şey yok, ama Bond'umuzu ne pahasına olursa olsun korumak için kontrol etmek içgüdüseldir. Gabe'in omuzları gergin, elleri yanlarında yumruk haline gelmiş ve Bond'umuzun hemen yanında durduğu için anında onun gücünü kaybetmesinden endişeleniyorum.

O kadar yakındalar ki, sözcükleri doğrudan zihnine yansıtabilirim, ama Gabe'in hala bağımızla başa çıkmakta zorlandığını anlamak için yeteneğime gerek yok. Kafasının içinde dolaşmam onu sadece uçuruma daha da yaklaştırır ve bunu hak eden son kişi odur.

Onun yerine ona bir mesaj gönderiyorum.

Harrison ve ben yedek olarak pozisyonumuzdayız. Daha uzakta, çevrede nöbet tutan adamlarım var, ama bölgede dikkat çekici bir şey yok. Ne olursa olsun, ikinizi de koruyorum. Sen sadece Bağımızı oraya götürmeye odaklanabilirsin.

Kieran'ın onu kaçırdığı gün giydiği kıyafeti giyiyor, ancak çalıştığı lokantanın üniforması olan garson önlüğü yerine, omuzlarına büyük bir ceket atmış.

Hala çok fazla ten görünüyor.

Bu hissin şiddeti midemde bir ağırlık gibi yerleşiyor, kanımda buz gibi bir tedirginlik. Hiç bu kadar sahiplenici olmamıştım. İlişkiler konusunda North'a *hiç* benzemem, ama Bond Grubumuzun parçalanmış hali, bu zehri hayatımızın her köşesine sızdırdı, kaçınılmaz ve önlenemez bir şekilde.

O *benim* değil, bu yüzden kimsenin ona bakması fikri dayanılmaz.

Bağlı olsaydık onu etrafta sergilemezdim, ben de o tür şeyleri sevmem, ama diğer Yetişkinlerin onun güzelliğini, mükemmelliğini ve zarafetini görebildiğini ve kendilerinin buna yakın bir şeye sahip olamayacaklarını bilmek, bu düşünce bile beni sarhoş edici bir gururla dolduruyor. Kahretsin, her fırsatta kendini beğenmiş bir şekilde davranarak, başa çıkılması imkansız biri olurdum.

Bunun yerine, suçlarından dolayı yakılması gereken atletin ortaya çıkardığı göğüslerinin santimetrelerce açıkta kalmasına öfkeleniyorum.

Harrison yanımda alaycı bir şekilde gülüyor ve beni öfke sarmalından kurtarıyor. "Siktir, durumun çok kötü, Shore."

Ona başımı sallayarak, arabayı makul bir mesafede Gabe'in arkasına takılmak için yola çıkardım. "Bond'umu istemeseydim, bende bir sorun olurdu, aptal."

Bir dakika boyunca bana cevap vermez, arabadaki sessizlik, onun yüksek sesle söylemeye cesaret edemediği her şeyle doludur ve ancak ben alaycı bir şekilde güldüğümde nihayet cesaretini toplar.

"Ona tüm bunları borçlu değilsin. O kaçtı. Siz ona
hiçbir şey borçlu değilsiniz."

Tanrım, bunu duymaktan bıktım artık.

Bond Grubu içinde ya da dışında, hikayenin bildiğimizden çok daha fazlası olduğu çok açıkken Bond'umun kötülenmesini dinlemekten bıktım. Kyrie'nin sözleri hala kafamın içinde yankılanıyor ve daha da önemlisi, Bond'umun söylediklerine tam olarak inanma fikri göğsümde bir sıkıntı yaratıyor

Bond'un bize anlattıklarına tam olarak inanmam fikriyle içimdeki Bond kıvranıyor, ama birdenbire ona inandığımı net bir şekilde fark ediyorum.

Oleander Fallows kaçmadı.

En azından, *kaçmayı seçmedi* ve benim için önemli olan da bu. Ona ne olduysa, hepimizle arasına mesafe koymanın en güvenli seçenek, belki de tek seçenek olduğuna karar verdi. Çevremizdekilerin görüşleri ne olursa olsun, Oleander Fallows'un Bond'ları olarak bizim görevimiz ve onurumuz, bundan sorumlu olan kişiyi bulmak ve onunla hesaplaşmaktır.

Parmaklarım direksiyonu o kadar sıkı kavrıyor ki deri gıcırdıyor, ama Harrison yaklaşan ölümünün işaretlerini görmezden geliyor, ya da belki de onları fark etmiyor. Yaşadığımız ölüm ve katliama rağmen sadakat ve yenilmezlik algısı var, bu özellikleri sayesinde kolaylıkla rütbe atladı. Bunların hiçbiri, onun genç ve şişirilmiş bir egoya sahip olduğu gerçeğini değiştirmiyor, bu da koruma görevindeyken onun için gerçek bir tehlike oluşturuyor.

Minibüsteki sessizlik uzadıkça, bana alaycı bir şekilde kaşlarını kaldırıyor, bu alaycı tavır, şımarık bir çocuğun öfkesini andırıyor. "Robert Morley'in çocuğunu Draven'dan kovmaya değer olduğunu mu düşünüyorsun? O adam tam bir kabus, ne diyorum ben? Sen Draven'larla Bond Grubu'ndasın, hayatta kalma içgüdülerin onarılamayacak kadar zarar görmüş."

Morley, on yıldan fazla bir süredir North'un gözetim listesinde olan yozlaşmış bir pislik, ama Zoey'i kovma kararımda bunların hiçbiri etkili olmadı. O benim Bond'uma saldırdı. Bu planlı, kötü niyetli bir saldırıydı ve Gifted'ın bir Tac ajanı olarak ne kadar beceriksiz olabileceğini açıkça gösterdi.

Dürüst olmak gerekirse, Zoey hala nefes alabildiği için şanslı.

Harrison sürekli saçma sapan konuşuyor ve her geçen saniye daha da tehlikeli bir bölgeye sürükleniyor. "Umarım buna değer biridir, Shore. Düşmanların listesi uzuyor ve hepsi de boş kafalı, geveze bir kız için..."

Bağım yüzeye çıkıyor ve yeteneğimi de beraberinde götürüyor. Farkına bile varmadan zihnini kontrol altına alıyorum. Vücudu, yeteneğimi kullandığımda görülen o doğal olmayan şekilde donuyor,

sanki birdenbire taştan yapılmış gibi, ama gözlerindeki bariz panik hariç.

Bir dakika bekledikten sonra, sonunda ona dönüp baktım, gözlerim onun ateşlediği öfkeyle doluydu. "Dravenlar tek canavarlar değil, Harrison. Bunu unutmamalısın."

Gabe ve benim Bond'umu Draven'a kadar sorunsuz bir şekilde takip ediyoruz. Oraya vardığımızda, Delta TacTeam benim Bond'umu korumayı devralıyor ve Bond Grubumuzun tamamının yakın mesafede bulunmasından dolayı öğrencilerin korkudan ölmesini önlüyor. Bu çok sinir bozucu, ama bu durumda benim Bond'umun bensiz daha güvende olduğunu inkar edemem.

Onun güvende olduğundan emin olduktan sonra, Harrison ve ben Eğitim Merkezi'ne gidiyoruz. Vivian ofisinde ve ekibimin geri kalanı ya eğitimde ya da gözetim görevinde, bu yüzden Harrison'ı Black ile dövüş ringine çıkarıp onun pislik tavırlarını biraz olsun düzeltmeye çalışırken, ben de North'un bana incelikle bırakmış olduğu konsey raporlarını incelemeye başlıyorum.

Sayfa sayfa elitist saçmalıklarla dolu.

Cehalet ve kibir her iğrenç kelimede var, ama insanları öldüren tam da bu saçmalıklar, bu yüzden hepsini okumak ve daha ayrıntılı araştırılması gereken isimleri işaretlemek zorundayım. Beklendiği gibi, karşılaştığım neredeyse her isim var, ama aslında farklı bir şey beklemiyordum.

Zamanın nasıl geçtiğini fark etmiyorum ve önüme bir kahve fincanı geldiğinde, karşımda Nox'un durduğunu görünce şok oluyorum. Elinde bir fincan var ve koltuğunun altında tabletiyle birlikte dolup taşan bir dosya var. Sadece birkaç ay önce, bağımız bulunmadan ve onun yarattığı küçük barış ortamı bir mayınla vurulmadan önce olduğu gibi, telaşlı ve düşünceli bir profesör gibi görünüyor.

O, eskiden barda içki içerken sırlarını paylaştığım ya da gereğinden fazla uzun süren toplantılarda küçümseme dolu bakışlar paylaştığım arkadaşıma çok benziyor. Bond'umu hiçbir şeyle, ne bir kişiyle ne de maddi bir şeyle takas etmezdim, ama

Nox'un ödediği bedel yüzünden zihnimin derinliklerinde suçluluk duygusuyla dolu bir keder var.

Başka bir selamlama yapmadan, karşımda oturdu ve araştırmasını masanın üzerine koydu. "Black'in bugün beni bir yere götürmesi gerekiyor, eğer onu ayırabilirsen."

Barış teklifini kabul eden kahveden bir yudum alıp koltuğuma yaslandım. "Onu ayırabilirim, ama pervasız sabırsızlığı onaylamayacağım. Magnifier'ı bulmadan önce koruma önlemlerini almak için hala vaktimiz var."

Kafasını salladı, yüzü hala ifadesizdi. "Bu o Yeteneği ile ilgili değil ve Direniş operasyonlarıyla da hiçbir ilgisi yok, en azından bizim bildiğimiz kadarıyla. Başka bir şey buldum. Kendim görmeden ne olduğunu emin olamam. Senin Yeteneğin de potansiyel olarak yararlı olabilir."

Bu, onun bana yardım isteyebileceği en yakın şey ve ben bunu açıkça bir beyaz bayrak olarak görüyorum. "Tam olarak ne buldun ve neden ateş altında ve safları sıklaştırırken bir saha gezisine değer?"

Öne eğilip fincanını masaya koydu ve dosyayı açtı. Sayfalar şifrelerle, kendi karalamalarıyla ve Direniş'in kullandığı diğer notlarla doluydu. Hâlâ şifre kırmanın Nox ve North için çocuk oyuncağı olduğunu anlamamışlardı, bu yüzden gizleme çabaları boşa gidiyordu.

"Onların 'Ground Zero' dedikleri bir şeye birçok kez atıfta bulunuluyor. Magnifier'ın ortaya çıktığı zamanla aynı dönemde ortaya çıkıyor, ama bu 'etkinlik denemeleri' hakkında, sempatizanların özel günlükleri ve bir düzineden fazla üst düzey askerin olay raporları var."

Bir an durup, devam etmeden önce onu ne kadar ciddiye aldığımı ölçercesine gözlerini gözlerime dikti. "Silas Davies, özel kayıtlarda defalarca bahsediliyor. Bu kayıtlar onun tarafından değil, onun emriyle yazılmış. Neyi test ediyorlarsa, bu onların başyapıtı, sadece Yetenekli topluluğun desteğini değil, tüm ülkenin kontrolünü ele geçirmek için bir sonraki girişimleri."

Kahve mideme ulaşamadan kesilir, tüm vücudum bu olasılığa isyan eder. Son girişim

tabii ki yetmişli yıllarda yaşanan ayaklanmalardı ve ölü sayısı felaket boyutundaydı. Ailesini kaybetmenin yasını tutmayan tek bir Yetenekli bile yok ve savaşıp hayatta kalanlar hala yaralarını taşıyor. Topluluğumuzu ilk kez ikiye bölen kırılma: Yetenekliler ve Direniş. Yaşanan korkunç olayların ardından, hayatta kalan o elitist pislikler, kendilerini yeniden markalaştırmak için yeterli zaman geçene kadar kayaların altına ve kapılı topluluklarının kilitli kapılarının arkasına saklandılar.

Kötü eylemlerini ve barbarca niyetlerini kabul etmek yerine, birdenbire kendilerini *sempatizan olarak* adlandırmaya başladılar. Bu kelime, ustaca bir manipülatörün hassasiyetiyle seçilmişti, suçlarının gerçekliğini yumuşatmak için kasıtlı olarak gerçeği çarpıtan bir kelimeydi. İlk elden deneyimi olmayan yeni nesil Gifted'lara, kendileri hakkında yeni bir imaj çizdiler, terminolojileri ise zulümlerini çarpıtmak için tasarlanmıştı.

Kampanyaları sessizce yürütüldü, Yetenekliler arasında fısıltılar yayıldı ve öyküyü değiştirmek için dikkatlice planlandı. Bugün ülke çapında yüzlerce Yetenekli ile konuşursanız, çoğunun bu ayaklanmalara karşı tarafsız bir tutum sergilediğini göreceksiniz. Sanki o tek kelime, "sempatizanlar", yapılan kötülükleri silmiş, Direniş hiç baskıcı bir güç olmamış, aksine asil bir amaç için savaşan mazlumlarmış gibi. Sanki çatışma sadece bir fikir ayrılığıymış gibi, güçlü, katil tiranların, sonsuz güç arzusu için toplumumuzun en zayıf ve en dezavantajlı kesimini sömürmesi değilmiş gibi. Halkımızın şimdiye kadar gördüğü en kötü savaş suçlarından sorumlu olan şiddetli ve manyak Yetenekliler, en zayıf Yeteneklilerin zihninde yeni roller aldılar, isimleri artık dikkate alınmaya ve saygı gösterilmeye değer hale geldi.

Nox, hala keskin gözlerle beni izlerken, içimden dalgalar halinde fışkıran öfkeli kızgınlığa kısa bir baş sallama ile karşılık veriyor. "Magnifier avının askıya alınmasından memnun olduğumu söyleyerek yalan söylemeyeceğim, ama bu North ve konseyi atlatmak için yapılan bir girişim değil. Eğer şüphelendiğim şey doğruysa ve Davies, Gifted'leri büyük ölçekte öldürebilecek Gifted'leri görevlendirme planı yapıyorsa, bunu bilmemiz gerekiyor."

Böyle bir şeye nasıl karşı koyabileceğimizi bile bilmiyorum. Şu anda yapamayız. TacTeam lideri olmak,

asla pes etmemek, koşullar ne olursa olsun hayatta kalma niyetiyle savaşa girmektir, ama Davies bize böyle bir şey yapmaya kalkışırsa tamamen boku yediğimizi bilmek için Gerçeğin Hediyesi'ne ihtiyacım yok.

Cebimden telefonumu çıkararak Nox'a başımı salladım. "Black'i arayıp yerine birini göndermesini isteyeceğim. O buraya gelir gelmez yola çıkacağız, sen de gidip üstünü değiştir. Bu bölgede Direniş'in izi yok diye gardımızı düşürmemeliyiz. Her ihtimale karşı tam zırh giy."

O bunu iyi karşılıyor, tartışmıyor ya da emirlere karşılık vermiyor, soyunma odasına doğru yürüyor. Bu, birkaç gün önce karşılaştığım adamdan gece ile gündüz kadar farklı, hırlayan ve öfkeli Gifted, Bond'uma karşı acımasızca davranıyordu. Tek gereken, açık bir savaş tehdidi idi, bu da onun aklını başına toplamasını sağladı.

North, onun aklını Bond'umuzla olan durumdan uzak tutmak için bu işe koyması konusunda haklıydı ve umarım bu kabusu, topluluğumuzu daha fazla bölmeden ortaya çıkarabilir.

Black, emirlerimin aciliyetinden dolayı rekor sürede ortaya çıktı ve Nox, silahlar ve kurşun geçirmez giysilerle kaplı olarak soyunma odasından çıkmadan önce ona brifingi zar zor bitirebildim.

Kieran da Nox ile birbirlerine yaptıkları olağan saçma oyunları bir kenara bırakıp, ona kısa bir baş selamı verdikten sonra sorar: "Bu bilgiyi nasıl buldun? Eğer büyüteçle ilgili değilse, başka nereden buldun?"

Nox'un ağzı sıkılaşır. "Büyüteç istihbaratıyla birlikte, herkesin görebileceği bir yerde saklanmıştı. Yağmaladığım sandıkta, ellerinde bulunan en güçlü Yetişkinlerin kayıtları vardı. Lanet olası şeyi tamamen almalıydım."

Dilimde acı bir tat bırakıyor ve o kadar keskin ki, Black'in benim hata yaptığımı fark etmemesi için hemen dönüp başka yere bakmam gerekiyor. O şu anda Nox'u izlemekle meşgul, belli ki o yasadışı göreve kendi katılımıyla ilgili alaycı sözlere hazırlık yapıyor. Ben de masanın etrafında dolaşarak harekete geçmemiz için onu yönlendiriyorum.

Nox bana bakmıyor, ama bu tavrından onun tüm dikkatini bana verdiğini anlıyorum. Bu gayet iyi, o da benim dikkatimi çekiyor

çünkü neden Kieran'a bilgi hakkında yalan söylüyor ve bu bilgiyi Magnifier istihbaratından almadıysa, nereden buldu?

İkimiz arasındaki gerginliğin farkında olmayan Black, Nox'un ona verdiği koordinatlara bir göz atıyor ve sonra ikimizin de tutması için kolunu uzatıyor. O, sahip olduğumuz en güçlü Taşıyıcılardan biri, ama onu diğerlerinden ayıran sadece menzili ve uzun ömürlülüğü değil. Yıllarını haritalar, ilgili koordinatlar ve dünya ülkeleri hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenerek geçirdi, ta ki hassas seyahat konusunda yürüyen bir ansiklopedi haline gelene kadar. Bizi gitmemiz gereken yere ulaştırmak için tek ihtiyacı olan bir dizi sayı.

Ayaklarımız yere değdiği anda, boğazımın arkasına yükselen şiddetli safra akışına karşı hızla yutkunuyorum. Taşınmaya alışmak, kusmamayı öğrenmek anlamına geliyor, ama bu tepkiyi tamamen kontrol edebildiğim anlamına gelmiyor. Bundan nefret ediyorum, ama başka çarem yok.

Hâlâ midemin düzelmesini beklerken, Nox'un bizden uzaklaştığının farkında bile değilken, Black'e neredeyse hırlayarak, "Geri dön ve North'u getir. *Hemen.*" der.

Başımı kaldırıyorum, midem hala bulanıyor, ama Nox'un sarsılmış halini gördüğüm anda rahatsızlığım en son önceliğim oluyor. Anında Yeteneğimi kullanıyorum, ona değil, etrafımıza, saldırıya uğramış olabileceğimizi ve benim bunu fark etmemiş olabileceğimi düşünerek.

Hiçbir şey yok.

Nebraska'nın ortasında boş bir tarla. İnsan hayatına dair hiçbir iz bulamadan gücümün sınırlarına ulaşıyorum. Birkaç sincap ve küçük bir sığır sürüsü dışında, etrafımızda sadece çimenler var. Önümüzde, birkaç metre ileride büyümüş büyük bir hendek dışında, düz bir hiçlik uzanıyor.

Çimler, mükemmel bir şekilde kare şeklinde kesilmiş kenarlarda büyüyor, bu da birinin kasıtlı olarak kazdığının tek gerçek işareti ve benim görebildiğim kadarıyla tehlikeye işaret eden hiçbir şey yok. Ancak Nox'a bir bakış atmak, burada görülecek çok daha fazla şey olduğunu anlamak için yeterli. Elini yanına sarkıtmış, çukura bakarken eli hafifçe titriyor.

Omurgamdan bir ürperti geçiyor.

Nox kolay kolay telaşlanmaz, tabii Bond'umuz işin içinde değilse.

Black bana somurtarak bakar, ama ben sadece başımı sallarım. Nox masama geldiği andan itibaren çatışmacı davranmadı ve titiz davrandı, saçmalık ya da akıl oyunları yoktu. North'u bu işe dahil edecek kadar acil bir şey bulduysa, o zaman tam da yapılması gereken budur.

Eğer bu yanlış bir karar ise, sorumluluğu üstleneceğim.

Black gözden kaybolur ve ben derin bir nefes alarak kendimi sakinleştiririm, sonra Nox'un yanına giderim.

Aynı nefes göğsümde takılır, sonra yavaşça ciğerlerimden dışarı çıkar.

Doğa, burada yaşanan korkunç olayların izlerini silmeye çalışmış, ancak kanıtlar hala çimlerin ve otların arasından belirgin bir şekilde görünüyor. Bunlar kaya parçaları da olabilir. Şiddetle hiç karşılaşmamış ve burayı hızla geçip gitmiş olsaydınız, buranın bir moloz çukuru olduğuna kendinizi ikna edebilirdiniz. Kabuslar daha sonra, beyniniz geçici görüntüleri işleyip bunları hafızaya kaydetmeye çalıştıktan sonra gelir. Benim cehaletin lüksü yok, bu yüzden ne kadar uzun bakarsam, o kadar çok şey görüyorum ve durum o kadar kötüleşiyor.

Bir kemik çukuru.

Yığınlar halinde istiflenmiş, çok açık bir şekilde etleri hala üzerindeyken yapılmış ve kemiklerin bir kısmının dağılmış olmasından, bir zamanlar çok düzenli sıralar halinde durduklarını tahmin ediyorum. Kemikler taze cesetlerden veya çürümüş cesetlerden çok daha az rahatsız edici olsa da, beyaz yığınlara ne kadar uzun bakarsam, o kadar korkunç hale geliyor. Arkeolojik kazılarda uzman değilim, ama baktığım ceset sayısını genel olarak tahmin etmek için çok bariz işaretler var.

*Yüz*lerce kafatası var.

Cesetler bekliyordum — Nox'un tepkisinden, bunların çocuk cesetleri olmasının kaçınılmaz olduğunu düşünerek korkuyordum. Kısa sürede spekülasyon yapmam gerektiğinde, Direniş'e karşı çalışırken gördüğüm kabusların bir slayt gösterisi zihnimde canlandı ve kendimi en kötüsüne hazırladım, ama bu tamamen başka bir şeydi.

"Hepsi aynı anda öldü."

Gözlerimi sivri beyaz kalıntılarla dolu alandan ayıramadan cevap veriyorum: "Nasıl emin olabilirsin? Gözümden kaçan bir şey mi var? Bu kadar çok yetenekli kişi aynı anda ortadan kaybolsaydı bunu bilirdik."

Gözleri karardı, ama kulağının arkasından çıkan kabus yaratığı, sanki o çukurda hiçbir şeye dokunmak istemiyormuş gibi, itaatkar bir şekilde ayaklarının dibinde oturdu. Bu yaratıkların, kendi türlerinden ve Direniş'in kurbanlarından oluşan insanları parçaladıklarını görmüştüm ve daha önce hiç tereddüt etmemişlerdi.

Ölü gibi hareketsiz

oturuyor. "Gabe."

Konunun aniden değişmesi beni şaşırttı ve kemiklere kaşlarımı çattım. "Ne?"

Nox aynı boş ses tonuyla devam eder, "Beni buraya getiren, kuzeninin ona verdiği sayılardı. Bunların koordinatlar, tarihler ve saatler olduğunu anladım. Çocuğun bunları nasıl ele geçirdiğini bilmiyorum, onu *hemen* sorgulamamız gerekiyor, ama bunlar Magnifier saldırılarıyla örtüşüyor... biri hariç."

Kenara çömelir, yüksekte yığılmış kemik yığınlarından birine daha yakından bakar, başını eğerek benim açıkça göremediğim bir şeyi görüyormuş gibi yapar. "Black'e güveniyorum, ama Gabe'i riske atacak kadar değil. Bu, şimdiye kadar gördüğümüz her şeyden daha büyük bir şey. Bu... Direniş'in hepimiz için planladığı şey."

Benim tepkime rağmen nasıl bu kadar emin olduğunu bilmiyorum, ama başka bir şey söylemeyi reddediyor. Hendek çevresinde dolaşıyorum, beyaz yığınların arasında sadece ölü sayısını artıran cepler buluyorum. Kemikler üst üste yığılmış, doğa onları geri almış ve yığınların ne kadar derine indiğini gizlemiş olduğu için saymaya çalışmanın bir anlamı olmadığı çok çabuk anlaşılıyor.

Black'in geri dönmesi bir saat sürer, North da onunla birlikte gelir, hala takım elbisesini giymektedir ama üzerine bir Tac yeleği giymiş ve kaskı, mükemmel şekillendirilmiş Meclis Üyesi saçlarını düzleştirmiştir. Yüzünde ekşi bir ifade vardır, sanki havada görmezden gelemeyeceği bir koku varmış gibi, ama yaklaşmadan önce İkinci Adamıma başıyla teşekkür eder.

Onunla ortada buluşuyorum.

Bana çok iyi tanıdığım bir bakış atıyor ve ben ona Yeteneğimle ulaşmaya çalışıyorum, ama onun sözleri zaten orada öfkeyle beni bekliyor

.

Tüm keşif görevlerini durdurmaya karar verdik.

Bond Grubumuz dışında bizi duyan tek kişi Black ve bu hiçbirimiz için risk oluşturmuyor, bu yüzden yüksek sesle cevap veriyorum: "Nox, Yeteneklilerle ilgili istihbaratta gizlenmiş başka bir şey buldu ve ben de bunun araştırılmaya değer olduğunu kabul ettim. Bu, TacTeams'i iptal eden güvenlik endişelerini tehlikeye atmaz."

Nox bugün benim huzurumda ilk kez dudaklarını kıvırıyor ve kardeşine sertçe çıkıyor: "Bunun senin değerli küçük Bond'unla hiçbir ilgisi yok. Bütün dünya onun etrafında dönmüyor, sadece seninki. *Acınası*."

O, büyümüş çukura doğru uzaklaşır. North bir dakika onu izler, sonra bana bir bakış atar. *Onu kızdırmamaya çalışıyordum.*

Ben de ona bir bakış atarım. "Ben de öyle yapmıyorum. Ya ona karşı yaklaşımını değiştir ya da benim bunu yapmamın sonuçlarıyla başa çık, çünkü Bond'umun travmasının yükünü üstlenebilmesi için parmak uçlarında yürümekten bıktım. Siktir. Gel de şuna bir bak North, ortalık karışmadan."

Cevap beklemeden, Nox'un izinden çukura doğru ilerleyerek topraktan çıkıntı yapan kemik parçalarını inceliyorum. Ben de Dravens kardeşler kadar bilgili değilim, ama yıllar boyunca Çorak Topraklar'da yeterince ceset gördüm ve daha önce hiç karşılaşmadığımız türden bir toplu mezar ile karşı karşıya olduğumuzu biliyorum. Ne kadar derine indiğini, kaç katman olduğunu, ne kadar geniş bir alana yayıldığını ancak Tanrı bilir.

Göğsüm sıkışıyor.

North bize katılmak için yukarı çıkıyor, Black'i tepenin üstünde nöbet tutması için bırakıyor. Hediyemle algılayabileceğim kimse yok ve Nox'un kabus yaratıklarından hiçbiri bir şey tespit etmedi, bu yüzden yardımcım bize seyirci olmadan tartışmamız için biraz alan tanıyor. Bu konuda çok iyidir.

Bir anlık sessizliğin ardından Nox sonunda konuşur: "Bağım buna tepki gösterdi."

Bu sözlerin tüylerimi diken diken edecek bir yanı yok, ama Nox'un dikkatlice boş bir ses tonuyla söylemesi kesinlikle öyle.

Gözlerimi ona çevirdiğimde, gözlerinin yine boşaldığını fark ettim ve onun, benim göremediğim tüm bilgileri ona veren yeteneği olduğunu anladım; bir Ölüm Taciri, katliamı izliyor ve içinde bir şeyleri fark ediyordu.

İçim burkuluyor, ama bunun nedeninin korku mu, belirsizlik mi, yoksa Direniş'in bu kadar alçaldığına duyduğum tiksinti mi olduğunu bilmiyorum.

Daha önce Nox'un zihnine hiç girmedim. North'un zihnine girmiştim, ama sadece onun izniyle, daha doğrusu onun ısrarıyla, çünkü o, yeteneğimi tam olarak kontrol etmemi ve düşmanlarımıza karşı tüm potansiyelini kullanmamı sağlamaya kararlıydı.

Nox'un geçmişinde gördüğüm korkunç şeyler, travması onu o kadar çok etkilemişti ki, sadece içsel olarak boğulmakla kalmamış, o görüntüler benim katılımım olmadan zihnime sızmıştı. Bu, Nox'a bakışımı değiştirdi, ama Dravens'ların düşündüğü şekilde değil.

Anılar yanıltıcı olabilir ama tepkiler öyle değildir, özellikle de benim Yeteneğim söz konusu olduğunda. Çoğu Nöro'ya göre sahip olduğum gerçek avantaj, yeteneğimin tüm beyni kapsıyor olmasıdır, yani herhangi bir anda hangi bölümlerin kullanıldığını görebilirim. Doğadan kaynaklanan travmayı, bilinçli bir karardan kaynaklanan fiziksel sınırlamayı veya kasıtlı olarak inşa edilmiş bir köprüden kopan yolu deşifre edebilirim. Tüm bunlar, o aşırı sıkıntı anında, zihnime kazınan Nox Draven'ın görüntüsünün fizik kanunlarıyla eşdeğer, mutlak bir gerçek olduğu anlamına gelir.

Bencil kaprisler veya arzular onun eylemlerini hiç etkilemez — onu yönlendiren, doğumdan itibaren yaşadığı travmalardan kaynaklanan bir tür korunma içgüdüsüdür. Nox Draven'ın gözünden görünen dünya çarpık ve hastalıklı bir yerdir. O, neyin gerçek neyin uydurma olduğunu çözmeyi ve "normal" bir şekilde davranmayı öğrenebilir, ancak gözlerinin her zaman göreceği şey asla değişmeyecektir. Aşırı stres ve korku anlarında, içgüdüleri her zaman eğitiminin önüne geçer.

O an, North dostluğumuza tam olarak adım attı ve bana istisnasız güvenmeye başladı. O iğrenç kadını öldürenin o olduğunu, babasının yaptığı

aynı "kayma"ya sahip olduğunu ve kimseye tek kelime etmediğimi bilmem, Bond Grubumuzun gerçek başlangıcıydı.

Aramızda tartışabilir, anlaşmazlığa düşebilir, önemsiz oyunlar oynayabilir ve sonuna kadar kin tutabiliriz, ama her şey aramızda kalır. Kan testleri geldiğinde ve zaten tahmin ettiğimiz şeyi doğruladığında, saflarımızı sıklaştırdık. Tek fark, Gabe'in yavaş yavaş bu konuşmalara dahil olmasıydı. En kötü saçmalıkları filtreleyip yöneterek onun radarına girmesini engelliyoruz, ama bu onun yaşıyla ilgili, konumuyla veya güveniyle değil. Bond Grubumuz sarsılmaz, eşsizdi; hepimizin yaptığı iş ve fedakarlığın bir kanıtıydı.

Sonra bağımızı bulduk.

North'un gözleri biraz büyüdü, kardeşinin sözlerine verdiği tek tepki buydu. "Bu derken mezarı mı yoksa kemikleri mi kastediyorsun? Yoksa tüm alanı mı? Tam olarak neye tepki gösteriyor?"

Nox, North'un sorusunu görmezden gelir ve bir kemik yığınının üzerine çömelmeden önce bir adım öne çıkar. Parçalar, kafatası ve çene kemiği olduğunu söyleyebilmem için yeterince bir araya toplanmıştır, ancak Nox, dikkatlice bir parçayı çıkarmadan önce bir dakika boyunca yoğun bir şekilde inceler.

North'un iki tesadüfi Yeteneği var, sadece nadir değil, duyulmamış bir ikilik olan Ölüm Dokunuşu. Sadece dokunarak bir başkasının hayatını alabilme ve aynı şekilde ölüm nedenini çözebilme yeteneğine sahip. Nox, kendi Yeteneğinin ona söylediklerini doğrulamak için onu buraya çağırdı.

Ayağa kalkar ve tek kelime etmeden onu North'a uzatır. Geri dönmeye başlar, ama birdenbire somurtarak durur. North'a bakarak onun dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırım.

North'un gözleri, Dravens'ların gözleri gibi ürkütücü bir şekilde kararmış, ama yüzündeki tüm renk kaybolmuş. Genelde tepkilerini daha fazla kontrol eder, ama bayılacakmış gibi görünüyor.

"Ne oldu, North? Nasıl öldüler?" Yutkunur.

"Bilmiyorum."

Nox'a bakıyorum, ama o North'un elinde tuttuğu kemiğe kaşlarını çatmış durumda. "Sen her zaman bilirsin."

North hala sarsılmış bir halde başını sallar. "Hiçbir neden yokken birdenbire öldüler. Onlara hiçbir şey olmadı; saldırı, yaralanma, zehirlenme, hiçbir şey. Sadece... yaşamayı bıraktılar."

Yabani otlarla kaplı, kemiklerin ürkütücü bir şekilde dağılmış olduğu düzensiz tarlanın görüntüsü, Draven'a geri dönüp rapor verdikten sonra bile zihnimde sabit kalıyor. Duş alıp giyinirken, bir şeyler atıştırmak için durduğumda ve hatta biraz hava almak için arabayla gezintiye çıktığımda bile bu görüntü gözümün önünden gitmiyor.

Öldürülen ve çöp gibi bırakılan Gifted'ın beyaz, çatlamış kalıntıları, onu aramaya niyetim olmadan Bond'un kapısına varana kadar kafamdan çıkmıyor. Onunla teselli bulmaktan çok tartışmaya girme ihtimalim daha yüksek, ama yine de kapıyı çalıyorum.

Onun yüzünü görmek yeter.

Ama benim Bond kapıyı açmıyor. Onun kafasının içini kurcalamama gerek yok, yataktan kalkmadığını biliyorum. Eminim onun Bond'larından biri olduğunu biliyordur, ama muhtemelen başka bir tartışma ile uğraşmak için çok yorgun.

Kendimi
tutamıyorum. "Kapıyı
aç, Oli."

Kapıyı açan Bond, ilk gördüğüm hırçın ve öfkeli kızdan çok farklı. Gözlerinin altında koyu halkalar var ve dudaklarının köşeleri, bana açıkça kaşlarını çatmamak için çabalıyor gibi aşağı doğru kıvrılmış.

Yorgun düşmüş.

Onu ne kadar uzun süre dikkatlice incelerken yüzümde hiçbir ifade göstermezsem, o da o kadar tedirgin oluyor. Önce yanakları pembeleşiyor, sonra elindeki kalemi oynatıp duruyor, ta ki yüzü utançtan neredeyse parlayana kadar. Yine de gözlerimi ondan ayıramıyorum. Hiç bu kadar kolay tepki vermezdi. Onu öfkeli, utanmış ve hatta korkmuş gördüm, ama her zaman birikmiş bir şey, onu sınırın ötesine iten bir tür katalizör vardı.

Benim tek yaptığım ona bakmak.

İçgüdüsel olarak öne doğru adım atıyorum, vücudum ona doğru çekiliyor ve onu teselli etmeye hazır, ama o, North'un onu sakladığı küçük yatakhaneye beni içeri alırken benden uzaklaşıyor. Koridor zaten boştu, ama arkamızda kapalı bir kapı olması yine de bağımı rahatlatıyor.

Kapıyı kilitlemeden önce bile, bu kapı pratikte hoşnutsuzlukla kaynıyor ve şimdiye kadar gördüğüm en değersiz güvenlik önlemi olduğunu düşünüyorum. Herkes bu kapıyı kırabilir ve North'un bağım için uygun bir konut bulmakla görevlendirdiği kişinin onu bu şekilde tehlikeye atması vicdansızca.

Bu yetenekli kişinin zavallı bahanesini kendim ortadan kaldırmak mı, yoksa Dravens'ların kabuslarının onları tüketmesini izlemek mi istediğime karar veremiyorum. Her ikisi de birbirinden cazip, ama bunun North'a bağlı olduğunu ve kendi incinmiş egosunu bir kenara bırakıp, Bond'una yapılan bu hakareti kendisi halletmek istediğini kabul edip edemeyeceğini zaten biliyorum. Başkalarının görüşlerini hiç umursamayan biri olarak, onun reddedilmesini çoğu kişinin fark ettiğinden daha fazla dert etti. O, sadece sevdiği ve değer verdiği kişilerin fikirlerini önemseyen klasik bir örnek... ve Bond'unun fikri onun için en önemli olanıydı.

Bu hatayı hiçbir şekilde mazur göstermez, ama bu kötü duruma nasıl geldiğimizi açıkça görebiliyorum.

Bond'un sessizliğini bozmayacağı belli olunca, ben bozuyorum. "Şifacı iyi iş çıkarmış. Gölet sürtüğünün ısırığı yüzünden yatağa düşeceksin sanmıştım."

Bu tarafsızlık çabasıdır ve o, yatağına otururken yüzünü buruşturur, yaylar rahatsız edici bir şekilde gıcırdar. "O kadar da kötü değildi."

Gösteriş.

Başka herhangi bir Yetenekli'den olsa, bu ifadenin ne anlama geldiğini anlamak için Yeteneğime bile ihtiyacım olmazdı, ama yine de... *doğruydu*.

Bu bağımı tam olarak anlayabilecek miyim? Beni dengesizleştiren şeylere karşı karmaşık ve beklenmedik tepkiler vererek yeni yönlerini ortaya çıkarmayı bırakacak mı? Yeteneksiz, ya da en azından öyle davranıyor, ama labirentin dehşetini "o kadar da kötü" bulmadı mı?

Kapıya yaslanıp, onun cevaplarını umutsuzca beklemiyormuş gibi kayıtsız davranıyorum. "O korkudan beslenir. Çoğu Yetenekli, onunla karşılaştıklarında altlarına sıçarlar çünkü o, onların yaşadıkları en kötü kabusa dönüşür. Sen, o seni korkuttuktan sonra bile ona hiçbir şey vermedin. Bu normal bir tepki değil."

Yüzü aniden sertleşir, sanki aramıza bir ton tuğla birdenbire bir duvar örülmüş gibi. "Normal olduğumu hiç iddia etmedim."

O duvar ve savunma beni pervasızlaştırıyor, bu çıkmaza girmiş durumdan duyduğum hayal kırıklığı kaynıyor. O kemik çukurunun görüntüsü hala zihnimde dolaşıyor ve o ölçekte iz bırakmadan toplu ölümleri kimin ya da neyin neden olabileceği fikri, koruyucu Bağ içgüdülerim nedeniyle takıntılı olduğum belirsiz bir korku değil.

Korkulan ve canavarca Draven Bond Grubu'nun Merkezi Bond'u *her zaman* bir hedef olacaktır. Kaç tane Yeteneği olan kişi, benim bu inatçı, kararlı, güzel, mükemmel Bond'umun, onunla ilgili hiçbir anı kalmayana kadar, tıpkı o çukurda olduğu gibi ölü olarak yatmasını istiyor? Biz onun geçmişteki eylemleri hakkında tartışmakla meşgulken, sırtındaki hedef ne kadar büyüyecek?

Yine parmaklarımın arasından kayıp gitmesi ne kadar sürer?

Sesim neredeyse titriyor. "Bence bir hata yaptın ve bunu kabul edip telafi etmek yerine, hatanı ikiye katladın. Bize güvenmeliydin... O hastane odasında seni kaçmaya iten ne olduysa, bunun yerine bize koşmalıydın."

Gerçeğin Hediyesi her zaman bilinçli, sözlü etkileşimlere dayanmıştır. Başkalarının zihinlerine bakarak bilgi arayabilir, anıları tarayabilir ve bu şekilde bilmem gereken her şeyi öğrenebilirim, ancak bu benim birincil Hediyemin işleyişidir. Bunu kesin olarak biliyorum, çünkü bu benim açımdan biraz çaba ve çıkarım gerektirirken, tesadüfi Hediyem ise duyusal bir tepkidir.

Yalan söylediğinde dilimde kül tadı hissederim.

Saf, kasıtlı gerçeğin verdiği coşku.

Daha önce hiç bu kadar kemiklerimi donduran bir korku hissetmemiştim. Bunun bir gerçek olduğunu bile bilmiyordum, ama şu anda hangi Hediye'nin Bond'umun dehşetini algıladığına dair hiçbir şüphe yok.

Tek kelime bile etmedi.

Hediyemin sınırlarını keşfettiğimden bu yana on yıldan fazla zaman geçti ve dünyam ekseni üzerinde dönüyor gibi görünüyor. Gözlerimiz buluştuğu anda, kavga onu aceleyle terk ediyor, yüz hatlarına sabitlenmiş kalıcı maske anında parçalanıyor. Geldiğimde yorgun göründüğünü düşünseydim, bu, ona umutsuzca yapışan acı veren yorgunluğun yanında hiçbir şey kalırdı. Yine, bağım sanki cevap veriyormuş gibi göğsümde dalgalanıyor. Onun için bile bu kadar duyarlı olduğunu hiç bilmiyordum, ama şu anki durumunda inkar edilemez bir öfke var.

Gözleri yaşlarla doluyor ama sesi kararlı, bana uyuşturucu gibi akan gerçeğiyle dolup taşıyor. "Senin bu görüşlerin bana doğru şeyi yaptığımı söylüyor ve ben buna kızgın değilim. Beni istediğin kadar nefret edebilirsin çünkü en azından nefes alıyorsun, Gryphon. Lütfen git, İyileşmeden dolayı hala çok yorgunum ve şu anda bunu yapamam."

Kısa bir baş sallamayla, onun dediğini yapıyorum ve bağım haklılık duygusuyla titriyor olsa da gidiyorum. Birinin bağımı tehdit ettiğini... ya da bir şeyin onu korkuttuğunu öğrenmek iyi bir şey değil. Ama bu, bağları hakkında endişelendiğini, az da olsa, ilk kez doğruladığı an. Güvenliğimizle ilgili korkuları onu hepimizden uzaklaştırıyor, buna hayatımı koyarım.

Ne olduğunu öğrenirsem, bu bozuk Bağ Grubumuzu nasıl düzelteceğimi bileceğim.

Arkamda o acınası kilit sesini duyana kadar bekledim, sonra telefonumu çıkarıp kapıya daha iyi bir kilit takılana kadar kapıda beklemesi için bir güvenlik görevlisi çağırdım, ama North'tan bir düzine cevapsız arama ve Vivian'dan bir mesaj buldum.

Direniş misilleme yaptı. Daha

fazla Yetenekli öldü.

YİRMİ BİR

GABE

Futbol maçında verdiği o küçük kağıt parçasıyla kuzenim Toby savaşın gidişatını değiştirdi.

Bundan emin olamıyorum, ama TacTeams'in harekete geçip konuşlandırılmasını izlerken midemde hissettiğim kıvranma bana oldukça ikna edici geliyor. North bana tüm detayları vermiyor, ama görünüşte rastgele bir sayı listesinin saldırıların koordinatları ve bir toplu mezar olduğunu öğrenmek sarsıcı. Böyle bir bilgiye nasıl ulaştığı anlaşılmaz, ama Nox onu sorgulamak için sabırsızlanıyor.

Belki nostalji ya da kendi parçalanmış ailemin durumu yüzünden hissettiğim kalıcı suçluluk duygusudur, ama Eğitim Merkezi'nden ayrıldığımda geceyi çocukluğumun geçtiği odada uyuyarak geçiriyorum. Kafam yastığa değdiği anda pişman oluyorum, sanki o yer hayaletlerle doluymuş gibi, ve uykuya dalmam çok uzun sürüyor.

Direniş'in saldırılarını yoğunlaştırdığını ve durumun hepimiz için daha da kötüye gideceğini bilsem de, Kieran Black ailemin kapısına gelip Toby'nin Direniş tarafından kaçırıldığını söylediğinde, kendimi tamamen işe yaramaz hissediyorum.

Pazartesi sabahı saat beşte kapı zilinin çalmasına bile kızgın bir şekilde kapıyı açtığımda, bu son beklediğim şeydi. Ben burada olmamalıydım, bana bunu söyleyen o olmamalıydı ve Toby de yetenekli olan kişi olmamalıydı. Bunların hiçbiri bana mantıklı gelmiyordu ve kafamdaki karışıklık mide ağrısına neden oldu, sonunda mükemmel bir şekilde budanmış çalıların önüne eğildim ve kustum. Şiddetli kusma o kadar kötüydü ki, bittiğinde yüzümden gözyaşları akıyordu, ama bunların gerçek gözyaşları olmadığından emindim çünkü içimde hiçbir duygu kalmamıştı. Hayır, hepsi babamın anneme aldığı güllerin etrafında birikiyordu

kuruşlar, malçta kuruyup kökleri bu aptal ve anlamsız çatışmanın dehşetiyle zehirliyor.

Titremeler durduğu ve zihnim tekrar çalışmaya başladığı anda, tek düşündüğüm şey Bond'um.

Onun güvenliği, iyiliği, varlığı... Onu istiyorum ve ona korkuyorum, bazı hislerimi geri kazanana kadar. Ama bu korku beni o kadar sıkıştırıyor ki, şu anda kanıyor olmalıyım diye düşünüyorum.

"Yatakhaneler... İhtiyacım var... Oli..."

Kieran soru sormuyor ya da tereddüt etmiyor, ben kendimi toparlamayı düşünemeden bile, kolumu avuçluyor ve bir *çırpıda*, Yeteneği ile beni uzayda çekip, anında Bağımın yatak odasının dışına fırlatıyor. Kapısı kapalı, dokunulmamış, her sabah olduğu gibi görünüyor, ama yine de damarlarımdan buz akıyor.

Ya o da gitmişse?

"O içeride. Shore'a sordum, o da doğruladı."

Kieran'ın sesi beni paniğimden uyandırır, etrafımdaki dünya yeniden netleşir ve kaosa ne kadar sürüklendiğimi fark ederim. "Siktir, özür dilerim. Ben iyiyim, kafayı yiyip sana saldırmayacağım, sadece... onun iyi olduğunu bilmem gerekiyordu."

Sesim utanç verici derecede zayıf, ama o sadece omuz silkiyor. "Bağın için endişeleniyorsun ve onun güvende olduğundan emin olmak istiyorsun; tam da böyle tepki vermelisin, Gabe. Onu bulup güvence almak kötü bir şey değil."

Çıplak ayaklarıma bakarak, ona bakmaya cesaretim yok. "Ama bu da pek iyi bir şey değil, değil mi? Onun umurunda bile değil ve benim bunu kabul edememem çok acınası bir durum."

Kieran bana başını sallarken koridor sessizdir, tüm öğrenciler hala uyumaktadır ve bir süre sonra bana fısıldayarak, "Kayıt defterine kanımı koyduğum için neden pişman olduğumu sana hiç anlattım mı?" der.

Kalbim hala göğsümde güm güm atıyor, o kadar yüksek sesle ki, neredeyse söylediklerini kaçırıyordum. Kafamı kaldırıp ona kızgın bir bakış attım. "Onları kaydettirdiğini bile bilmiyordum... Top Tier

topluluğu dışındaki ailelerin genellikle uygun birini bulmadıkça bunu yapmadıklarını biliyorum."

Yanımda durmak için yer değiştirir, bizi muhtemelen huzur içinde uyuyan Bond'dan ayıran duvara yaslanır. Yeterince rahattır, ama içindeki eğitim onu uyanık tutar. Bakışları giriş noktasını tarar, o kadar rahattır ki, kendi eğitimim olmasaydı, bunu gözden kaçırabilirdim. Yine de sesi ciddidir.

"Gryph ve Nox'un, ne kadar kabus gibi bir insan olsam da beni ispiyonlamayacaklarını biliyorum. Kahretsin, North'a bile tüm bu lanet olası *karışıklığı* anlatmadılar, her şeyi düzelten kişi o olmasına rağmen."

Kaşlarım yükselir ve o bana utangaç bir bakış atar. "Benim burada büyümediğimi zaten biliyordun, değil mi? Aslında ben Doğu Kıyısı'ndanım. Ailem alt tabakadan ve o bölgenin dışında yaşıyordu. Direniş'e katılmak istemeyen Yetenekliler için bu oldukça yaygın bir durum... Orası tamamen farklı bir dünya."

“İlkokula başlamadan önce diğer Bağlı Gruplarla iyi geçinmenin tehlikelerini biliyordum. Ailem bunu bana iyice aşılamıştı; nezaket gösteren herhangi bir Yetenekli, sadece seni davaları uğruna ölmeye ikna etmeye çalışıyor, böylece kendileri ölmek zorunda kalmayacaklar.”

Bir saniye duraksadı, koridorda bir kapının açılma sesi dikkatini çekti, ama kız bizim tarafımıza bakmadan doğruca banyoya gittiğinde, devam etti. “Annem ben küçükken bu şekilde öldü. Babam ve diğer Bağlıları, kaçmak zorunda kaldıklarında ya da hepimizin aynı şekilde ölmesi durumunda, beni büyüttüler. Ancak yaşım ilerledikçe durum daha da kötüleşti, çünkü yeteneğim çok güçlüydü. Direniş bunu fark ederse... hepimiz biliyoruz ki hedef haline gelirdim. Babam beni Draven'a burs başvurusunda bulunmaya zorladı ve ben de TacTeam'e katılıp o pislikleri yeryüzünden silmeye hazırdım, ama babam Direniş'ten uzak, iyi bir iş bulmamı istedi. Bu konuda onunla çok kavga ettim, ama o annemi kaybettiği gibi beni de kaybetmekten korkuyordu ve bu yüzden son sınıfta TT'yi bıraktım. Kendimi zayıf bir aptal gibi hissediyordum, herkesten kaçınıyordum, her zamanki saçmalıklar...

ama Gryph beni aramaya geldi ve hayır cevabını kabul etmedi. Beni dinledi ve beni geride bırakmak yerine, ailemi Draven'a taşınmamda yardım etmeyi teklif etti. Bu... benim için birinin yaptığı en güzel şeydi. Buraya taşındıktan bir ay sonra, ailem keşifçiler tarafından kaçırıldı.

Bir saniye durur, hikayenin o kısmını bitirmez, ama ben zaten biliyorum. Benim babam da aynı keşifçiler tarafından kaçırılmıştı ve cesedi günler sonra bulunmuştu. Şimdi Toby de gitti. Belki hayattadır, belki çoktan ölmüştür. Kuzey onu bulmak için kaç takım gönderirse göndersin, kurtarma oranımız çok düşük.

O gitti.

Kieran bana yan gözle bakarak devam eder. "Gryph ve Nox ile birlikte TacTeams'e katıldım. Sadece ailemi öldüren pislikleri avlamak için değildi; artık beni özleyecek kimse kalmadığı için kendimi feda edilebilir hissediyordum. Bağımı bulmak aklımın ucundan bile geçmiyordu. Tanrım, seninki ortadan kaybolduktan sonra, o acıyı hayatıma sokmak istemediğimden daha da emin oldum."

Tekrar durakladığında, tıpkı benim az önce yaptığım gibi ayaklarına bakıyor, sanki hikayenin sonraki kısmı için utanmış ya da çekingenmiş gibi, ve bu ona hiç yakışmayan bir davranış olduğu için benim utancımın bir kısmı da eriyip gidiyor. Gryph ve Dravens'ın güvendiği çok az sayıda Yetenekli kişiden biri olmasının nedenini anlıyorum. Bana korkunç bir haber vermek için gönderilmişti ve beni Bond Grubumla yüzleştirmek ya da kusmam biter bitmez ortadan kaybolmak yerine, burada, açıkça unutmak istediği şeyleri anlatıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve bugün ne kadar korkunç olursa olsun, bulunduğum yerde olduğum için şanslı olduğumu hatırlıyorum. Bağım benden nefret etse bile. Beni asla layık görmese bile. Diğer birçok Yetenekli'nin sahip olabileceğinden çok daha fazlasına sahibim.

“Geçen yıl, birinci sınıf oryantasyon gününde kan tahlili yaptırdım. Aslında burada olmamam gerekiyordu, ama Shore, seni resmi olarak Vivian ile tanıştırmak için Eğitim Merkezi'ne götürebilmek için başlangıç saatimizi bir saat erteledi. Sabah boyunca takımın geri kalanına bağırıp durdu, senin için çok endişeliydi çünkü ailen olmadan geleceğini biliyordu ve bunu senin için hiç istemiyordu. Ben de araya girip,

tam anlamıyla beni yere deviren bir Yetenekli ile karşılaştım. O... kesinlikle mükemmeldi."

O an güzel bir anıymış gibi, bir saniye gülümser ve sonra gülümsemesi kaybolur. Mutlu bir son olmayacağını bilerek, boğazımı yutarım.

"Doğrudan laboratuvara gittim çünkü onun benim Bağım olduğu dışında başka bir açıklama olamazdı, ama sonra... hiçbir şey çıkmadı. Belki kanını koymamıştı diye düşündüm. Draven o kadar büyük bir yer değil, bu yüzden etrafa sordum ve onun tüm hayat hikâyesini öğrenmek kolay oldu. Onun benim Bağım olma ihtimali yoktu, o bir Merkez bile değildi. Ben ne hissettiysem, o kesinlikle hissetmiyordu."

Duvardan uzaklaşmadan önce bir kez daha nefes alır ve halıda botunu sürter. "Eğer benim Bağım olmayan bir Yetenekli için bile tüm bunları hissettiysem, şu anda hepinizin içinde bulunduğu cehennemi hayal edebiliyorum. Kendine fazla yüklenme."

Yavaşça başımı sallıyorum, ondan gözlerimi ayırıp pencereden dışarıya bakıyorum. Güneş yavaşça yükseliyor ve kampüsü turuncu bir ışıkla kaplıyor. "Deniyorum, ama kendimi tamamen acınası ve işe yaramaz hissetmemek çok zor. Gryph ve diğerleri kendilerini toparlamaya çalışırken, ben sadece derslere gidip her şey yüzünden kafayı yiyorum. En azından diğerleri sorun çıkarmadan bu durumla başa çıkıyorlar."

Kieran alaycı bir şekilde gülümser. "Nox *kesinlikle* sorun yaratıyor ama dürüst olmak gerekirse, ben de öyleydim. Karaciğerimin bir daha düzgün çalışacağını sanmıyorum. Üç ay boyunca sürekli sarhoştum ve Shore beni görevden almaya zorlanmak üzereydi... sonra senin Bağını buldum. Bu, beni Yetenekliler, berbat şansım ve bir şişe Jack'in tüm bunları unutmama ne kadar yardımcı olacağı hakkında düşünmekten alıkoyacak kadar meşgul tuttu."

Bond'un odasından hayat belirtileri geliyor, onun güven verici sözlerine rağmen damarlarımdan rahatlama akıyor. Kieran da kapıya bir göz atıyor, sonra bana dönüyor, yüzünde eskiden olduğu kadar tanıdık olmayan bir sırıtış beliriyor.

"Bond'un seni kapıdan kovmadan önce hazırlık yapmak için evine gitsen iyi olur. Nox'un dersine çıplak ayakla ve boxerla gidersen, sana kabus ordusunu salar."

Diğer öğrencilerin beni rahat bırakacak kadar nezaketli, hatta birazcık empati sahibi olmalarını umut etsem de, kampüse adımımı atmadan önce telefonum Toby ile ilgili mesajlarla dolup taşıyor. Kontrolümü kaybetmeden günü atlatabilmek için duşta bir saatten fazla zaman geçirip kafamı toparladıktan sonra, anneme kaçırılma olayını anlatmaya çalışarak her şeyi mahvediyorum. Nedenini Tanrı bilir, ama belki de bunu ondan sakladığım için suçluluk duydum, ya da belki de onun benimle düzgün konuşması için duyduğum aptalca, çocukça ihtiyaç galip geldi ve bir kez olsun benim için ortaya çıkmasını umuyordum. Bu sadece ters tepmedi, yüzüme patladı.

Kendi yeğeninin adını bile hatırlamıyordu.

Söylemeye gerek yok, Bond'un yurt odasının kapısında durduğumda, tamamen mahvolmuş durumdaydım. Telefonum hala cebimde ısrarla titriyordu. Bu aptal şeyi kapatmak istesem de, Toby hakkında potansiyel bir ipucunu veya Direnişle başa çıkmamıza bir adım bile yaklaştırabilecek herhangi bir şeyi kaçırma düşüncesi midemi bulandırıyordu, bu yüzden buna katlanmak zorundaydım, ama derim Shift yapma ihtiyacından kaşınıyordu. Binlerce yırtıcı hayvan içimden çıkmak, parçalamak, kesmek ve sakatlamak için beni tırmalıyordu, ta ki öldürme ihtiyacı ortadan kalkana kadar.

Ben hala mücadele ederken, Bağım kapıyı açıyor, gözlerim bizi diğer Değişkenlerden ayıran altın-beyaz parıltıdan geri döneli sadece birkaç saniye olmuş. Kanım beni canavarca Draven Bağ Grubu'na dahil edene kadar "affedilebilir" olan bir anormallik.

Durup bir saniye bana bakması, midemde rahatsız edici bir his uyandırıyor. Belki de rengi gördü ve bu, benim ona layık olmadığım nedenler listesine eklendi diye endişeleniyorum. Sonra yutkunup çenesini indiriyor, odasından çıkıp kapıyı arkasında kilitliyor, sanki bu onun karakterine hiç uymayan bir davranış değilmiş gibi.

Bana tek kelime etmiyor.

Aramızda sessizlik sık görülen bir durum değil, ama beni yavaş yavaş çıldırtan o her zamanki kibirli tavırları yerine, sadece sessiz kalıyor. Yolda ona kapıyı tuttuğumda, bana teşekkür etmek için başını sallıyor ve sonra, benimle birlikte büyüdüğüm çocuklar arasında Direniş'in gizli ajanını arıyormuş gibi kalabalık salonu gözden geçiriyor. Yani, ben de öyle yapıyorum, ama aylardır böyleyim. Draven'a geldiği andan itibaren, onun yakınındaki her Yetenekli'yi aşırı derecede farkındayım ve ona zarar vermek istedikleri anda, Shifted olsun ya da olmasın, boğazlarını parçalamaya hazırım.

Onun yönüne birkaç kez daha hızlıca baktıktan sonra, boğazımın arkasında bir yumru oluşmaya başladı. Şu anda onunla ilgili tartışılacak bir şey yok. Çok önemli bir şey gibi görünmeyebilir, ama Bond'umun saldırgan olmadığı tek zaman, Sage ile birlikte olduğu zamanlar ve sadece ikisi yalnız olduklarında - ya da en azından yalnız olduklarını düşündükleri zamanlar. Benim yanımda ilk kez böyle davranıyor. Somurtkan ya da sinirli değil, açıkça kızgın ya da korkmuş da değil, ama gözlerinde acıma da yok ve ben de birinin ona Toby'den bahsettiğini düşünmeye başlamıştım.

Bu düşüncelerle meşgulken, neredeyse kaçırıyordum.

Siktir, şu anda kafam o kadar karışık ki, şimdiye kadar olan en büyük, dünyayı sarsan olayı neredeyse kaçırıyordum.

Onun bağı bana ulaşıyor.

Neredeyse bir his bile değil, temasdan çok havadan ibaret, tüy kadar hafif bir dokunuş gibi, sadece duyduğum eski bir bağlantı ve güvence arayışında benim bağımı arıyor. Ayaklarım titreyerek, ona sadece bir aptal gibi bakakalıyorum. Şu ana kadar bu karmaşa hakkında ne kadar umutsuz olduğumu fark etmemiştim, çünkü o küçük, kırılgan, geçici dokunuş beni yıkıp ağlamaya başlamak istememe neden oluyor.

Neler olduğunu anlamaya fırsat bulamadan onun bağı kayboluyor ve benim bağım anında onun peşinden gidiyor, o bağlantıyı kaçırdığımız için beni soğuk bir öfke dalgası kaplıyor. Kahretsin, bu beni neredeyse felç ediyor, kontrolümün sıkı dizginleri daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde geriliyor ve kendimi toparladığımı anladığımda, neredeyse terlemiş durumdayım.

Sonunda ağzımı açabilmek için bir saniye beklemem gerekiyor. "Dün gece, buradan yaklaşık yirmi dakika uzaklıktaki bir güvenlikli siteden üç yetenekli daha kaçırıldı. Kuzenim de onlardan biriydi."

Şimdi o panikliyor.

Sadece biraz değil, sadece yetenekli birinin yapabileceği şekilde paniğe kapılıyor. Sanki bağı bir imdat çağrısı gönderiyor, ondan yayılan, açıklanması imkansız ama aynı zamanda tamamen unutulmaz olan sessiz bir alarm. Bağım buna cevap vermek için acele ediyor, onun korkusunun tadı ve bunun etrafımızdaki havayı yoğunlaştırarak her nefes alışımda ciğerlerimi kaplaması karşısında öfkeyle kıvranıyor. Geçen hafta gölet cadısını sanki hiçbir şey yokmuş gibi bakan aynı kız, şimdi Yetenek kaymasının eşiğinde.

Ancak, bağım bana göre, onun bir yeteneği yok.

Paniklemiş yüzüne baktığımda, geniş gözleri sadece bir saniye benimkilerle buluştu, sonra hemen başka yere kaydı. Burada durup konuşmak için çok fazla insan var, onun ne düşündüğünü ne kadar çok bilmek istesem de, bunun yerine yemek salonuna doğru ilerliyorum. Ben de bakışlarımı aşağıda tutarak, insanları atlatmaya ve bağımı sabahın erken saatlerindeki koşuşturmacadan korumaya odaklanıyorum.

Karşılıklı oturup tabaklarımızı doldurduğumuzda, onun korkusu yok olmuştu, şükürler olsun. Yemekhane, günün bu saatinde kampüste sessiz olan tek yer, ama buradaki herkesin gözü üzerimizde ve diğer öğrenciler kendi yerlerini bulurken masamızın etrafında geniş bir alan boş bırakılıyor. Fısıltılar ve mırıldanmalar pek saygılı değil, mesafe onları gizlemeye yetmiyor, ama ben burada kimlerin olduğunu takip ederken kimse gözlerime bakmıyor.

Odadaki ilgi tamamen bizim masamıza yönelik olabilir, ama bu sefer açıkça benim yüzümden. Kimse bize doğrudan yaklaşmaya çalışmıyor, ama futbol takımından birkaç arkadaşım, benimle konuşmak istiyorlarmış gibi bakıyorlar, ama Bond burada olduğu için konuşamıyorlar. Sanki bugün benim için bir kalkan gibi, benim onu korumam yerine o beni koruyor ve bu ne kadar tersine bir durum olsa da, bu beni rahatlatıyor.

O da ayrıntıları bilmiyor, ama meraklı da değil. Bana soru sormasını umursamayacağım, hatta sormasını isteyebileceğim tek kişi

ama o savunma taktiklerine ara verip bana nefes almam için alan tanıyor. Bu, hiç beklemediğim bir nezaket, diğer öğrenciler arkadaşım olduklarını iddia etmelerine rağmen bana bunu göstermedikleri halde.

Belki de ilk düşündüğüm kadar acınası biri değilim... Belki de bu Bond için hala umut vardır.

İlk tabağımı bitirdikten sonra, her zamanki gibi hemen ikinci tabağıma geçmek yerine, Bond'a bakmak için duruyorum. Her zamankinden daha yavaş yiyor, hala etrafımızı gözetlemek için bakınıyor, ama bana neredeyse hiç bakmıyor. Elinden geldiğince beni koruduğu belli oluyor, bu hoşuma gidiyor, ama bakışları benden uzaklaştıkça, onun dikkatini çekmek için daha da çaresizleşiyorum.

Bu beni pervasız yapıyor, ama bugün zaten bir kez dürtülerimin kurbanı oldum, bu kadar çaresizken bir kez daha ne fark eder ki?

Boğazımı temizleyip, sözlerimdeki suçlamaya rağmen tarafsız bir ses tonu kullanmaya çalışıyorum. "İlk kaybolduğunda... hepimiz kaçırıldığını düşündük. O bölgede birçok olay yaşanmıştı ve ben detayları bilemeyecek kadar küçüktüm ama annemle babam Konsey üyesiydi, bu yüzden senin için endişelenecek kadar çok şey duydum. Cesetlerin bulunduğuna dair haberler duyduğumuzda, her seferinde senin olduğunu düşündüm. Beyinleri yıkanmış çocuklar bulunduğuna dair haberler duyduğumuzda, lanet olsun, senin olmanı umdum ki seni eve getirip kurtarabilelim. O kadar zaman boyunca, sen bir şehirde takılıyordun, istediğin hayatı yaşıyordun."

Gözlerinde o kadar kısa süreli bir acı parlaması olur ki, neredeyse hayal gördüğümü sanırım. Onunla sorun çıkarmamalıyım, en azından her şeyin aslını öğrenmek istiyorsam, ama bugünki davranışları kafamı çok karıştırıyor. Hâlâ benden nefret ediyor mu, burada kalmaya razı mı, yoksa Direniş'ten çok mu korkuyor da tekrar ayrılmaya cesaret edemiyor, bilmiyorum.

O sertçe yutkunur, ama cevabı sadece derinlerde saklı gerçeklerden, geceleri uykunuzu kaçıran ve asla tam olarak iyileşmeyecek olanlardan gelir. "Bir araba kazası yüzünden hastanede yattığımı biliyorsun, değil mi? Tüm ailem o kazada öldü. On dört yaşındaydım ve dünyada tamamen yalnızdım. Çok korkmuştum. Sanki gün batımına doğru koşarak mutlu ve neşeli bir hayat yaşamak için kaçmışım gibi değil

belki bir kez olsun kendi hikayeni bir kenara bırakmaya çalışmalısın, o zaman aramızdaki ilişkiler biraz daha iyi olabilir."

Hikaye.

Bu, lanet bir bıçak gibi kesiyor, doğrudan kemiğe kadar iniyor ve her nefesimle birlikte yoğunlaşıyor, ciğerlerim yanana kadar. Dişlerimi çenem ağrıyana kadar sıkıyorum ve bu sefer, Shift'imi durdurmak için bir tepki değil, çünkü derimin altında gizlenen en kana susamış avcıların her biri, bu yeni, korkunç reddedilme karşısında acı içinde kıvranıyor.

İçimden taşmak üzere olan duyguların karmaşası karşısında çığlık atmayacağımı veya kusmayacağımı anladığımda, boğazımdaki yumruyu yutmak için yutkunuyorum, ama yumru yerinden oynamıyor. Etrafa bakınıyorum, ama neyse ki burası hâlâ hayalet kasaba gibi.

"North, tüm aileme senin Florida'da bir plak dükkanında çalıştığını, direnişle hiçbir bağlantın veya izinin olmadığını söyledi. Tüm işaretlerin senin kaçtığını gösterdiğini açıkça belirtti. Bunu nasıl görmezden gelebilirim ki?"

Omuzlarını silkerken gözleri sertleşir. "Bütün ailen tek bir kazada ölseydi nasıl hissederdin? Böyle bir şekilde senden koparılsalardı?"

O benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor, ama varsayımları açıkça acınası bir tablo çiziyor... Bunun için onu gerçekten suçlayabilir miyim? Birbirimizi tanıdığımız birkaç kısa hafta içinde, o benim en kötü yanlarımı, Bond'umun asla görmemesini umduğum en utanç verici ve çocukça tepkilerimi gördü, ama bu farklı geliyor. Sanki sonunda, Bond'umun, ailemden birini daha kaybetmenin acısını görmeyi hak etmediğini kabul etmişim gibi, babamın ölümü beni mahvettikten sonra göğsümde hala açık olan deliği hatırlatıyor.

Onu uzun bir süre izledikten sonra, sonunda tabağımı kenara itiyorum çünkü şu anda başka bir şey yiyemem. "Hayal etmeme gerek yok. Babam iki yıl önce kaçırıldı ve bir hafta sonra parçalanmış cesedi bulundu. Annem ertesi gün konseyden istifa etti, ama hala eve dönmedi. Benden hikayemi unutmamı istiyorsan, belki sen de kendi hikayeni unutmalısın."

O bundan hoşlanmaz.

Ayağa kalkar, çantasını omzuna atar ve benim onu takip edip etmediğime bakmadan ayaklarını yere vurarak uzaklaşır. Tabii ki onu takip ediyorum, kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi, ve kendimi, somurtarak spor ayakkabılarımın burunlarına bakmaktan alıkoymak için hepimizin içinde bulunduğu tehlikeyi hatırlatmam gerekiyor. Maskeyi yüzüme geri takmam sadece bir dakika sürer, futbol takım arkadaşlarımın sempatik bakışlarını fark edince kolayca gülümserim. En azından onlar samimidirler ve koridorda koşan Bond'a dikkatli bir bakış atarak mesafelerini korurlar.

Sage, ekonomi dersinde bizi bekliyor, gözleri aramızda gidip geliyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibi, ve ben her zamanki gibi mesafe bırakmak yerine Bond'un yanına oturduğumda durum daha da kötüleşiyor. Yalan söyleyip bunun sadece Oli'yi korumak için olduğunu söyleyebilirim, ama gerçekte, her şeye rağmen, sadece onun yanında olmak istiyorum.

Sage bu konuda anlayışlı davranıyor.

Onların arkadaşlığına bu kadar kıskançlık duyduğum için kendimi yine bir pislik gibi hissediyorum, ama elimde değil, özellikle Bond ona sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdiğinde. Birbirlerine duydukları sevgi, en etkili silahtır çünkü zorlama ya da gösteriş değildir, sadece samimi ve sıcaktır. Bond'un bana da öyle bakması için her şeyi yaparım, *her şeyi*.

O benim yavaş yavaş aklımı kaçırdığımı bilmiyor, ya da belki biliyor ve herhangi bir tepkiyi engellemeye çalışıyor, ama profesör dersine başladığında Bond aniden bana yaslanıyor. Anında nefes almayı kesiyorum, kalbim göğsümde şiddetle çarpıyor ve onun önünde donup kalmamak ve aptal gibi görünmemek için kendimi zor tutuyorum. Ama bu neredeyse imkansız, çünkü bana fısıldamak için resmen kucağıma tırmanıyor, nefesi boğazımda dans ediyor.

"İstemiyorum Bond, ama sen de aynısını yaparsan boğazına sarılmayı bırakırım."

O geriye yaslandığında, ciğerlerimdeki tüm hava bir anda dışarı çıkıyor, ama neyse ki ona geri dönmesi için yalvararak kendimi utandırmıyorum. Siktir, sanırım sadece ondan bir kucak istiyorum.

Beyaz bayrak.

Bu küçük bir teklif, onunla birlikte olmak istediğim şeylerin yanında hiçbir şey, ama aynı zamanda onun diğer bağlarının kurmayı başardıklarından daha fazlası ve bunu elimden kaçıramam. Şimdi ona kendimi kanıtlayabilirsem, belki anlaşabiliriz. Belki ona, onun da tüm kalbiyle istemediği bir şeyi ondan hiç istemediğimi, Bonding'in ona zorla ya da baskı altında yapıldığı takdirde benim için bir sapma olacağını ve bizi ayıranın ben değil, o olduğunu ikna edebilirim. Diğer Bond'lar değil. O, bizi geride bıraktığında bunu yaptı, çünkü bizi... Tanrım, bize attığı bu fikirleri nereden aldığını bile bilmiyorum.

Midem yine endişeden kasılıyor.

Ders bitene kadar ona cevap veremiyorum, sesime cesaret katmaya çalışıyorum. "Buna arkadaşlık denir, Oli, sen de istersen ben de deneyeceğim. Bond meselesini sonra hallederiz."

Alaycı bir şekilde, çantasını omzuna atarken bakışlarımdan kaçınıyor. "Eğer bu, benimle yatmak ve Bond'unu almak için arkadaşım gibi davranan bir 'iyi adam' taktiği ise, o zaman sana hemen bir tekme atıp, hiç düşünmeden buradan giderim."

Sage kahkahayı patlatır, elini ağzına kapatır ve ben yine Bensonlarla birlikte büyüdüğümü hatırlarım. Oli'nin benimle, onun Bond'uyla konuşma şekline kesinlikle şaşırmıştır ve bence bu, ona kendi berbat Bond Grubu hakkında düşünmesi için bir fırsat verir. Örnek olmak beni pek mutlu etmiyor, ama bu ona Riley ve Giovanna'ya haddini bildirmek için cesaret verirse, en azından burada birileri için bir umut ışığı olur.

Bu, benim de bu saçmalığı kabul edeceğim anlamına gelmez.

Gözlerimi devirerek, Bond'a sinirli bir bakış attım. "Bu noktada, Fallows, benimle yatmak için bana yalvarman gerek. Hiçbir faydası olmayan arkadaşlar, tek farkı, ben senin her hareketini izleyeceğim ve sen de hepimizden kaçmak için bir fırsat arayacaksın."

YİRMİ İKİ

KUZEY

Güvenlik tehditleri, hak sahibi meclis üyelerinin şikayetleri ve Nox'un amansız avını yönetmekle boğuşurken, bahar tatili için hiç hazırlıklı değilim, ama tatil birdenbire başlıyor ve benim için hızla bir kabusa dönüşüyor. Tüm çabalarımıza rağmen, Toby'den hiçbir iz bulunamıyor ve onun ailesinin Bonded Grubu, onlarla konuşamadan ortadan kayboluyor. Evlerinde Direniş'in faaliyetine dair hiçbir işaret yok ve sadece saklandıklarını varsayabiliriz.

Bir yanım, Toby'yi kendileri bulmuş olmalarını umuyor.

Diğer tarafım ise bunun imkansız olduğunu biliyor, hiçbir Yetenekli için değil, özellikle de bizim topluluğumuzda hiç eğitim almamış olanlar için. Onlar sadece kapalı topluluklarda yaşamış, özel kurumlarda eğitim görmüş, kontrol edilmiş üst düzey çevrelerde sosyalleşmişler... Toby kayboldu ve eminim ki ailesi kalan çocuklarını güvende tutmak için çaresizce uğraşıyor.

Aynı kararı verebileceğimi hayal edemiyorum, ama içimdeki kaynayan, şiddetli, psikotik sınırda olan bağ olmadan yaşayabileceğimi de hayal edemiyorum. Ne kadar unutmaya çalışsam da hala o kemik çukuruna takılıp kalan bağ. Bu mide bulandırıcı ya da korku değil; bu tamamen anlamsız çatışma sayesinde birçok katliam ve dehşet gördüm. Hissettiğim duygu şüphesiz utanç, ama mezarımın yerini bulana kadar bunu tüm Yeteneklilerden saklayacağım.

Ölümün büyüklüğü karşısında bağımı aydınlatan heyecana başka türlü bir tepki vermek düşünülemez ve bu beni sadece yetenekli topluluğun iddia ettiği gibi bir canavara dönüştürür.

Kendimi işe atmak, kendi sefaletimde boğulmaktan kaçınmanın tek yoludur ve on yıldan fazla bir süredir ailemin konseydeki koltuğunu koruduktan sonra,

gerçek ve ham olanı kesip atmak, sakin ve iyi huylu bir konsey üyesi imajını yansıtan düzgün ve hoş bir karton kesiti elde etmek kadar kolay. Tek gereken, özel dikim bir Tom Ford takım elbise, bir çift Hermes loafer ve düzgün, beyaz dişlerle dolu bir gülümseme, böylece içimde kaynayan yıkımı, kibirli ve kendini beğenmiş aptallardan saklayabiliyorum.

Kendini beğenmiş olmayan az sayıdaki kişiler de kaçırılmalara karşı benimle aynı dehşet ve öfkeyi paylaşıyorlar, bu yüzden benim yaptığım şeyi görmezden geliyorlar. Acil toplantı anlamsızdır, TacTeams'i her bir Yetenekli aileye atamak için yeterli kaynağımız olmadığını binlerce kez açıklamakla saatlerimi harcarım. Hiçbiri gerçekten istediklerini söyleyecek kadar cesur değildir, ki bu da sadece kendi ailelerinin korunmasıdır, ve Sharpe, şu anda benim Bond'umun her hareketini takip eden detayı işaret ederek karşı çıkınca, masadaki diğerleri de sonuç olarak uyarıya tabi tutulur.

"Dediğin gibi Sharpe, ben Batı Kıyısı Gifted topluluğunun güvenliği ve savunmasından sorumlu konsey üyesiyim. Draven Bond Grubu'ndaki üç Bond, TacTeams'te aktif görevde; Shore tam zamanlı çalışırken, kardeşim ve ben topluluk içindeki diğer görevlerimiz nedeniyle çağrı üzerine çalışıyoruz. Dördüncü bir Bond, gerektiğinde kurtarma görevlerinde ve savunma görevlerinde hizmet veriyor. Gabriel Ardern, resmi Taktik Eğitimi tamamlama fırsatı bulamamış bir üniversite öğrencisi olmasına rağmen, personel eksikliği bizi gelecek vaat eden öğrencilere yönelmek zorunda bıraktı ve onun gibi bir yeteneği olan birini seçmek, alabileceğimiz tek seçenekti. Hayatını tehlikeye atıyor, sayısız dehşet verici olaya tanık oluyor ve kendini bir hedef haline getiriyor, hepsi topluluğumuzun güvenliğini sağlamak için."

Sharpe'ın gözleri sert ve nefretle doludur, ancak masadaki diğerleri rahatsızlık içinde koltuklarında kıvranmaktadır. Hepsinin çocuklarını Draven'daki eğitim kurslarına kaydolmaktan vazgeçirdikleri ve kaydolanların da mezun olduktan sonra asla ekiplere katılmadıkları bilinen bir gerçektir. Tek istisna, babasının "hayatını böyle heba etme" şeklindeki açık taleplerine açıkça karşı gelen Harrison'dır, ancak buna rağmen Rockelle masada benim karşımda oturuyor ve diğerleri gibi dehşet içinde terliyor.

Bu korkak aptal, kişisel koruması için en çok sızlanan kişiydi, bu yüzden benim kara listemde.

Yapmamalıyım, bu daha sonra başıma bela olacak, ama ses tonumu alçaltıyorum ve masanın karşısından Sharpe'a bakarken hissettiğim şiddetin bir kısmını uyarıya yansıtıyorum. "Draven Bond Grubu'ndaki *her* Bond, Direniş'in hedefidir. Bu gerçek tartışılmaz, inkar edilemez. İsimlerimiz Direniş'in hedef listesinde birçok kez yer aldı ve hatta kafamıza, tüm bir nesil Alt Kademe ailelerini emekliye ayıracak kadar büyük bir ödül kondu. Benim resmim, Doğu Kıyısı'nın okullarda ve topluluk etkinliklerinde dağıttığı propaganda broşürlerinde yer alıyor. Bu durum, hepimizin sahip olduğu yeteneklerin gücü ve ona bir şey olursa bir hata yapmanın yol açacağı felaketle sonuçlanacak hasar göz önüne alındığında, Merkez Bond'umuz öncelikli hedef olarak belirlendi. Bu karar sadece benim tarafımdan değil, tüm Taktik Müdahale Kurulu tarafından alındı. Şikayetlerinizi Eğitim Merkezi'ne iletmenizi öneririm. Vivian'ın kendi değerlendirmesini paylaşmaktan mutluluk duyacağından eminim."

Vivian'ın sadakati ve dostluğu bana verdiği en büyük hediye, onun adını ortaya atıp, aptalların korku içinde saklandıkları yerlere geri kaçışmalarını izleme yeteneğidir. Sharpe'ın o adamın karşısına bir dakika bile oturmaktansa, burada oturup her gün benimle yüz yüze gelmeyi tercih edeceğini kesin olarak biliyorum ve bu da hain pisliğin sonunda bakışlarını benden kaçırmasına neden oluyor.

Çatışma, konseyin artan öfkesini durdurmakla kalmaz, aynı zamanda toplantının hızla sona ermesini de sağlar. Kimse gözlerime bakmaz ya da söylediklerime karşı çıkmaz, başları eğik ve kaçmak için can atarlar. Sonrasında bu masadaki herkesin de katılacağı bir topluluk etkinliğine katılmak zorunda olmasaydım, bu daha çok bir zafer gibi hissettirirdi.

Zenginlerin yaşadığı caddeye sıralanan arabalar görünür hale geldikçe, omuzlarımdaki yük üç katına çıkmış gibi hissediyorum ve cildim tahriş olmaya başlıyor. Kardeşimin antisosyal davranışlarının ona sağladığı faydalar benim için hiç bu kadar açık olmamıştı. TacTeams kaçırılmalar nedeniyle tekrar görevden alındığında çok öfkelenmişti, ama Toby'nin kaçırılan Yeteneklilerden biri olduğunu öğrendiği anda

gerçek hayattan tamamen kopmuştu. Şu anda, malikanede, ofisine kapanmış, kurtarma operasyonu planlamak için bilinen kamp yerlerinin haritasını çıkarıyor, ben ise burada, beni bu durumdan kurtaracak bir acil durum için dua ediyorum.

Ne yazık ki, lanetli şeytani boş gözlerimiz yüzünden kazığa bağlanmamamız için birimizin topluma karşı Draven rolünü üstlenmesi gerekiyor ve Nox çoktan inzivaya çekilmiş kardeş rolünü üstlendi. Partide ayak dirip bağırarak katılmak zorunda kalacağım, ama umarım bunu kafamda tutmayı başarırım.

Rafe, Halliwell malikanesinin garaj yoluna girdiğinde, ciddi ciddi eve gitmeyi düşündüm, ama kararımı veremeden kapım açıldı. "Bu aptal partiye katılmak zorundaysam, sen de katılmak zorundasın. Sızlanmaya başlamadan önce söyleyeyim, Bond zaten binada, yani gidiyoruz."

Arabadan inerken Gryphon'a bir bakış attım. "Ben sızlanmam ve onu burada bırakmak hiç söz konusu bile olmadı."

Rafe'i sıcak bir şekilde selamlamak için eğilip onu uğurladıktan sonra, açıkça kararlı olduğu gibi tam bir pislik gibi benim kaçma şansımı ortadan kaldırmaya niyetli. Neyse ki, her yere park edilmiş arabalara rağmen, onun bana yaptığı iğnelemeleri gören kimse yok, ama Gryphon hiç de dikkatsiz biri değildir.

Ne yazık ki, o inatçıdır.

"Ne dersen de, Draven, ama ikimiz de biliyoruz ki onu omzuna atıp kaçmaya çalışırsan, sadece yüzün parçalanır."

Ona alaycı bir şekilde bakıyorum. "Şu anda onun da bizim kadar bu partiden nefret ettiğini varsayıyorsun. Bu partinin anlamsız olduğu konusunda hemfikir olmak için pek çok konuda aynı fikirde olmamız gerekmiyor. Eğer o da aynı fikirde değilse, o zaman... Tanrım, durum sandığımdan da kötü."

Gryphon sırıtarak başını sallar ve bir pislik gibi önümde yürümeye devam eder. Bunu yaptığında ne kadar sinirlendiğimi çok iyi bilir, bu da beni çok kızdırır ve onu kızdıracak bir şey yaptığımı düşünmeye başlarım.

"Öyle bir şey yapmadın, ama sen bu öfke krizini atlatana kadar bir saat boyunca kaldırımda bekleyemem, o yüzden sana biraz baskı yapacağım."

Onun arkasından ön merdivenleri tırmanırken, omzumun üzerinden onun sinir bozucu kendini beğenmiş ifadesine bir bakış atıyorum. "Kafamdan çık."

O, içinden kıkırdayarak, tereddüt etmeden ön kapıyı iterek açar. "Ben öyle düşünmüyorum ama yüzün adeta protesto ediyor. Sharpe ya da onun küçük yılanlarından biriyle karşılaşmadan önce bunu kontrol altına almalısın. Daniella burada olmalı, değil mi?"

Siktir.

Adımlarım sendeliyor, ama sadece karşı karşıya olduğumuz gerçek savaşın ne olduğunu ve neyin tehlikede olduğunu hatırladığım için. Bağım burada, damarlarımda dolaşan kanıma güvenebilirsek muhtemelen çoktan gelmiştir ve tüm konsey burada olduğuna göre, bana kin besleyen en az bir düzine Üst Düzey Yetenekli var. Bağ Grubumuzu güvende tutmak için hepimizin katlanmak zorunda olduğu siyasi oyunlardan pek haberi olmadığını çoktan kanıtladı.

Ya da belki de biliyor ama umursamıyor. Her halükarda, onsuz gidemem.

Sanki günüm daha da kötüye gidecekmiş gibi, Gryphon'un gözleri beyazlaşır ve sonra koridorda ilerler, onu durdurmaya çalışan herkesi ustaca atlatır. O bunu yapabilir, ama benim kızgınlığım biraz daha artar, çünkü en az beş Yetenekli, beni aç kurtlar gibi izliyor, dedikodu malzemesi ve benim gözümde itibar kazanmak için her fırsatı kolluyorlar.

Maria Benson sıkı bir gülümsemeyle yoluma çıkmadan önce tam bir adım atabiliyorum. "Meclis üyesi Draven, gelmenize çok sevindim. Endişelenmeye başlamıştım. Genelde topluluk etkinliklerine bu kadar geç kalmazsınız."

Konsey tarafından istihdam edilen, yetenekli olmayanlar konusunda uzmanlaşmış yetenekli avukatlardan biri olarak, yıllardır birlikte çalışıyoruz. İşinde titiz ve kusursuz olan Maria, her zaman benimle benzer ahlaki değerleri paylaşmıştır, ancak nadiren politika konusunda anlaşamadığımız durumlarda, kendi görüşünü savunmaktan asla çekinmemiştir. Sharpe ve hatta Unser ile karşı karşıya geldiğinde bile, hiç tereddüt etmeden tavrını koruduğunu gördüm.

onun değerli bir müttefik olduğunu kesinlikle kabul ediyorum, ama bugün değil, sabrım zaten kırılma noktasına geldiği için.

Sakin maskem için ne kadar çaba sarf etsem de, anında bozuluyor ve o bunu fark edince gözleri bir anlığına genişliyor, aşırı derecede algısı güçlü. O harika bir avukat, yetenekli DNA'da Bond belirteçlerinin keşfinde öncü olan tanınmış bir aileye bağlı ve son derece sadık. Aynı zamanda her ne pahasına olursa olsun "doğru" ve "uygun" olanı yapmaya takıntılıdır, ancak kendi versiyonunun o kadar da öznel olmadığını henüz anlamamıştır ve kendini küçük düşürülmüş hissettiği anda çevresindeki herkesin baş belası olur.

Onun Bonded Grubu'ndaki çocuklara her zaman acımışımdır.

Onun sinirli bakışlarıyla karşılaştığımda, benim gülümsemem öfke dolu bir küçümsemeyle doludur. "Kız kardeşini ve onun Bağlı Grubunu bulup özür dilemeliyim, Maria. Gecenin yarısını kaçırmak niyetinde değildim, ama toplantı beklenenden uzun sürdü ve ertelenemeyecek başka acil randevularım vardı. Bir sosyal etkinliği kaçırmak talihsiz bir durum, ama güvenlik meseleleriyle uğraşırken bu gerekli bir bedel."

Bu keskin hatırlatmaya rağmen Maria geri adım atmaz, aksine gülümsemesi daha da sertleşir. "Mülkü aramana gerek yok, North. Caroline bu tarafta."

Gryphon'un müdahale etmemesi ve geçirdiğimiz Gifted'ların bakışlarında karmaşık konsey toplantısı söylentilerinin dolaşması nedeniyle, Maria'nın taleplerine uymaktan başka seçeneğim yok. Dışarı çıkmak çok uzun sürüyor, uysal bir meclis üyesi rolünü oynamak akıl sağlığımın son damlasını da tüketiyor, ama catering personeli devasa yemek tepsileriyle arka bahçeye doğru hareket etmeye başladığında, açlıktan ölen Draven'ın tehlikeleri hakkında ince bir şekilde örtülü şakalarla mazeret uyduruyorum ve bu, dedikodu yapan kalabalığı nihayet dağıtmak için işe yarıyor.

Halliwell malikanesinin arka kapısı, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş eğlence alanına ve ötesinde kaya kaydırağı ve spa ile donatılmış büyük havuza çıkan geniş taş merdivenlere açılır. Gelenek olduğu üzere, konsey üyeleri ve yaşlı Yetenekliler yemek masalarının etrafına dağılırken, garsonlar şarap kadehleri dağıtırken, üniversite öğrencileri hepimiz bu etkinliğin

aslında bununla ilgili olduğunu iddia ediyoruz, ya yüzüyor ya da havuz kenarında içkiler ve küçük meze tabaklarıyla uzanıyoruz.

Kapıdan girer girmez etrafı taramaya başlıyorum ve sanki bir sirenin çağrısına cevap verircesine, gözlerim Bond'uma takılıyor.

Çıplak Bond'uma.

Aniden, sanki kafamın arkasına beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi görüşüm beyazlaşır. Şaşkınlık içinde, son basamağı neredeyse kaçırıp tüm konseyin önünde kıçımın üstüne oturuyorum, son anda kendimi toparlayıp neredeyse tökezlemeden kurtuluyorum. Kötü bir küfür mırıldanarak arkama bakıyorum ve Bond'un aslında çıplak olmadığını, ama çıplak da olabileceğini görüyorum. Bağımı bastırmadan önce gözlerim bir saniye için kararır.

Neyse ki, sadece bir kişi tanık neredeyse felakete.
Ne yazık ki benim gelecekteki huzurum için, o kişi Gryphon.

Bahçenin diğer tarafında, hareket etmek zorunda kalmadan tüm alanı gözetleyebileceği mükemmel bir konum bulmuş bile. Küçük, dairesel teras büyük bir meşe ağacını çevreliyor ve kusursuz bir peyzajla çevrili, özenle tasarlanmış bir odak noktası, ancak asıl avantajı yüksekliği.

Benim bakmaktan bıktığım lanetli Yetenekliler kalabalığının arasından gözlerime bakıyor ve bağımı tekrar kontrol altına aldığım anda bana sırıtıyor. Bağımızın görüntüsünden nasıl etkilenmediğini anlayamıyorum — onun neredeyse *çıplak* olduğunu söylemiş miydim?! — ama bana sırtını dönüp havuz alanını izlemeye devam ettikten sonra bile, her zamanki gibi sakin.

Bu arada, bağımın kıskançlığı beni tüketiyor. Beni
kendimden uzaklaştıran tek şey bu.

"Meclis üyesi Draven, burada olduğunuz için çok mutluyum! Meclis üyesi Benson, kardeşinin ekibi için Bond Markers'ın yeni araştırmasına fon sağlanması konusunda sizinle konuşmak istiyordu. Onlar, dünyadaki diğer laboratuvarların çok ötesinde, harika bir iş çıkarıyorlar ve bulguları yayınlandığında sizin katkılarınız kesinlikle göz ardı edilmeyecek."

Şu anda asistanımı öldürebilirim.

Soğukkanlı, şiddetli ve kanlı bir cinayet, tüm hayatım boyunca taşıdığım "canavar" etiketine yakışan türden bir cinayet.

Bunun yerine, Penelope'ye kısa bir gülümseme, onunla birlikte duran kardeşlere ise samimi bir gülümseme takınıyorum. Benson kardeşler, Pen'in yaklaşımından memnun görünmüyorlar, ama ben durumu çabucak yatıştırıyorum.

Alexander'a başımı sallayarak selam verdikten sonra kardeşinin elini sıkmak için döndüğümde, ses tonumdaki övgüyü sahte bir şekilde ifade etmek zorunda kalmadım. "Teklifini konseye ilettim Julian, ama kaçınılmaz olan eksikliği şahsen ben karşılayacağım. Draven ailesinin araştırmayı finanse etmesinin etik ve olası nedenleri hakkında potansiyel sorgulamalar olmasaydı, konseyle hiç uğraşmazdım, ama sonuçların cadı avıyla lekelenmesini istemem."

Bensonlar, onlarca yıl önce DNA'daki Bond Marker'lar ve genetik düzeyde gerçekleşen "bağlanma" (bizim Bonding olarak bildiğimiz) konusunda öncü olarak ün kazandılar. Kan analizini kullanarak sadece Bond'lar ve Central Bond'lar arasında ayrım yapmakla kalmadılar, aynı zamanda Bond Grubu numaralarını da belirleyebildiler. Kan testleri basit, güvenli ve hiç yanılmadı. Ayrıca, yüzlerce marker arasından sadece üçünü inceliyorlar.

O zamandan bu yana geçen on yıllar boyunca, sürdürdükleri araştırmalar sonucunda, Yeteneklilerin sahip olduğu farklı güçleri ayırt etmek için üç düzine işaretleyici "tipi" belirlediler. Julian Benson, Draven soyunun diğer Yeteneklilerden bizi ayıran farklı bir yanı olduğunu, gözlerimizin sahip olduğumuz tek anomali olmadığını bilen tek Yetenekli kişidir. Ben çocukken, babamın sıkı kuralları ve gözetimi altında kanımı aldı ve tamamen izole bir ortamda test etti. Draven mirasına yaklaşmasına izin verilmeden önce oluşturulan evrak işleri, güven ve sınırlar muhtemelen onu çok korkutmuştur, ancak meraklı bilimsel zihni onu bu işi yapmaya itti ve eminim ki tüm bunların karşılığını aldığını hissediyordur.

O buna takıntılı.

Şu anda bile, birkaç ayda bir kanımı almasına izin veriyorum, böylece oynamak için taze numuneler elde ediyor ve hatta

Nox'u yılda bir veya iki kez laboratuvarı ziyaret etmeye ikna edebiliyorum. Benson'ın tüm bu süre boyunca kimseye tek kelime bile etmemiş olması, Nox konusunda ona bazı ayrıcalıklar kazandırdı.

Ne yazık ki, Bond'umuz bulunduğunda ve Benson, Bond'umuzun kanında ek testler yapmak istediğini söyleme hatasına düştüğünde, bu iyi niyet yok oldu.

Babam ve amcamın benim Bond'um hakkında ne kadar bilgi sahibi olduklarını sık sık merak ediyorum. Direniş ve onlara sempati duyan casusların ne kadar bilgi sahibi olduklarını da merak ediyorum, çünkü Sharpe'ın Bond'u Lois, on yıldır Benson'ın çalışmalarına müdahale ediyor.

Onun "canavarca" Dravens'a karşı son karalama kampanyası, konseyin araştırmanın finansmanını devralmak zorunda kalmasının sebebiydi, ama bu, yıllarca süren zorlu çalışmaların kendi kapalı topluluğumuz dışında işe yaramaz hale gelmesinden önceydi. Kimse, benim adımın geçtiği bulguların bilimsel olarak geçerli olduğuna inanmadı, sanki Gifted'a yanlış sonuçlar vermek için para ödemişim gibi. Bunun ne yararı olacağı bana anlaşılmaz, ama yıkıcı bir etki yarattı.

Batı Kıyısı'ndaki Üstün Yetenekliler, konseydeki konumum sayesinde bu durumdan etkilenmediler, ancak biz hasar kontrolü yaparken ve benim adımın hiç geçmediği testleri yeniden oluşturmak için çabalarken, dünya çapında milyonlarca kişi bu bilginin faydalarından mahrum kaldı.

Julian bana yüzünü buruşturarak Alexander'la bakışıyor. "Dürüst olmak gerekirse, bunu kendim finanse etmeyi tercih ederdim, ama benim de senin gibi ellerim bağlı. Yaptığın şeyi takdir ediyorum North ve sana şahsen tekrar teşekkür etmek istedim. Bunun benim işimi engellememesi ve ailemi bu işin dışında tutmak için senin üstüne yük bindirdiğinin farkındayım."

Onun minnettarlığını kabul etmek, onun yorulmak bilmeyen çalışması ve sadakati için ona kendi minnettarlığımı sunmak kolaydır ve dostça sohbetlere geçeriz. Julian, oğlu Sawyer'ın laboratuvar için yaptığı çalışmalardan bahsedip havuza doğru eliyle işaret ettiğinde, Bond'umu bir kez daha görür ve yine aklımı başımdan alır.

Gülerek başını geriye attığında, uzun boynu ve çıplak göğsü, yetersiz parçaları malzemesi mayosu ile

şaşırtıcı, nefes kesici ve şimdiye kadar sorduğum her sorunun inkar edilemez cevabı. Bir an için onun inatçı, çocukça ve bencil davranışlarından hiç pişmanlık duymadığını unutuyorum.

Onun beni görmekten nefret ettiğini unutuyorum, oysa onun görüntüsü

onun görüntüsü ruhumu sonuna kadar doldursa da.

Sonra başını çeviriyor ve gözlerimiz kısa bir an için buluşuyor, yüzündeki gülümseme kayboluyor, o unutulmaz mavi derinliklerdeki çelik duvarlar yeniden yerine oturuyor ve ben gerçekliğimden bir saniye bile daha fazla saklanamıyorum.

Kötü niyetli bağımın gerginliği, etrafımı bastırılmış öfkeyle kaplıyor ve iki adam da mazeret uydurup nazikçe uzaklaşıyorlar. Eğer konseyim Benson'larla dolu olsaydı, komiklik olsun diye birkaç Hannity ve Rockwell de eklenseydi, eminim Direniş'i bir aydan kısa sürede halledebilirdim.

Penelope'yi nihayet beni rahat bırakması için bir çocuk gibi kovmak zorunda kalıyorum, ama sonra Gryphon'a doğru ilerliyorum, dikkatimi çekmeye çalışan bir düzine insanı geçip gidiyorum.

Sesimi alçaltmayı zar zor hatırlayarak, ona neredeyse tıslayarak soruyorum, "O ne giyiyor *lan*?"

Beni görmek için gözetlemesini kesintiye uğratmadan, ses tonunda beni çıplak ellerimle boğmak istememe neden olan bir sırıtış var. "Buna mayo denir... daha spesifik olarak bikini. Daha önce hiç duymamış olmana şaşırdım."

Onu gerçekten öldürebilirim.

Bağım da, buradaki diğer yetenekli kişiler gibi, kesinlikle bunu istiyor ve kendimi tekrar tamamen kontrol altına almam bir dakika sürüyor.

"Geri kalanı nerede lan? Aşağı in ve..."

Kuru bir ses tonuyla sözümü kesiyor. "Ne yapayım, onu bir mağara adamı gibi omzuma mı atayım? Bunun ona ne kadar kötü tepki vereceğini az önce konuşmadık mı? Sharpe bayram eder."

Siktir et Sharpe'ı.

Bu sefil arka bahçedeki tüm Gifted'ları siktir et. Hepsinin ölmesini istiyorum.

En çok da haklı olduğu için Gryphon'u siktir et. Ben de onunla birlikte orada durup *öfkeyle kaynıyorum*. Kimse bize yaklaşmaya cesaret edemiyor ve ben de

bu gece buradaki herkesi gözümün önünden ayırmadan nezaket numarasını bırakıyorum.

—Bond hariç. Hayır, kabuslarımı içimden dışarı çıkıp tüm partiyi yok etmemesi için ona bakmıyorum. Onlar, ben etrafındaki tehditleri değerlendirirken, fırsatı kollayarak, neredeyse salya akıtarak beni çağırmamı bekliyorlar ve hızla soğuyan gece havasında şiddetli bir elektrik var.

Havuz alanında gerçekleşen sosyalleşmeyi izlerken bana bir bakış bile atmamasına rağmen, bağımı korkutacak bir şey olduğunda, bağım bedenimi kontrol altına alıp başımı ona çevirdiğinde, Gryphon da bunu hemen fark eder.

"Ne oldu?"

Bağım, gözlerimin bir saniye bile Bond'dan ayrılmasına izin vermiyor, bir dakika boyunca gözlerimi kırpmıyorum bile ve midemde bir rahatsızlık hissi büyümeye başlıyor.

Sonunda beni serbest bıraktığında, Gryphon'un bana kaşlarını çatarak baktığını görüyorum, tartışmacı tavrı yok olmuş. "Ben... tam emin değilim. Bir şeyler yolunda değil. Black nerede görevli? Tahliyeye ihtiyaç duyulması ihtimaline karşı onu buraya getirmen gerekiyor."

Bir dakikadan az bir sürede, TacTeam'ini yeniden düzenleyerek Harrison'ın malikanenin doğu tarafını, Black'in ise havuzun uzak tarafını, Bond'umdan sadece beş adım uzaklıkta korumasını sağladı. Bu mesafe, onu bir anda buradan çıkarabileceği kadar yakın, ancak Bond'umun boğazına bir kabus yaratığı göndereceği kadar da yakın değil.

Tüm bunlar, gözlerimi Bond'umdan ayırmadan gerçekleşir. Yerinde olmayan hiçbir şey, yeni bir tehlike, diğer öğrenciler arasında ortaya çıkan bir anlaşmazlık bile yok, ama yine de havadaki farklılığı hissedebiliyorum. Kesinlikle *bir şey* var, sadece ne olabileceğine dair hiçbir fikrimiz yok, bu yüzden Gryphon ve ben orada durup, Halliwell'lerin arka bahçesinin karşısından ona hiç numara yapmadan bakıyoruz.

Dakikalar geçse de, bağım farkında değil gibi görünüyor.

Gabe fark ediyor ve sonunda havuzdan çıkıyor, havlu almaya tenezzül etmeden dikkatli bir bakışla Gryphon ve bana doğru yürüyor.

"Bir şey mi oldu?"

İçimdeki gerginlik biraz azalır. Gabe bizden daha genç, daha az tecrübeli, ama bir Shifter olarak çok algısı güçlüdür. Suda bir tehdit olsaydı, onu fark ederdi. Bond'umu kızdıran her neyse, bu kadar çok kişinin gözü üzerimizdeyken bir olay çıkarmaya yetecek kadar ciddi değil.

Gryphon alaycı bir şekilde, olayı hafife alarak, "Evet, Oli'nin mayosu oldu ve North kafayı yedi," dedi.

Gabe, cevap vermeden önce bir saniye boyunca nefes alamadan boğulur. "Evet, bu... şey... gerçekten de öyle. Sanırım hepimiz şanslıyız ki içtiği şarap dikkatini dağıtıyor, aksi takdirde eminim ki sırf yapabileceği için şu anda hayatımızı cehenneme çeviriyor olurdu."

Gözlerim tehlikeli bir şekilde kısılırken onun gözlerine bakarım. "Sarhoş mu? Tüm bu aptalca şeylerin arasında... Ne kadar içti ve neden havuzda?"

Gabe, ensesini kaşıyıp derin bir nefes verirken aniden utangaç bir ifade takınır. Onu takip ederek çeşitli yemeklerle dolu masalardan birine doğru yürürüm. Partideki diğer katılımcılar, nereye gidersek gidelim etrafımızda geniş bir mesafe bırakarak yürürken, içimi karanlık bir tatmin duygusu kaplar.

Gabe etrafına bakındıktan sonra, tabağını doldururken bana fısıldadı. "Emin değilim. Sawyer ve Sage ile birlikte geldi, ama ben buraya geldiğimde onlar çoktan gitmişlerdi. O sudayken yanında kaldım, ama şimdi Sage ile oturuyor, ben de onu yemek yemeye ikna etmek için bir şeyler bulayım dedim."

Sınıf arkadaşlarından biri, futbol takımındaki başka bir Shifter, ona seslenir ve o da gülümseyerek cevap verir, ben el sallayarak onu uğurlayana kadar bekler ve sonra tekrar havuza doğru yürür. Suya girmez, bunun yerine Bond'umun yanında kalır, arkadaşlarıyla yemek yer ve şakalaşır, ben de yine Bond'uma bakma hatasına düşerim.

Kanımda her santimini arzulayan şiddetli bir dürtü olmasına rağmen, savunması düşmüşken, bedeniyle ilgisi *olmayan*, şu anda açıkta olan Bond'umun parçalarına odaklanmaya çalışıyorum. Onu daha önce hiç böyle gülümserken ve gülerken görmemiştim, bu manzara nefes kesici ve bence bu, açıkça iki beden küçük olan bikiniden daha fazla kafamı karıştırıyor.

Ne kadar uzun süre izlersem, gözlerimi o kadar zor çeviriyorum. Sage Benson ile olan arkadaşlığı çok açık bir şekilde samimi, aralarındaki rahatlık kolayca taklit edilemez. Yanakları kızarmış ve zihnim, o mükemmel pembe rengin sebebi ben olsaydım yüzündeki ifade nasıl olurdu diye düşüncelerle dolarken, en derin arzularım çılgınca koşmaya başlıyor.

Siktir.

Yine kendimi herkesin önünde rezil etmek üzereyim.

Dikkatimi başka yöne çekmek için bir tabak alıp, Bond'un tercihlerine uygun en iyi mezeleri titizlikle seçerek tabağı doldurmaya başlıyorum. Yavaş yavaş hareket etmeme rağmen kimse beni rahatsız etmiyor, bu yüzden yüzümün ifadesi kesinlikle ölümcül olmalı, çünkü Gryphon'a geri döndüğümde bana şüpheci bir bakış atıyor.

Bana bir bakış attı. "Gabe, onun hiçbir şey istemediğini söyledi."

Kafamı geriye doğru sallayarak, en iyi ihtimalle kısa bir cevap verdim. "Yiyecek."

Onunla birlikte durup zorla yedirsek bile yiyeceğini eklemiyorum. Tanrım, hazır başlamışken ona lanet olası kıyafetler de giydireceğim.

Gryphon'un bana anlamlı bir bakış attığını fark ediyorum, ama duygularımı yansıtmadığımdan eminim.

Sonunda içini çekiyor. "Bu seni gerçekten bu kadar rahatsız mı ediyor?"

Şimdi alay eden benim. "Buna inanmak o kadar zor mu? Beni daha çok rahatsız eden, senin rahatsız olmamın olması. Ondan tamamen vazgeçtin mi?"

Bana bakışı acımasız, kızgın ve sadece dolu bir silahın namlusuna bakmış olanların sahip olabileceği bir kararlılıkla sabit. "Ondan asla vazgeçmeyeceğim, Draven, ve sırf sen bir bakış attın diye..."

Gözlerim anında kayıyor ve yüzüne yaklaşıyorum. "Bir kelime daha etme.

Onun hakkında tek kelime daha etme, yoksa seni ikiye ayırırım."

Sözlerimin ritmi bozuldu, bağımın karışımı benimle konuşuyordu ve Gryphon bir saniye kaşlarını çattı, sonra derin bir nefes aldı, ama bu açıkça kendini sakinleştirmek için değildi.

Sonra ortalık cehenneme döner.

O kadar hızlı ve beklenmedik bir hareket ki, beynim çalışmaya başlamadan önce Gryphon'un uzaklaşan sırtına göz kırpıyorum ve onu takip ederek

Havuzun etrafındaki kaldırımlı alanda aniden oluşan kalabalığın içinden onu takip ediyorum. Etrafta aptal gibi duran, müdahale etmek yerine sadece yolumu tıkayan insanlara içimden küfrediyorum.

Sonra Gryphon acımasızca küfürler ediyor, gözleri parıldayarak yeteneğini kullanarak zihinlere girip insanları yolundan çekiyor, böylece havuza kadar kalan yolu neredeyse koşarak geçebiliyor. Sanki ayak bileklerine saldıran bir kabus yaratıkları ordusu varmış gibi.

Sonunda kalabalığı yarıp geçince, Gabe'i Sawyer tarafından tutulan, dönüşümün eşiğinde buluyoruz. David'in oğlu ise ikisinin önünde uzanmış, yüzünden kan akarken inliyor. Bağım güvende, ancak Sage'in önünde bir insan kalkanı gibi duruyor ve bu bana hiç de hoş gelmiyor. Sadece Bağım, kendi itirafına göre, Yeteneği olmadığı için değil, aynı zamanda kendini birisi için feda etme fikri bana tarif edilemez bir şiddet hissi verdiği için.

Öfke dalgaları bedenimden dışarı akıyor, her nefesim öfkeyi besliyor ve görünürde bir rahatlama yok.

Sakin ol. İlk çatışma belirtisinde paniğe kapılırsak Oli'ye hiçbir faydamız dokunmaz.

Gryphon'un sakin sesi, kafama bir kova buzlu su dökülmüş gibi, açıklık bir kamyon gibi üzerime çöküyor. Kalabalık neredeyse tamamen sessiz, sadece kanayan aptalın inlemeleri ve sızlanmaları duyuluyor.

Bağımın sağlam olduğundan emin olmak için bir an durumu gözden geçiriyorum. Sonunda konuşmaya başladığımda ses tonum düzgün. "Ne oldu, David?"

Kısa bir duraklamanın ardından, şaşırtıcı bir şekilde, bana cevap veren Bond oldu. "Martinez, TT sırasında labirentte yer değiştirdi ve beni avlamak için takip etti, beni gölet... kız için yem olarak kullanmak için. Ağzını açmaya başladı ve Gabe beni savunuyordu."

Gözümün ucuyla Gryphon'un tepkisini izliyorum. Açıkça yalan söylemiyor, ama sözlerinde onu şaşırtan bir şey var. "Gerçek"in inanılmaz derecede yanıltıcı olabileceğini zor yoldan öğrendik, ama neden yalan söylesin ki?

Gabe'i korumak için yalan söylüyorsa başka, ama bu, hepimizi nefret ettiğini iddia eden, bağlarını işkence etmek hayatını amacına dönüştüren ve Gabe zaten mutsuzken onu tekmeleme konusunda uzmanlaşmış bir kız için mantıklı değil.

Bir dakika daha dikkatle inceledikten sonra, Gryphon sonunda David'e dönerek, bu zavallı pisliğe ince bir alaycı bakışla kaşlarını kaldırır. "Gabe'i Bond'unu koruduğu için suçlayamazsın... bunu çok abartmış olsa bile."

David'in yüzü soluyor, dudakları sanki bizim Bond'umuzun tarafını tutmamız ona şok olmuş gibi kıvrılıyor ve Gryphon şüphesiz kaynağına doğrudan ulaşan bir dizi sert söz ve nefret dolu sözleri algılıyor. Öfkeli bakışları benim Bond'uma yöneldiğinde, Gryphon anında onun önüne geçiyor, ama David'in gözleri beyazlaşmadan önce.

Bu dayanılmaz aptal, Bond'umu *tehdit* etmeye cüret ediyor.

Plakayı Bond'uma uzatacak kadar bilincim kalmışken, kendi bağım onunla tehdit arasında sağlam bir şekilde durmaya başlar. Bununla savaşmak ya da kontrolü kaybetmekten rahatsız olmak yerine, bir kez olsun onunla tam bir uyum içindeyim.

Kan ve acı.

Draven'ın lanet uyarı çağrısının alıcı tarafında hiç bulunmadım. Nox'un bağı onu savunmak için ortaya çıktığında oradaydım ve benimki de birçok kez güç dalgasını serbest bıraktı, ama bunu kendim hiç deneyimleyemedim, sadece bunun yarattığı tepkileri izledim.

Şu anda olduğu kadar haklı hissettiğim bir an olmamıştı.

Gryphon tekrar zihnime kelimeler sokmadan önce, bir saniye süren dehşet verici bir sessizlik oldu. *Kendine gel Draven, yoksa seni bayılttıktan sonra Black'e seni ofisine götürmesini ve bir süre dinlenmeni söyleyeceğim.*

O da ciddi, yeteneği zihnimin sınırlarına yerleşmiş durumda, sanki ben itiraz etmeden önce harekete geçmeye hazırlanıyor gibi. David titriyor, oğlunun inlemelerini görmezden geliyor, o ise önümde korkuyla sinmiş durumda. Kabuslar uyanıp dışarı çıkmak için yalvarırken ellerim kararır. Gryphon'un bakışları aşağıya kayarken, lekenin ne kadar yayıldığını görmeden önce ellerimi ceplerime sokarım.

Ona seslenirken Bond'a veya Gabe'e bakmıyorum. "Onu eve götür, Gabriel. Sage'i de. İkisini de buradan çıkar."

Bağım, sanki ikimiz de vücudumun kontrol panelinde birer elimiz varmış gibi, zihnimin ön saflarında kalıyor. David'den gözlerini ayırmayı reddediyor, o kemik yığınına duyduğu aynı yapışkan coşkuyla onun dehşetini içiyor, ancak bu tepki beni kendimden nefretle doldurmuyor. Bir kez olsun, topluluğumun cehaletiyle eğlenirken orada durmaktan tamamen mutluyum, hepsinin sıradan bir Bond yerine nefret edilen bir Ölüm Satıcısı gördüklerinin farkındayım.

Hiçbiri içimdeki şeyi bilmiyor — ya da onun arzuladığı katliamı. Hiçbiri, Gryphon bile, kontrolü kaybetmeye ne kadar yaklaştığımı bilmiyor... ya da bağım gerçekten serbest kalırsa ne olacağını.

Kanımın uğultusu, Bond'um çoktan yok olup, arabanın sesi hiçlikte kaybolana kadar dinmiyor.

ELLER omuzlarımı kavrar ve beni sertçe sallar, ama bu kahrolası saatte beni uyandıran her kimse onu öldürmeden önce, Unser konuşur.

"Kampüste direniş keşifçileri görüldü. Şu anda ekipler gönderiyoruz, ama şu ana kadar en az beş yetenekli kişi kayıp."

Uykumu gözlerimden silkelerken omurgam dikleşir, Eğitim Merkezi bir anda etrafımda net bir şekilde odaklanır, ama şu anda ilgilendiğim tek şey uzak duvardaki ekrandır.

Bağlantımın GPS noktası yatakhaneden hareket etmemiş.

Unser bana fısıldayarak garip bir şekilde rahatlatıcı bir ses çıkarır. "Keşifçiler görüldüğü anda Shore'un ekibi yedek olarak görevlendirildi. Kapsamayı daha iyi yaymak için personeli çoktan hareket ettirdik, ama o senin Bond'unu kendisi koruyor."

Rahatlama hissi beni kaplıyor ve bir anlığına hissettiğim ağrıları maskeliyor, sonra hepsi birden üzerime çöküyor. Gryphon'un masasında uyuyakalmışım. Halliwell'lerde bağ kopması tehlikesi atlattıktan sonra...

yıllık etkinlikte, tam yirmi dört saat boyunca neredeyse yanımdan ayrılmadı. İlk başta, benimle aynı deriyi paylaşan canavara rastladığından endişelendim, ama kısa sürede onun endişesinin sadece başka bir şiddetli tartışma çıkma olasılığından kaynaklandığını anladım.

Ne zaman bayıldığımı tam olarak hatırlamıyorum, sadece uzun bir günün sonunda, şüpheli içkilerin yardımıyla ona saldıran yetenekli kişiyi bulmak için bir sonraki adımımızı planladığımızı hatırlıyorum. Önümdeki koltuğu şimdi boş, bardaklarımız ve boş şişeler kaldırılmış.

Ayakta dururken, Vivian bilmiş bir bakışla içeri girip bize burada Merkez'de kahve dedikleri iğrenç içeceği ikram ederken, eklemlerim protesto edercesine çatırdıyor ve ben iniltiyi bastırıyorum. Tadı berbat ama kafein için tek seferde içiyorum, Unser ise yavaşça yudumluyor. Fincanı masaya geri koyup ikisine de kararlı bir şekilde başımı sallıyorum, sonra geri çekilip binadaki kabusla başa çıkmaya çalışıyoruz.

Gece ilerledikçe, Eğitim Merkezi bir faaliyet yuvası haline gelir, personel topluluğun geri kalanını savunmak ve korumak için görevlendirilir, ta ki bizler bir kez daha kırılma noktasına gelene kadar. Unser ve Vivian kendi ekipleriyle dışarı çıkarlar ve lojistiği bana bırakırlar. Yorulmak bilmeyen çabalarına rağmen, kurtarma ekipleri eli boş dönerler.

Bakışlarım, haritada Bond'umun bulunduğu noktadan hiç uzaklaşmaz.

Ne kadar çok yeni Yetenekli yakalandığına dair rapor alırsak alalım, çatışma ona ne kadar yaklaşırsa yaklaşsın, o tam olması gereken yerde kalır — Draven'a geldiğinden beri her gece olduğu gibi. Oleander Fallows'un, sırf zevk için beş yıl boyunca Bond'larını ülke çapında çılgın bir kovalamacaya sürükleyen aynı kızın, ona verdiğim her emre kusursuz bir şekilde itaat etmesi beni en çok şaşırtan şeydi.

Gabe beni aradığında neredeyse şafak sökmek üzereydi, haberler açıkça toplumun dedikodu çevrelerinde yayılmıştı ve onu uyandırdığı için birini boğmak istedim.

Sesinde yorgunluk ve dehşet karışımı bir tonla, "Oli nerede? Neden beni aramadın?" diye soruyor.

Pen'e başımı sallayarak benden uzaklaşmasını işaret ettim ve o duyamayacak kadar uzaklaşana kadar bekledim, sonra mırıldanarak cevap verdim. "O güvende. Şu anda takip cihazını izliyorum ve hareket etmedi. Aramadım çünkü sen dersler, futbol antrenmanı ve Oleander'ı korumakla dolu bir günün ardından Teams'te çift vardiya yapıyordun. Tehlikede değildi, bu yüzden uyuman için aramadım."

Sanki benim her sözümü saçmalık olarak nitelendirmek için bir yol arıyormuş gibi, rahatsız edici bir sessizlik hakim. Aptal gibi, Unser'a bakıyorum ve Pen'in ona neşeyle gülümserken, akıcı bir şekilde konuşmaya devam ettiğini görüyorum. Onu sadece saflığı ve kusursuz ofis becerileri için işe aldığım su götürmez bir gerçek, bu iki özelliği aynı kişide bulmak şaşırtıcı derecede zor, ama ona baktıkça kanım kaynıyor. Kaçırılanların sayısı sekize ulaşmış ve hala beş yetenekli kişinin akıbeti bilinmezken, o sanki bu bir tatbikatmış gibi davranıyor.

Kendi sinirimi bir kenara bırakarak, Gabe'i sakinleştirmeye çalışıyorum, böylece telefonu kapatıp Pen'le ilgilenebilirim, yoksa o beni o kadar sinirlendirecek ki, yeni bir asistan aramak zorunda kalacağım. "Sana yemin ederim Gabe, onun güvenliği hiçbir zaman sorgulanmadı, kaçırılma olaylarını bize ilk olarak onun gözetim ekibi haber verdi."

Bir başka gergin sessizlik oluyor ve gözlerim noktaya geri dönüyor, sonra onun paniğinin benim bağımı uyandırdığını fark ediyorum. O GPS'e Gabe kadar güveniyor.

"Onu arayacağım. Seni şüpheye düşürmek istemem, sadece... Onu kontrol etmeden uyuyamayacağım."

Beş dakika sonra, kaçırılan Yeteneklilerin listesi kesinleşti. Birinci sınıf öğrencisi, bir sonraki kasabada Yetenekli olmayan erkek arkadaşının dairesinde uyurken bulundu ve ailesi bu duruma çok kızdı. Onların bakış açısının darlığı beni sinirlendirdi ama şaşırmadım.

Üst düzey aileler genellikle gerçeklikle bağlantısı kopuktur, özellikle de hiç kayıp yaşamamış olanlar. Öfkeme rağmen, dokuz ailenin bu ayrıcalığından mahrum kalacaklarını bilmek içimi burkuyor.

Gabe, Bond'a gittiğini, şu anda onunla birlikte olduğunu ve onu korumak için yanında olduğunu belirten bir mesaj attıktan kısa bir süre sonra,

Onun güvenliğinden emin olan Gryphon, yüzünde sert bir ifadeyle Eğitim Merkezi'ne geri döner. Bana zar zor bir bakış attıktan sonra başını sallar ve soyunma odasına doğru yürür. Unser, kısa bir süre sonra Black tarafından geri getirilir, koltuğunun altında bir dosya ve ağzı sert bir çizgi halinde.

Bana verilen dosyanın ön yüzünde isimler listelenmiştir. Manila klasör, onların geçmişlerini, akademik kayıtlarını ve kaçırıldıkları koşulları ayrıntılı olarak anlatan sayfalarla doludur. Bilgileri dikkatle incelerim, ancak isimleri ilk bakışta hafızama kazınır.

Nathan Weber.

Tamsin Gooding.

Austin, Hart ve Benjamin Campbell.

Katelyn Dawes.

Jemima Paulson-Reeves.

Emmett Du Bois.

Tyler ve Elliot Kang. Naya

Olson.

Ken Lee.

Campbell ailesi bir gecede tüm çocuklarını kaybetti.

Parti dağıldığında kardeşler kampüsten götürüldü. Nathan ve Austin, Central'dan Tamsin ile birlikte Bond Grubu'ndaydı. Lise son sınıf öğrencisi olan Ben'in kampüste olması bile gerekmiyordu, ancak kardeşlerini görmek için güvenlikli site içindeki ailesinin malikanesinden arabayla gelmişti.

Gryphon nihayet soyunma odasından çıktığında, saçları o geceki başarısızlıklarını silmeye çalışırken ıslanmıştı. Vivian ve ekibinin geri kalanıyla birlikte oturup güvenlik kamerası görüntülerini izledik. Vivian ilk oynatmadan sonra lojistik işlerini devralmak için harekete geçti ve Gryphon'un ekibi sonraki üç oynatmada yavaş yavaş dağıldı, ama ikimiz de görüntüler neredeyse korneama kazınana kadar orada oturduk.

Onlardan öğrenecek yeni bir şey yok, ama yine de her zamanki senaryoyu takip ederken takıntılı bir şekilde izliyoruz, sonunda kaçırılan yetenekli çocukları nereye götürdüklerini ortaya çıkaracak bir şeyin karşımıza çıkmasını umuyoruz.

Gifted'ı nereye götürdüklerini ortaya çıkaracak bir şeyin ortaya çıkacağını umarak takıntılı bir şekilde izliyoruz. Her kareyi inceledikten sonra, hiçbir şey olmadığını kabul ediyoruz.

Bir koşucu dışında hiçbir şey yok.

Keşifçiler her zaman önce Merkez Bağları hedef alırlar ve kaçınılmaz olarak karşı koymaya çalıştıklarında onları kendi Bağlılarına karşı kullanırlar. Varlığınızın tek amacı tehdit edildiğinde boyun eğmek doğal bir içgüdüdür, onurlu bir eylemdir. Sonra, "avlarından" hala memnun kalmazlarsa, tanıkları ve görgü tanıklarını toplarlar.

Kaçan Yetenekliler asla yakalanmaz... ama çoğu kaçmaz. Hiçbir başka neden olmadan kendi güvenliği için hemen kaçan Yeteneklilerin sayısını bir elin parmaklarıyla sayabilirim ve bunların her biri şu anda izleme listesinde. Yargıladığımdan değil, ama içimden bir tiksinti duyduğum kesin, çünkü Yetenekliler kaçmaz. Ebeveynler çocuklarını kurtarmak için kaçar. Merkezdekiler Bağlı oldukları kişilere kaçar. Yetenekliler yaralıları, zayıfları, yetenekleri daha az olanları korumak için kaçar; asla kendileri için kaçmazlar.

Direniş casusu olmadıkları sürece.

Vittorio'nun en büyük oğlu hakkında, ona karşı harekete geçmeyi gerektirecek kadar şüpheli davranışları ortaya çıkarmak sadece iki hafta sürdü. Jaxon, Ebeveyn Bağlı Grubu sayesinde zaten gözetim listemizdeydi, ancak çocuklar asla sadece ebeveynlerinin görüşlerine dayanarak otomatik olarak sempatizan olarak sınıflandırılmazlar. Yetiştirilme tarzı ve çocukluk evlerinin kültürü bir kişiyi etkileyebilir, ancak her şey değildir. Şiddet uygulayan bir ebeveyn, çocuğun da şiddet uygulayan biri olacağını garanti etmez.

Nox ve ben bunun tartışılmaz kanıtlarıyız.

Şu anda koltuk sahibi olan tüm konsey üyeleri arasında, Vittorio ve Sharpe, hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde Direniş casusu olduklarını doğruladığımız iki kişidir, tüm Bağlı Grupları da onlarla birlikte.

Kendi iki Bağlı Grubu olan bir Merkez olarak Sharpe, ayırma kamplarını bulma ve diğerlerini tespit etme çabalarımızda çok yararlı olmuştur.

topluluğumuzdaki sempatizanlar. Onun Bağlısı Lois, Doğu Kıyısı'ndan tanınmış bir Direniş ailesinin kızıydı ve onlar, onun imajındaki bu lekeyi silmek için gayretle çalıştılar. Babamın onunla ilk tanıştığında yüzündeki tiksinti ifadesini ve ondan bahsederken gözlerinin boş bakışlarını hâlâ hatırlıyorum. O zamanlar, onun bağı benimki gibi olduğunu düşünüyordum, ama şimdi daha iyi biliyorum.

İçimdeki canavar, konseyin yetenekli üyelerinin beni öldürmesine asla izin vermezdi, hele ki babamın yaptığı gibi bir çocuğu korumak için hiç izin vermezdi.

Bağım, bu anıdan tiksinerek dalgalanıyor, bağımı anneminkiyle karşılaştırma fikrine sinirleniyor. Buna tamamen katılıyorum, bir zamanlar yabancı olan bu duygu hızla yaygınlaşıyor.

Vittorio'nun nedenleri o kadar sıradan ki, acınası bir hal alıyor. Ayaklanmalardan sonra, topluluk içindeki uçurumu sömürü için uygun bir fırsat olarak gördü ve para ve nüfuz karşılığında topluluğunu satmaya karar verdi. Şımarık bir pislik olan Vittorio, Merkezini paylaşmaya karşı çıktı. Aslında, kendisi Merkez olmak yerine bir Merkeze sahip olduğu için gerçekten kızgın olduğunu anlamak çok da zor değildi.

Birçok üst düzey aile, ideal Bağlı Grubun en az üç kadın Bağlı'ya sahip bir erkek Merkez'e sahip olması gerektiğine inanıyor. Argümanlarının hepsi "bol Bağlı Gruplar" fikrine dayanıyor, ama gerçekte, onlar kendi geleneklerimizi tartışmalı, yeteneksiz ideallerle çarpıtmaya izin veren, kendilerine takıntılı erkekler.

Onları küçümseyenler için bu, cesur bir tutumdur.

Oğlu Jaxon, internette oldukça aktiftir ve gelecekte sahip olmayı umduğu "mükemmel, itaatkar bağ" hakkındaki görüşlerini açıkça dile getirir. Aylarca babasının bu konudaki bitmek bilmeyen saçmalıklarını dinledikten sonra, bu ifade tek başına ona karşı harekete geçmem için yeterli.

Gabe, Bond'umu yakından izlemeye devam ederken, Gryphon ekibiyle birlikte Vittorio, Eliza ve Jaxon'ı gözetlemeye başladı. Nox, büyütücü Gifted'ı bulma planlarının karışıklığından sonra bu işi üstlenmek istemiyordu, ancak Jaxon'ın direniş keşifçileri grubunun gözüne girmek için programlarımızla ilgili bilgileri kullandığını gösteren kanıtlar bulduktan sonra, o da bu işe katıldı.

İkimiz de onların Bond Grubumuza karşı başka bir saldırı planladıklarından şüphe duymuyoruz ve onların sözde Sonsuz Silahı olan Magnifier kesinlikle yine burada ortaya çıkacaktır. Soru, bunun olup olmayacağı değil, ne zaman olacağıdır ve o zaman onlarla başa çıkmaya hazır olmalıyız.

Yeterli istihbarat topladıktan sonra, Jaxon'ı harekete geçirmek için ona bilgi vermeye karar verdik. Aylarca konsey yemeklerinden kaçındıktan sonra, Nox ve Gryphon Vittorio ve Eliza'yı takip etmek için pozisyonlarında beklerken ben bir tanesine katılacağım. Gabe ve Harrison, Jaxon'ı Cuma gecesi eğlencesi olan Shifter dövüşlerine ve ardından gittiği her yere takip edecekler. Şüphe uyandırmadan eve vardığımda, Black, eğer bir şey ya da biri bulurlarsa beni diğerlerinin yanına ışınlayabilir.

Bond'un güvenliğini sağlamadan tuzağın kurulmasına izin vermem mümkün değil ve Gryphon'un onu bayılttırıp Vittorio ve Eliza'nın kaçtığı yere bilinçsiz bedenini götürmesini sağlamak dışında, akşam yemeğinde onun yanımda olması en iyi seçenek. Plan, güvenli olduğundan emin olana kadar ayrıntılı olarak incelenir, yeniden düzenlenir ve titizlikle değerlendirilir. Ancak o zaman konseye ikimizin de katılacağını bildiririm.

Bir saat içinde, tüm konsey üyeleri de aynısını yapar. En az bir üyenin eksik olmadığı son akşam yemeğinden bu yana neredeyse on yıl geçtiği için, Bond'umun sadece benim değil, tüm topluluğun da ilgi odağı olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Bunu tüm varlığımla nefret ediyorum.

Kendi titiz yapımdan hiç bu kadar memnun olmamıştım, çünkü kimse Bond'um için her parçayı kişisel olarak seçmemi sorgulamıyor. Elbise seçimi çok uzun sürüyor, ama seçenekler yüzünden değil. Yalnızca ikimiz yemek yeseydik, bir düzine elbise arasından seçim yapmak zor bir görev olurdu. Bond Grubu'nun geri kalanı da bizimle olsaydı, onunla paylaşabileceğim en az beş elbise seçerdim. Konsey ve seçkin birkaç Bond üyesinin de katıldığı bir ortamda, sonunda karar verdiğim Dior elbisesini giymiş Bond'umu görmeleri fikri bile zor dayanılır, ama Versace elbiseyi giymesi? Gözlerinin rengiyle aynı renkteki ipek kumaş, omuzlarından su gibi dökülüyor, sırtı tamamen açık ve mide bulandırıcı derecede mükemmel bacaklarından birinde uzun bir yırtmaç var.

Kırık cam çiğnemek daha iyi.

Seçtiğim stilist Kelly, onu giydirdikten sonra geri geldi ve saç renginin çok kötü uyumsuz olduğunu matron gibi tıslayarak söyledi, ama bekleyen arabaya giderken Gabe'le karşılaştığımda, o da neredeyse ayakları üzerinde tökezlerken sözleri de tökezliyordu.

"Elbise... O iyi. Kahretsin, iyi demek istemedim. Dürüst olmak gerekirse North, o çok kızgın, ama konsey onun görünüşü hakkında hiçbir şey söyleyemeyecek."

Gabe de Gryphon'un yeteneklerinin avantajlarına rağmen, Gryphon'dan çok daha iyi bilirdi. Babası General'in her zaman koruduğu mesafe sayesinde, topluluk içindeki en üst düzey ailelerin çevresinde büyümüştü. Her şey, Gryphon'un annesinin alt düzey bir aileden olması ve topluluğun onların birleşmesine tepki göstermesiyle başlamıştı, ama adamın dayanılmaz mizacı, zaten kötü olan durumu bin kat daha kötü hale getirmişti.

Gabe başka bir konsey ailesinde doğmuştu, annesi onun çocukluğunun on yılı boyunca bir koltukta oturmuştu, sonra babası öldürüldü ve annesinin ruh sağlığı onarılamaz şekilde zarar gördü. Bağlanma Grubumuz açısından, onun deneyimi benimkine olabildiğince yakın. On dokuz yaşında olmasına rağmen, onların kullandığı alçakça taktikler ve benim Bağlanmamın en ufak ayrıntısına bile kuduz hayvanlar gibi saldırmaları konusunda benden çok daha bilgili.

Omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyorum ve yanından geçerken sırtına hafifçe vurarak, bu gece her şeyin yolunda gideceğine dair kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Rafe kapıyı arkamdan kapattığında ve araba restorana doğru yola çıktığında, belki de kendimi biraz fazla aceleci davranmış olabileceğimi itiraf ediyorum.

Bond'um mükemmel giyinmiş, yürek parçalayıcı derecede zarif ve öfkeden titriyor.

E-postalarımda, dikkatimi ondan çok telefonuma vermemi sağlayacak kadar iş var, ama telefonu çıkarmaya bile zahmet etmiyorum. Dünya şu anda sona eriyor olsa bile, dikkatim yine de onun üzerinde olurdu. Buna hiç şüphe yok; Bond'um olarak, o benim güneşim, evrenimin merkezindeki yıldız ve onun varlığı benim varlığımın nedeni.

Bu gerçek artık beni aynı hayal kırıklığıyla doldurmuyor, ama yine de omuzlarımda rahatsız edici bir dalgalanma hissediyorum. Bu, bağımın ona karşı tepkisi değil; son birkaç ay bana bunu kendimden ayırt etmeyi acı verici bir hassasiyetle öğretti.

Rahatsızlık, benim kendi eylemlerimden kaynaklanıyor.

Bu mükemmel, zarif, ruhu parçalayan, çarpıcı Bond, şimdiye kadar yaşadığımız tartışmalı ve gergin etkileşimlerden sonra benim yanımda neden derin bir rahatsızlık duymasın ki? Her karşılaşma, onun özerkliğinin daha da elinden alınması, dürüstlüğünün sorgulanması ve fikirlerinin susturulmasıyla sona erdi.

Onu bu şekilde davranmayı düşünen ya da bunu öneren herkese en kötü kabuslarımı yaşatırdım, ama bu beni en üst düzeyde bir ikiyüzlü yapar. Onu korumak, takip etmek ve her hareketini izlemek için kullanabileceğim tüm kaynakları kullanıyorum, bu koruma, Direniş'in onu görememesi anlamına geliyor, ama şu anda karşı karşıya olduğu en büyük düşman benim.

Bu düşünce aklımdan geçtiği anda, kanım donar ve kalbim şiddetle sıkışır. Hissettiğim reddedilme duygusu, tamamen kendi eylemlerimden duyduğum utanç ve onun için daha iyi bir Bond olma ihtiyacından kaynaklanmıyor. Beni tüm Yeteneklilerin sahiplenici doğasıyla çatışmaya iten şey, sarsılmaz sadakatimdir.

Bağım için en büyük tehlike kardeşimdir — her zaman da öyle olacaktır

olacak.

Onu seviyorum, saygı duyuyorum, hayranlık duyuyorum,

koruyorum ve

ama ben bile, onun travmalarından asla kurtulamayacağını ve onu bir tehdit olarak görmeye devam edeceğini kabul etmek zorundayım.

O, onun bağıdır ve bu, ona yapılabilecek en büyük ihanettir.

Sadece, renkli araba camının dışında görünen restoran beni düşüncelerimden sıyrılmamı sağlar ve neden burada olduğumuzu hatırlatır. Onun ifadesine kısa bir bakış atarım ve buraya gelirken öfkesinin daha da arttığını görürüm. Buna şaşırdığımı söyleyemem ya da onu suçlayamam, ama bunu doğru yapmazsak hayatı tehlikeye girer.

Bu Bond'umu titiz ve açgözlü bir hevesle inceledim, bu yüzden ne söyleyeceğimi tam olarak biliyorum, ama bu sadece omuzlarımda kaşıntıyı daha da artırıyor.

"Bu akşam yemeği, senin tavrından daha önemli. Eğer yetenekli topluluğu söylediğin kadar gerçekten önemsiyorsan, o zaman en iyi davranışını sergileyeceksin, bu neye benziyorsa."

Onun etrafındaki hava, acımasızca kötü niyetli ve canlı bir şeye dönüşüyor, her nefesimde beni boğacakmış gibi tehdit ediyor, ta ki bunun onun bağı ya da belki de hala hepimizden inatla sakladığı Yeteneği olduğundan emin olana kadar. Vivian'ın varlığından çok emin olduğu şey - benim bağım gibi, hatta Gryphon bile, bana hiçbir şey söylemese de.

Kendi düşüncelerime dalmış olmama rağmen, göz ucuyla onun tepkisini dikkatle izliyorum, ama bu seferlik gözlemleyecek pek bir şey yok. Ağzı sıkılaşıyor, ama sesini çıkarmıyor. Rafe vale park yerine girdiğinde, arabadan inip ona elimi uzatıyorum. O da, başka bir erkeği bir şey kazanmış gibi hissettirecek kadar zarif bir şekilde elimi tutuyor.

Ben o kadar aptal ya da kibirli değilim.

Onun itaatkârlığı hesaplı ve aramızdaki bu barış sadece yapay değil, aynı zamanda bir tehdit. Bu akşamın bedelini bir noktada ödeyeceğim ve ne kadar ödeyeceğim tamamen bana bağlı.

Onu kucaklamak için içimdeki ezici arzuya rağmen, avucumu sırtına bastırarak onu restorana yönlendiriyorum ve ikimizin aldığı tüm ilgi yüzünden odadaki yarısını öldürmeden önce onu oturtuyorum. Açıkçası yanlış hesap yapmışım, çünkü masamıza vardığımızda konseyin geri kalanının orada bekleyip aralarında dedikodu yaptığını görünce durum daha da kötüleşiyor. Geldiğimizi fark ettiklerinde, hepsi birden ayağa kalkıp bizi selamlıyorlar, bazıları diğerlerinden daha coşkulu.

Onların Bond'uma olan ilgisine ne kadar hazırlıklı olsam da, gözlerim hala benim yapabileceğim şiddeti açıkça uyaran bir parıltıyla yanıp sönüyor.

Boşluklara bakarak, çoğu hızla başka yere bakıyor ve bu, damarlarımda yanan ateşi biraz dindiriyor. Sharpe başka yere bakmayınca, amacımızı hatırlıyorum. Gözleri, Bond'umu sanki bir et parçasıymış gibi izliyor. Kendini masanın karşısına, Bond'ları Lois ve Ivy'nin yanına oturmuş olarak konumlandırmış.

Vittorio'nun Merkez Bağlısı Eliza, boş koltuklarımızın yanında oturuyor. Sanki benim Bağımı ele geçirmek için can atıyormuş gibi, ikimizi açgözlülükle izlerken gülümsemesini saklamaya bile çalışmıyor. Gözlerimle uyarıcı bir bakış attıktan sonra bile, hala masanın diğer tarafındaki Lois ile bakışıyor. İkisi de Bond'uma açıkça bakarak küçümsemelerini gizlemiyorlar, ama Oleander ya bunu fark etmiyor ya da bu ilgiden rahatsız olmuyor.

Kalabalığın arasından ustaca geçerek masanın başına doğru ilerledim, Bond'u oturtmak için kendi sandalyemi çektim ve onun yumuşak bir şekilde mırıldandığı teşekkür sözleri göğsümü ısıttı. Şu anda herkesin dikkatinin üzerinde olduğumuzun, her ifade ve hareketimizin değerlendirildiğinin farkındayım, ama yüzümdeki memnuniyet ifadesi sadece samimi değil, aynı zamanda doğal. Dik durmadan önce dudaklarımı onun başının tepesine bastırmak, elim omzunda kalmak da öyle; bunlar, aramızdaki çekişmelerin daha önce imkansız kıldığı dokunuşlar.

Omurgasından bir titreme geçer, bakışları yumuşaktır ama yine de her zaman parlak bir şekilde yanan ateşin közü vardır. Belki de sadece kendime bir bağ kurma şansını reddetmekle kalmamış, ona da aynı şeyi yapmışımdır.

Bu düşünce aklımdan geçer geçmez onu bir kenara atıyorum, çünkü onun yanında olmak başımı döndürüyor ve Bond'ların sisinde kendimi kaybetmişim. Bu, her hafta zorla yemek masama oturan, Bond'lara sert bakışlar atan ve savunmamızdaki zayıf noktaları gördüğü anda keskin sözler söyleyen Oleander Fallows değil. Bu, ona uymaktan başka seçenek bırakmadığım için sergilediği ustaca bir oyun.

Oyunculuğu ne kadar ikna edici olursa olsun, hepsi sadece keskin bir şekilde geliştirilmiş bir hayatta kalma içgüdüsü.

Ben de buna gerçekten inanıyorum, ta ki onun yanındaki koltuğa oturana kadar. Hiçbir şey söylemeden, eli benim elime kayıyor. Bana bakmıyor. Bunun yerine, konsey üyelerinin her birini ve onların Bağlarını nezaketle ve inkar edilemez bir çekicilikle selamlıyor.

Sanki bir uçurumdan itilmişim ve şimdi serbest düşüşteyim. En ufak bir dokunuşla, onun sıcaklığına anında bağımlı hale geliyorum ve kesinlikle biliyorum ki, iniş beni öldürse bile umurumda bile değil.

düşüşün beni öldürmesi umurumda bile değil. Siktir, bunun için bir akşam karşılığında seve seve bin parçaya ayrılırım.

"Yani senin dünyanda her şey yeniden yolunda mı, Draven?"

Sharpe'ın sesi hızla tırmanan fantezilerimi kesintiye uğratıyor, bu gece burada olmamızın sadece bir nedeni değil, aynı zamanda önemli bir nedeni olduğunu hatırlatan hiç de hoş olmayan bir hatırlatma. Bond koltuğunda hafifçe kıpırdanıyor, çok küçük bir hareket ama dikkatim neredeyse tamamen onda olduğu için bunu fark ediyorum ve eski gerginlikler su yüzüne çıkmaya başladığında içgüdüsel olarak bana dönmesini neredeyse sevinçle izliyorum.

Onun sempatizanı Bond'un gözleri ikimizi de küçümseyerek süzdüğünde, öfkem artar, ama Bond'uma dönüp dudaklarını küçümseyerek kıvırdığında, bu benim en kindar tarafımı ortaya çıkarmak için yeterlidir.

Lois alçakça bir yol seçerse, ben de seve seve cehenneme gider ve hepsini de yanımda götürürüm.

Bakışlarının takıldığı yavaş bir sırıtışla, ona yavaşça cevap veriyorum: "Oleander kendini bulmak için biraz zamana ihtiyaç duydu. Onun, hiçbir Bağlısı'nın bastırmak istemediği vahşi bir tarafı var, ancak onu tekrar aramızda görmekten çok mutluyuz."

Lois, on yılın büyük bir bölümünü, gerekli her türlü yolu kullanarak benim gözüme girmeye çalışarak geçirdi. Annemden bile daha yaşlı olan bu kadın, her düzeyde beni tiksindiriyordu. Konseye ilk girdiğimde, bir an için ona acımıştım, çünkü Sharpe ona açıkça kötü davranıyor ve Ivy'yi açıkça kayırıyordu. Lois'in yaptığı her yorum reddediliyor, ona hoş görünmek için yaptığı her çaba fark edilmiyor ve elde ettiği her başarı göz ardı ediliyordu.

Bond sıcak bir gülümsemeyle, kirpiklerini kırpıştırarak bana bakıyor ve eğer oturuyor olmasaydım, o bakışla dizlerimin üzerine çökmüş olurdum. Parmaklarım içgüdüsel olarak onun parmaklarını sıkıca kavrıyor, sanki gevşediğim anda tekrar elimden kayıp gidecekmiş gibi.

Lois onu süzer, yüzündeki hesaplı bakış açıkça görülür. Sharpe'ın, onun artık Direniş sempatizanı olmadığına konseyi ikna etme kampanyası yıllar önce sona ermişti, ama bazen diğer üyelerden herhangi birinin onun içini görebildiğini merak ediyorum.

zayıf cephe. Masadan bana açıkça hor görerek bakıyor.

Yüzümdeki tiksintiyi gizlemek zor, ve normalde gizlemezdim. Bu gece sadece Bond'un varlığı öfkemi kontrol altında tutuyor. Her zamanki gibi onun güvenliği her şeyden önemli ve planımızın her parçası bu gerçeğe bağlı. Tehlikede olduğu anda, her şey biter. Ama bu sadece başlangıç, çünkü Nox, umutsuzca inkar ettiği Bond'u kaybetmenin öfkesiyle kesinlikle iki kat daha fazla çaba gösterecek ve ben de onun peşine düşmek zorunda kalacağım.

Her zaman yaptığım gibi, yine yapacağım, ancak içimde, derinlerde gömülü, hiçbir işkenceyle ortaya çıkaramayacağım, ama aynı zamanda görmezden gelmemim de imkansız olduğu bir gerçek var.

Önce Bond'umun güvende olduğunu bilmem gerekir ve bu gecikme sırasında kardeşime bir şey olursa bu beni mahveder.

Eliza koltuğunda tamamen dönerek, gözleri nihayet Bond'uma kayar ve dudaklarının köşesi gülümser. Masadaki diğerleri koltuklarında kıpırdanır, etrafımızdaki konuşmalar rahatsızlık içinde kesilir. Eliza telekinetik güçlere sahip ve bu konuda oldukça güçlü. Gücünü açıkça sergileyen Eliza, kokteylini gösterişli bir hareketle karıştırırken gözlerinde en ufak bir parıltı bile görülmüyor. Ailesinin adı neredeyse Dravens ailesi kadar eski, ancak mirasları onlarınki kadar ünlü değil.

Sesi, en yumuşak eti bile tamamen kazımak imkansız hale gelene kadar kazımak için tasarlanmış dikenlerle mükemmel bir şekilde işlenmiş, şehvetli bir tehdittir. "Ben, şahsen, ikinizi birlikte görmekten çok mutluyum. North, halkımız için çok fazla şey yaptı, asi bir çocuk tarafından geride bırakılmamalı."

Sonrasında olanlar ancak muhteşem olarak tanımlanabilir.

Eliza, zavallı bedeninin toplayabildiği tüm küçümseyici bakışlarla Bond'uma dik dik bakıyor, ama Oleander bir an bile tereddüt etmiyor. Bond'um o zehirli bakışları sadece karşılıyor, aynı zamanda kendi bakışlarıyla karşılık veriyor, bu bakışlar da serbest bırakılmayı bekleyen amansız bir öfke ve şiddetle dolu. Onun öfkesinin hedefi olmaya alıştım, ama bu tamamen başka bir şey. Onun bu zavallı, zayıf kadını adeta yutmasını izlerken neredeyse başım dönüyor.

Eliza buraya bir genç kız bekleyerek geldi, ama onun yerine benim saygısız ve öfkeli Bond'um tarafından yakıldı.

Bu beni gülümsetmeye yetiyor, bağım onun meydan okuyan davranışlarından keyif alırken göğsüm sıcaklıkla doluyor ve içgüdüsel olarak birbirine kenetlenmiş ellerimizi uyluklarımın üzerine koyuyorum. Eliza bu harekete bakıyor, ama bağımın elini tutmamda hesaplı bir şey yok ve onun bakışı bir ihlal gibi geliyor. Bağımın yaydığı uyarı sinyalini dizginlemeye bile çalışmıyorum, gölgeler kanımda kıvranıyor, ta ki tüm masa karanlık tehdidinin altında sallanmaya başlayana kadar.

Sadece bağım etkilenmez.

Eliza, bunun etkisiyle sarsılır, yüzündeki kan çekilir ve ikimizden de uzaklaşır.

Bu tepki Bond'umun dikkatini çekiyor, ama korku ya da merakla değil. Bir an tereddüt ediyor, yüzünde çok hızlı bir şekilde beliren bir duygu, ben onu çözemeden, biraz zoraki bir gülümsemeyle kendini toparlıyor.

Sesi eskisinden daha sert, keskin bir kenarı ortaya çıkmış. "Bağımın ne kadar büyük olduğunun farkındayım, teşekkür ederim."

Onun kaygısız tavrına karşı masada aceleci ve şüpheci bakışlar değiş tokuş edilir. Bond'um garsona sadece sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdiğinde, hepsinin endişelerini bir kenara bırakıp bunu bir hata olarak değerlendirdiklerini görebiliyorum. Algılanan bir tehdidin ardından küçük bir ihlal.

Kısacası, hepsi lanet olası aptallar.

Benim Bond'umla aramızda neredeyse on yıl fark var, ama onu bir sonraki en genç meclis üyesinden ayıran en az iki yıl var. Eğer bu geceki çabalarını olduğu gibi göremezlerse ya da onun adına hepsini öldürmemek için gösterdiğim insanlık dışı gücü anlayamazlarsa, durum ilk düşündüğümden daha kötü demektir.

Onların yoğun bakışları ikimizden uzaklaştığı anda, Bond'daki değişim ani, anlık ve ürpertici oluyor. Tek kelime etmeden, kaslarını kıpırdatmadan, hatta bana bakmadan bile, beni buz gibi soğuk bir tavırla dışlıyor. Sanki kafama bir kova buz dökülmüş gibi, o kadar somut ve sarsıcı bir şey bu. Ne yanlış yaptığımı veya burnumun dibinde ona bir şey olup olmadığını bilmiyorum, ama bir anda bir şeylerin değiştiği inkar edilemez.

Onu sakinleştirmek ve kendimi rahatlatmak için parmaklarını nazikçe sıktım, ama o benden uzaklaştı. Eli ters dönerek bir anlığına dizime değdi, Vittorio'nun bu değişikliği fark etmeyeceği kadar kısa bir süre, ama sonra elini tekrar kendi kucağına çekip benden uzaklaştırdı.

Onun dokunuşunu kaybetmek bana fiziksel bir darbe gibi gelir, ancak öfke veya hayal kırıklığı yerine, boğazımın arkasında bir yumru oluşur.

Bu gece bana ne oluyor böyle?

Onun yüzünde ilk gördüğümde, arkadaşlarıyla kızararak ve kıkırdayarak, kalbimi yeniden düzenleyen o kaygısız ve sevgi dolu gülümseme mi? Yoksa Vivian'ın onun hakkındaki izlenimi mi, Bond Grubu'ndan kaçmasının gerçek nedenleri hakkındaki şüphelerini bana anlatırken sesinin boğuklaşması mı?

Belki de bu geceki her şeyi inkar edilemez bir olgunluk ve zarafetle idare etmiş olmasıdır. Dilini ısırıp, hem yılanlar hem de müttefiklerinden gelen küçük iğnelemelere katlandı ve en tecrübeli politikacı gibi çirkin gerçeklerin etrafında dans etti. İnce dokunuşlar, yumuşak fısıltılar ve kirpiklerinin arasından özlem dolu bakışlarla, Bond Grubumuzun hikayesini tehlikeli bir uyarıdan büyüleyici bir masala dönüştürmesini izledim. Benim özenle ve yavaşça bir araya getirdiğim imaja hayat verdi, renkler artık o kadar canlı ve aşılmaz ki, toplumdaki konumumuz sadece geri kazanılmakla kalmayacak, yeni zirvelere taşınacak.

Sonra hiçbir neden yokken benden uzaklaştı.

Eliza menüsünü eline alıp ikimizden gözlerini ayırıncaya kadar bekledim, sonra Bond'uma baktım.

Ne beklediğimi tam olarak bilmiyorum, ama kendi yüz hatlarını dikkatlice örten maske, kanımı donduruyor.

Zihnimin en karanlık köşelerinde, onu her santimini ele geçirme ve ne pahasına olursa olsun bana bağlama konusundaki bu ani dürtünün, aslında o kemik yığınına ve onu gördüğümde hissettiğim karanlık sevince karşı bir travma tepkisi olduğunu düşünmeden edemiyorum. O anda, içimde tarif edilemez bir ölüm gören ve bundan büyük bir keyif alan bir canavar olduğu gerçeğini saklayamazdım.

Belki de, benim hakkımda söylenen, fısıldanan ve tükürülen her şeyin aslında doğru olduğu ortaya çıktığında, beni terk ettiği için Bond'u cezalandırmaya artık içim el vermiyor olabilir mi? Belki de asıl kötü olan benim ve bu gerçekle yüzleşmek onu kaybetmek anlamına geliyor, bu yüzden bencilce, bunu yapmamak için çaresizce direniyorum.

Bağım hala göğsümde huzurla yatarken, Bond'un benden uzaklaşmasının nedenini tam olarak anlamak için bu utanç verici gerçeği bir kenara itiyorum. Bunu yapması gerekip gerekmediğini daha sonra düşünürüm, tercihen elimde dipsiz bir tek malt viski bardağı ve benimle dünya arasında kilitli bir kapı varken.

Restoran gürültülü, ama eski paralıların o rafine tarzında, kimse yüksek sesle konuşmuyor ya da sarhoş değil ve köşede Julliard eğitimli bir piyanist çalıyor ve düzinelerce masa bin dolarlık tabaklarda yemek yiyor. Çatışmalar ve kaçırılmalar, nazik müşterilerden bir ömür uzaklıkta gibi, sanki tartışılan ve analiz edilen bir şey gibi, ama onların gerçek hayatlarının bir parçası değilmiş gibi.

Konsey üyeleri ve Bond'lardan oluşan masamızdaki herkes mutlu bir şekilde sohbet ediyor, dedikodu yapıyor, ikna etmeye çalışıyor ve ipek fiyonklarla gizlenmiş keskin sözler söylüyor, Bond'umdaki muazzam değişimin tamamen farkında değiller.

Ama ben değilim.

O buz maskesi sakin ve güzel, ama bir şeyden dolayı tamamen öfkeli. Masada Neuros'lar var, ama hiçbiri onun zihnine girecek kadar güçlü değil, en azından benim Bond'um fark etmeden ve kontrolü ele geçirip onlarla ilgilenmeden olmaz.

Hiçbir şey yok.

Onu bu konuda sorgulamak da mümkün değil, bu yüzden bunun yerine, gecenin geri kalanını ikimiz için de katlanılabilir hale getirmek için elimden geleni yapıyorum. Onu geçindirmek, her isteğini ve arzusunu yerine getirmek arzusu, içime o kadar derinlemesine yerleşmiş ki, ondan kurtulmak neredeyse imkansız. Bondum bu davranışımdan zevk alırken, ben tabağını doldurduğumda onun ne kadar öfkelendiğini izlemek de eğlenceli.

Bunun benim kendi sınırım olduğunu biliyorum. Gryphon, ona karşı yeteneğini kullanmanın kendi değerlerini tehlikeye atacağını söylediğinde, onu boğmak istedim, ama sadece onun benim sahip olamadığım bazı yönleri olduğunu iddia edebileceği için ve bu beni rahatsız ettiği için. Şimdi,

bir kez olsun Bağ Grubumuzun yanında manipülasyon oyunu oynarken etrafımızı saran yılanlara gülümsediğini görünce, Gryphon'un ne demek istediğini tam olarak anladım.

Asla Merkez Bağ'ına saygısızlık eden bir Bağ olmak istemedim - dürüst olmak gerekirse, bunun mümkün olduğunu bile düşünmemiştim. Yine de, bağlı olduğum Yetenekli ile tek bir olumlu etkileşimim bile olmadan buradayım. Onu savunduğum, ona yardım ettiğim, ikimizin yararına çevremizdeki her durumu manipüle ettiğim durumlarda bile, o bana neredeyse hırladı.

Onu beslemek benim kırmızı çizgimdir.

Bu onu rahatsız edebilir, ama Gifted olarak uygulamalarımızın en temelinde, kendimin ya da başkasının ondan önce yemek yemesine izin vermemem, hayatımın son kırıntısını bile, başka hiçbir şey gözetmeksizin, isteyerek onun ellerine teslim etmem, derin bir saygı göstergesidir.

Hoşuna gitse de gitmese de.

Oyunculuğumuz o kadar iyi mi, yoksa uyarılarımın travması hala taze mi, bilemem, ama tüm masa benim beklentilerimin farkında gibi görünüyor. Somon en papillote onun önüne konana kadar bağım içimde kaynıyordu, ama masadaki hiç kimse o yapana kadar çatalını kaldırmaya cesaret edemedi.

Yemeğin geri kalanı da aynı şekilde geçti — konsey, Bond'um rolünü mükemmel bir şekilde oynarken, öncekinden çok daha az katkı sağlasa da, onun etrafında parmak uçlarında yürüdü, ben ise bütün gece Sharpe ve Vittorio ile sözlü bir çekişme içindeydim, onları onu sohbete geri çekmekten alıkoymak için.

Aynı zamanda ikisini de tuzağa düşürmek için kışkırtıyorum, böylece tüm bu sirk boşuna olmamış olsun.

Gece nihayet sona erdiğinde ve kolumu onun koluna takarak restorandan birlikte çıktığımızda, kadınlara yanaktan öpücükle veda etmekten ve erkeklere el sıkışmaktan vazgeçerek yine onların beklentilerini boşa çıkardığım için kısa bir duraklama oldu. Tam olarak bir meclis üyesi ikimize yaklaşmaya çalıştı, ancak Eversong benim uyarıcı karanlık bakışım karşısında yüzü bembeyaz oldu ve aceleyle geri çekildi.

Elbise ona çok yakışıyor ve bir daha onu bu elbiseyle görmelerini istemiyorum.

Rafe ikimiz için arabanın kapısını açar ve ben Bond'u önümdeki arka koltuğa yerleştirirken, vale hattının ötesinde Vittorio ile son bir kez göz göze geliriz. O, Yeteneğini çağırırken gözleri bembeyazdır, ama kaşlarının arasındaki çizgi, benim gözlerim boşalırken dudaklarımda bir sırıtışa neden olur.

O benim kafamın içine giremez.

Görünüşe göre Bond'umun zihni de güçlendirilmiş bir sığınak, benim için ilginç ama çok hoş bir keşif. Oğlu bu gece tüm ailesini ölüme sürüklesin bile, aynı yeteneklere sahip başkaları da var ve onun onlardan güvende olduğunu bilmek büyük bir rahatlama.

Bond'un yanındaki arabaya binerken bu düşünceler aklımı meşgul ediyor, ardından Vittorio'nun peşimizden bir araba göndermesiyle Gryphon, Nox, Gabe ve diğer TacTeams üyelerinden gelen mesaj yağmuru da dikkatimi dağıtır. Rafe hiç tereddüt etmez, sanki her zamanki gibi işini yapıyormuşçasına trafiğin içinden kolaylıkla geçer.

"Sanırım eczaneye uğramayacaksın, ben de içeri girip bir şey alayım, değil mi?"

Bond'umun huysuz sesi beni şaşırttı. Şu anda takip edildiğimizi fark etmediği belli, ama aramıza koyduğu duvar hala sağlam duruyor. Bana bakmıyor bile, kolları göğsünde kavuşturulmuş ve ağzı somurtkan bir çizgi halinde.

Cevabım kısa ve istediğimden daha soğuk. "Durmayacağız. Neye ihtiyacın olduğunu söyle, yurt odana gönderirim."

O, öfkeyle nefes alıp gözlerini devirdi, sergilediği zarif ve uysal tavırları açıkça sona ermişti. "Neden olmasın? Çabuk hallederim, ve senin aptal takip cihazın varken kaçmam da mümkün değil."

Onu kaçmaktan alıkoyan tek şeyin bu olduğunu öğrenince çenem sıkışır, omurgamdan aşağı bir tahriş hissi yayılır ve kendimi cildimi tırmalayıp kazımaktan fiziksel olarak alıkoymak zorunda kalırım. "Durmayacağız. Zaten sana bakıyorum, neden şimdi zorluk çıkarıyorsun?"

Yanakları hemen kızarır ve bana tıslayarak cevap verir, "Senin lanet paranı hiç istemedim!"

Saçma bir nedenden dolayı, kızarmış yüzü ve geniş gülümsemesi zihnimde canlanıyor; yumuşak ve sevgi dolu ifadesi...

Yüzündeki ifade beni dizlerimin bağını çözdü, ama aynı zamanda kalbime bir bıçak sapladı çünkü o ifade başka birine yönelikti. Şimdi yanaklarına renk katmaktan gurur duyacak bir şey yok, çünkü ondan sefalet ve utanç yayılıyor.

Kollarını kavuşturup tüm vücudunu benden uzaklaştırırken, iş bulup benim kontrolcü, pislik tavırlarımdan kurtulmaktan bahsediyor, ama benim dikkatim arkamızdaki arabada. İkimizin hayatı da buna bağlı, o yüzden bu kadar zor olmamalı.

Beni sevmiyor, bunu açıkça belirtmekten hiç çekinmedi, ama o restoranda sergilediği davranış, ne kadar kısa sürmüş olsa da, şimdi bana yapabileceği en acımasız şey gibi geliyor, çünkü ruhumun her zerresi daha fazlasını istiyor. Ne kadar kızgın, ne kadar incinmiş, gururum ne kadar paramparça olmuş olursa olsun, ben bir Bond'um ve o benim Merkez Bond'um. Oleander Fallows'un ruhumun eksik parçası olduğu ve son nefesime kadar onu özleyeceğim gerçeği değişmez.

YİRMİ ÜÇ

GRYPHON

Hedefimiz pahalı restoranın önünde duruyor ve North'un Rolls Royce'u önümüzde otoyola girerken izliyor. Nox'un gözleri Vittorio'dan ayrılmıyor ve son anda benim bakışlarım da arabaya kayıyor, ama hepsi boşuna. Arabayı kaplayan kurşun geçirmez camlar renkli olduğundan Bond'umu görmek imkansız.

Fren lambaları trafikte kaybolurken, içgüdülerim bana tüm görevi iptal etmem için bağırıyor. Boğazıma kusmuk geliyor, Bond'umun tehlikede olması karşısında normal bir tepki, eminim, ama aynı zamanda bu boku bir daha asla yapmak istemediğimden de kesinlikle eminim.

Onu eğitmek çok kolay; her Yetenekli, kendini savunmayı bilmeli. Hiçbir koşulda Bond'um sahaya çıkamaz. Onun Yeteneği ne olursa olsun, umurumda değil, bu olmayacak.

Bu, North ve benim tartışmaya gerek kalmadan ve hiçbir istisna olmadan hemfikir olduğumuz tek konu. Onu bu gece o arabaya bindirmek bile, olabildiğince güvenli ve normalden üç kat fazla koruma altında olsa da, en güvenilir ve önemli müttefiklerimizden bir düzinesinin bir haftalık planlamasının sonucuydu.

Yine de, bu yeterli gelmiyor.

"Şimdi Black'le git ve onun peşinden koş. Senin o zavallı Bond'un için ağlamaya daldığın için avda ölmeye niyetim yok. Ama onu çabucak geri gönder, Vittorio'nun zamanının dolduğunu anladığı anda o kaltak Central'ı terk ettiğinde destekçim olsun."

Nox Draven'ı boğazlamamak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. O da bunun farkında, beni kışkırtarak dudaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor, ama Vittorio sonunda durup Eliza'ya dönerek

Eliza'ya dönerek ona bir şey söylüyor. Ne derse desin, Eliza ona öfkeyle bakıyor, tüm vücudu kaskatı kesiliyor, hareketleri garip ve sertleşiyor, bir arabaya doğru yürüdükten sonra, kapıyı ona açan şoförü selamlamadan arka koltuğa oturuyor.

Vittorio ona eşlik etmez.

Araba hareket etmeye başlar başlamaz, omzumun üzerinden Keiran'ın bakışlarıyla karşılaşırım. Öfkeli olmama rağmen, ona sadece başımı sallayabiliyorum, ama onun emre ihtiyacı yok. Kısa bir baş sallamayla, Liadan'ı da yanına alarak Transporte oluyor.

Nox, arka aynaya kısa bir bakış atmak dışında, arka koltuktan kaybolan adamlarımı fark etmez ve telefonla konuşan Vittorio'ya bakmaya devam eder. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, takip ettiğimiz o sinir bozucu herifi izlemeye odaklanamıyorum, ama zihnim başka yerlere kayarken bile bakışlarımı ona çevirmeye zorluyorum.

Nox'un mantığını tamamen yitirmiş olması, yıllardır hissetmediğim bir şekilde sinirime dokunuyor ve benim hayal kırıklığımdan zevk alması daha da kötü. Oli ile hiç konuşmadan kendini Oli konusunda bir tür uzman gibi göstermeye çalışması ve Oli'ye karşı tepkilerimizin onun hepimizi mahvettiğini kanıtladığını ısrarla savunması.

Bu aptalca.

Ama onun saçmalıklarının savunmamı aşıp beni kemirmesine izin verdiğim için açıkça daha da aptalım. Ona yeteneğimi hiç kullanmamış olmama rağmen, onun zihninin nasıl çalıştığını herkesten daha iyi biliyorum. Bu bilgim, çocukluktan başlayan ve TacTeams'teki korkunç işlerimizi atlatan, şimdi ise Bond'un ani ortaya çıkmasıyla gözlerimizin önünde parçalanmakta olan uzun süreli bir dostluktan geliyor.

Onun için hiçbir şey sınır dışı değil gibi görünüyor ve o yıllarca süren sadakat, şimdi bana en çok acı çektirmek için kullandığı bir veri setine indirgenmiş durumda. Bazen bu saçmalıktan bıkacak mı diye merak ediyorum, ama son on yılda bu adamın arkasını kollarken bir iki şey öğrendim.

Nefretinden vazgeçmeden önce ölecektir.

Bunu kabul edebilirim, tabii ki onun ölümü olduğu sürece, benim Bond'umun değil. Bunu kolayca söylemiyorum ve detayları düşünmeden yaptığım bir yorum da değil. Onun ölümü benim için büyük bir kişisel kayıp olur. Bu boktan dönem bile, onun uzun zamandır hayatımın büyük bir parçası olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Gabe de onun ölümünü zor karşılardı, çünkü genç yaşında çok fazla insan kaybetti ve babası öldürüldükten sonra Nox ona rehberlik ve destek olmuştu.

Kardeşinin ölümü North'u mahvederdi.

Onu asla tamir edilemeyecek şekilde mahvederdi. Sayısız gece, aynı olasılığın eziyetiyle soğuk terler içinde uyanır, korkuları o kadar baskın olurdu ki, beni de derin uykumdan uyandırırdı.

Yine de, sapma belirtisi olmadan bu yolda ilerlediğimizi de biliyorum.

Şimdi direnirsem, bu durumu geri dönüşü olmayan bir noktaya getirebilirim ve artık tüm bu olayda dikkate almam gereken başka bir Yeteneği daha var. Oli, Nox'u *sevse de sevmese* de, onlar Bağlılar. Aralarındaki bağ, önemsiz kavgalar ve sert değerlendirmelerin çok ötesinde. Gabe'in annesi, hepimizden önce babasının öldüğünü biliyordu. Kalbi durduğu ve Bağları koptuğu anda, ruhu neredeyse fiziksel bir kopma yaşadı.

Bağımın böyle bir kabuk haline gelmesi fikri tüylerimi diken diken ediyor.

Trafik etrafımızda azalmaya başladıkça, fark edilmekten kaçınmak çok daha zor hale geliyor ve Nox, hedefimize daha büyük bir avantaj sağlamak için kabus yaratıklarından birini göndermek zorunda kaldığında gözleri boşluğa dönüyor. Bu, çoğu Yetenekli'nin yapamayacağı bir başarıdır, ama dakikalar geçtikçe Nox'un gösterdiği tek efor belirtisi alnında oluşmaya başlayan birkaç ter damlası olurken, Dravens'ların ortalama bir Yetenekli'den ne kadar güçlü oldukları aklıma geliyor.

"Bana bakmayı bırak da bizi o lanet olası aptala yaklaştır. Bir dahaki sefere Gabe ile gideceğim. İşini yapmak yerine beni gözlerinle sikmektense, bir çocuktan teknikle ilgili binlerce soruya cevap vermeyi tercih ederim."

Ben de alaycı bir şekilde cevap veriyorum. "Gabe seni çok iyi tanıyor, Draven, ama sen bunu fark edemeyecek kadar kendini beğenmişsin. O, kendisine bir kabus yaşatılmasını istemiyor ve senin iradesiz Gifted'ları küçümsemekten zevk aldığını biliyor. O, senin egonu okşamakla vakit geçirirse, sen de takımımın yarısını azarlamakla meşgul olursun ve ona o boktan şeyi gönderemezsin."

O ürkütücü boşluklar bakışlarımla çarpışmak için parıldıyor ve bana attığı sırıtış dişleriyle dolu. "Sırf o, rozetler ve kurşun geçirmez yelekler giydirmeye karar verdiğin sızlanan sporculardan daha akıllı diye, benim listeme girmekten muaf olduğu anlamına gelmez. Yani, sen de o listeye girdin, ve bir zamanlar bu sefil şehirdeki tek tahammül edilebilir Yetenekliydin."

İlk kez, sesinde bu durumdan da kızgın olduğunu hissettiren bir şey var. Sadece Bond'un burada olması, hepimizin onun çekim gücüne kapılması ya da güvendiği birinin gözünde değerinin değişmesi değil. Hayır, şimdi benim dostluğumu kaybetmesinin ona kişisel olarak ne yaptığını duyabiliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, onun bunu hissedebileceğine dair tüm umudumu kaybetmiştim.

Araba tekrar bize yaklaşana ve onun gerginliği geçene kadar bekledikten sonra ona fısıldadım: "Magnifier'ı bulmak için bu kadar fazla mesai yaptığın için teşekkürler. Bu kadar uzun süre uykusuz kalmana neden olanın sadece yeni bir yeteneğin heyecanı olmadığını biliyorum."

Bana öfkeyle bakarak, tiksinmiş gibi başını sallıyor, ama yine de orada başka bir şey var. "Seni ortadan kaldırabilecek bir yetenek, bizi tekrar şaşırtmasını istediğim bir yetenek değil, o yüzden fazla gururlanma. Ayrıca, Vivian'ın yanında beni koruduğun için sana borçluydum."

Alaycı bir şekilde başımı sallıyorum. "Birinin bunu yapması gerekiyordu. Black bir tuğla kadar kaba ve North çok geç olana kadar bunu duymadı. Unser'ın seni ve Vivian'ı birbirinizi öldürmekten alıkoymak için harekete geçmesi, hepimizin en son istediği şeydi."

Nox da başını salladı. "North'un beni o yaşlı piç kurusuna kabuslarımı yaşatmaktan vazgeçirmesine izin vermemeliydim. Onun sadakati o kadar da değerli değil."

Değer ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Aylardır ilk kez aramızdaki sessizlik rahatlatıcı. Tanrım, Bond'un eve sağ salim vardığını kontrol etmek için telefonumu kontrol ettikten sonra bile, bu sessizlik neredeyse dostane. Rahatlamam hissedilir derecede,

özellikle de Gabe, Jaxon'ın dövüşlerde olduğunu ve North'un da ona katılmak için yola çıktığını bildirdiğinde. Bir kez olsun, her şey planlarımız doğrultusunda gidiyor.

Neredeyse aptalca bir şekilde bunu kafama takıyorum.

Aniden, Nox neredeyse acımasızca hırlayarak küfürler savurur ve emniyet kemerini koparır. Arabanın kapısını açarak yaklaşan trafiğin içine yuvarlanır ve ben frenlere basarken, yakalandığımızı zar zor fark ederim. Bu hareket Nox'un ölmesini engellemek içindir, ancak otoyolun diğer tarafındaki bir araba havaya uçup bizim araca çarparak benim hayatımı kurtarır. Çarpışma sonucu emniyet kemeri beni koltuğa çarparak birkaç kaburgam kırılır.

En azından benim kafatasım değil.

Mermi hızlı ateşle ön cama çarptı, çatlaklar yayılıp genişledikçe kulak zarlarım acı içindeydi. Her çarpışmada zayıflayan kurşun geçirmez camla yarışarak kendi emniyet kemerimi çıkarmak için çabaladım. Sonunda, cam parçaları üzerime yağarken, parçalanan sürücü koltuğundan atlıyorum. Asfalta düştüğümde içgüdüsel olarak kollarımla başımı koruyorum ve tam Tac kıyafetimi giymediğim için kendime lanet ediyorum.

Acıyı görmezden gelerek, yeteneğim damarlarımı doldururken gözlerim beyazlaşır ve binlerce ses zihnimi doldurur. Vittorio'nun sesini ayırt etmek kolaydır ve ben onun etrafındakilere odaklanırım, umutsuzca Magnifier'ı o beni bulmadan önce bulmayı umarak. Ya da Nox'u. Ya da, kahretsin, yarın yokmuş gibi üzerimize yağdırdıkları kurşunlardan biri bizi vurursa.

Kardeşi onu serbest bırakmışsa, psikopat iblisi geçme şansım yok. Fırsatım varken kızı almalıydım. Davies, o çekici küçük sürtüğü ele geçirmek için bana her şeyi verirdi...

Yeteneğim Vittorio'nun kontrolünü ele geçirir ve sefil pisliği anında bayılttırır, vücudunun yere düşme sesi kulağıma müzik gibi gelir. Bu mesafeden muhtemelen hayal gücümün bir ürünü, ama yine de gülümsememe engel olamaz, buradaki tüm Yeteneği olanları üç kez kontrol edene ve Magnifier'dan hala iz yok olana kadar.

Onları kışkırttık, ama bu tepki istediğimiz tepki değildi.

Silah sesleri kesilmiyor, ama mermiler etrafımdaki her yüzeye çarpmayı bıraktığında, başımı kaldırıp benim için mermilerin etkisini emen bir kabus yaratığı görüyorum. Tanıdık bir şekle girmeden, şu anda North'ların yaptığı gibi uzuvlarımı koparmadığı için onun da Nox'lardan biri olduğunu tahmin edebiliyorum.

Artık kafatasımın parçalanmasından endişe duymadığım için etrafa bakınıyorum. Kabus yaratıkları enkazın arasında dolaşarak Direniş keşifçilerini avlayıp yutuyorlar. Ölümlerini uzatmak, işkence etmek veya sorgulamak için kimseyi yakalamak yok, sadece verimli ve metodik bir şekilde öldürmek var.

Sağımda bir ışık parlaması ve her şey kararmadan önce bir Transporter'ın karakteristik *patlama* sesi duyulur. Ancak acı dinmez, bu yüzden ne olduğunu tam olarak anlarım. Kalın, her şeyi kaplayan bulutun içini görmek imkansızdır ve bir sınırlama bölgesi görevi görür. Tamamen yerleştiğini anlamak kolaydır, çünkü o zaman çığlıklar başlar. İşkenceyle uzayan ve zevkle dinlenen ölüm sesleri; direniş keşifçileri tarafından gelse de kalbimi biraz sarsan, tüyler ürpertici bir dehşet.

Kuzey Draven geldi ve en kötü kabuslarını da beraberinde getirdi.

.

Bond'umun odasına ulaşmak için aptal merdivenleri çıkarken vücudumun HER YERİ ağrıyor. Etrafta istediğimden fazla öğrenci var, ama Magnifier'ı ortaya çıkarma girişimimiz başarısız olduktan sonra, sadece bir Şifacıya görünmek ve duş almak için Eğitim Merkezine uğradım. Kahretsin, duş almamın tek sebebi, Bond'umun kapısına kan ve kir içinde görünmek istememdi.

Onu korkutmak istemedim ve kesinlikle beni dışarı atma riskini almak istemedim.

Telefonum cebimde ısrarla titriyor ve ben de içimden küfrederek onu susturuyorum. North veya

Vivian'dan yazılması gereken raporlar veya şu anda kaçırdığım brifingler hakkında haber almak istemiyorum.

Sadece Bond'uma ihtiyacım var.

Bu his göğsümde bir ağırlık gibi oturuyor, ciğerlerimi ezip beni neredeyse nefes alamayacak hale getiriyor, ama onu gözümün önüne getirene kadar bu his geçmeyecek. Magnifier tarafından neredeyse öldürülmek üzere olduğumdan beri böyle bir ateş altında kalmamıştım ve bu kıl payı kurtuluşun beni ne kadar derinden etkilediğini fark etmemiştim.

Bütün binanın Bond'umun üzerinde adeta *kıvranıyor* olması da bu durum da pek yardımcı olmuyor.

Onun ve Bond Grubum hakkında saçma sapan şeyler duymaya alışkınım. O kadar alışkınım ki, ne söylendiğini fark etmeden önce zihnim dedikoduları filtreliyor. Sorun şu ki, Bond'uma yaklaştıkça dedikodular daha da sinsi hale geliyor, ta ki onları görmezden gelmeye devam etmemin imkânsız hale gelene kadar.

"Duydunuz mu? Reddedilen kız tuvalette kürtajı beceremedi."

"Onun sorun çıkaracağını biliyordum."

"Bond Grubun dışından biriyle ilişki kurarsan başına bu gelir." "O kaltak hak ettiğini buldu."

Bond'un yurt odasının kapısını çalarken sakinleşmek için üç kez derin nefes alıyorum. Arkanı dönüp onun hakkında fısıldaşan kızları bulmak, zihinlerine girip en derin sırlarını ortaya çıkarmak ve sonra bu bilgilerle onları yok etmek istiyorum. Ama içimden bir ses onların yalan söylemediğinden endişeleniyor.

Hepsi söylediklerine inanıyor.

Bu, bunun doğru olduğu anlamına gelmez, ama o kadar büyük bir darbe ki, kendimi onun kapısından koparıp hepsini susturamıyorum. Oraya girip onu kendim görmem, sorular sormam ve tüm bunların aslını öğrenmem gerekiyor, gerçeğin beni
—ve Bond Grubu'nun geri kalanını—lanet olası bir uçuruma sürüklesin.

Daha fazla kendimi hazırlayamadan kapıyı çaldım, ama cevap vermediğinde, zihnime yeni bir korku sızdı.

Kötü sonuçlanan bir kürtaj olduğunu söylediler.

Ya orada kan kaybından ölüyor? Ya saldırıya uğramışsa? *Ne eğer* bir milyon diğer şeyler ki olabil

burada açıklama, hepsi bir öncekinden daha rahatsız edici ve ölümcül.

Kapıyı kendim açtım.

Onun oda anahtarının bir kopyasını almakta ısrar etmiştim. North anahtarı vermekte tereddüt etmişti, ama benim onunla ilgili doğru kararları vereceğime, Gerçeğin Hediyesi'nin beni yönlendireceğine güvenmişti. Kapı açılırken, ona ısrar ettiğim için şimdi memnunum.

Oli yatağında yatıyor, ölmek üzereymiş gibi görünüyor, alnında ince bir ter tabakası ve cildinde yeşil bir renk var. Gözleri biraz odaklanmamış, bu da acı çektiğinin işareti, elleriyle karnını umutsuzca tutuyor.

Berbat görünüyor.

Bu, koridordaki dedikoducu sürtüklerin söyledikleriyle de biraz fazla örtüşüyor, aksini gösteren kanıtlara rağmen. Onunla konuşmak için çenemi yeterince gevşetmek için mücadele etmem gerekiyor.

"Şu anda bana gerçekten dürüst olman gerekiyor, Oleander. Aşağıdaki kızlar bunun başarısız bir kürtaj olduğunu söylüyorlar. GPS takip cihazını kontrol ettim ve öğle yemeği saatinde tuvalette tek başına yapmadığın sürece bunun mümkün olmadığını biliyorum. Öyleyse, neler oluyor?"

Gözleri anında yaşlarla dolar. Gözlerini hızla kırpıştırarak gözyaşlarını silmeye çalışır, ama bu sadece gözyaşlarının akmasına yardımcı olur. "Sana ne söylediğimin ne önemi var ki? Zaten bana inanmayacaksın."

Elini yanaklarına sürer, içinden küfrederek yanakları hafifçe kızarır.

Bu beni daha da kızdırır. "Sadece bana gerçeği söyle."

Bana gözlerini devirdi ve "Bu lanet olası bir kürtaj ya da düşük değil. Adet görüyorum ve çok ağrım var. Her adet döneminde böyle olur. Normalde ağrıyı dindiren ilaçlar alabilirim. Ama teslimat için kredi kartım yok ve tüm eczaneler sokağa çıkma yasağına yetişemeyecek kadar uzak. Bu gece burada kalacağım. Yarın derslere geç kalacağım, lanet olası Midol'u almak için."

Saf, katıksız gerçek.

Göğsümü yararak damarlarıma anlatıcının duygularını, yaşadığı tüm aşağılanmalara karşı hissettiği hayal kırıklığı, utanç ve kızgınlığı dolduran türden bir duygu. Bu

benim için bir uyuşturucu, dopamin ve afrodizyakın birleşimi gibi. Bunun gibisi yok.

Kalbime biraz daha derinlemesine giriyor.

O benim Bond'um ve burada acı içinde yatıyor, bu yüzden nasıl tepki vereceğime anında karar veriyorum. O ne kadar istemesine rağmen, ben öylece oturup bunu kabul edemem, bu yüzden ışıkları kapatıyorum ve tüm oda karanlığa gömülüyor.

Panikliyor.

Nefesi düzensizleşir, bu da beni sinirlendirir, ama öfkem aslında ona yönelik değildir. Bu lanet olası karmaşaya yönelik.

"Ne yapıyorsun sen?" diye sordu, ama şimdilik onu görmezden geldim.

Bazı şeyler kelimelerle değil, eylemlerle daha iyi ifade edilir.

Yatağa doğru adım atıyorum, deri ceketimi çıkarıyorum ve bir saniye düşündükten sonra boxerıma kadar soyunuyorum. Bu gece onu terk etmeyeceğim ve Direniş'in saldırıları yüzünden geçirdiğim bu haftadan sonra kot pantolonumla uyuyamam. Kemiklerim ağrıyor, kaslarım acıyor ve uykuyla geçmeyecek kadar yorgunum.

Ayrıca, aramızda hiçbir engel olmadan Bond'umu kollarımda tutmak isteyen büyük bir parçam da var. Bunu gerçekten istediğim şekilde elde edemem, ama bu da ona yakın bir şey olacak. Kahretsin, burada ateşle oynuyor olabilirim ve bu, tamamen deliliğe sürüklenmemin dönüm noktası olabilir.

Bu düşünce beni yine de durdurmuyor.

Yine yutkunup, "Gitmelisin. Şu anda istediğini sana veremem" diye homurdanıyor.

Onun küstahlığına bir kez daha cevap verme zahmetine girmeden alay ediyorum. Bunun yerine, onu yatakta nazikçe döndürmek için uzanıyorum ve yanına uzanabileceğim kadar yer açıyorum. Anında yatağın sertliği yüzüme çarpıyor, yüzümü buruşturup kafamda North'a bu saçmalık için küfrediyorum. Onun yaşadığı koşulların farkında olmadığı açık, bunun sorumlusu açıkça onun kindar ve intikamcı çalışanlarından biri, ama

kırık yaylar sırtıma batarken, lanet olası bir şey hakkında mantıklı düşünmeye pek niyetim yok.

Yine Bond paniğe kapılır.

"Gryphon, ne halt..."

"Kapa çeneni," diye bağırıyorum, hayal kırıklığım içimden taşarken onu göğsüme çekiyorum ve benden kurtulmak için çabalarken lanet olası, acınası yataktan düşmeyeceğinden emin oluyorum.

Onun rahat olduğundan emin olana kadar bekledikten sonra, yavaşça ve dikkatlice, giydiği ince geceliğin altındaki çıplak karnına bir elimi uzatıyorum. Yeteneğim içimden akıp ona ulaştıkça avucum ısınır ve onun ağrı reseptörlerini kolaylıkla kapatır.

Sessiz gözyaşları yanaklarından kontrolsüzce akıyor.

O, aramızda tek kelime bile konuşmadan kollarımda tahta gibi hareketsiz yatıyor. Şu anda pek çok şey söyleyebilirim, aklıma bir düzine şey geliyor, ama kavga çıkarmak yerine, onun bana bu kadar yakın olmasının tadını çıkarıyorum. Bir dakikalığına, aramızda, hakkımızda, çevremizde söylenen her şeyi görmezden gelebilirim. Sadece dünyamdaki en önemli kişiye bakan bir Bond olabilirim. Ve bir an için, o da orada yatıp bana izin verebilir.

Onu göğsüme rahatça yatırıp, bacaklarımızı birbirine doladığımda ve başını kalbimin üzerine koyduğumda, o boğuk bir sesle "Teşekkür ederim" diyor.

Sanırım ondan alabileceğim tek şey bu ve ben de bunu kabul etmekten memnunum, ama sonra ağzından daha fazla kelime dökülüyor. "Senden ayrılmak hayatımda yaptığım en zor şeydi. Bu acı onunla karşılaştırıldığında hiçbir şey."

Saf, katıksız gerçek... ve o bir sonraki nefesiyle kollarımda uykuya dalarken, ben bununla ne yapacağımı bilemiyorum.

NEREDEYSE HİÇ UYUYAMIYORUM.

Bond'u *nihayet* kollarımda tutarken dinlenmek fikri bile bana hakaret gibi geliyor. Onun minik bedenini sarsan hıçkırıklar yüzünden içimi kaplayan hayal kırıklığı ve kör öfke nihayet yatıştığında, kendimi onun göğsümde uzanmış halinin hissine kaptırabiliyorum. Hiçbir şey ürkütücü ya da onun sınırlarını aşan bir şey yok, sadece Bond'umu uyanık ve bana somurtmadan takdir ediyorum.

Eli hala bileğimi sıkıca tutuyor. Sanki ilk başta onu itip uzaklaştırmak niyetindeymiş gibi, ama sonra acısı geçti ve birdenbire, sanki onu uzaklaştırmamdan korkuyormuş gibi sıkıca tutmaya başladı. Eski bir erkek gömleği giyiyor, yakası çok geniş ve omuzu bir taraftan dışarı çıkmış, çıplak bacakları benimkilerle birbirine dolanmış. Onun bacaklarının mükemmelliği hakkında, onları bana sarmasını ne kadar çok istediğim hakkında sayfa sayfa yazabilirim. Sınıfındaki çoğu kadından daha uzun ama Bonds'lara kıyasla hala minyon. Tavırları bazen bunu unutturuyor ama uyurken onda bir kırılganlık var.

O, kollarımda yatarken zaten benim umduğum her şey, ama uykusunda anlamsız sözler mırıldanıp yüzünü boynuma gömmek için dönüp, sanki üzerime tırmanmak için can atıyormuş gibi bacağını uyluğuma doladığında, neredeyse evanjelik bir hale geliyorum ve şu anda ne kadar saygılı ve sabırlı olduğumu kendime anlattığım hikaye paramparça oluyor.

Onun üzerime tırmanmasını istiyorum. Onun altımda olmasını istiyorum. Yüzüme binmesini, o akıllı ağzıyla beni boğazının derinliklerine çekmesini ve vücudumun her santimini ezmesini istiyorum. Onu mantıklı olmayan şekillerde istiyorum, ama siktir et, onunla her şeyi istiyorum.

Ondan uzaklaşırken çıkardığı küçük inilti, içgüdülerimin doğru olduğunu anlamam için duymam gereken tek şey.

Bond beni benim onu arzuladığım kadar arzuluyor — *şimdiki* zaman. Beni her zamanki gibi arzuluyor ve ne pahasına olursa olsun, onu kaçmaya iten şeyi bulacağım. Karşı karşıya olduğu tehditler ne olursa olsun, onları ortadan kaldıracağım ve bunun her saniyesinin tadını çıkaracağım.

Ama önce ona bakmam gerekiyor ve ne kadar istesem de, tüm gün onu kucağımda tutup acı çekmesini engelleyemem. Hala beni bekleyen bir yığın evrak var ve

Kieran birkaç saat sonra beni keşif için başka bir yere götürecek. Magnifier'ı bulmaya hiç yaklaşamadık, düzinelerce Yeteneği olan kişi hala kayıp, güvenlik önlemlerimizi sıkılaştırmamız gerekiyor ve güvenlikteki her türlü açık Oli için risk oluşturuyor, bu da kabul edilemez.

Bu aynı zamanda onunla konuşmak için bir fırsat ve umarım gardı yeterince düşmüştür ki bazı bilgiler bariyerlerinden sızabilir ve Bond Grubumuzla başka biri uğraşıyor mu öğrenebilirim.

En yakın eczaneye koşarak yarım saat içinde, Ky'nin genellikle elinin altında tuttuğu şekerlemeler ve atıştırmalıklarla dolu bir çanta ve ihtiyacı olan Midol'ü alıp Bond'uma geri koşuyorum.

Kapısını açıp arkamdan sessizce kilitledikten sonra dönüp yatağının boş olduğunu görüyorum. Gözümün ucuyla Bond'umun sadece uyanık değil, duş almış ve hala giyiniyor olduğunu görüyorum. Üzerinde bir gömlek ve iç çamaşırı var, ama o mükemmel uzun bacakları benim için sergileniyor ve onlara olan takıntımı gizlemiyorum.

O kıpırdanmaya başladığında, barış teklifi gibi çantayı ona uzatıyorum. "İhtiyacın olan ilaçları aldım. Ayrıca bir ısı yastığı ve biraz abur cubur da aldım. Kız kardeşim PMS döneminde şekerle beslenir, sen de istersin diye düşündüm."

My Bond orada durup bana göz kırpıyor, yanaklarında şu anda çok çekici gelen hafif bir kızarıklık var. "Neden böyle bir şey yaptın?"

Çantayı yatağının üzerine koyduğumda, o irkilir ve giyinmeye devam eder. Yanaklarındaki kızarıklık derinleşirken, benden uzaklaşır, ama bu sadece kot pantolonunu giyerken kıçını görmemi sağlar, bu da ruhuma kazınan, mezara kadar unutamayacağım, acımasızca işkence edici bir manzaradır.

Kahretsin.

Plana sadık kal, Shore.

"Sana bir soru soracağım ve dürüstçe cevap vermeni istiyorum."

Yüzünü buruşturarak, omzunun üzerinden bana bir bakış attı. "Peki neden sana cevap vereyim ki?"

Onun kuru ses tonuna, her zamanki cesur tavrından çok farklı olan bu ses tonuna, alaycı bir kahkaha atıyorum. "Dün gece sana yardım ettim, değil mi? Bu basit bir soru, çok müdahaleci bir soru değil."

Niyetim ne olursa olsun, Bond her zaman benim hakkımda en kötüsünü varsayıyor gibi görünüyor ve dün geceki yardımımın hatırlatılması da farklı değil. Ona bir şey borçlu olduğunu ima etmeye çalışmıyordum, ama gözlerini bana dikip bakarak bunu açıkça öyle algıladı.

Bir süre sonra, yavaşça omuzlarını silkiyor. "Cevap verebileceğim soruları cevaplayacağım. Bundan fazlasını söz veremem."

Hala ne kadar acı çektiğinin kanıtı olarak hapı kuru kuru yutuyor, sonra yatağına oturup ayakkabılarını giyiyor. Sessiz, yavaş hareket ediyor ve benim ısrarımdan açıkça memnun olmasa da, bana karşı çıkmıyor. Onu sorgulamaya karar verdiğim için neredeyse pişman oluyorum, ama yapacak bir şey yok.

Ayrıca lafı dolandırmanın da bir anlamı yok.

"Bizden kaçmak mı istediniz yoksa zorlandınız mı?"

Beklediği bir soru değilmiş gibi bir saniye durakladıktan sonra, sonunda içini çekip bana alaycı bir gülümseme attı. "Cevap vereceğim, ama yine de bana inanmayacaksın. Başka seçeneğim yoktu. Seni ve diğer Bağları tehlikeye atmadan daha fazlasını söyleyemem. Hepinizin düşündüğünün aksine, yaptığım her şey seni korumak içindi."

Doğru.

En kötü kabusum gözlerimin önünde gerçekleşirken, yeni bir korku tabakası ortaya çıkıyor. Bu gerçeği ortaya çıkarmak için sonuna kadar mücadele edeceğim. Biri Bond'umu tehdit ediyor.

"Seni kim tehdit ediyor, söyle bana."

Ağzını sıkılaştırarak bana başını salladı. "Sana söyleyemem. Kimseye söyleyemem."

"Diğer Bond'lara söylemeyeceğime söz verirsem, o zaman söyler misin? Aramızda kalır ve ben bu sorunu hallederim."

Alaycı bir şekilde kıkırdayarak çantasını omzuna asıyor. "Nox en iyi arkadaşın, aptal akşam yemeklerinde onun tüm saçmalıklarını dinliyorsun. Ona söylememen imkansız. Zaten fark etmez. Sana söyleyemem."

Tabii ki Nox, Bond'dan nihayet bazı cevaplar alabilme şansını mahvedecek, çünkü onu bulduğumuz andan itibaren her adımda

geriye doğru attığımız her adımda parmağı var.

Oli kapıya doğru hareket ediyor, ama ben bu şansı kaçırmak istemiyorum, daha hareketimi düşünmeden ellerimle onun kollarını tutuyorum. Nefesi, köşeye sıkışmış bir av gibi göğsünden çıkıyor, kalbi göğsünde o kadar çılgınca atıyor ki, boğazındaki çukurda onun çılgın nabzını görebiliyorum.

O pes etmek üzereyken kredi kartını ona veriyorum ve kendimi tutamayıp kartı cebine sokuyorum. "Bu senin. Bundan sonra ihtiyacın olan her şey için bunu kullanacaksın. Yemek sipariş et, ilaç al, yeni bir yatak al, umurumda değil. Sadece kullan."

Yutkunur, onu açıkça hazırlıksız yakalamışımdır ve cevap bulmaya çalışırken yüzünde somurtkan bir ifade belirir. "Neden bunu yapasın ki? Senden hiçbir şey almak istemiyorum. North'un bana iş bulmasına izin verirse, kendime bakabilirim."

Doğru, ama bundan nefret ediyorum.

Ondan benden her şeyi almasını istiyorum, Bond'uma hizmet etmek benim için bir onur ve yerine getirmek istediğim bir görevdir. Tamamen öfkemi kaybetmemi engelleyen tek şey, sözlerinde hissedilen utanç duygusudur. O beni veya Bond'uma olan bağlılığımı sorgulamıyor, aksine kendini layık hissetmiyor.

Hayal kırıklığından dişlerimi gıcırdatarak, ses tonumu sabit tutmak neredeyse imkansız. "İhtiyacın olursa kullanacağını söyle."

Beni kızdırmak için gözlerini devirdi ve sonunda başardı. "Peki."

Yalan.

Kolunu elimden çekiyor, ama kapıya doğru bir adım atmasına bile izin vermeden onu tekrar yakalıyorum, bu sefer onu kapıya doğru döndürüp sıkıştırıyorum. Vücudunun her santimi tekrar bana yapıştığında, yine o mükemmel iniltiyle ödüllendiriliyorum. Bu, öfkemi neredeyse unutmama neden oluyor, ama onunla işim bitmeden onu bu odadan çıkarmayacağım.

"Söyle ve içtenlikle söyle. Yalancılardan daha kötüsü yoktur."

Boğazı yutkunurken, nefes nefese ses tonu kanımı kaynatıyor. "Gerekirse kullanırım, ama yine de kendi işimi istiyorum."

Gözlerindeki kararlılık, onları parlak bir ateş gibi aydınlatıyor, daha önce hiç yaşamadığım bir cazibe. Parmaklarımın altında yumuşak yanağına biraz daha dokunmadan edemiyorum.

Siktir.

O ateşi daha da alevlendirecek bir konu bulmam lazım, böylece onu görebileyim, ama aynı zamanda o da beni uzaklaştırsın, çünkü şu anda dudaklarının büzülmesi çok cazip geliyor.

Dravens.

O pisliklerden birinden bahsetmeliyim, bu her zaman onu çileden çıkarmak için işe yarar. Bu günlerde beni de oldukça sinirlendiriyor ama bir şeyler yapmam lazım, hem de çabuk.

"North seni bir daha kaybetme riskini asla göze almayacaktır. Sana iş bulmana izin vereceğini sanmıyorum, ama ona doğrudan sorarsan, senin tarafında olacağım."

Beni itmiyor. Bunun yerine derin bir nefes alıyor, göğsü benimkine değiyor ve dün gece üzerimde uzanmış halini, çıkardığı küçük inlemeleri hatırlayan yüzlerce anı aklımı başımdan alıyor, delireceğim...

Telefonum çalıyor ve hızla içine düştüğüm sis perdesini yırtıyor.

Küfrederek, sonunda ondan uzaklaşırım. "Eşyalarını topla, seni yemekhaneye götüreceğim."

Yurt dışına çıkana kadar sessiz kalır, diğer öğrencilere bakınır. Bana sataşmadığı için, yanımızdan geçen herkesin düşüncelerini ve tepkilerini inceleme fırsatı bulurum ve izleme listem uzar. Kimse aktif olarak tehditkar düşünceler içinde olmasa da (olsa hemen ilgilenirdim), yine de etrafta çok fazla kıskançlık ve cahilce görüşler dolaşmaktadır.

Oli her zamankinden daha yavaş yürüyor, ilaçlara rağmen hala hassas ve ben de onun hızına ayak uyduruyorum, ondan yarım adımdan fazla uzaklaşmıyorum. Gömleğimde hala şampuanının kokusunu alabiliyorum, cildinin kokusu da hafif ama yine de var ve onu gün boyunca Draven'ın geri kalanıyla paylaşma düşüncesine neredeyse somurtuyorum.

Bu tür bir sahiplenme genellikle North'un huysuzluğuna özgüdür, ama kendimi tutamıyorum.

Oli arabaya binerken biraz garip davranıyor ama kampüsün indirme noktasına geldiğimde bile hala konuşmuyor. Somurtarak, Tac personelinin hala görev yerlerinde olup, geri çekilmeye hazır olup olmadıklarını kontrol ediyorum ve bugün en ufak bir fırsat olsa bile onun derse gitmesine izin vermeyeceklerini görüyorum.

Tac personelinin hala görev yerlerinde olup olmadığını kontrol ediyorum, geri çekilmeye hazırlar ve en ufak bir fırsat bulurlarsa bugün onun derse gitmesine izin vermeyecekler.

Hepsi buradalar, lanet olsun.

Oli, gerginmiş ya da söylemek istediklerini bulmakta zorlanıyormuş gibi iki kez boğazını temizledi. "Gerçekten minnettarım..."

Çevreme dikkatimi vererek sözünü kestim. "Yine kaçmaya mı çalışacaksın?"

Bana somurtarak, boynunun arkasını ovuşturduktan sonra acı çekmiş gibi bir iç çekiş bıraktı. "Hayır."

O lanet GPS çipi; hem nefret ediyorum hem de çıkarılması fikrine tahammül edemiyorum — şimdilik. Belki aramızda bir güven ilişkisi kurabilirsek, bana başına gelenleri anlatır. Onu bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu ya da kim olduğunu bulup o pisliği öldürürsem, o şeyi ondan çıkarabilirim.

"Seni takip edemesek kaçar mıydın?"

Sesi kısık, sözler onu incitmiş gibi kucağına bakıyor. "Kaçmak zorunda kalırdım. Böylesi daha iyi."

Gerçek.

Bunu tüm varlığıyla inanıyor. Objektif gerçek olsun ya da olmasın, bu *onun* gerçeği ve şu anda önemli olan da bu. Benim başa çıkmam gereken gerçek düşman bu. Bond'uma, tehlike ne olursa olsun, peşimizde kim olursa olsun, neyin tehlikede olursa olsun, benimle birlikte yüzleşebileceğine güvenmesini sağlamak. North'un incinmiş gururuyla uğraşırken, Nox saçmalamaya başladığında ya da konsey müdahale etmeye çalıştığında benim onun yanında olacağıma güvenebilir. Daha da iyisi, Direniş geldiğinde onu güvende tutacağıma güvenebilir.

Bunu nasıl yapacağım... işte asıl sorun da bu. Özellikle de bana karşı en ufak bir açılımda bile şiddetle karşı çıktığı için. Sabırlı olmaktan bıktım usandım, ama açıkça tek seçeneğim bu.

Ona yavaşça başımı sallayarak, kabul etmeyeceğini bildiğim bir zeytin dalı uzatıyorum. "Bana anlatabilirsin, biliyorsun. Bu, buradaki birçok şeyi değiştirebilir."

Tam da beklendiği gibi, o sadece omuz silkiyor. "İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz. En yakın arkadaşın bana, onun kabul etmesi için yeterince iyi bir mazeret olmadığını söyledi bile. Ben burada sıkışıp kaldım ve bu yüzden kötü şeyler olacak. Bunu engellemek için elimden geleni yapıyorum ama... muhtemelen yine de olacak."

Doğru.

Sinir bozucu ve mutlaka doğru bir gerçek değil, ama yine de onun tamamen inandığı bir şey.

Ona nasıl konuşacağımı düşünürken parmaklarımla direksiyona vuruyorum. Onu korkutmadan ona yaklaşmanın bir yolunu bulmak zor, ama artık kararlıyım. "Sorun şu ki, senin buna inandığını biliyorum. Ama aynı zamanda, her ne olursa olsun, kaçmak yerine bize gelmen gerektiğini de biliyorum. Bize güvenmeliydin."

Onun çıkardığı kahkaha kasvetli ve ıssız bir şeydi ve sanki göğsüme bir bıçak saplanmış gibi hissettim. "Öyle mi? Ben on dört yaşındaydım. Testten hemen önce anne babamın öldüğünü biliyor muydun? Her şeyimi kaybettiğimi ve... bunun olduğunu biliyor muydun? Bonds'a sahip olacağımı ve her şeyin yoluna gireceğini yeni öğrenmiştim. Onları kaybettim, biliyor musun? Her şeyimi kaybettim."

Kyrie haklıydı.

O lanet olası hastane odasında ona bir şey oldu. Direksiyon simidinin derisi gıcırdıyor ve öfkemin sarmalından beni sıçratıyor. Bu sessiz dürüstlük anını, şimdiye kadar ona sormaya cesaret edemediğim soruları sormadan, bilmeden geçiştiremem. Eğer onun gerçeği benimkiyle aynı değilse, bu sorular beni mahvedebilir.

Bu an, sonunda sözleri ağzımdan çıkarmaya cesaretimi veriyor. "O zamanlar Bond'larını istiyor muydun?"

Gözlerimi kaçırmak için pencereden dışarı bakarken, sertçe yutkunur ve gözleri yaşlarla dolar. "Her şeyden çok, istediğim şey buydu."

Gerçek.

Beni saran, zihnimi değiştiren rahatlamanın etkisine karşı koyarak devam ediyorum, "Peki ya şimdi? Şimdi de bağlarını istiyor musun?"

Kafasını eğip çenesini göğsüne dayayarak kapı koluna uzanırken, ben de kaçmasını engellemek için otomatik kilidi çalıştırıyorum.

Aslında

, kendi kapısının kilit açma düğmesine basabilir, ama ben sadece onu yavaşlatıp bir cevap almayı umuyorum. Şimdi sorduğuma göre, cevap almadan duramam.

"Oli, cevap ver. Bağlarını istiyor musun, istemiyor musun?"

Omzunun üzerinden bana bakarken, gözlerinde hala yaşlar var ve sesi kısık. "Cevap vermenin bir anlamı yok. Bu bağları kuramam. Hepiniz benden nefret ediyorsunuz ve denemenin çok tehlikeli olduğunu biliyorum. Yalnız kalmak daha iyi."

Doğru.

İstediğim gerçek değil, ama başka bir ipucu, başka bir güven anı ve bana verdiği dürüstlük armağanı. Bir daha asla onun yanından ayrılmak istemiyorum. O benden kaçmak için kapıyı tırmalarken bile bu anın bitmesini istemiyorum. Ama şimdi, kaçtığı kişinin ben olmadığından eminim... en azından, başka birinin müdahalesi olmadan.

Arabadan kayarak iner, ama kapıyı kapatamadan ona seslenirim, "Bu senin gerçeğin olabilir, ama benimki değil."

Bağım bana dönüp bakmıyor, ama onun kayboluşunu izlerken, eminliğim daha da güçleniyor. Dışarıda biri onu kaçacak kadar korkutmuş, ama Bağım Bağ Grubuna asla sırtını dönmedi. Başından beri hepimizi istedi.

Bunu düzeltmenin bir yolu var. Henüz ne olduğunu bilmiyorum, ama Bond'umuzun kaderi bunu bulmamıza bağlı.

YİRMİ DÖRT

ATLAS

Parmaklarım direksiyona vuruyor, yeteneğimi kontrol altında tutmak neredeyse imkansız. Bu arabayı çok seviyorum, kolayca yenisiyle değiştirilebilse de ona zarar verme riskini göze alamam. Ayrıca, kaybedecek vaktim yok ve sadece öfkemi kontrol edemediğim için şehirden çıkamadan babamın adamlarına yakalanmak mı? Kesinlikle olmaz.

Kararlılığım rağmen, derimin altında kıvranan endişeli enerji beni çılgına çevirebilir.

Şu anda böyle hissetmemeliyim. Sonunda Bond'uma doğru yola çıktım ama kafam "çok fazla" ve "yeterli değil" düşünceleriyle dolu. Sorunun, şu anda hiçbir şey üzerinde kontrolümün olmaması olduğunu anlamak zor değil, bu bana çok tanıdık bir durum, bu yüzden değiştirebileceğim şeylerle uğraşıyorum. Sokak lambalarının parlaklığı konusunda yapabileceğim bir şey yok ama müziği kapatabilirim. Bacaklarımı uzatamam ama cildim buz gibi olana kadar klimayı açabilirim.

Hayatta olduğumu, şu anda bir şeyler yaptığımı, babamın iğrenç planlarına uymadığımı kendime hatırlatabilirim.

Bu, aynaları kontrol edip arkamda kimseyi görmeyene kadar, yaklaşık üç saniye işe yarıyor — tıpkı son otuz kez kontrol ettiğim gibi. Hayal kırıklığı intikamla geri geliyor, boğazımı tıkayana kadar göğsümün içinde kabarıyor ve o aptal ışık hala kırmızı.

Ne kadar öfkelenirsem öfkelenirim, ne kadar küfür edersem edeyim, bu gerçeği değiştirmeyecek; hepsini denedim bile. Gece gökyüzü açık, arabamın gürültüsü mükemmel ayarlanmış ve sahip olduğum az sayıdaki değerli eşyalarım bagajda güvenle saklanmış durumda — ama bunların hiçbiri yardımcı olmuyor.

Sorun o kırmızı ışık, çünkü lanet olası yolda tek araba ben olmama rağmen en az on dakikadır öyle. Babamın sadık köpeklerinden biri tarafından yakalanmadan ailemin malikanesinden kaçabildiğim için şanslıydım ve o kırmızı ışık yüzünden ölürsem... siktir. Ölmüş olacağım ve bu konuda öfkelenemeyeceğim ama şu anda öfkelenebilirim.

Işık sonunda yeşile dönüyor ve sanki bütün gün boyunca salgılanan dopamin bir anda vücuduma akıyor, kanım damarlarımdan adeta şarkı söylüyor. Önümdeki uzun yolculuğa devam etmek için otoyola girmek yerine, sanki bunu binlerce kez yapmışım gibi limana giden çıkışa sapıyorum, oysa gerçekte durum bundan çok uzak.

Aylardır ezberlediğim talimatları takip ederek, çok fazla düşünmemeye çalışıyorum, ta ki bir otoparka girip motoru durdurana kadar. Kendime geri dönme şansı tanımadan hemen arabadan iniyorum, ama gecenin ürkütücü sessizliği beni sarar sarmaladığında, midemde bir rahatsızlık hissediyorum.

Etrafıma bakınca bu korku daha da artıyor.

Hiç klostrofobik olmadım, ama daha önce bir nakliye limanına da hiç adım atmadım. Devasa metal konteynerler altı kat yüksekliğinde istiflenmiş ve gördüğüm kadarıyla sahil şeridinin sonuna kadar uzanan uzun sıralar halinde dizilmiş. Her şey düzenli ve temiz, beklediğimden çok daha temiz, ama içimdeki kötü his geçmiyor ve her taraftan sıkışmış hissi yüzünden alnımda ter damlaları beliriyor.

Annem beni buradan uzak tutmak için sık sık uyarırdı. Çocukluğumda bana verilen ve hala yarı gönülsüz de olsa uyduğum çok az kural var ve sadece ikisi konusunda militanım. Bunun ailevi yükümlülüklerimle ya da o kadına hala duyduğum saygıyla hiçbir ilgisi yok; bunu Bond'umu korumak için yapıyorum.

Null olmadan Athena teyzemle asla konuşmam.

Ve buraya, ülkedeki herhangi bir yeteneği satın alabileceğiniz bir yere geleceğimi hiç düşünmemiştim — ama sadece fiyatını karşılayabiliyorsanız. Tüm bu yetenekli kişiler nadir görülen kişilerdir, alt tabaka ailelerde doğmuşlardır ancak soylarının üretebileceğinden çok daha güçlü yeteneklere sahiptirler. En azından, üst tabaka yetenekli kişiler böyle söylüyor.

Yeteneksiz sayılabilecek birçok Üst Sınıf Yetenekli ile tanıştım.

Bunu bilmek bana hiç yardımcı olmuyor. Babamı ne kadar nefret etsem de, o benim buradaki tek korumam ve Bond'un hayatı benim rahatımdan ya da gururumdan daha önemli, bu yüzden eyalet sınırını geçene kadar ben hala bir Bassinger'ım.

Kendimi bu konuyu düşünmemeye zorluyorum.

Doğduğum boktan aile yüzünden kendimden nefret dolu bir çukura düşmek, burada kolayca ölümümü getirebilir. Ya da daha kötüsü, Bond'un güvenliğini tehlikeye atabilir. Buraya gelen yetenekli kişilerin türünü biliyorum ve onun gerçekte neler yapabileceğini ya da içinde yaşayan bağı öğrenirlerse ona ne yapacaklarını biliyorum.

Gevşek çakıl taşları spor ayakkabılarımın altında çıtırdıyor ve buradaki ofis binasının önüne, Gifted'ın haberi olmadan varmamı imkansız hale getiriyor. Eminim bir yerlerde bir Neuro da bizi takip ediyordur, ama her halükarda, köşeyi döndüğümde kapı zaten açıktı ve yaşlı, evsiz görünümlü bir adamın parlayan gözleri bana bakıyordu.

"Geleceğini söylemiştin ama yine de korkup vazgeçersin diye düşündüm. Bu yüzden para kaybettim."

Arkasında alaycı sesler duyuluyor, ama o bundan rahatsız olmuyor. Zaten hepsi benim hesabımdan çıkıyor ve sonunda onun önünde durduğumda, adam bana yavaşça bakıyor, sırıtarak baştan aşağı süzdürüyor.

"Senin gibi bir çocuğun otobüs kaldırabileceğini düşünmek delilik. Ama sanırım Bassinger'lar için boyun önemi yok, değil mi?"

Hayatım boyunca bu tür oyunlar oynadım, Gifted'ların doyamayacağı bir hakimiyet mücadelesi, ama bu gece artık bıktım. Sadece buradan ayrılmak ve bir daha geriye bakmamak istiyorum.

Bond'umla başka biri olmaya hazırım ve diğerlerini siktir et.

Onun saçma sapan konuşmalarına cevap verme zahmetine girmeden, cebime uzanıp yüz dolarlık banknotlarla dolu zarfı çıkarırım. Onu görünce gözleri parlar, neredeyse elimden kapar ve neredeyse manik bir parıltı olan gözleri midemi sıkıştırır. Bunu görmezden gelirim ve kendime bunun hepsinin Bond için olduğunu hatırlatırım.

Alçak bir ıslıkla zarfı açarken, sanki heyecanlı bir anaokulu çocuğu gibi yerinde zıplıyor ve arkasındaki gürültücü kalabalık, sanki paranın varlığı onları susturmuş gibi sessizleşiyor. Bir sürtünme sesi duyuluyor ve kapı çerçevesine başka bir adam beliriyor. Kırklı yaşlarında görünüyor, benden kısa ama en az 1,80 metre boyunda ve muhtemelen benden daha yaşlı olan kot pantolonunda yağ lekeleri var. Onda tehditkar bir yan yoktu ama gözlerinde avını değerlendiren avcıların sahip olduğu o parıltı vardı. O zarfın içindeki paranın iki katı kadar bahse girerim ki o bir Shifter'dı, hiç tereddüt etmeden. Bana kaya kadar aptal bir ifadeyle bakarken, haklı olduğumdan daha da emin oldum.

Beyni ölmüş aptal olmayan bir Shifter ile hiç tanışmadım.

Ona baktığımda alaycı bir şekilde gülümsüyor. "O mavi kanlı pisliğin, çocuğunun buraya gelip bizim gibi plebler ile oynamasına izin verdiğine inanamıyorum... Yoksa bilmiyor mu? Oh, ne yaramaz bir çocuksun sen Bassinger, babanın haberi olmadan Maxim'i aramaya gelmekle."

Evet, o tam bir aptal.

Oda çınlayan kahkahalarla yanıt veriyor. Shifter kendi şakasına sanki bir dahiymiş gibi sırıtınca kaşlarımı kaldırıyorum. Belki de ne ima ettiğini anlamıyor, ya da belki de hayatı o kadar boktan ki gururlanmaya gücü yetmiyor.

İlk adamdan zarfı alırken, ahlakının zaten bir bedeli olduğu açıkça belli oluyor.

Gözlerim, onun tam önümde parayı saymaya başladığını görmek için aşağıya kayıyor. Hiçbir Üst Düzey Yetenekli, koşullar ne olursa olsun, rüşvet parayı bu şekilde açıkça saymazdı ve bu, benim nerede olduğumu ve ne yaptığımı bir kez daha hatırlatıyor.

Onun saçma sapan sorularına cevap vermediğimde, pisliğin sırıtışı daha da genişliyor. "Demek bu günlerde üst düzey veletler bu tür sorunlara bulaşıyor? Siktir, biz eskiden çok daha beter şeyler yapardık, ama sanırım sizin üst düzeylerin yapabileceklerinin yanında bunlar hiçbir şey kalır."

Bu pisliğe tepeden bakmak zor değil, ama bunun Gifted topluluğunun Tier sistemlerine ve soyadlarına olan takıntısıyla hiçbir ilgisi yok. Onun gözlerindeki sadistçe parıltı

, içimdeki rahatsızlığı yakıp kül edene kadar bana tanıdık geliyor.

Sadece Bassinger'ın bir yetenekmiş gibi sergileyebileceği bir kibirle, ona karşı kullandığım üslup ancak "çok zengin olduğu için umursamayan" olarak tanımlanabilir. "Şimdi Maxim'i göreceğim."

Soru yok, karşılık yok, onlara bir damla bile özerklik tanıyan bir istek yok, sadece ne istediğim var.

Bu, bir darbe gibi etki yaratır; çılgın gözler daha parlak bir şekilde parlar, nefes kesen ve mutsuz mırıldanmalar bir gösterge ise, yetenekli olanların geri kalanında bir inanamama dalgası yayılır. Sonra, başka bir kapının açılma sesi duyulur ve her şey olduğu yerde donar. Aniden tam bir sessizlik olması çok ürkütücüdür, sanki tüm nakliye sahası nefes almayı bırakmış, var olmayı bırakmış gibidir, o küçük ofise giren her kimse ona teşekkürler.

Bu, az önce bir servet ödediğim Maxim olmalı. Bu dehşet verici durgunluğun ardından, tam da

bunu kasten yaptığından ve hasta bir pislik gibi bundan zevk aldığından emin olduğum bir an sonra, yeni gelen kişi konuşur. "Çekil, Ivan. O bedelini ödedi ve onun gibi mavi kanlı biriyle oynamaman gerektiğini bilmeliydin. Yaş, miras ve doğuştan gelen hakların yanında hiçbir şey değildir, değil mi Bassinger?"

Vücudum taş kesilirken, içgüdülerim bana kaçmamı haykırır.

Henüz o adamı görmedim bile, ama şimdiden onunla hiçbir şekilde etkileşime girmek istemediğimi biliyorum. Bağım bile sanki uyanmış gibi göğsümde titriyor, oysa bağlar genellikle böyle çalışmaz. Sorun onun söyledikleri ya da ses tonundaki alaycı tavır değil, her kelimesinde adeta titreyen güç ipliği.

Babamın yeteneğini miras almış olabilirim, ama beni esas olarak nörolojik annem yetiştirdi ve hayatım boyunca o sesi milyonlarca kez duydum. Ne anlama geldiğini çok iyi biliyorum. Maxim'in yapabildiklerine dair söylentiler doğruysa, ki doğru olduğunu zaten biliyorum, o zaman o, etrafımızda duran yetenekli kişilerin zihinlerinde zaten var ve büyük olasılıkla benim savunmamı da hissediyor. Annem onun yüzüne karşı kaba olduğunu söylerdi, ama çevresindeki yetenekli kişileri hemen test etmeyen bir nöroloji hastası ile hiç karşılaşmadım.

ortaya çıkarabilecekleri sırlar vardı ve annem de farklı değildi, sadece o çoğunlukla fark edilmeyecek kadar güçlüydü.

Benim engellerim de ilk başta bu şekilde güçlendi.

Kafamın içinde yaşanan tam bir çöküşten habersiz olan Ivan, kenara çekilmeden önce bana son bir kez huysuz bir bakış atar ve başını evsiz görünümlü adama doğru sallayarak onu da hareket ettirir. Bu Hediye'nin görünüşüyle anında sindirilmeleri, başka bir gün olsaydı yüzlerine gülmeme neden olurdu.

Ama bugün değil.

Bond'uma kaçışım söz konusu olduğunda olmaz, çünkü bu işe yaramazsa, babamı ve Silas Davies'i ona yönlendirmek riskini almadan ona gidemem ve bunun olmasına asla izin vermem.

Maxim ofisten çıkar ama beni hemen fark etmez, hatta bana bakmaz bile. Bunun yerine, diğerlerine bizi yalnız bırakmaları için işaret eder ve kapıyı arkalarından sıkıca kapatır, ta ki orada sadece ikimiz kalana kadar. Sonunda bana baktığında, diğerlerinin yaptığı gibi dikkatli bir şekilde beni süzmez. Sadece bana bakar ve bekler.

Ben de aptal gibi ona bakmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Benden bir ayak daha kısa, benden daha zayıf, vücudunda hiç kas yok, ama yine de kimse onun varlığının eksik olduğunu söyleyemez. Sanki onun Yeteneği, gözleri neredeyse hiç parlamasa da, bizimle aynı odada duruyormuş gibi. Annem de bu beceriyi ustaca kullanıyor, düşük seviyede güç kullandığında gözlerinin parlamaması için bir tolerans eşiği oluşturmuş. Etrafındaki insanların zihinlerini, onun manipülasyonunu gerçek olarak kabul etmeye yönlendirebiliyor ve Yeteneğinin kesin bir işareti olmadan kimse ondan şüphelenmiyor.

Acaba bunu ondan mı öğrendi, yoksa o mu ondan öğrendi? Maxim annemle aynı yaşta, ikisi de Basell'e birlikte gittiler ve onun adını ilk kez annemden duydum.

Benim onunla burada durduğumu bilseydi, o anda yere yığılırdı.

"Sanırım bunu bir an önce halledip yoluna devam etmek istiyorsun, ama seni uyarmam gerek... Benden istediğin şey

hafife alınacak bir şey değil. Benim yeteneğim diğer nörologlarınkinden farksız görünebilir, belki biraz daha güçlü, ama gerçekte durum hiç de öyle değil."

Ona başımı salladım. "Öyle olduğunu hiç düşünmedim. Seni özellikle aradım, ne istediğimi biliyorum, bu yüzden uyarılarını kendine sakla. Onlara ihtiyacım yok."

Çenesi gerilirken kaşları biraz çatılır. "Genelde umursamam ama annene çok benziyorsun, kendimi tutamıyorum."

Adam kör olmalı, anneme hiç benzemiyorum.

Tek kelime etmeden bile, yüzümdeki ifade her şeyi ele veriyor olmalı ki, bana başını sallıyor. "Senin her şeyin Erin; Alan'ın yüzünü takmanın onu tamamen bir kenara atacağını düşünerek bu kadar sığ olma. Beni dinle, evlat, ve biraz daha derinlemesine düşün. Benim yaptığım şey, Erin'in yaptığı gibi birinin zihnine bir şey yerleştirmek değil. Bunu zihinden bir şeyin çıkarılması, geride sadece bir yara izi kalana kadar dağlanacak bir yara gibi düşün. Erin yaratırken, ben yok ederim. Onun Yeteneği dokur, ben ise o dokumadan tasarımı umursamadan delikler açarım."

Bir saniye duraksadı ve bu sefer beni iyice süzdü, sonra devam etti, sesi pes etmiş gibiydi, sanki bana bunu bırakmam için verecek nedenleri kalmamış gibi. "Bir kez yapıldığında geri dönüşü yok, Bassinger. Bunu biliyorsun, değil mi? Küçük maceranda paran ya da bağlantıların biterse... çok yazık."

Ben de ona kararlı ve kendinden emin bir şekilde bakıyorum. Sonunda, ağzını sıkılaştırıyor ve bana kararlı bir şekilde başını sallıyor. Sonra gözleri parlak bir şekilde parlamaya başlıyor, yeteneğinin gücü fiziksel bir dalga gibi ondan dışarı fırlıyor ve bana bir duvar gibi çarpıyor. Yeteneğini bana ya da çevremizdeki kimseye yöneltmiyor, ama yine de onun gücünü o kadar yoğun hissediyorum ki, içimden sarsılıyorum.

Neredeyse bayılacaktım ama bir dakikadan az bir sürede geçti.

Benim hakkımda farklı bir şey hissetmiyorum ama elim, benim istemem dışında şakağıma bastırıyor, sanki kafam karışmış gibi, diğer üç düzine kişi değil de. Maxim'in gözleri, başlangıçtaki sakin kahverengi rengine geri dönüyor ve yüzündeki çizgilerin daha derin, gözlerinin altındaki koyu halkaların daha koyu görünmesi dışında, onda da büyük bir değişiklik yok.

, direnişin hangi tarafında olursa olsun, toplumumuzun herhangi bir üyesi tarafından terör eylemi olarak sınıflandırılacak bir suç işlediğini gösteren hiçbir şey yok.

Bu kesinlikle ilk kez yaptığı bir şey değil.

Cebinden bir paket sigara çıkarır ve elini titretmeden bir tane yakar. "Birazcık engellerini kaldırsaydın, ikimiz için de çok daha kolay olurdu. Fiyatı da yarı yarıya indirirdim, ama buna ihtiyacın olmadığını biliyorum. İşi düzgün bir şekilde halletmek istiyorsan, hala yapabilirsin ve ben de tüm şehrin senin varlığını unutmasını sağlarım."

Gözleri tekrar parlamaya başlar, ancak bu sefer yavaş yavaş olduğu için başladığını neredeyse fark etmiyorum. Ne olduğunu anlamadan, gözleri tekrar parlak bir şekilde parlamaya başlar, o doğal olmayan beyazlık, onun neye odaklandığını tam olarak anlamamı imkansız kılar, ama yine de onun tüm dikkatinin, her bir santimetresinin bana ait olduğunu kesin olarak biliyorum.

Yavaş, ikna edici bir sırıtış dudaklarında belirir, sesi benim tamamen gergin sinirlerimi garip bir şekilde yatıştırır. "Benim itibarımı zaten biliyorsun Bassinger, ben bu işin en iyisiyim. Bu konuda bana güvenebilirsin."

Bağım göğsümde geri çekiliyor, uzuvlarımı çeken, aramızdaki mesafeyi artırmaya çalışan, görmezden gelinmesi neredeyse imkansız bir his. Netlik, kafama bir kova buz dökülmüş gibi üzerime çöküyor; hala savunmamı aşmaya çalışıyor, ama bu sefer beni etkilemeye çalışıyor, bağımın tepki vereceği kadar güçlü bir güç kullanıyor.

Bu beni daha da korkutuyor, çünkü bağlar böyle tepki vermez.

Bağın, yetenekli kişilerin kendilerinden ayrı bir kimlik duygusu ve içsel dürtüleri olması sadece nadir değil, duyulmamış bir şeydir. Silas Davies'in bağımla ilgili tuttuğu dosyalar, ona işkence ettiği mide bulandırıcı deneylerin kayıtları değil, onun nasıl böyle bir bağa sahip olduğunu anlamaya yönelik girişimlerdi. Evrim, bir anormallik ya da tamamen başka bir şey.

Soğukluk omurgamdan aşağıya doğru akıyor, kanım donuyor; bir bağ var ve eğer zihnime girerse, Oleander Fallows ve onun içinde yaşayan boş gözlü bağ hakkında her şeyi öğrenecek,

göz açıp kapayıncaya kadar yüzlerce kişiyi yakmadan öldürebilen.

Yüzüme takındığım alaycı gülümseme babamınkine rakip olabilir ve bir kez olsun bu düşünce beni rahatsız etmiyor.

"Paranı aldın, beni burada gördüğünü unut, yoksa çizgiden çıkan diğer aşağılık herifler gibi senin de icabına bakılır."

Dudakları kıvrılır, babama olan nefretini tüm gücüyle ortaya koyar, ama cevabı neredeyse beynimi parçalar. "Sen benim olabilirdin, biliyor musun? Annen bir zamanlar beni sevmişti, senin babam dediğin o pislikten daha çok sevmişti. O ikinizi de benden çaldı. O pisliği bir kez ve sonsuza kadar yok etmek için canımı verirdim. Bana istediğimi ver, bir daha onu asla görmek zorunda kalmayacaksın, bunu garanti ederim."

Annemizi çalmış olabilir, ama Maxim ne kadar hayal dünyasında yaşarsa yaşasın, babamın kim olduğu konusunda hiç şüphem yok. Ne derse desin, ne düşünürse düşünsün, ben babamın ikiziyim. Annem, dövme takıntımın sadece ona ve mükemmel bir üst sınıf aile imajına inat etmek için olduğunu düşünüyor, ama o adamın imajından sapabileceğimi anladığım anda kendimi tutamadım.

Yeterince beğendiğim bir şey bulabilirsem tüm yüzümü kaplatırım... ve Bond'umun buna aldırmayacağından emin olduğumda. Onun stilini nasıl seçerse seçsin onu arzuladığım gibi, onun onayını da umutsuzca arzuluyorum. Başka bir evrende, belki bu saygısız çaresizliğimden utanç duyardım, ama o benim Bond'um ve Alan Bassinger gibi bir şey olmayı reddediyorum.

Benim için Oli'den daha önemli hiçbir şey yok.

Ona bakmak ya da onun üzücü hikayesine kanmak yerine, onun konuştuğunu bile kabul etmeden arabama doğru yürüyorum. Bana tekrar seslendiğinde, sesi daha öfkeli ve o güç ipliği daha ısrarcı olsa bile, hepsini görmezden geliyorum. Bana yapabileceği hiçbir şey yok, beni alt edemez; ne kadar sarsılmış olursam olayım, engellerim onun yeteneklerinden daha güçlü olduğunu kanıtladı.

Beni izlemekten başka seçeneği yok.

Yola çıkmadan önce telefonumu açmam, annemin sesi bağlantı kurulur kurulmaz tiz bir şekilde duyulur. "Ne yaptın

aptal, aptal çocuk, neden Maxim'e gittin ki?! Sen..."

Ona alaycı bir şekilde, onun nefret ettiği o çekingen ses tonuyla cevap veriyorum. "Kimse benim nerede olduğumu umursayacak kadar beni hatırlamayacakmış, ama sen buradasın, beni azarlamak için arıyorsun. Geri dönüp paramı geri alabilirim."

Annemin olanları hatırlayacak kadar hatırlayacağını söylediğini belirtmiyorum. Diğer herkesin aile bağlarını, benim önemimi, Bassinger varisi için yaptıkları planları ve geleceği kolayca ortadan kaldırabilirdi, ama annem hariç. Onun nöro yeteneği ve bana olan takıntısı her zaman galip gelirdi ve Maxim'i bu işi yapmaya ikna etmenin en zor kısmı da buydu, ama sonunda bir yolunu buldum.

Önemli olan, Oli'yi annemin hafızasından silmek değil ve Tanrıya şükür ki bu imkansız, çünkü IW projesine çok sayıda insan yatırım yapmış durumda. Ancak Maxim, annemi yavaşlatacak ve Draven'a ulaşmam için zaman kazandıracak kadar Bond'umla ilgili ayrıntıları silebilirdi.

Onun yeteneği olsa bile, babam veya Davies'in haberi olmadan düşman bölgesine geçemezdi.

O, durumu anlamadan oraya varmam gerekiyor.

"Senin neyin var Atlas? Bir kız için bu kadar pervasız olmak? Bond olsun ya da olmasın, o sadece bir kız! Nasıl olur da tüm bunlara değer olabilir ki..."

Benim Bond'umun adını hatırlayamadığı için açıkça hissettiği hayal kırıklığına gülümserim ve sözünü keserim. "Alan Bassinger benim Merkez Bond'um olsaydı, ben de hiçbir riske girmezdim, bu yüzden kafanızın karışmasının nedenini anlayabiliyorum."

Korku ya da belki de öfkeyle boğuk bir ses çıkarır, ama ben bu sese neredeyse gülerim. Her zaman kaba davranışlar için fazla zarif ve kibar olduğunu göstermeye çalışır, Bassinger adını sanki onunla doğmuş gibi taşır, onun bu kadar açık bir tepki vermesi bana bir zafer gibi gelir.

Bir süre sonra, bu sefer daha sakin bir ses tonuyla tekrar deniyor. "Bu

senin tahmin edebileceğinden çok daha tehlikeli..."

Gözlerimi devirerek sözünü kestim. "Çünkü o bir Ruh Avcısı mı? Yoksa seni bu kadar sinirlendiren onun bağı mı?"

Bana cevap veren mutlak sessizlik hem anlamlı hem de lanet olasıca acınası.

Davies'in Bond'uma işkence ettiğini gösteren dijital kayıtları bulduktan sonra onunla yüzleştiğimde, anneme tam olarak ne bulduğumu hiç söylemedim. Bir hafta geçtiğini ve bu süre içinde "Sonsuz Silah" ile ilgili her bir dosyayı okuduğumu ona söylemedim. Ayrıca, tümünün birden fazla kopyasını oluşturup bir düzine farklı yere sakladığımı da söylemedim, bu yüzden verileri saklama girişimleri çok geç kalmıştı.

En öfkeli olduğum anlarda bile, bulup izlediğim tek bir video olmadığını, yüzlerce saat boyunca o güzel, mükemmel genç kızın kesilip biçildiğini asla ağzımdan kaçırmadım.

Bana karşı yeni bir taktik bulmaya çalıştığı belli olduğunda, alaycı bir şekilde güldüm. "Bana saçmalıklarını anlatmaya çalışma, Bond'um hakkında bilinecek her şeyi zaten biliyorum. En azından senin bildiğin her şeyi, Davies ve onunla bağlandığın o domuzun ondan işkenceyle öğrendiği her şeyi. Son iki yılımı ne yaparak geçirdiğimi sanıyorsun anne? Gerçekten odamda oturup, huysuz bir çocuk gibi sizler hakkında sızlanıp durduğumu mu sandın? Eminim her gece uykuya dalarken kendine böyle söylüyordun, bu hikayenin kötü adamı sen değilsin, bu sadece benim ergenlik isyanım, sen ne kadar uğraşırsan uğraş, ben bundan vazgeçmeyeceğim... ama yanılıyorsun. Canavar sensin ve ben bir gün senin sözünü dinlemeyeceğim."

Bir duraklama olur, sadece onun zayıf nefes alıp verme sesi duyulur. "Onun içinde yaşayan şey... ikinizi de öldürecek, Atlas. Eğer burada benimle beklesen, beni dinlesen ve bir kez olsun dediklerimi yapsan, her şeyi halledebilirdim. Senin için onun hatıralarını nasıl silebileceğimi bulmaya çok yakındım..."

Midemi bulandırıyor, boğazıma safra geliyor ve onu susturmak için neredeyse hırlıyorum. "Beni bir daha asla görmeyeceksin. Kendimi unutulabilir, bir anının hayaleti haline getirdim, bu yüzden elinde kalanlara tutunmak yerine, benim öldüğümü varsay. Beni aramaya gelme

—ikimizi de—sen de benim için zaten ölmüşsün, anne, ama eğer aramaya gelirsen, işi düzgün bir şekilde bitiririm."

Doğu Kıyısı'ndan Batı Kıyısı'na araba ile seyahat etmek birçok kişi için hayallerini gerçekleştirmek için yapılacaklar listesinde yer alır, ancak benim için bu bir kabustur. Arabamın navigasyon sistemi, uygun sayıda mola ile bu yolculuğun bir hafta süreceğini söylüyor. Ben ise beş buçuk günde tamamladım. İkinci gün eski telefonumu atıp yeni bir tane almak için mola vermeseydim, üç günde tamamlayabilirdim.

Engellendikten sonra bile annem beni durdurma görevine daha da kararlı bir şekilde devam etti. Nereye gittiğimi hatırlamak için ne kadar alçaldığını bilmiyorum, ama yeni numaramı bulup beni buraya kadar takip edecek kadar güçlü bir Teknokinetik bulduktan sonra bile, Draven'a varmamı engelleyecek kadar zamanında beni bulamadı.

Bond'umla tanışmamı engelleyecek hiçbir şey yok ve artık buradayım, bir daha asla ayrılmamıza izin vermeyeceğim.

Şimdi tek yapmam gereken, onu *bulmak*.

Draven'a vardığım anda doğrudan ona gitmeye niyetliydim, lanet olsun, onun dersliklerinden birinin kapısını tekmeleyip onu o sefaletten kurtarmayı hayal etmiştim, ama sinirlerim mi bozuldu bilmiyorum, önce yeni daireme gidiyorum.

Bu korkunç bir şey.

Birincisi, Bassinger standartlarına göre bile çok küçük ve içindeki her şey de aynı derecede küçük. Kanepede uzanmam imkansız, buzdolabına bir günlük yiyecekten fazlası sığmıyor ve kapı çerçevelerine bile eğilmem gerekiyor. Bana uygun tek şey olmasına rağmen, Cal King yatak şimdiye kadar yattığım en rahatsız yatak. Cidden, Basell'deki yurt odalarının yatakları bile bundan daha iyi.

Bu gerçeği nasıl öğrendiğimi düşünmek istemiyorum.

Sorun şu ki, bu da üniversiteye ve Bond'un yurduna yakın mesafede bulunan tek mobilyalı daire, bu yüzden şimdilik idare etmek zorundayız. Daha fazla zamanım olsaydı, mobilyaları atıp yeni bir başlangıç yapardım, ama Bond'umu aramadan burada tek bir gün bile geçirmek istemiyorum. Lanet olsun, onunla geçirebileceğim her anı onunla geçirmeyi planlıyorum, izin verirse yanına yapışıp kalacağım, bu yüzden şansım varsa, o yatakta hiç uyumak zorunda kalmayacağım, ama her ihtimale karşı yeni bir yatak sipariş edeceğim.

Daireyi incelemek, beğenmediğime karar vermek, bu konuda bir şey yapamayacağımı anlamak, arabamdan eşyaları çıkarmak ve Bond'umu bulmak için yola çıkmak yirmi dakikadan az sürüyor, ama otoparka girerken heyecandan titriyorum. Bina eski ama şık, bakımlı, ama burada bu standart. Draven Ailesi Vakfı tüm kasabayı sahipleniyor. Her bir binayı. İşletmelerin çoğunu da sahipleniyorlar, ama bağımsız olan az sayıdaki işletme de Vakfın kiracısı. Bu ailenin Batı Kıyısı topluluğu üzerindeki etkisi o kadar geniş ki, babam böyle bir kontrolü ancak hayal edebilir.

North Draven'ın konseydeki konumu bir illüzyon; o gerçekte hakimiyet kuruyor.

Bond'un ona karşı tutumu, onun takındığı iyiliksever tavırdan etkilenmediğini bilmek beni daha da memnun ediyor. Anladığım kadarıyla, Draven ve Silas Davies arasında çok fazla fark yok, sadece Draven toplumun bir kısmını yönetmekle yetinirken, Davies yetinmiyor. O daha fazlasını, hepsini istiyor, diğerlerinin ulaşamayacağı bir yetenekli büyüklüğün zirvesinde olmak istiyor ve yeteneksizlerin tamamen yok edilmesini istiyor.

Kuzey Draven Direnişi ortadan kaldırabilseydi, bir sonraki büyük tehdide yöneleceğinden hiç şüphem yok. Onun gibi adamlar asla uzun süre tatmin olmazlar ve "koruyucu" maskesi onun için en uygun maske. Eminim her gece kendine doğru ve iyi bir adam olduğunu söylüyordur.

Öyle bir şey yoktur.

Motoru durdurduğum anda, arabadan inip kilitliyorum, yoksa bu ilk buluşmayı tekrar düşünmeye başlayacağım. Bond'umu etkilemek ve ona kendimin en iyi halini göstermek istiyorum, ama yine de kendim olmak istiyorum. Başka biri gibi davranmanın hiçbir faydası yok, sadece kendimi ele verdiğimde ihanet olur.

Bond'umu etkilemek ve ona en iyi halimi göstermek isteyebilirim, ama yine de samimi olmak istiyorum. Başka biri gibi davranmanın bir faydası yok, sadece ihanet var. Bir hata yaptığımda ve o, kendisinin dünyadaki mükemmelliğin vücut bulmuş hali olduğunu, benimse öyle olmadığımı fark ettiğinde. Ama onun için öyle olacağım. Bond'unda istediği ve ihtiyaç duyduğu her şey olmak için ne gerekiyorsa yapacağım.

O pislik Draven'ın onu tıkadığı yurda üç adım attığımda, oranın benim çok iyi bildiğim, kıskançlık ve saçmalıklarla dolu bir çukur olduğunu anladım. Kendi üstünlükleri varsayımıyla yetiştirilmiş üst düzey kızlar, sahip oldukları yetenek ne olursa olsun, çevrelerindeki herkese tepeden bakıyorlar. Koridordan geçerken onların meraklı bakışlarını tamamen görmezden geliyorum, çünkü dikkat çekecek tek bir yetenek bile yok.

Keşke şu anda bir Ruh Avcısı hakkında kötü konuştuklarını bilselerdi.

Keşke onun gücünün ne kadar sınırsız olduğunu bilselerdi.

Keşke bağım, onların böyle konuşmalarına izin vermek yerine hepsini öldürebilseydi, ama tehlike çok büyük.

Sanırım, Direniş propagandasından kurtulmak bile beni otomatik olarak iyi bir insan yapmadığının kanıtıyım, çünkü onların hayatlarının değeri benim gözümde hala tam olarak sıfır. Bond'umdan bahsettikleri anda, nefes alma hakları geçersiz hale geldi. Bond'umla ilk karşılaşmamın, sınıf arkadaşlarının cinayeti sırasında olmaması için kendilerini şanslı saymalılar.

Ancak onun Bond'u hakkında bildiklerime göre, muhtemelen bundan zevk alırdı

.

Kendi bağımın içimde parıldamasından dikkatimi başka yöne çekmek Hem şiddet arzusu hem de Bond'umu sabırsızlıkla beklemem nedeniyle, telefonumu elime alıp buradaki idareye hızlı bir e-posta göndererek kampüste olduğumu, Bond'umla aynı sınıflara geçeceğimi ve bugün başlayacağımı bildiriyorum. İstek yok, nezaket yok, o pislik Draven'a yalakalık yok.

Telefonum çalmaya başlamadan önce ilk merdiven basamağına bile çıkamamıştım.

İlk aramayı görmezden geliyorum, sonra sesli mesaja yönlendirilene kadar bekliyorum ve sonunda ikinci aramayı cevaplıyorum.

"Bassinger. Bond'u geri aldığımızda buraya transferinle ilgili yönetimle iletişime geçmeyi reddetmene şaşırdım. Sonunda fikrini değiştireceğini tahmin etmiştim, ama itiraf etmeliyim ki, kapımıza kadar geleceğini beklemiyordum."

Onu ve kontrolü geri kazanmak için yaptığı boktan girişimleri siktir et, çünkü işe yaramıyor. Ne kadar gizlemeye çalışsa da sesindeki sinirlenmeyi duyabiliyorum. Belki de astlarından birinin hazırladığı, üstünde benim adım yazılı küçük bir dosyayı okumuş ve kim olduğum hakkında bir karar vermiştir, ama gerçekte kiminle uğraştığını hiç bilmiyor. Ben, tek bir yanlış hareketin ailemizin sonunu getirebileceği, kıvrılan yılanlarla dolu bir çukurda bir Neuro tarafından yetiştirildim. Babam ve onun ölüm mangalarıyla karşı karşıya geldim ve onlar bizim sahada olduğumuzdan şüphelenmeden hepsini alt ettim. Athena Bassinger'ı, sahip olduğum tüm gücümle ve daha fazlasıyla Bond'umu koruyan zihnimdeki bir bariyerle kandırdım. O, benim neler yapabileceğimi hiç bilmiyor.

Merdiven boşluğuna yerleştirilmiş güvenlik kamerasına bakarken sesimdeki alaycı gülümseme yüzüme yansıyor. Kamerayı kim izliyor bilmiyorum ama Draven'ın şu anda olmasa da yakında izleyeceğinden şüphem yok ve Bond'umun zararına ona nezaket izlenimi verirsem yazıklar olsun bana.

Oli her küçük konuda ona boyun eğmek zorunda kaldı, ama bu burada, şu anda sona eriyor, çünkü sadece bir Bassinger'ın Draven'ın egosunu alt edebileceği eski ama iyi bilinen bir gerçektir. Bond'um için bu savaşı vermekten mutluluk duyuyorum ve kazanmak için oynuyorum.

“Batı Kıyısı Konseyi'nin boğazını sıkan bir yumruk ve kendine taktığın kağıt taç, benim üzerinde hüküm sürdüğün anlamına gelmez, Draven. Eğer Bond'uma bakacağına güvenmiş olsaydım, davranışlarından derin bir hayal kırıklığına uğrardım. Neyse ki senin küçük maskesini gördüm. ”

Bana cevap veren sessizlik muhteşem ve keşke Bond'um da bunu benimle birlikte yaşasaydı. O, odasında sadece birkaç metre uzakta,

ona gitmek çok kolay, ama bu pisliğin kibirli talepleri ve önemsiz oyunlarıyla ilk buluşmamızı lekelemeyi asla göze alamam. Yine de ona her şeyi daha sonra açıklayacağım, ona sadakatimin her zaman sadece ona ait olduğunu ve her zaman ona ait olacağını garanti etmek için ihtiyaç duyduğunda ona hediye etmek üzere bu anıyı küçük bir fiyonkla paketleyeceğim.

Diğerleri siktirip gitsin.

Onun kararsızlığını, şahsen bir kez görüştüğüm ve üç kez mesajlaştığım bir adamdan bekleyemeyeceğim bir şekilde hissediyorum — tüm mesajlar, üst düzey aile formalitelerinin koruyucu diliyle yazılmıştı, sonra da ben hemen boyun eğmediğimde avukat diline dönüştü. Tüm araştırmalarımda sadece Bond'uma ve onu etkileyen şeylere odaklandım, bu yüzden diğer Bond'larda dikkat edilmesi gereken uyarı işaretlerini çok iyi bilsem de, Grup içindeki diğer Bond'lar arasındaki bağlantıları hiç araştırmadım. Hiçbiri umurumda değil, asla da olmayacak, ve Bond'uma karşı bu saygısızlık, acı ve utanç kampanyasını başlatmasalardı bile, yine de umurumda olmazlardı.

Arkadaşlara ihtiyacım yok. Ona ihtiyacım var.

Ama tek bağlantımız bir telefon hattı olmasına rağmen bu pisliği bir kitap gibi okuyabilmem... fazladan bir şey gibi geliyor. Olması gerekenden daha fazla. Sahip olmamam gereken ve kesinlikle istemediğim bir aşinalık... tabii Bond'umun bana ihtiyacı olmadığı sürece.

Benim tutarlı sınırım.

Onun cevabı, geldiğinde, dengeli, ölçülü ve sanki o kan testi bizi birbirimize bağladığından beri 'Bassinger'ı yönetme' görevine hazırlanıyormuş gibi veriliyor. "Eylemlerini yönlendiren dürtüleri anlıyorum, ancak Draven Üniversitesi ülkedeki en iyi yetenekli öğrenciler için okul ve küresel olarak da sürekli olarak ilk üçte yer alıyor. En azından, buraya transfer olma düşüncen hem naif hem de yanlış yönlendirilmiş. Kayıtlarımız kapalı, sınıflarımız dolu ve zaten öğrenci davranış sözleşmesini imzalayacağından da şüpheliyim."

Yüzümdeki sırıtış daha da genişlerken kameraya bakıyorum. "1891 tarihli Merkezi Bağlar Yasası uyarınca, büyük bir grubun tek bir üyesi, kendi amaçları için bir Merkezi izole edemez. 1942 tarihli değişiklikle, Konsey'in oybirliğiyle kabul ettiği bir emir olmadan bir Merkezi Bağ'ı gözaltına almak ve hareketlerini kısıtlamak yasadışı hale getirilmiştir

Ve benim en sevdiğim 1987 tarihli yasa değişikliği, Merkez Bonosuna, onun açık ve sürekli rızası olmadan, Yetenekli araçlarla veya Yetenekli olmayan teknolojilerle gözetim uygulamanın yasadışı olduğunu belirtir. Büyükbaban bunu imzalamıştı, değil mi? Çok kızgın olmalısın."

Bond'un hayatı üzerine yemin ederim ki, onun keskin nefes alışı, saf bir coşku dalgası gibi kan dolaşımıma vuruyor, herhangi bir uyuşturucunun sağlayabileceğinden daha iyi bir coşku ve devam etmeden önce, bunun etkisini hissetmek için sadece bir an duruyorum. "Onun haklarını bilmediğimi sandın, değil mi? Muhtemelen umursamayacağımı sandın, ama burada çok net olacağım, Draven, Bond'um sadece benim için değil, bu topluluk için de en önemli Yeteneği olan kişidir, çünkü bu şekilde devam edip ona zarar vermeye devam edersen, başına gelebilecek en kötü şeyin ne olduğunu yeniden düşünmeni sağlayacağım. Direniş'in şiddet eylemleri kötüdür, ama benim Bond için yapabileceklerimin yanında hiçbir şey değildir, beni duyuyor musun? Sen, onun ihtiyacı olan Bond olmak için itibarınla uğraşmakla meşgulsün, ama benim hakkımda, ailem, topluluk ya da şimdiye kadar yaşamış tek bir Yetenekli hakkında ne düşündüğün umurumda bile değil."

O alaycı bir şekilde, "O kaçtı..." der.

Bu argümanı beklediğim için onu kesip sözünü kestim. "Senden. Senin yaptığını biliyorum, çünkü o bizim isimlerimizi gördü ve yerinde kaldı. Hemşireler senin yolda olduğunu söylediklerinde ancak o zaman ayrıldı. Gözlerim kanayana kadar o güvenlik kamerası görüntülerini defalarca izlemedim mi sanıyorsun? Bu senin hatan, Draven. Bu senin lanetin ve ben bunu taşımak zorunda kaldım, ama artık buraya kadar. Bugün onun derslerine gireceğim ve o durmaya karar verene kadar girmeye devam edeceğim."

Bu bir yalan, ama ona sadece gerçeği borçluyum ve bir gün ona bu konuşmayı ve neden yaptığımı anlatacağım. Eğer bu konuda kızarsa ya da üzülürse, bedelini on kat ödeyeceğim. Şu anda Bond'umun bu pisliklerden korunmaya ihtiyacı var.

Yine, nasıl olduğunu bilmiyorum, ama bu yalan onu tam ortasından vuruyor ve düşündüğümden çok daha fazla zarar veriyor, ama bu sadece bir bonus gibi geliyor. O çok daha kötüsünü hak ediyor.

Her kelimeden alaycı bir tonla hafifçe gülümsüyorum. "Önemli olan tek görüş onunki... yoksa sen

Central Bonds'un haklarını hiçe saymak mı? İlginç. Kendi Bond'una yönelik tehditlerini tüm Gifted topluluğuna anlattıktan sonra bunu nasıl açıklayacaksın merak ediyorum. Elma, çürümüş ağacından çok uzağa düşmez, değil mi?

Sonunda sesini yeniden bulur, ama bu sefer öfkesi ortadadır, maskesizdir ve her hecede daha da büyür. "Burada ilginç olan bir şey varsa, o da senin kelime seçimin, ama sen bunu göremiyorsun bile. Çürümüş bir ağaç bile kök salar ve asil ve besleyici bir şeye dönüşür, ancak elverişsiz koşullar altında çürür. Bassinger soyunun herhangi bir şeyi beslediğini asla düşünmem. Gördüğüm kadarıyla, Athena tek istilacı parazit değil..."

Onu kızdırdığımdan emin olduktan sonra telefonu kapatıp sessize alıyorum ve cebime atıyorum. Draven'ın endişeleriyle birlikte, benim için artık önemi kalmamış. Sonra, en önemlisi, Oleander Fallow'un yurt odasının kapısını çalıyorum.

Onun hareket ettiği belli belirsiz sesler bir dakika boyunca sağlam kapıyı delip geçer, sonra birden fazla sürgünün kayarak açıldığı sesi beni rahatlatır. Sadece burada olması ve beni içeri alması değil, aynı zamanda güvenliğini sağlamak için ekstra güvenlik önlemleri almış olması da beni rahatlatır. Draven burayı TacTeams ekibiyle doldurmuş olabilir, ama Direniş'in neler yapabileceğini biliyorum... ve Bond'umu korumak için benden başka kimseye güvenmiyorum.

Sonra kapı açılır ve Bond'um dışında her şey yok olur.

Saçları gerçekte daha da açık, neredeyse parlak beyaz. Gözleri nefes kesici mavi, berrak ve beni içine alırken biraz geniş, dudaklarının mükemmel şekli ise bakışlarımı ondan ayırmamı neredeyse imkansız kılıyor. Tanrım, o çok güzel ve o benim.

Sonunda onun karşısına çıktığımda böyle bir tepki bekliyordum ama bunu hissetmek bambaşka bir şey. Kanımda dolaşan heyecan, ona ulaşmak için çaresizce uzanan bağımın çekişi, vücudumda ona çekilmeyen tek bir hücre bile yok.

Vücudu da bana hafifçe yaslanıyor, sanki bana doğru itilmeden duramıyormuş gibi, ve ben zafer çığlığı atmak istiyorum.

Küçük adımlar.

O, bağlanmaktan, yeteneğinin daha da güçlenmesinden, Davies'in onu tekrar bulmasına yol açabilecek bağlantılar kurmaktan korkuyor. Aramızdaki mesafe sayesinde birlikte sağlam bir temel oluşturduk. Şimdi ona kendimi kanıtlamam gerekiyor ve onu gördüğüm anda kendimi ona atarsam bu mümkün olmayacak. Onun sınırlarına saygı duymakla kalmayıp, onunla birlikte bu sınırları şiddetle savunmam gerekiyor.

Diğer Bağları ondan uzak tutmak içgüdüsel olmayabilir, ama *onun* adına bunu büyük bir zevkle yapacağım.

O, benden biraz daha uzun süre şaşkın bir şekilde orada durduğunda, zaferim göğsümde kabarıyor ve sonunda gözlerimiz buluştuğunda ona aptal gibi sırıtıyorum ve o da sersemliğinden neredeyse kurtuluyor.

"Vay canına! Gerçekte daha da güzel görünüyorsun, ve sana söylemeliyim ki, fotoğrafın beni çok etkilemişti," diyorum, çünkü onun sınırlarını zorlamak istemiyorum ama onunla kurmak için çok uğraştığım çekişmeli flörtü de kaybetmek istemiyorum.

O da alaycı bir şekilde cevap vererek, beni hiç söndürmek istemediğim bir ateşle anında kanımı kaynatacak bir bakış attı. "Önceden arayıp geleceğini haber verebilirdin! Lanet olsun, yoga pantolonu giyiyorum! En azından sevimli görünmeye çalışabilirdim."

O sadece sevimli değil, bu kadar kat kat giyinmişken bile lanet olası bir siren gibi ve ben, bu pisliklerin Draven'ı arayıp bizi bölmeye gelmesi gibi aptalca bir şey yapmadan önce onu bu yılan çukurundan çıkarmak istiyorum. Tanıdığım tüm kızlar, yeteneğimin ne olduğunu bilmeseler bile, boyumun büyüklüğünden korkmuşlardır, ama Bond'um açıkça öyle değil. Başını geriye eğip bakışlarımı yakalamaya çalışırken, bana yukarıdan bakıyor gibi gelmiyor. Her açıdan eşitiz, mükemmel bir çiftiz ve onu odasına geri sokmak ve bizi izleyen meraklı gözlerden uzaklaştırmak için ona yaklaştığımda, o sadece bana daha da yaklaşıyor.

Siktir, bu duyguyu *asla* unutmak istemiyorum.

Onun şakalarına, umut dolu bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. "Eğer bu senin 'sevimli' halin değilse, sanırım buna hazır değilim."

Onu odasına geri götürmek için dikkatlice kalçalarından tutuyorum, onun kendi elleriyle yaptığı konuşmalarla ellerimi koyabileceğim tek güvenli yer orası

ve onun çıkardığı küçük inilti ruhuma kazınıyor.

Sanki kafasını boşaltmaya çalışır gibi yere eğilip çantasını alır. Ben de o doğrulana kadar beklerim, sonra çantasını elinden alıp omzuma atarım. Bu, onun ne kadar telaşlı olmasına rağmen garip olmayan, akıcı bir harekettir. Ama ona nasıl davranacağıma çoktan karar verdim, bu yüzden geri adım atmayacağım.

O benden istemedikçe ve sadece kendisi için istemedikçe hayır. Onunla telefonda ilk konuştuğum andan itibaren, tüm itirazları bana ve diğer Bond'larına rahatsızlık vermekle ilgiliydi. Bu sadece yanlış değil, aynı zamanda imkansız da ve olsaydı bile hiçbir şey değişmezdi. Onun bana rahatsızlık vermesini istiyorum. Her şey için başvurduğu Bond olmak istiyorum, güçlü ve zayıf yönleriyle güvendiği Bond olmak istiyorum. Ona hepsini arzuladığımı söyleyen kişi olmak istiyorum ve bunun sabah güneşin doğması kadar kesin bir gerçek olduğunu bilmesini istiyorum... çünkü öyle.

Bu yüzden onun hızına ayak uydurmak, onun beni ödüllendireceği ya da başka bir iğrenç şey yapacağı umuduyla isteksizce yaptığım ya da kabul ettiğim bir şey değil, istediğim Bağlı Grubun ilerleyebileceği tek yol. Onun tek Bağlısı olsam da olmasam da.

"Bunu taşıyabilirim, biliyorsun," diyor, yanakları kızarıyor ve gözleri benimkilere bakamıyor.

Bana karşı ilk kez utanmış gibi davranıyor ve ben cinayet işlemek istiyorum. Siktir, onun diğer Bağlılarını çıplak ellerimle öldüresiye dövmek istiyorum ve bu mükemmel kızı, hayatımız buna bağlı olsa bile onu ilk sıraya koyamayacak kadar kibirli, bencil, pislik Bağlılarla paylaşmak zorunda olduğum gerçeği beni gerçekten çok rahatsız ediyor.

Hiç hissetmediğim ama onun rahatı için göstermeye kararlı olduğum hafif bir eğlenceyle, omuz silkerken ona gülümserim. "Evet, ama bugün bana izin vereceksin. Bugün burada kalıp beni biraz daha tanıyabileceğimizi umuyordum, ama dışarı çıkmakta ısrar ediyorsan, bunun yerine benim sana biraz bakmama izin vereceksin."

Yüzü daha da kızarır ve benden gözlerini kaçırır. "Dersleri asmam yasak. GPS takip cihazı sayesinde North bunu öğrenir ve beni cezalandırmak için bizzat buraya gelir."

Nefes nefese konuşması bile öfkeyle dolu tepkimi engelleyemedi ve onun açıkça belirlediği diğer sınırlar gibi, bu da benim sınırlarımdan biriydi.

Kimse benim Bond'uma böyle davranamaz. Nokta. Ne ben, ne North Draven, ne de bu dünyada yürüyen tek bir lanet yetenekli bile.

"Evet, bunu ikimiz için de çok yakında halledeceğim. North bu tarafta Konsey'de olabilir, ama benim ailem Doğu Kıyısı'ndaki Konsey'i kontrol ediyor. Eğer bu konuda pislik gibi davranacaksa, seni benimle eve götüreceğim ve onlar burada çürüyüp kalsınlar, umurumda değil."

Vücudu titrer, cevap veremeden bir saniye boyunca ağzı davetkar bir şekilde açık kalır. "Bunun işe yarayacağını düşünseydim, kesinlikle kabul ederdim. Ama North Draven'ın asla taviz vermeyeceğini hissediyorum."

Lanet olsun, ama kendimi onun saçlarını yüzünden çekip yanağına öpmekten alıkoyamıyorum. "Tatlım, *North Draven'ın* ne istediği umurumda değil. Eğer yoluma çıkarsa ya da seni üzerse, onu fena halde pataklarım."

Ben ona yaklaştığımda nefes almayı kesiyor, ama ben geri çekildiğimde, korkularından dolayı aramızdaki mesafeyi güvenli bir şekilde korumaya çalışırken, aramızdaki bağı korumak için çaresizce ayakları üzerinde sallanıyor. Onun korkuları artık benim için çok iyi bilinen bir şey ve bu yüzden tereddüt etmeden ya da hayal kırıklığına uğramadan geri çekiliyorum, ama aynı zamanda, onun içgüdüsel olarak dudaklarımı tekrar tenine değdirmeye çalıştığını fark ettiğimde beni neredeyse sarhoş eden tarif edilemez bir coşku da var. Kahretsin, kızarmış yanaklarında kirpiklerinin titremesini izlerken, bu kadar küçük bir harekete eriyip gidiyorum, şu anda onun ayaklarının dibinde ölebilirim ve sevgili Bond hakkındaki inançlarımın, annemin bana umutsuzca inandırmaya çalıştığı gibi sadece bir fantezi olmadığını bilirim.

Sanki sersemlikten kurtulmak istercesine kendini silkeledi, bana hızlıca baktı ve sonra gözlerini kaçırdı, sesi biraz titriyordu. "Derse gitmeliyiz. Geride kalmak istemiyorum."

Elimi ona uzattım, reddederse diye hazırladığım cevabı söylemeye hazırdım, ama o sadece parmaklarını benim parmaklarımın arasına geçirdiğinde neredeyse havaya yumruk atacaktım. O sakin ve kendinden emindi, birlikte odadan çıkarken bile, ve benim başka bir talepte bulunmayacağıma güveniyordu.

Sonra tüm o güzel huzur bir anda yok oluyor ve şiddet bir kez daha beni ele geçiriyor.

Bize doğru yürüyen Shifter'ı hemen tanıyorum, ama onu daha önce hiç görmemiş olsam bile, onun da benim Merkezime bağlı başka bir Bond olduğunu anlardım. Bağım onun gelişine tepki gösteriyor ama ona değil; bağımın içindeki kederli ağlamayı, bu lanet olası aptal yüzünden içten içe parçalandığını hissediyor ve onun acısına tepki gösteriyor. Onu teselli etmek, bu ıstırabı dindirmek, Gabriel Ardern'in onun ihtiyaçlarına bu kadar kör olduğu için canını çıkarmak istiyorum.

Ben bunların hiçbirini yapamam, ama gözleri birbirine kenetlenmiş ellerimize kayarken, bu ahmağın ne kadar kolay okunabileceğini anlıyorum. Kahretsin, kalp kırıklığı ve kaynayan kıskançlık ondan dışarı dökülüyor ve bir dalga gibi bana çarpıyor. Etrafımızda fısıltılar başlıyor ve ben, onun kampüsün altın çocuğu olabileceğini, ama Bond Grubu'nun onu güvensizlik ve korkularının hedefi haline getirdiğini öğrenecek kadar dikkatimi veriyorum.

Ona yumruk atamayabilirim, ama onu bundan çok daha kötü incitebilirim ve burada daha büyük adam olduğumu hiç iddia etmedim. Hayır. Onu küçük acıma kaidesinden indirmek için, şu anda cehenneme biletimi almaktan mutluluk duyarım.

Bond'un elini nazikçe sıkarak onu sakinleştirirken, kıskanç pisliği dik dik bakarak Oli'nin kulağına eğilip fısıldadım: "Kapını kilitle, tatlım."

Değerlendirici bakışına rağmen, Oli'nin bana gösterdiği saygıyı göğsüne aldığı bir kurşun yarası gibi algılar. Oli anahtarlarıyla uğraşmak için arkasını dönerken, Bond tökezlediğini gören tanıkların sayısını fark edemeyecek kadar acı çekmektedir.

Sırıttım.

O çıldırır.

Bond'um onun çıkardığı hırıltı sesiyle anında gerginleşir ve tanrım, başka bir durumda, her şey biterdi. Onun kafasını omuzlarından koparır

ve kanının sıcak yağmurunun tadını çıkarırdım. Değişkenler, beni hiç görmedikleri için yenilmesi en tatmin edici rakiplerdir. Onlar akılsız hayvanlardan başka bir şey değildirler ve gözlerinde zaten hakim olan çılgın öfke, bilmem gereken her şeyi bana anlatıyor.

Alaycı bir kahkaha atarak ona şöyle derim: "Oli bugün somurtkan gardiyanına ihtiyaç duymuyor, Ardern, o yüzden siktir git."

Saat gibi, Shift'in parıltısı gözlerini aydınlatıyor, ama ben sevinçten kıkırdamaya veya onu daha fazla kışkırtmaya fırsat bulamadan, Bond'um nefesini kesiyor. Bu kesinlikle korku değil, en azından kendi güvenliği için değil, daha çok bu çatışmanın sonuçlarının ağır olacağını bildiği ve bu kısmından korktuğu için. Hepsinden nefret ediyorum, ama bunun North Draven'ın suçu olduğunu biliyorum. O pislik, benim için sikini yutabilir.

Ona hiçbir şeyin başına gelmeyeceğine dair güvence veremeden, Ardern bana ters bir şekilde, "Bond'umla ne yapıp ne yapamayacağımı bana söyleme, Bassinger," diye bağırır.

Oli resmen titriyor, bu yüzden kolumu omuzlarına doluyorum ve onu yanıma çekiyorum, sınırlarını belirlemesinden birkaç dakika sonra, sınırlarını zorlamadan onu kendime sarabileceğim kadar yakın. Gerilmiyor, beni itmiyor, itiraz etmiyor.

O neredeyse tamamen içe patlıyor.

El bombasının pimini çekiyorum, onu uçurumdan son bir itmeyle, güvensizliği onu yiyip bitirirken, Bond'umu onlardan korumak için burada olduğum için şimdi hepimizin karşı karşıya olduğu yeni gerçeği kafalarına sokuyorum. "Kimse peşinde somurtan bir gerizekalının dolaşmasını istemez, o yüzden defol git Ardern. Ben seni zorlamadan önce git. Beni seni zorlamamı *gerçekten* istemezsin."

Bond'umla geçirdiğim ilk gün mükemmelden başka bir şey değil.

Onun yanında olmak ve önümüzdeki hayatımızın ilk tadını yaşamak, hiçbir şeyin gölgesinde kalmıyor. Ne Ardern'in keyif kaçıran varlığı, ne diğer öğrencilerin bize açıkça bakıp hayretle bakmaları, ne de

Draven TacTeam askerlerinin şüphe dolu bakışları bile. Her şeyi fark etmeme rağmen, coşkum hiç azalmadı.

Bond'u yurt odasına geri götürdüğümde, bu sefer bir an durup odaya bakma fırsatı buldum.

Burası lanet olası bir kulübe.

Fiziksel şiddet hariç, Bond'a bu kadar iğrenç bir şekilde kötü davranıldığını hiç görmemiştim, hem de sözde iyi bir meclis üyesinden. Yatak küçücük, şilte yaylarının sivri uçları açıkça görünüyor ve düzgünce katlanmış küçük bir giysi yığını dışında oda bomboş. *Hiçbir şeyi* yok.

"Bu sabah bunun ne kadar kötü olduğunu nasıl fark etmedim? Çantanı topla Oli. Benimle birlikte yaşayacaksın."

Çıkardığı ses, kahkaha gibi görünen gergin bir hıçkırık gibidir. "Bunu yapamam! Beni buraya Konsey yerleştirdi, masraflarını onlar karşılıyor. Hiç param yok. İş bulmama izin vermiyorlar."

Kesinlikle olmaz.

Onu buradan çıkarmam lazım. Hemen. Kahretsin, benim mükemmel Bond'uma bunu yapmaya cüret ettikleri için bu binayı yerle bir etmem lazım.

"Bir çanta hazırla. Görünüşe göre burada hiçbir şeyin yok, yani her şey çantana sığar. Şimdi benimle geliyorsun ve Konsey'in soruları olursa ben hallederim. Sen benim Bond'umsun, sana ben bakarım."

Yanakları utançtan anında kızardı. "Buna gerek yok, kendime bakabilirim. Tabii, North çalışmama izin verse. Bütün gün burada oturmaktan sıkıldım da."

Onun sözlerine karşı en ufak bir reddedilme hissi bile duymayı reddediyorum, çünkü ondan yayılan sefalet kanımı kaynatıyor. Bu, Bond'un kendisine bakacağına güvenmeyen bir Merkez değil, onu koruması ve her şeyden önce onurlandırması gereken, ama kendi gururlarının önüne geçmesine izin veren, güç sarhoşu sikik pislik erkekler tarafından utanç duyulan bir kız.

Onun iyiliği, mutluluğu ve hayatı onların hayatta kalmasına bağlı olmasaydı, hepsini öldürürdüm.

Elimi dirseğinin altına sokarak, onu uyumaya zorladıkları iğrenç yere götürüyorum. Onu omzuma atıp buradan çıkarmak için içimdeki dürtüsel ihtiyacı bastırmak neredeyse imkansız, bu yüzden kendime, onu sakinleştirip ona karşı son derece nazik davranırken aynı zamanda fiziksel olarak harekete geçirdiğim için bunun bir kontrol taktiği olarak sınıflandırılamayacağını söylüyorum.

Neredeyse kendime de inanıyorum.

"Topla eşyalarını. Bu boktan yerden kurtulduktan sonra sana bir iş bulmanın yolunu buluruz. Sen ayaklarının üzerinde durana kadar sana bakmak benim için bir onurdur, Oli. Sen de benim için aynısını yapmaz mıydın?"

Onun cevabı anında, tereddütsüz ve duymak istediğim her şeydi. "Tabii ki, ama diğerleri bunu yaptığın için kızacaklar ve... Seninle bağ kuramam. Sana bunun nedenini de açıklayamam. Bu tam bir karmaşa."

Onu alay ediyorum, ama sadece Bonding'e sınır koymak zorunda kaldığı ilk sefer olmadığı için, ama aynı zamanda bunu yapmak zorunda kaldığı ilk kişi olduğumdan da kesinlikle eminim. Aramızdaki çekimi hissedebiliyorum, sanki etrafımda dönüyor gibi, ve onu ne kadar arzularsam da, bu benim için yeterli... şimdilik. O hazır olana ve sadece ilişkimize değil, bağını kontrol etme yeteneğine de güvenene kadar. Onun pahasına Bağlanmak istemiyorum.

Ben lanet olası babam değilim.

"Hazır olduğumuzda bağımızı kurarız, bana hiçbir şey borçlu değilsin. Oli, onların ne düşündüğünü umursamadığımı anlamanı istiyorum. Benim için önemli olan bağımız. Seni tanımak ve birlikte kararlar almak benim için önemli. Evim lüks falan değil, sadece bir apartman dairesi, ama burasıdan daha iyi. Gerçek yemekler de yiyebiliriz, az önce zorla yuttuğumuz kafeterya pisliklerini değil."

Bu, son derece sinsi bir davranış sınırında olsa da, yemeklerin onun için çok önemli olduğunu ve gerçek anlamda iyi yemeklerin onu nihayet valizini hazırlamaya ikna etmeye yeteceğini zaten biliyorum. Valizine koyduğu son iki süveteri koruyucu ve neredeyse saygıyla ele alıyor, düşünmeden valizin içine tıkıştırdığı diğer giysilerin üzerine koymaya neredeyse tereddüt ediyor

ve bunların diğer Bond'lardan birine ait olduğu açık.

Bu, yuva kurma belirtisinin

kesin bir işaretidir. Siktir.

Eğer o, herhangi biriyle yeterince bağ kurmuşsa, ayrıldığımızda yoksunluk belirtileri yaşama riskiyle karşı karşıya kalırız. Kaçmadan önce durumun ne kadar kötü olduğunu bilmem gerekiyor, çünkü şiddetli yoksunluk belirtileri, bağlarından koparılan Bağlanmamış Merkezleri öldürebilir veya kalıcı olarak sakat bırakabilir.

Onların acımasız davranışlarının ve onun izolasyonunun, şimdiye kadar yuva kurmayı engelleyeceğini ummuştum. Hangisi olduğunu umutsuzca bilmek istiyorum, çünkü tam olarak bir tercih olmasa da, burada bariz "en kötü senaryolar" var.

Nox Draven, Bond'uma acı ve ıstırap verebileceğini düşünseydi, muhtemelen bu gece dünyanın öbür ucuna giden bir uçağa binerdi. Onu reddetmesi ve ondan tamamen uzaklaşmasının tek avantajı, onların onun olması ihtimalinin çok düşük olmasıdır.

Muhtemelen somurtkan aptal Ardern'in çocuklarıdır.

Onun elinden çantayı alırken yüzümde kızgınlık ve hayal kırıklığı belirtisi göstermiyorum, çantayı omzuma asıp onun çanta için telaşlanmasını tekrar fark ediyorum. Kısmen benim saygılı davranışımdan, kısmen de çantanın içeriğinden dolayı — buradan çıkma planlarım için pek hayra alamet değil.

Draven'ın işkence hücresinden çıktığımızda, bu sabahki kızlardan biri, sanki o kibirli pisliğe rapor veriyormuş gibi elinde telefonuyla koridorda dolaşıyor ve onu kovmanın bu kadar kolay olması gerçekten acınası bir durum. Ancak Bond'un kıkırdaması dikkatimi dağıtır, elini tereddüt etmeden elime sokar ve buradan çıkmamıza izin verir.

"Hadi tatlım, bu bok çukurundan çıkalım."

Onu arabama bindirip daireme götürürken öfkemi zar zor bastırıyorum. Çantasını yerleştirdikten ve ona evi gezdirdikten sonra bile, hala gergin ve utanmış olduğu belli. O rahatlayana kadar bütün gün paylaştığımız kolay ve zahmetsiz şakalaşmaya devam ediyorum, hiçbir beklenti veya yargı karışmaması için özen gösteriyorum. Bağımı onurlandırmak benim için nefes almaktan daha kolay

ama zor olan kısmı, saygımın ilgisizlikle karıştırılmaması gerektiğini açıkça belirtmek. Niyetim, Bond'umla dolu ve tatmin edici bir hayat kurmak ve buna Bond olmak da dahil.

Ama acele etmiyorum, onun pahasına değil.

Hayatı buna bağlıymış gibi saatlerce ders çalışıyor. Draven'ın dersine çaba harcamaktansa ya da onun küçük sataşmalarıyla kızımı utandırmaktansa ölmeyi tercih ederim, ama bu konuda çok mutsuz bir şekilde söylenince, kızım bana bunun utançtan değil, kininden kaynaklandığını açıkça belli ediyor, ben de bu konuyu kapatıyorum. Bunun yerine, onun dikkatini dağıtmamak için başka yollar buluyorum ve kanepenin önündeki yere uzanmışken onu utanmadan hayranlıkla izliyorum. Havada tekmeleyen ayaklarından başlayarak, yukarı doğru ilerleyerek, sergilediği her santimini katalogluyorum. Neredeyse çaresizlik ve tatminle kıvranıyorum, daha mükemmel olamayacak olan bu Bond'uma sevinçle bakıyorum.

Diğerleri daha iyisini bulabileceklerini düşünüyorsa, sadece kendilerini kandırıyorlar.

Bond'un elini, açık ders kitabının üzerine koyduğu yere uzandığımda, kendime aptal gibi sırıtıyorum. Kitabın kenarlarına sekmeler koymuş ve renk kodlu notlarla vurguladığı bölümleri Post-It'lere yazmış. Tarih 101, yetenekli öğrencilerin mezun olmak için almak zorunda oldukları en sıkıcı ders olarak bilinir, ama o bu dersi sanki hayatımız buna bağlıymış gibi ciddiye alıyor.

Bu çok sevimli.

Tırnakları mükemmel şekilli, doğal ve bakımlı, ancak parmak eklemleri morarmış ve sıyrılmış. Kendi bağımı, onun kendini savunmak için eğitildiğini, ne kadar uğraşırsam uğraşayım, kaçmak için savaşması gereken durumlara düşme ihtimalinin her zaman olduğunu ve birini fiziksel olarak yere serme becerisinin onun için gerekli bir beceri olduğunu hatırlatmam gerekiyor.

Soul Renders'lar bile ara sıra yumruk atmak zorunda kalabilir.

Onun kavga etmesinden ne kadar nefret etsem de, kibirimin onu öldürmesine izin veremem. Bunun benim en büyük zayıflığım olduğunu zaten biliyorum ve aylarca babamın zayıflığını ona karşı kullandıktan sonra,

egosu şişkin bir pisliğin kendini eleştirilemez sanmasının ne kadar büyük zarara yol açabileceğinin çok iyi farkındayım.

Bu, birlikte inşa ettiğimiz bu küçük balonun gerçekte ne kadar kırılgan olduğunu hatırlatan ciddi bir uyarı.

Çalışmaktan çok esnemekle meşgul olduğu zaman, bizim dinamikimize tekrar rahatça uyum sağlamış oluyor ve Bonding'i masadan kaldırma konusundaki refleksif korku tepkisi olmadan onu yatağıma çekmek oldukça kolay oluyor. Banyoda pijamalarını giyiyor ama sonra beni de içeri alıyor, böylece yan yana dişlerimizi fırçalayabiliyoruz. Bu çok sıradan, eğlenceli ve flörtöz bir durum, o banyonun küçüklüğünden dolayı hayal kırıklığına uğradığım için benimle alay etse de. Bu benim açımdan çok kibirli bir davranış, ama bu yerden ne kadar etkilendiğine bakarak, Bonds'tan beklentilerinin ne kadar düşük olduğunu çok iyi biliyorum. Bunun nasıl olduğunu da çok iyi biliyorum.

O genellikle benim yattığım tarafa yatarken, ben de onu bir kez daha içime sindirmek için kendime bir dakika daha izin veriyorum, ama birdenbire hala kot pantolonumla ayakta durduğumun farkına varıyorum.

Siktir.

Bu kadar ileriyi düşünmemiştim ve pijamalarım da yok. Eşofman altı mı? Tabii, ama onunla uyumaya çalışırsam kavrulurum, ve termostatı yirmi derece daha düşürmezsem bir tişört bile fazla gelir.

O zaten yarı uykulu, esnerken yatağa çarpıyor ve örtüyü çekmek için el yordamıyla uğraşıyor. Onu yatakta paylaşmaya ikna etmek için ne kadar uğraştıktan sonra, onu korkutmak istemiyorum, bir Bond için makul bir endişe.

Dikkatlice kayıtsız bir sesle sessizce mırıldanıyorum, "Sadece boxerimle uyusam sorun olur mu? Gömlek giymek için çok sıcak."

O sadece omuz silkiyor, bir saniye bile tereddüt etmeden çarşafların arasına giriyor. "Senin için ne rahatsa o."

Gözleri, kısa bir mesaj gönderecek kadar açık kalıyor. Sanırım Sage'e gönderiyor, çünkü başka kimseye karşı pek dostça davranmıyor. Telefonunu yan sehpaya koyuyor ve rahatlamış bir şekilde yastıklarıma yaslanarak, rahatlamış bir nefesle bana sessizce "iyi geceler" diyor. Benim güzel, mükemmel Bond'um.

Ben cevap verme şansı bile bulamadan bayılıyor ve ona bakmanın verdiği tatmin duygusu benim için bir uyuşturucu gibi.

Aylarca bana yurt odasında uyumanın ne kadar zor olduğunu, ne kadar rahatsız ve yalnız hissettiğini, diğer kızların onu ne kadar rahatsız ettiğini anlattı. Onu tüm bunlardan uzaklaştırdım, iyi besledim, ödevlerinde ona yardım ettim ve paranın satın alabileceği en iyi yatağı verdim. On beş yaşındaki Atlas Bassinger'a bunun beni Bond'un baş döndürücü başarısına ulaştıracağını söyleseydiniz, sizi odadan kovardım. Ya da yüzünüze yumruk atardım, çünkü yemek ve yatak temel ihtiyaçlardır ve böbürlenilecek şeyler değildir.

Bu, gerçeği değiştirmez.

Işıkları kapatmak için yatağın diğer tarafına dönüp, şarj etmek için telefonumu prize takarken hızlıca kontrol ettim ve annemin, benim iletişim bilgilerimi bulmak için gösterdiği azim sayesinde, bana bir mesaj bıraktığını gördüm.

Senin için güvenli bir ev hazırladım. Gerekirse kızı da getir, ama hemen ayrılman gerekiyor. Dravens ailesi, en ufak bir zayıflık gösterdiğin anda seni feda edecek canavarlardır, Atlas. Onlara güvenemezsin.

Dravenlar annem için sadece canavarlar çünkü onlar bölünmenin karşı tarafındalar. Ölüm Satıcıları, Yetenekliler arasında en nadir görülen tür ve hayatım boyunca yeterince sarhoş saçmalıkları dinledim ki, ailemin bir değil *iki* tanesiyle savaşmak zorunda kaldıkları için öfkeli olduklarını biliyorum.

Oli de savaşa katılırsa ikisi de ölecek.

Aynı nesilde değil, aynı Bond Grubu'nda doğmuş üç Death Dealer? Direniş ve onların sözde asil davasına karşı savaşmak? Kahretsin, babam bunu öğrendiğinde orada olmak isterdim... tabii öğrenirse. Bu gerçekleşmeden çok önce, Bond'umu bu cehennem çukurundan çıkarmak için elimden gelen her şeyi yapacağım.

Onun gerçekten yuva kurmaya çalıştığını anladığım anda, buradan gideceğiz ve North Draven'ın bu konuda yapabileceği hiçbir şey yok.

YİRMİ BEŞ

NOX

Bar aşırı kalabalık, personel yetersiz ve müşterilerin kokusu yazın ortasında bir ortaokul soyunma odasından daha kötü. Gryph bile, kolektif bilişsel işlevler ne kadar sınırlı olursa olsun, bu kadar çok zihni karıştırmak için çok uğraşmak zorunda kalırdı. Etrafımda yaşanan itiş kakış ve alaycı sözler, sürü psikolojisi devreye girip bir damla alkol kan dolaşımına karıştığında topluluğumuzun hızla çöküşüne dair sert bir suçlamadır.

Daha önce buraya hiç adım atmamış olmama rağmen, oturduğumdan birkaç dakika sonra, tüm bina benim çizgime uymaya başladı. Bardağım dolu kaldı, etrafımdaki masalar boşaldı ve not vermem gereken bir yığın kağıt ve incelemem gereken araştırmalarla kendimi kapattığım kabin, en sarhoş aptallar tarafından bile geniş bir mesafe bırakıldı.

Üç yaratığım bu alanı koruyor ve sahte uyku hallerine rağmen, tek bir protesto fısıltısı bile çıkmadı.

En azından öyle sanıyordum.

Müzik o kadar yüksek ki kapının açıldığını duyamıyorum, ama Gryph'in gelişiyle kalabalığın arasında yayılan tedirginlik dalgası işime odaklanmamı engelliyor. Sinir bozukluğu tenimi kaplıyor. Saatler önce not verme işini bitirdim, bu görevden memnuniyetle uzaklaşırdım, ama araştırmam başka bir hikaye.

Hayatlarımız buna bağlı olabilir.

Bardağı geriye doğru eğip, Gryph'in anlamlı bakışıyla karşılaşmadan önce içkiyi bir dikişte içiyorum. Yine de bu bir kınama değil ve benim durumumu değerlendirmek için benim sıkıcı kardeşim yerine onun gönderilmiş olması iyi bir şey sanırım. Şu anda içkimi engellemeye çalışan olursa, Azrael'in bacağını koparmasına izin veririm.

Kampüste böyle bir yarayı iyileştirebilecek bir şifacı var, bu yüzden bu cinayet girişimi olarak sınıflandırılamaz. North'un işin o kadar ileri gitmesine izin vereceği yok, hele ki onun yüzünden hiç olmaz. Bazen, onu kırılmadan önce ne kadar zorlayabileceğimi test etmek için içimdeki pervasız dürtü o kadar şiddetli bir şekilde beni ele geçiriyor ki, bunu ciddi olarak düşünüyorum.

O da bunun farkında.

Yine de benim yanımda

duruyor. Aptal adam.

Önümdeki kağıtlara geri döndüğümde, Gryph alaycı bir şekilde güldü ve sonra, "Onlara beni geçirmelerini sağlayacak mısın, yoksa bu konuşmayı seyircilerin önünde mi yapacağız?" diye bağırdı.

Sıkılmış bir ifadeyle başını kaldırıp bana bakıyor, ama bakışlarında öfke var... sadece bu öfke bana yönelik değil. TacTeams'de görev yaparken ve konseyin siyasi mayın tarlasında yolumu bulmaya çalışırken yıllarca süren —iddia edilen— kötü kararlar sayesinde ikisini birbirinden ayırt edebiliyorum. Sırdaşım ve dürüst olmak gerekirse, arkadaşım diyebileceğim kadar yakın olduğum tek Yetenekli olan o, her şeyi gördü ve tahminde bulunmam gerekirse, benimle birlikte sefalet içinde debelenmek için burada olduğunu söyleyebilirim.

Beni doldurması gereken vahşi zafer veya haklılık duygusu, tiksinti dalgasıyla yer değiştiriyor. Şiddetli ve kaçınılmaz bir şekilde, midemin derinliklerinde kaynıyor ve kusma dürtüsüyle mücadele edene kadar içtiğim sayısız pint kahverengi likörle karışıyor. Alnımda soğuk terler belirirken, bu his, onu incelediğimde daha da yoğunlaşıyor, çünkü benim tiksintim, onun varsayılan acınası takıntılarından çok, eski ritüellerimize geri dönmesinden duyduğum rahatlamadan kaynaklanıyor.

North'a bir miktar bağlanmama izin verdim. Buna akrabalık ya da sevgi diyemem, aşk da değil elbette; benim gibi bir yaratık bu tür saçmalıklara muktedir değildir. Bu, ona sunabileceğim değerli bir şeyim olmadan çok önce, onun bana olan sadakati ve sorumluluğunun sadece onun üstlendiği bir zorluk olmadığını, aynı zamanda benim onun hayatına aktif ve coşkuyla zarar verdiğimi anladığımda yaptığım bir tavizdi. Ona, ona yardım edeceğim, onu savunacağım veya uzaklaşacağım belirli durumları özetledim.

onun isteği üzerine bir tür tazminat veya takdir olarak yüzleşme.

Gryphon Shore ile kurduğum ilişki, başından beri farklı bir şeydi. North, benim fikrim ne olursa olsun, gölgelerim ve kendisinin dışında başka bağlara ihtiyacım olduğuna ikna olmuştu. Terapistim de buna katıldığında, sözde benim iyiliğim için gerekli olduğu iddia edilen kaprislerine yeterince uymazsam, hayatımın daha da kısıtlanıp denetlenmeye başlayacağı açıktı. Üst düzey bir aileden gelen ama toplumun kenarında yaşayan North, benimle ayak uydurabilecek kadar zeki ve hazır cevaplıydı. Eşi benzeri görülmemiş yeteneği, hayatı boyunca zihinleri kendi kişisel kum havuzlarıymış gibi tarama becerisi sayesinde saygısız bir tavırla birlikte geliyordu ve doğru olanın ne olduğu konusunda hiç endişelenmiyordu — en azından toplumun standartlarına göre. Ahlaki bir çizgisi vardı ve ona sadık kalıyordu; benimkinden çok da uzak değildi. Başından beri tek uygun aday oydu ve kız buraya geri getirilmeden önce hiç kavga etmemiştik. Aslında, birbirimizle neredeyse hiç anlaşmazlığa düşmemiştik. Temelimiz, kalıcı olacak şekilde inşa edilmişti; klinik, kontrollü ve *arkadaşlık* gibi gereksiz ve anlamsız unsurlar karıştırılmadan.

Gryph'in ağzı bir çizgiye dönüşür, çünkü kafamı dolduran kaynayan öfke gözlerime yansımış olmalıdır, ama garsonlardan biri telaşla boşalan bardağımı doldurmak için koşarken, ona sırıtarak bakarım. "Bana katılabilirsin, ama sadece benimle içki içersen."

Gözleri kısılır, ama garsona başını sallar ve bir bardak kabul eder, sonra dikkatlice gölgelerimin yanından geçerek karşımda oturduğunda, artık uyuyormuş gibi davranmadıkları için başlarını kaldırıp onun her hareketini izlemeye başlarlar. Garson, sınıfta ya da üst düzey ailelerden tanıdığım bir üniversite öğrencisi değil, dramatik bir şekilde yutkunarak uzaklaşırken Azrael'in keskin bakışlarıyla karşılaşır ve nefes nefese kalarak dilini ağzından dışarı çıkarır. Açıkça görünen keskin diş sıraları bir uyarı ve tehdittir, kimse bu uyarıyı görmezden gelecek kadar aptal değildir.

Muhtemelen, gölgeler bu şekli seçtiğinde, ki genellikle öyle olur, bir sıra diş yerine üç sıra diş vardır.

Taklit ettikleri hayvandan sapma, bu yaratığın bir Ölüm Taciri'nin eseri olduğunu hatırlatan en rahatsız edici unsurlardan biridir. Dürüst olmak gerekirse, boş gözler bir şekilde parlamasaydı, bu şüphesiz gölgelerin en korkutucu özelliği olurdu.

Bir süre daha sessizlikten sonra, Gryph boşalan bardağını masaya geri koyar ve sanki bu masayı kendilerini korumak için öncelikli olarak seçtikleri farkında değilmiş gibi barın yönünü işaret eder. "Neden birdenbire ödevlerinizi notlandırmaya bu kadar takıntılı hale geldiğinizi sormam mı gerekiyor?"

Ona neredeyse hırlayarak cevap vermek istiyorum ama o bardağı aceleyle içmenin etkisi, zihnimdeki en keskin kenarları biraz köreltti. En azından şimdilik. Ne kadar süre dayanabileceğimi göreceğiz.

"William kampanya yürütüyor ve şimdi Magnifier'ın hareketleri üzerine yaptığım tüm araştırmalar boşa gitti. Kuzey üzerindeki etkisi eskisi gibi olmayabilir, ama o kızın burada olması kardeşimin savunmasını çökertti ve William bunu kendi lehine kullanıyor."

Bu konuda olabildiğince tarafsız olmaya çalışıyorum ve Gryph, neyse ki, bu çabamı olduğu gibi kabul ediyor ve Bond hakkında benimle tartışmaya girmiyor. Bardaklarımızın yeniden doldurulması için ara veriyoruz ve garsona şişeyi masada bırakmasını söylüyorum. Konuşma bu yönde ilerliyorsa, kesintilerle uğraşmak istemiyorum. Gryph bu konuyu kolayca halledebilir, bu yüzden başkalarının konuşmamızı duymasından endişelenmeme gerek yok, ama düşünce akışının kesintiye uğramasından daha sinir bozucu bir şey yoktur.

Önümde yayılan bilgiler dikkatimi dağıttığı için, Gryph tekrar bana fısıldayana kadar onun burada olduğunu neredeyse unutuyordum: "William hakkında kendi endişelerim var... Senin de aynı endişeleri paylaştığını bilmiyordum."

Yavaşça başımı kaldırdığımda, başım biraz dönüyordu ve onun toplu mezardan çıkan fotoğrafların sayfalarını karıştırdığını gördüm. Yüzündeki mide bulandırıcı ifade onu yaşlandırıyordu, eminim benim huzursuz gecelerim de şimdiye kadar yüzüme kazınmıştır.

Ona cevap vermediğimde, sessizliğimi yanlış yorumlayarak bana dikkatli bir bakış atar ve konuyu hızla değiştirerek sayfalarımı bana uzatır. "North, daha fazla ipucu bulduğunu söyledi... Bunun Magnifier ile bir ilgisi olduğunu gösteren

Bunu Magnifier ile ilişkilendiren bir şey var mı? Gifted'ın sorumlu olduğundan emin olabileceğimiz bir şey var mı?"

O da bana alaycı bir bakış atıyor ve ben de bardağıma uzanıp, o da bana katıldığına göre artık düzgünce içmeye karar veriyorum. "Kesin bir şey yok, ama Direniş bile deneylerinin sonuçlarını açık bir dille yayınlamaktan kaçınacak kadar akıllı. En zayıf zihinlerinin bile en kötü suçlarını gizleyecek kadar işlevsel olması şaşırtıcı."

Alaycı bir şekilde güldü ama itiraz etmeden ya da Bond'dan bahsetmeden benimle aynı fikirde oldu. Sanki artık burada olup işleri mahvetmiyor gibiydi.

North saatler sonra bizi orada bulur.

Gryph'in onu eve götürmesi için aradığını mı, yoksa bardaki birinin mi aradığını bilmiyorum, ama içkiler için son çağrı yapıldığı anda ortaya çıkıyor. Bir dakika önce Vivian'ın düşündüğü yeni işe alımlar hakkında tartışıyoruz, bir dakika sonra North'un derin bir hoşnutsuzlukla dolu yüzüne bakıyorum ve benim gibi zaman ve enerji kaybı olan birine neden bu kadar takıldığını merak ediyorum.

Pişmanlığım uzun sürmüyor.

North, sanki çocukmuşuz gibi ikimize de iç çekiyor. "Burada içmenizin bir nedeni var mı? Burası pek... temiz sayılmaz."

Ona attığım sert bakış, ağzını o kadar sert kapatmasına neden oldu ki dişlerinin tıkırdandığını duydum. "Gryph, Al's hakkında çok fazla insana konuştu ve ben endişelerimi dile getirdiğimde, sen onun tarafını tuttun. Şimdi orası öğrenciler ve personel ile dolup taşıyor ve lanet olası hiçbirisi o kız hakkında çenesini kapatamıyor."

Gryph sarhoş olmasına rağmen, masanın diğer tarafındaki North ile bakışıyor. Bunu saklamaya da çalışmıyorlar. Yıllar önce onları bu konuda eğittim. İkisi de özenle üzerinde çalıştıkları küçük proje olmaktan daha kötü olan tek şey, bu konuda ince davranmaya çalışmaktır.

Her iki seçenek de acınası olabilir, ama en azından biri bu konuda dürüst. "Neden buradasın, North? Black'i arayıp seni eve götürmesini isteyecektim
sen gelmene gerek yoktu." Ah.

Demek bu gece kardeşimle konuşacak başka biri var. Gryph'in lehine bir puan ama benim için bir cellat çağrısı çünkü kardeşimim kontrolü altındaki başka bir yerde içmeyi reddediyorum. Siktir, Draven'ı tamamen terk etmek zorunda kalabilirim.

Bir an kendi düşüncelerimde kaybolduğumdan, North'un ruh halimi değerlendirirken bana baktığını fark etmem bir saniye sürüyor. Cevap vermekte o kadar uzun süre tereddüt ediyor ki, tüylerim diken diken oluyor.

O bunu anında fark eder ve ben patlamadan önce araya girer, ama ölçülü sesi beni öfkelendirir. "Bir şey oldu, ama sakin olmalısın."

O *lanet* kız. O

olmalı.

Ona neredeyse hırıldayarak soruyorum. "Şimdi ne yaptı?"

North başını sallayarak iç çeker ve elini yüzüne sürer. "Oleander hiçbir şey yapmadı, ama Atlas Bassinger bu sabah Draven'a geldi."

Şu anda kendimi halsiz ve bedenimden kopmuş hissetsem de, bağımın uyanıp yüzeye çıkmaya çalıştığını fark etmemek imkansız. Gözlerim açık kalıyor, ama North sanki onun varlığını hissedebiliyormuş gibi çenesini tekrar sıkıyor.

Gryph'e bakmadan, yine kelimelerini dikkatle seçerek devam eder. "Bugün onunla birlikte derse girdi. Kayıtlı olsun ya da olmasın, bunu yapmaya devam edeceğini açıkça belirtti."

Sakinliğimin en ufak bir parçası bile elimden kaçıyor ve beni koltuğumda tutan tek şey viski... ve bağım. Aklımı bulanıklaştıran sarhoşluk ve panik sisinin içinden bir parça berraklık sızıyor. Gözlerim boşalmadı, gölgelerim hala peşimde ve inkar edilemez bir şekilde tam bir deliliğe doğru hızla düşüşte olsam da, olağan savunma mekanizmalarımın hiçbiri devreye girmedi. Kahretsin, sadece bir tehdit fikri bile yetiyor, yeteneğim içimden fışkırıyor, göz ardı edilemeyecek bir uyarı, ama bağım her şeyi kontrol altında tutuyor.

Sanki bir şey bekliyormuş gibi.

Bağım neden kardeşim için eğildiği Direniş'in üreğine ilgi duyuyor?

Dişlerimi sıkarak konuşuyorum, "Ve sen ona *izin mi verdin*?"

North, sanki bir doğal afet gelip hepimizi anında yok etmesini umuyormuş gibi görünüyor. "Bunu yapmamak yasalara aykırı."

Ona alaycı bir şekilde bakarken, parmaklarım onun adalet takıntısı ve iyi bir meclis üyesi imajını korumak için boğazını sıkmak için kaşınıyor, oysa o isyancı Gifted evimize girip hepimizi ortadan kaldırıyor. "Onlar Batı Kıyısı yasaları, Doğu Kıyısı meclisi bunları asla kabul etmedi çünkü Direniş böyle bir şeyi asla umursamaz. Onun sözde *hakları* hakkında hiçbir şey bilmiyor!"

North'un gözleri benimkilere dikildi. "Evet, biliyor. Bana tam olarak yasaları okudu, sonra da ihlal ettiğim tüm önemli değişiklikleri sıraladı. Telefonu kapattıktan sonra, ders saatini kullanarak bana çok daha ayrıntılı ve suçlayıcı bir liste gönderdi, tarih ve saat bilgileriyle birlikte, sanki yetenekli olmayan bir avukatmış gibi, yetenekli kişilerin haklarının ihlaline müdahale etmek için buradaymış gibi."

En büyük korkularım hepimizin önünde ortaya çıkıyor ve o artık bunu inkar edemez. Onun zehirli Bağını bağladığı bağlar gevşiyor, ama benim endişelendiğim onun kaçması değil. Artık kısıtlanmıyorsa, tuzağına düşen Bağlarla kaçınılmaz özgürlüklerini ne kadar süre sonra kullanmaya başlayacak? Onları kendi tarafına zincirleyip, iğrenç zevklerini yaşarken onlara boyun eğmelerini ve körü körüne itaat etmelerini zorlamaya ne kadar süre sonra başlayacak?

Beni tanınmaz hale gelene kadar parçalaması ne kadar sürer?

O kızı rüyamda görmeden uykuya dalmak için yeterince viski içtikten sonra, saatler sonra yatakta uyanıyorum ve kardeşimin beni buraya geri getirdiğini ya da içki içmeme tepkisini hatırlamıyorum. Gölgelerim onu öldürmeden beni geri getirebilecek tek kişi o, bu yüzden bunu North yapmış olmalı. Beni neyin uyandırdığını da bilmiyorum ama yine de çok kızgınım.

En iyi zamanlarda bile uyumak benim için neredeyse imkansızdır ve şu anda durum bundan çok uzak.

Banyoya gitmek normalden iki kat daha uzun sürüyor, ama sonunda bacaklarım beni ayakta tutacak kadar iyi çalışmaya başlıyor. Kendimi temizlediğimde, kanımda bir ateş var ve cildim harcanmamış enerjiyle kıvranıyor. Beni uyandıracak kadar ciddi bir şey oluyor ve ne haltlar döndüğünü anlamak için North'u bulmam gerekiyor.

Koridora adımımı attığım anda, sorunla yüz yüze geliyorum. Kız, sanki benim yatak odamın dışında izinsiz giren kişi o değilmiş gibi, sanki bu büyük bir plan değilmiş gibi irkiliyor, ama muhtemelen koridordan daha ileride, kardeşimin odasına gizlice girmeye çalışıyor. Onun oyunlarından bıkmış, kardeşimin sahip olduklarını almaya hazır olmalı.

Kızın omzuna bir çanta asılı, evsiz gibi duran halini gördüğüm anda kıvranmalarım iki katına çıkar. Saçları parlak beyaz, gözleri altındaki koyu halkalara rağmen parlaktır ve benim görünüşümden aldığı şoktan kurtulur kurtulmaz dudakları kıvrılır.

Bu kıza, benim kırılmamış bağıma bakmaya dayanamıyorum.

Onu bağımdan uzak tutmam gerekiyor. Onun takıntısı büyüdükçe, ondan uzak durmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Onun ona olan arzularında hoş, tatlı ya da nazik hiçbir şey yok. Bu, onu çoğunlukla tahammül edebilmemin tek nedeni. Onu parçalamak ve o kızın her santimini tüketmek istiyor. Bu arzu karanlık bir talep, sahiplenici ve talepkar bir psikoz ve kardeşimin başından beri haklı olduğunu kanıtlıyor. İçimde bir canavar yaşıyor ve fırsat verilirse o zavallı kıza ne yapacağını sadece Tanrı bilir.

Bağım gözlerimi başka yere çevirmeme izin vermiyor.

Bir anda, bedenimin kontrolünü kaybediyorum.

Bağım beni sarar, sadece fiziksel benliğim değil, gerçekte kim olduğumun özü, gözlerimi hizmetçiye yöneltir ve sesimle onu kovarım. "Bizi yalnız bırak."

Kendim hakkında bildiğimi sandığım her şey, bağım, tüm hayatım boyunca yaşadığım ve hayatım buna bağlıymış gibi sır olarak sakladığım bu eşi benzeri görülmemiş deneyim, hepsi bir anda paramparça oluyor.

Bağımın içimde uyanması alışılmadık bir şey değil, artık kız sayesinde sıkça yaşanan bir olay. Bağımın beni kontrol altına almasıyla gözlerimin boşalması da oldukça sıradan bir şey. Hangimizin kontrolü elinde tuttuğunu anlamak için gözlerimin renginden başka belirgin işaretler de var; bedenimin hareketleri, yüzümdeki ifade, konuşma şeklim ve kullandığım ses tonu.

İçimdeki diğer varlığı, onunla uzlaşmaya varmak, onu incelemek, benim nerede bittiğimi ve onun nerede başladığını bulmak için yeterince uzun süredir biliyorum. O benim bedenimin kontrolünü ele geçirdiğinde, sanki kontrol paneline erişimimi kaybetmişim gibi hissediyorum, onun *beni* kontrol ettiği gibi değil.

Şimdiye kadar öyle değildi.

Korkudan felç olmuş bir halde, bağımı reddetmek yerine tereddüt ediyorum. Bir tatmin dalgası içimi kaplıyor ve akıl sağlığımı kaybetmeye başladığımı hissedene kadar beni sarmalıyor. Bağım beni tamamen görmezden geliyor, ama her zafer dolu kalp atışı bana bir kurşun gibi çarpıyor, sanki o kızla ve bana yapmayı planladığı şeyle benimle alay ediyormuş gibi.

Zihnim parçalanıyor, en içten kısımlarımdaki hasar zaten onarılamaz hale geldi. Çatlaklar, ruhumun kırılgan camında karmaşık örümcek ağı desenleri halinde açıyor, önce çan sesleriyle yavaşça, ama kısa sürede kulaklarımda gürültülü bir patlama oluyor ve tüm duyularımı kaybediyorum. Bağım onunla etkileşime giriyor, onu cezbetmek için beni kullanıyor; gözlerimi, sesimi, alaycılığımı, tam anlamıyla nefretimi.

Etkileşimi anlamıyor, ama onu elde etmek için kullanacak. Onu elde etmek için *her şeyi* kullanır.

Bağımın kontrolünü bozmak için öğrendiğim her numarayı kullanarak, kendime sadece biraz zaman kazandırabileceğimi biliyorum ve bu zamanı kıza hırlamak için kullanıyorum. Bu sadece körü körüne bir nefret değil, hesaplı bir taktik. Onu öfkelendirebilirsem, belki her şey felaketle sonuçlanmadan, onarılamaz bir şekilde ters gitmeden önce gider.

Derimin altında yaşayan şey beni onunla bağlanmaya zorlarsa, kendimi öldürürüm. Bir daha asla bir Bağlı tarafından tuzağa düşürülüp boyun eğmeye zorlanmayacağım. Bir daha asla hissetmeyeceğime yemin ettiğim korku beni sarar, zihnimdeki sisleri süpürür ve kemiklerime mükemmel bir berraklık sızar. Bu duygunun gücü

bağımı biraz zayıflatıyor ve birkaç dakika daha kendimi kontrol etmemi kolaylaştırıyor.

"Neden sıradan bir fahişe gibi giyinmişsin? North seni bir öğrenci yurdunda mı bulmak zorunda kaldı? Kardeşimi kızdırmayı iyi biliyorsun, değil mi Poison?"

Onu daha önce fahişe olarak nitelendirmiştim, ama sadece North onu bizim şirketimize zorla soktuğunda. Şansım varsa, daha önce olduğu gibi şimdi de topuklarını dönüp benden kaçacaktır. Ona kaç kez gitmesini, benden uzaklaşmasını, onunla bu koridorda durmaktansa ölmeyi tercih edeceğimi söylemeye çalışsam da, sözlerim daha şekillenmeden ölür.

Bu kız bize ait.

Sen, diye karşılık veriyorum. *Onu istemiyorum ve asla lanet olası Bond'a ait olmayacağım.*

Cevap vermiyor, ama cevap vermesi de gerekmiyor; niyeti açık, benim bedenimin kontrolünü benden tamamen ele geçirmek için savaşıyor. Onu benden uzaklaştırmazsam, onunla birleşecek.

Midem şiddetle isyan ediyor.

O farkında değil, gözleri parıldıyor, çenesini kaldırıp bana dik dik bakıyor. "Bir kız eğlenebileceği yerde eğlenmeli, Nox. Neden bu kadar önemsiyorsun? Beni istemiyorsun ki. Zaten yeterince derdin var, değil mi?"

Lanet olası Bond.

Geri adım atmayı reddedip direnmek için en uygun anı seçmiş. İkimizi de öldürecek çünkü onunla bağ kurmaktansa onu öldürmeyi tercih ederim ve kardeşim, onun değerli küçük Bond'una zarar verme cesaretini gösterdiğim için beni öldürecek... sonra da suçluluk duygusuyla kendini öldürecek. Son sözü söylemek için bizi mezara sokmak üzere.

Hiç olmadığı kadar dibe vurmuşum.

"Belki de seninle bağ kurmalıyım, Poison. Belki de seni denemeliyim, böylece bir dahaki sefere kız arkadaşımı becerdiğimde, her şeyi bileceksin ve kalbinin göğsünden sökülüp alındığını hissedeceksin. Bu, kaçtığında bize yaşattıklarını anlamana yardımcı olabilir."

Bağımla mücadele etsem de, o ona yaklaşıyor, ama o olması gerektiği gibi uzaklaşmıyor. Henüz birbirimize yapışmış değiliz ama bu kaçınılmaz ve akıl sağlığımı korumam giderek zorlaşıyor. Başka bir Yeteneğin adı onu rahatsız ediyor ama yeterli değil, hiç de yeterli değil.

Onun vücudunun ısısını, gömleğimin düğmelerinin açık olduğu göğsüme değen nefesini, göğsümde şiddetle atan kalp atışlarımın sesini engellemeye çalışıyorum. "Bunu saklayamazsın, Poison. Bir yeteneğin olmayabilir, ama bağını hissedebiliyorum ve o beni istiyor."

Sonunda, sonunda, ne olacağını anlıyor ve gözlerinin derinliklerinde panik parlıyor, ama sonra beni durdurmak için *hiçbir şey* yapmıyor.

Tipik, hoşgörülü, açgözlü Bağlar.

Onu bir dalga sarsarken, dilimde keskin bir eleştiri patlaması söner. Bir yetenek değil, herhangi bir güç değil, bir bağ. Ama daha fazlası. Öyle olmalı, diğerleri gibi hissettirmiyor. Tanrım, Gryph'in bağı, ona davranışımdan dolayı öfkesiyle aylardır yüzeyde kaynıyordu. Gabe'inki ise onun izinden her yere acı döküyordu. Onlar canlı ve gerçek ve benimkine hiç benzemiyorlar.

Ama onun içinde başka bir şey daha var.

Hayatta kalma içgüdülerim, yıllarca kullanılmamış olmasına rağmen keskin bir şekilde devreye giriyor ve bedenimden koparken akıl sağlığımı korumak için o küçük bilgi parçasına odaklanıyorum. Bu eski bir taktiktir, bana aşılanmış bir şey değil, o oluşum gerçekleştiğinde benim kimliğimin bir parçası haline gelmiştir. Bağım kontrolü ele geçirmeden önce, sadece zihnimde bana rahatlık ve arkadaşlık sunan bir sesken bile, kendimin tüm fiziksel parçalarından ayrılabilir ve zihnime sığınabilirdim.

Bağım, hayal kırıklığıyla bana dişlerini gıcırdatıyor, ama onu duvara dayayana kadar onun bağını ortaya çıkarmaya çalıştığını fark etmiyorum. İçinde bir bağ olmadan Merkezi Bağ olarak sınıflandırılamaz. Bunu biliyorum, hepimiz biliyoruz, ama daha önce hiç hissetmemiştim. Ona hiç ulaşmadım, onun bana ulaşmasını hiç istemedim, varlığını kabul etmek bile istemedim.

Garip bir şekilde, bu benim travmamda hiç bu kadar önemli bir rol oynamadı, ama yine de, zorla katlandığım son Bağlanma'nın böyle bir bağlantı kurma yeteneği yoktu.

Bağım ona bir güç dalgası gönderir, ama o sanki bu sadece bir baştan çıkarma hareketiymiş gibi titreyerek yanıt verir. Bu tek başına onu tehlikeli biri olarak gösterir; kimse Ölüm Tacirinin çağrısından hoşlanmaz. Gryph rahatsızlığını bir kenara bırakabilir, Gabe buna katlanmayı öğrenmiştir, ama bu asla hoş bir deneyim olarak tanımlanamaz.

O daha fazlasını istemek üzere ve ben onu bunun için nefret ediyorum.

Beni izole ettikten sonra, annem dokuma tezgahındaki iplikleri tek başına kontrol edeceğini sandı, ama bağım onunla birlikte oturuyordu, sessiz ve dikkatli bir şekilde, annem hiç farkına varmadan karanlık ve intikam dolu iplikleri onun ellerine kaydırıyordu. Kardeşim ziyarete geldiğinde, o çarpık ve iğrenç tasarım o kadar ilerlemişti ki, olabilecek olan görüntünün geri dönüşü yoktu. Bu kızı kendine bastırmak isteyen, benim bağımın yaptığı gibi elini boğazına dolayarak onun refleks olarak yutkunmasını hissetmekten zevk alan, benim bağım benimkinden biriyle onun bacaklarını ayırırken onun sıcaklığından zevk alan versiyonum. Tüm bu eylemleri klinik bir şekilde kataloglasam da, panik yükselmeye başlıyor ve ben daha fazla kapanmak zorunda kalıyorum.

Bana sürtünürken neredeyse sızlanıyor, onun uyarılmasının kokusunu tamamen engellemek imkansız ve bağımız hepimizi mahvetmeden önce son bir kez daha deniyorum. "Gücümü istiyorum. Bana borcunu istiyorum. Bunun için beş yıl bekledim. Ondan önce de beş yıl bekledim. Tam on yıl boyunca tam gücümü elde etmek için bekledim ve sen buraya gelip hepimize hayır mı diyeceksin? Hayatta olmaz, Poison."

Ondan gelen öfkeli öfke dalgası beni kaplar, ama neredeyse anında çok az ve çok geç olduğu ortaya çıkar.

Bağım kontrolü ele geçiriyor, dudaklarımı onun dudaklarına zorla bastırıyor. Son bir direnişle, ona karşı çıkıp hırlıyorum: *Bu benim bedenim. Bunu yapamazsın.* Bağımın cevabı anında, kesin ve ürpertici, içimde bir şey uyanırken beni kaplıyor ve bilincimi en karanlık unutulmaya gönderir.

Bu benim bedenim. Bu beden benim emrim altındadır.

Nox'un Bağlantısı

Kız direniyor.

Bunu bekliyorum, bunun güç ve kontrol mücadelesi olacağını bekliyorum, ama sonra olacakları hiç beklemiyorum. Yüzlerce yaşam, sonsuz bedenlerde yaşadık, ama bu daha önce hiç olmamıştı.

Ebedi Varlığım ona *izin veriyor*.

İlginç.

Vücudumda dolup taşan gücü hissedebiliyorum, birlikte geçirdiğimiz her yaşamın yankısı ve onsuz ıssız varoluşta açılan acı veren uçurum yavaş yavaş yeniden birleşmeye başlıyor. Muazzam güç, bizi bir araya getirmek ve bu işkence gibi ayrılığı sona erdirmek için benimki kadar çaresizce yüzeye çıkıyor, ama kız uzaklaşıyor.

Sevgilim onun kontrolü elinde tutmasına izin veriyor.

Ebedi, çok daha azı için sayısız bedeni yutmuştur.

Ona kolayca boyun eğmez, hatta yakınından bile geçmez. Sanki sınırlarını test edip daha da zorlamak istercesine onunla savaşır, ama kaçınılmaz olarak gücünün sınırlarına ulaştığını hissettiğinde geri çekilir. Sessizce zihninin derinliklerine geri kayarak, beklemek için kıvrılır ve bana kalıcı bir okşama, doğru an geldiğinde bana geri döneceğine dair sözsüz bir söz bırakır.

Kızın göğsü inip kalkıyor, yanakları mükemmel bir şekilde kızarmış - davetkar bir şekilde - ve elim onun boşalmasıyla ıslanıyor, onun uyarılmasının kokusu beni dizlerimin üzerine çökertmeye, onu tatmaya, daha fazlasını çekmeye, çığlıklarını ve yalvarışlarını duymaya yetiyor...

Kızı istiyorum.

Ebedi aşkım benim her şeyim ve geçmişte bazı bedenlerle bir bağ kurduğum doğru olsa da, hiçbiri beni

böyle bir çılgınlığa sürüklemedi. Hiçbiri bu kız kadar beni çağırmadı, beni bu kadar kolay bir çılgınlığa sürüklemedi. Gölgeler, ona ulaşmak için beni yutmaya hazırmışçasına kontrolümü ele geçiriyor, bu onur için her türlü fedakarlık değerli görünüyor.

Bağ henüz kurulmamış olabilir, ama içimi öfke ya da şiddet doldurmuyor. Bunun yerine, sayısız yaşamda ilk kez, bir amaçla doluyum.

Ebedi, bedenini seviyor.

Ben de onun bedenini ve kendi bedenimi seviyorum.

Daha da iyisi, her iki beden de güçlü, öncekilerden çok daha güçlü.

Geçmişte yaşadığım onca acı ve yıkımdan sonra umut etmeye cesaret edemedim, ama benim bedenimde her *zaman daha* fazlası vardı. Ona ne kadar aşağılık ve kınanacak kötülükler yapılsa da, çocuk asla yıkılmadı. O yıkıldığını düşünüyor, tüm bunlar onu acımasız bir şekle dönüştürdü, ama ben bir bedenin gerçekten yıkılmasının ne demek olduğunu gördüm ve bu öyle değil.

Şu anda bile, kızın onun da derisinin altında bir tanrı sakladığını keşfetmemesi için onunla konuşuyor. Sesinde tiksinti, nefret ve tam bir hor görme var, ama kız sadece ona bakıyor. Yüzü bir ayna gibi; onun mükemmel mavi gözlerine ne kadar uzun bakarsak, bedenim o gözlerin arasında kendini o kadar çıplak buluyor.

O ikimiz için de mükemmel.

Döngüyü sona erdireceğiz. Yüzyıllar süren acı dolu boşluklar ve diğer tanrı bağlarının elinde ölümlerden sonra, sonunda hepimiz birlikte olacağız. Bizi yok edemediler, sadakatimiz umduğumuz gibi galip geldi.

Hepsini öldüreceğiz.

YİRMİ ALTI

KUZEY

Nox ve Gryphon'un kasabanın kenarındaki bir barda sarhoş olmaları için tüm günler arasında, bu gece muhtemelen en kötü seçimdi.

Atlas Bassinger'ın Bond'un yurt odasının kapısına gelip Draven Üniversitesi'ne gideceğini *ilan edip*, ardından bana yasal işlem başlatmakla tehdit ettiği bir günün ardından — bu tehdit, tarafsız bir konsey veya yargıcın önüne çıkarsa, ne kadar ileri gidebileceğine bağlı olarak geçerli olacaktır — Julian Benson'ın beni görmek için yaptığı acil talebi neredeyse reddediyordum.

Bir saat içinde Gifted'dan gelen üç cevapsız arama o kadar garipti ki, onu geri aradım. Fonlama veya kan örneklerim üzerindeki çalışmasıyla ilgili bir şey bekliyordum, ama o, Bassinger'ın tehditlerini nasıl etkisiz hale getireceğimi bulmak için geçireceğim sakin bir akşam planlarımı tamamen bozdu.

"Oğlum Sawyer bir şey buldu. Telefonla anlatamam, ama bence bunu kendi gözlerinle görmek isteyeceksin. North, bu... bu acil bir durum. Hemen harekete geçmen gerektiğini söylerken abartmıyorum."

Julian'a pek çok şey denilebilir, ama "alarmist" denilemez.

Sawyer Benson, üst düzey bir yetenekli, olağanüstü güçlü ve zeki, ama birlikte çalışmak için tam bir kabus. Geveze, saygısız ve tamamen utanmaz olan Sawyer, ülkedeki sadece üç Teknokinetik'ten biri olduğunun da acı bir şekilde farkındadır. Birinin ışıkları açıp kapatacak kadar gücü varken, diğeri ise Sawyer'ın ilkokuldan beri onu sürekli alt ettiği için sürekli Sawyer'ın dijital izini süren bir Direniş üyesi... Julian'ın oğlu ise tamamen farklı bir ligde oynuyor.

O, kimsenin bunu unutmasına izin vermedi.

Ne ben, ne konsey, ne de geçen yıl Gifted 101'de yolları kesiştiğinde Nox. Sawyer, Nox'un dijital arşivlerini kurtardıktan ve onlar için tamamen yeni bir program yazdıktan sonra kardeşim onunla ateşkes ilan etti. Nox, teknolojik taleplerinde hala ona güveniyor ve hatta Sawyer'a hepimiz için en yararlı olacağı bir güvenlik izni seviyesi almak için bana geldi.

Genç, geveze ve kelimelerle ifade edilemeyecek kadar kibirli olmasına rağmen, son derece sadıktır. Şu anda babasının laboratuvarlarında, yüz milyonlarca dolar değerinde ekipman, ülkenin en seçkin Üst Düzey Yeteneklilerinden alınan kan örnekleri ve çok fazla boş enerji içeceği kutusu ile çevrili olmasına rağmen, çok az kişinin yapabileceği bir şekilde Direniş'e karşı kendi savaşını sürdürüyor.

Ayrıca bu savaşı kazanıyor, ki bu diğer cepheler hakkında söyleyebileceğimden çok daha fazlası.

Julian son beş yıldır, Sawyer'ın benim ve Nox'un kan örneklerinden elde edilen verileri incelemesine izin vermem için sessizce kampanya yürütüyor. İlk aradığında, bununla ilgili olduğunu düşündüm. Ya da Vivian bana o güvenlik kamerası görüntülerini gösterdiğinden beri aklımın bir köşesinde duran Bond'un kanına erişim izni almak için. Bunu ona açmak istiyorum, ama bunun bir anlamı olmayacağından da eminim. O asla kabul etmez ve ben de onu zorlamam.

Benson'ın laboratuvarı kapandıktan hemen sonra oraya vardığımda, Bond'la bu konuyu nasıl açacağımı düşünmekle meşgulüm. Benson beni kapıda karşılıyor ve içeri alıyor. İşinden başka konularda hiç konuşkan biri olmamıştır, ama aramızdaki sessizlik gerginlik dolu. Bu sessizlik açıkça bana yönelik değil, ama asansörden inip laboratuvara girdiğimizde, neredeyse titriyor.

Sawyer bilgisayarının başında, elleri klavyede hızla çalışıyor ve bizim geldiğimizi fark etmemesi, tamamen işine dalmış olduğunu gösteriyor. Julian da onu rahatsız etmiyor, bu da onun büyük keşfiyle ilgili bir şey olduğu anlamına geliyor. Oraya vardığımızdan bir dakika sonra Julian'ın telefonu çalıyor. Oğlu ona öfkeyle bakınca, özür diliyor ve ofisine gidip telefonu açıyor, arkasından kapıyı sessizce kapatıyor.

Sawyer, babası odadan çıkana kadar bekler ve sonra benimle konuşur, ama bunun kasıtlı mı olduğunu yoksa veri madenciliğinden çıkıp yanımda durduğumu fark ettiği için mi olduğunu bilemiyorum.

"Bassinger'ın çocuğuyla tanıştın mı?"

Kahretsin.

Derin bir nefes alıp, sesimin Bond Group'u ele vermeyecek kadar sakin olmasını diliyorum. "Kan tahlili geniş veri tabanına girildiğinden beri onunla birkaç kez görüştüm."

Sawyer yavaşça başını salladıktan sonra bana dikkatle baktı. "Onun casus olduğundan mı endişeleniyorsun? Teyzesi kim, biliyorsun, değil mi?"

Ona karanlık bir bakış atarken çenemi sıkıyorum. "Eğer bizim tüm incelemelerimizi geçmemiş olsaydı - Gryphon'un incelemelerini - Draven'a asla ulaşamazdı. Bağımın güvenliği benim için her şeyden daha önemli."

Bana kaşlarını kaldırıyor. "Sadece onun rahatlığı değil mi? Anlaşıldı. Senin Merkez Bağın olmadığım için mutluyum... ya da kız kardeşim. En azından Sage, onu parçalamaya çalışırsan kıçını ateşe verebilir, sanırım. Zavallı Fallows. Tarihin en güçlü Bağlarıyla baş başa kalıyor ve onlar pislik çıkarsa onlarla başa çıkma şansı sıfır gibi.

Kalbim göğsümde balyoz gibi çarpıyor, bağım içimde genişliyor, sanki göğsüm basınçtan patlayacakmış gibi hissediyorum. Tanrım, her nefes alışımda kaburgalarım çatlıyor ve inliyor, başım dönüyor.

"Tanrım, Draven, otur şuraya! En ufak bir sorumluluk duygusuyla bayılacaksan, işin bitti demektir. Bassinger hiçbir şeyi es geçmez. Oli'nin Bonds'larından en sevdiğim ikinci kişi zaten o. Gabe'in içinde olduğu çok fazla bebek fotoğrafım var, o yüzden onu kaybedemem, ama geri kalanlarınız dibe vurmuşsunuz... Durun, hayır, Shore en azından Oli Midol'u ele geçirme konusunda makul davrandı. Kahretsin, bunu unutmuşum. Tanrı bilir nasıl oldu, sırf kapısını çaldığım için neredeyse kafamı uçuruyordu... Biliyor musunuz? Fikrimi değiştirdim, sen ve kardeşin eşit derecede sonuncusunuz. Sen tam bir baş belasısın, Draven!"

Ondan uzaklaşarak, kendimi biraz toparlamak için onun yanındaki masaya yaslanıyorum ve ona sertçe cevap veriyorum: "Beni buraya neden çağırdığını söyle de, buradan gideyim."

Tereddüt ettiğinde, ona baktım ve dikkatle bana baktığını gördüm. "Bassinger bana Basell'deki derslerinden bahsediyordu. Onların yaydığı saçma propagandadan ve öğrencilerin çoğunun kendilerine öğretilenlerin farkında olmadığından oldukça açık bir şekilde bahsetti. Ona bu konuyu sordum ve Oli'yi öğrendiğinde her şeyi kendi başına anladığını söyledi. Annesinin evden ayrılmasına çok kızdığını ve yeni bir numara almasına rağmen, o psikopatın onu takip etmeye devam ettiğini anlattı."

Bu bilgiler benim için hiç de şaşırtıcı değil.

Erin Bassinger'ın acımasız, soğuk kalpli ve oğlu konusunda takıntılı olduğunu da çok iyi biliyorum. Onu Nox'tan uzak tutmak benim için mutlak bir öncelik, çünkü Emmaline'e hiç benzemese de, Atlas'a olan takıntısı kesinlikle tanıdık geliyor. Onun, oğlunun Bond'u hakkındaki görüşlerini hiç umursamaması, onu gördüğüm anda benim gözümde onun için "güvenli olmayan" biri olarak işaretledi.

Sawyer ekrana biraz daha dokunduktan sonra, benim de görebilmem için ekranı bana doğru çevirdi. "Ben de misafirperver bir adam olduğum için, Bassinger'ın annesini ve Draven'ı ve senin Bond Group'unu başından savmak için ona yardım etmeye karar verdim. Biraz araştırma ve bolca şansla, onun berbat Techno'yu kullanarak çocuğunu takip ettiğini öğrendim... ve o hala beni işlerinden uzak tutmanın bir yolunu bulamadı. Ama paranoyak olacak kadar akıllı, bunu kabul etmeliyim. Her iki saatte bir verilerini silen bir program geliştirdi, yani temelde bir işlemciden başka bir şey değil. Verileri alıyor, şifreliyor ve gitmesi gereken yere gönderiyor. Siktir, sıkıntıdan ölürdüm."

Alnımı ovuşturuyorum. "Bu nasıl büyük olabilir, Sawyer? Eminim öyledir, ama gerçekten sadede gelmeni istiyorum."

Bana sırıtıyor. "Şey, onun bilgisayarına kamp kurdum. Bir şey yaptım... Siktir, ne yaptığımın önemi yok, sen her şeyi kağıt kopya olarak istiyorsun, sanki bir kafir gibi. Demek istediğim, her şeyi silmek ancak görünmez bir veri madencisi kopyaları sunucularıma göndermiyorsa işe yarar. Sadece birkaç saat oldu ama şimdiden büyük bir şey buldum ve o hala orada olduğumu bilmiyor."

"Ne gibi önemli şeyler?"

Gülümseme, rakipsiz olduğunu bildiği, bok yiyen türden bir sırıtışa dönüşür. "Amplifier, kod adı 'Amp' olan bir Gifted duydun mu hiç? Bekle, Nox ona Magnifier adını vermeye karar vermemiş miydi? Görünüşe göre, Gryphon'a tekrar saldırmaya hazırlanıyor... yani, bir sonraki görevinde. Davies ona kin besliyor çünkü o bir Neuro ve o psikopat bir aşağılık kompleksi var. Yani, bundan eminim. Şimdiye kadar onun yeterince saçmalığını gördüm ve onun, kendi sınıflandırma kamplarından çıkan Neuros'ları canlı bırakmadığını biliyorum. Anlatabildiysem, o çok küçük biri olmalı."

Kesinlikle, korkunç bir şekilde anlıyorum.

Daha da önemlisi, muhtemelen Gryphon'un hayatını kurtardı ve bu, dünyadaki tüm aşırı paylaşımlara değer.

Bana bir sürü veri, GPS koordinatları ve Nox'u günlerce meşgul edecek bir şifre yazdırdıktan sonra, verileri izlemeye devam etmek için bir hafta izin alacağını doğruladı. Ona, bunu dekanla görüşeceğimi ve bu çalışmaya devam ettiği sürece, ona hangi derslerde özel ders vermem gerekirse gereksin, mezun olmasını şahsen sağlayacağımı söyledim.

O tekliften pek memnun görünmüyor ama onu Nox ve Gryphon'u aramaya bırakıyorum, ancak ikisinin de bir barda sarhoş olup bayılmak üzere olduklarını öğreniyorum. Benson'ın keşfini onlara anlatmak için, ayılmalarını bekliyorum, ama ikisini de Draven malikanesindeki yataklarına yatırır yatırmaz, Bond'un GPS'i, saatler önce olan sokağa çıkma yasağını kaçırdığını gösteriyor, ama Black onu ve Bassinger'ı birkaç blok ötedeki dairesine kadar takip etmiş. Gryphon'un Nox ile birlikte olduğunu bildiği için yakınlarda kalıp onu bekledi, ama ikisi de onun yurda dönmeye niyetli olmadığını açıkça belli ettiler.

Öfkelenerek, öfkemin nedeninin onun güvenliği için müdahale etmekten başka seçeneğim kalmaması olduğunu kendime ikna ediyorum. Bassinger'ın onun güvenini çoktan kazandığını, sonuçları ne olursa olsun onunla birlikte olmak istediğini kabul etmekten çok daha kolay bir şey bu.

Onun, hepimizden daha iyi koruduğu gerçeğiyle yüzleşmekten çok daha kolaydı.

KAN VE ACI.

Yatağımda dik oturmuş, damarlarımdaki kan donmuş halde, içimdeki bağ uyanık ve farkında, ama tam bir dakika boyunca panik içinde kan avına çıkmam için beni çağıran şeyin ne olduğunu hiç bilmiyorum.

Sonra ev temellerinden sarsılıyor.

Panik, sağduyumu bastırıyor. Bu kesinlikle deprem değil, bunu kesin olarak anlayacak kadar çok kez yaşadım, ama yine de yataktan fırlayıp, evin saldırı altında olduğunu bile anlamadan kendimi odanın diğer ucuna, Bond'uma doğru atıyorum. Beynimdeki hücrelerin hiçbiri çalışmıyor, ama Bond yolumun üzerinde telefonumu kapmak için elimi çekiyor. Neden böyle bir şey düşündüğünü anlamıyorum, ta ki Bond'umun yatak odasının önünde durup, telefon kılıfımın cebinden anahtarı çıkarıp kapıyı açmak için ellerimi tekrar kontrol altına almasını izleyene kadar.

Ne kadar ısrar etsem de kapıyı çalmıyor, bunun doğru olan şey olduğunu ve ona ulaşmamızı neredeyse hiç geciktirmeyecek çok temel bir saygı göstergesi olduğunu söylüyorum.

Kapı açıldığında yatağı yatılmış ama boş olduğunu görüyorum. Bir saniye sonra onu pencerenin yanında korkmuş bir şekilde bana bakarken buluyorum, ama içim yine de boşalıyor. Gözleri çok geniş, çok telaşlı görünüyor ve bana gözlerini kırpmadan bakıyor, ta ki odanın sessizliğini bir ses bozana ve elindeki telefonu fark edene kadar.

Bu, ona verdiğim telefon değildi.

"Oli? Oleander, orada ne oluyor?"

Ayağa fırlar ve dikkati dağılır, Bassinger açıkça hattın diğer ucundadır. Başa çıkmam gereken tüm çocukça saçmalıklar arasında, o şımarık aptalla bir tur daha atmak benim için bardağı taşıran son damla olacak.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Onu buraya sen mi çağırdın?"

Ağzını açar açmaz tekrar irkilir ve onun karakterine hiç uymayan bu ürkekliği beni tedirgin eder. Yavaşça,

ölüm hücresinde son yemeğini yiyen bir mahkumdan bekleyebileceğiniz türden bir isteksiz kabullenmeyle, cep telefonunu kulağından indirir ve hoparlörü açar.

"Lanet kapını aç, Draven, çünkü Bond'um olmadan buradan ayrılmayacağım. Ve hazır başlamışken, pislik, *tecavüzcü* kardeşine, onu bulduğum anda öldüreceğimi söyle."

Kalbim göğsümde durdu. O hariç

her şey.

Bassinger'ın benimle ilgili karalama kampanyası girişimlerine, hatta diğer Bond'larla ilgili olanlara bile karşı koyabilirdim. Nox'un karakterine yönelik hemen hemen her türlü saldırıya karşı koyabilirdim, çünkü bunu zaten yaptım — hiçbir Draven'a huzur verilmemişti. Ama Bassinger'ın bu kadar alçaldığı için, o pisliğe kabuslarımı yaşatabilirdim.

Sonra Bond'uma tekrar baktım.

Mide bulandırıcı bir telaşla, içimdeki her türlü çekişme ve mücadele buharlaşıyor ve geride yürek parçalayan bir netlik bırakıyor. Bond pencerenin yanında durmuş, titreyerek bana bakıyor ve ben direnişimin sadece Bassinger'ın suçlamasına değil, onun bunu söylediği ikna edici tavrına da karşı olduğunu anlıyorum. Hayatımı meclis toplantılarında, kurnaz manipülatörlerin performanslarını dinleyerek geçiriyorum — ama bu öyle bir şey değil.

Bassinger söylediklerine inanıyor.

Onu daha fazla korkutmayacak bir ton bulmaya çalışırken, sonunda bir ton bulurum ve Bond'uma fısıldarım, "Aşağı gel, Oleander. Nox ile konuşurken Atlas'ı içeri alacağım."

"Çabuk ol lan," diye bağırıyor Bassinger. Ses tonu kime böyle konuştuğu konusunda hiçbir şüphe bırakmıyor, ama Oleander yine de bundan rahatsız oluyor.

Aldığı her nefes bir şekilde farklı geliyor, içinde bir utanç duygusu var ve kendimi Bassinger'a öfkelenirken buluyorum, ancak kardeşimin bundan sorumlu olabileceğini anlayamıyorum. Onu incitmek? Ona saldırmak ve ondan uzaklaşmak için elinden gelen her şeyi yapmak? Kesinlikle. Kendini korumak için diğer Bağları ile ilişkisini zayıflatmak? Evet, o da var.

Ama

tecavüz?

Hayır.

Bunu yapabilecek kapasitede olduğunu düşünsem bile, yaşadığı travma buna asla izin vermez. Gryphon bile bundan emin, onun yeteneği sayesinde benimkinden çok daha az önyargılı bir görüşe sahip.

Bir süre sonra, Bağımın donup kaldığı anlaşılıyor. Ten rengi, saçlarının hayalet gibi tonlarıyla yarışıyor, dudaklarında hala titreme görünüyor ve birdenbire onun on dokuz yaşında olduğu gerçeğini göz ardı etmek imkansız hale geliyor. On dört yaşında yetim kaldığı gerçeğini. Tüm destek sisteminin, en azından onun temkinli davrandığı, dürüst olmak gerekirse, onu açıkça eziyet eden Bağlardan oluştuğu gerçeğini. Ona olan tüm erişimi kontrol ettim, tüm iletişim girişimlerini izledim ve benim belirlediğim parametrelere uymadığında onu kendi Bond'undan ayırdım.

Kendimden tiksiniyorum.

Nazik bir ses tonuyla ona hareket etmesini söylerim. "Bir kazak al, gece ev serin oluyor."

Bana ateşli bir cevap vermiyor, hatta bana bakmıyor bile, sadece Bond'un sahip olduğu tüm giysilerin içinde olduğunu düşündüğüm o küçük spor çantasına doğru yürüyor, ama içinden Gyphon'a ait olduğunu bildiğim bir giysi çıkarıyor. Giysiyi üzerine geçirip kollarını kendine doladığı hali, sanki kendini fiziksel olarak bir arada tutuyormuş gibi, boğazımda bir yumru oluşmasına neden oluyor.

Ne halt olduysa, bunun bedelini biri ödeyecek.

Onu koridorda yürürken, ben onun hızına uyum sağlamak için yavaş adımlarla yürürken, o benden bir kol mesafesi uzaklıkta duruyor. Hiç ses çıkarmıyor, ama ben de sessiz kaldığımda, ondan bir güç dalgası geliyor. Bir an için bunun bir Hediye olduğunu düşünüyorum, ama sonra bağım ona cevap vermek için acele ediyor ve bunun, teselli ve güvence için çaresizce yalvaran onun bağı olduğunu anlıyorum. Ona dokunamadan, bağımın ona sunabileceği çok az şey var ve bu, Bassinger için hayra alamet olmayan bir şiddetle derimin altında kaynıyor.

Tek bir yanlış hareket ve bu gece ölebilir.

Birlikte asansöre biniyoruz ve bakışlarımız çarpıştığı anda, o sertçe yutkunuyor ve bakışları ayak parmaklarına düşüyor. "

Atlas'la konuşup bu sorunu çözebilirim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var, müdahale etmene gerek yok."

Sesindeki gözyaşları beni şiddetle dolduruyor. "Hayır, bu karışıklığın üstesinden gelmeden önce bu işin aslını astarını öğreneceğim. Bond'uma bir de kavga eklemeden halletmem gereken çok şey var. Gerekirse Nox'la da ilgileneceğim."

Onu sakinleştirmek istemiştim ama bu girişimim tam tersi bir etki yarattı. Kapılar açıldığında, neredeyse kusacakmış gibi görünüyordu, cildi neredeyse yeşilimsi bir renk almıştı. Bir an durup bunu iptal edip onu yukarıya geri götürmeyi, ona elimden gelen her türlü rahatlığı sağlamayı düşündüm, ama sonra Bassinger'ın şu anda yardım edebilecek tek Bond olduğunu hatırladım.

Onu ona götürmekten başka seçeneğim yok.

Rafe ve iki gece görevlisi ön kapının yanında toplanmışlar ve şoförüm beni görür görmez rahatlamış. "Yetkilileri ve HOA'yı aradım, hasar kontrolü için elimizden geleni yapıyoruz efendim."

Adam bir nimet ve ona başımı sallıyorum. "Teşekkürler, Rafe. Buradan ben devralırım."

Hepsinin etrafından dolaşarak kapıyı açtım ve Bassinger'ın yol açtığı büyük hasarı ve Bond'u gördüm. Bond, bana doğru ilerlerken gözleri öfkeyle bana dikilmişti. Onun neler yapabileceğini fark edince - hepimizin tahmin ettiğinden daha fazlasını- Oleander'ın ona verdiği yanıtı, şu ana kadar en kesin kanıtı neredeyse kaçırıyordum.

Onu tutma niyetini açıkça belli ettiği anda, o bağlantıyı önlemek için bir adım geri çekilir. Bassinger'ın şerefine, tereddüt etmeden aniden durur. Bana bakmaz, odadaki diğer erkeklere bakmaz, kimseye bakmaz. Tüm dikkati bizim Bond'a odaklanmıştır ve neredeyse kalbinin göğsünde parçalandığını hissedebiliyorum, ama ona baktığımda, bu ses benim sesimle boğuluyor. Onu reddetmiyordu ya da onu teselli etme çabalarını küçümsemiyordu. Korkmuştu.

Bağım, titreyerek ve ağlamamaya çalışarak önümüzde duruyor.

Kafasını kaldırıp onun bakışlarıyla karşılaşınca, ifadesindeki ıstırabı fark eder ve kendi kalbi daha da parçalanır, ama

onu teselli edecekmiş gibi hareket ettiğinde, kardeşim gelmeden önce bağım beni uyarır.

Onu görmeye hazır değilim.

Olanların gerçeğini öğrenmeye hazır değilim.

Garajdan neredeyse sendeleyerek çıktığında, bağım ve ardından Bassinger'a alaycı bir şekilde sırıtıyor. Atlas ona karşılık olarak hırıldadığında, Oleander kendini Bassinger'a atıyor ve bu hareket karşısında tüm vücudum geriliyor, ama o anında geri çekiliyor. Öfkesiyle evimin ön cephesini paramparça edecek kadar güçlü olduğu için, onu durduranın fiziksel olarak onu zapt etmeye çalışmak değil, sadece onun dokunuşu olduğu açık.

Bassinger'ın Merkez Bağ'ına olan sarsılmaz saygısı, tüm bunları neden olan kardeşim ve onun eylemleri için ağır bir suçlama oluşturuyor, ama bunu ondan dinleyeceğim. Önce tek başıma, sonra Gryphon ile birlikte.

Nox beni ihtiyatla izliyor, benim Bağımın burada olduğunu bile zar zor kabul ediyor, onun durumunu ise hiç saymıyorum. "Neler oluyor?"

Bassinger ona hırlıyor, kalp kırıklığı gitmiş, geriye sadece dizginlenemeyen öfke kalmış. "Olan şey, Oli ile bir bağ kurmaya çalıştın ve lanet olası bir Draven olmanın bunu yapabileceğin anlamına geldiğini sanıyorsun. Seni işkence edip *sonra* öldüreceğim."

Buna kesinlikle izin veremem.

Nox'a döndüğümde, onu gördüğüm anda tüm dünyam ikiye bölündü.

Yüzünde en ufak bir suçluluk belirtisi bile yok, ama suçlayıcı bir tür utanç var. Bunu çok iyi tanıyorum ve göğsüm boşalıyor. Kardeşimin yanlış bir şey yaptığında suçluluk duyabileceğinden emin değilim, özellikle de bu tür bir şeyden, ama bu utanç, onun *bir şey* yaptığını gösteriyor.

Her açıdan yetersiz olan, sonunda sorabildiğim soru, endişemin gerçek derinliğini zar zor ifade ediyor. "Sen mi yaptın?"

Dudaklarımı sıkıca kapatıyorum, böylece Bassinger'ın yanıldığını söylemesi için ona yalvarmam. Başka bir şey olduğunu. Bond'umu başka bir şekilde üzdüğünü ve tüm bunların korkunç bir hata olduğunu, ona, kimseye, ama en azından benim Bond'uma asla böyle bir şey yapmayacağını söylemem için.

Bond'uma asla böyle bir şey yapmazdı. Beklediğim, umutsuzca aradığım Bond'uma, sayısız şekilde hayal kırıklığına uğrattığım ve haksızlık ettiğim Bond'uma... ama bu şekilde değil.

Bana bunu yapmadığını söylemesi gerekiyor.

Nox da görüyor, o yalvaran çaresizliği görüyor ve bana attığı sırıtış, ikimizi de paramparça etmek ve ardında sadece ıstırap bırakmak için yapılmış, jilet ve asit gibi.

"O hayır demedi. Bir kez bile. Elime boşaldı, yani hayır kardeşim, ona tecavüz etmedim."

Boğazıma safra yükseliyor.

Rıza, hayır dememek değildir, bunu herkesten iyi bilir. Orgazm olmak da değildir.

Yine, o bunu biliyor.

Onun tepkisinden anlaşıldığı kadarıyla, Bond bunu bilmeyen tek kişi olabilir ve Bassinger, kardeşim ve benden onu tamamen korumak için onun önüne geçer.

"Sen tam anlamıyla Gifted 101 dersini veriyorsun, hepimiz onun bağını ona karşı kullandığını biliyoruz. Ne yaptığını çok iyi biliyordun ve Oli'ye böyle davranmana izin vermeyeceğim. Bir Gift sahibi biriyle karşı karşıya kaldığında o kadar da korkutucu değilsin, pislik herif."

Bassinger'ın Bond'uma sadık olduğunu kabul ediyorum, ama sözde Yıkılmazlığı konusunda açıkça pervasızca aşırı kendine güveniyor. Gücü sandığımızdan daha tehlikeli olabilir, ama daha önce hiç Death Dealer ile karşılaşmadı ve Nox, özellikle de bu kadar kendini yok eden bir meydan okumadan daha fazla zevk alan bir şey yok. Bu süreçte Bond'u zarar görecek mi? Hepimizin küle dönüşmesini sağlayacak.

Nox'un bağı uyanır, gözleri boşalır ve o iğrenç sırıtış daha da genişler. "Bundan emin misin? Hadi o zaman, dene beni."

Oleander kapanır.

Nox'un gözleri kaybolduğu anda, tamamen kontrolünü kaybeder. Atlas'ın alaycı sözleri istemeden aklıma gelir. Oleander Fallows bizden kaçmadı, benden kaçtı... bağlı olduğu, korkunç lanetli Draven Death Dealer'dan kaçtı. Kendi bağından korkuyor ve yüzündeki o boş bakış bana çok tanıdık geliyor.

Nox da aynı ifadeyi takınmıştı.

Bağım uyanır, kontrolümün sınırlarını zorlar, ta ki şiddetinin sözlerime sızmasını engelleyemeyecek hale gelene kadar. "Eğer ikisinden biri

Benim evimde, *benim gözüm*ün önünde birbirinize tek bir saldırı bile yaparsanız
Bond'un önünde birbirinize tek bir saldırı yaparsanız, bunu
bitireceğim ve ikiniz de bunu istemezsiniz." Nox tereddüt
eder.

Daha önce hiç tereddüt etmemişti, ama ben de daha önce onu tehdit eden kişi olmamıştım, hele ki Ölüm Dokunuşu ve derimin altında gizlenen kuduz gölgelerle hiç olmamıştım. O kendi gölgelerini daha iyi kontrol ediyor olabilir, ama benimkiler daha büyük ve her zaman çok daha fazla katliam yapma kapasitesine sahipti. Onların gerçekten ona karşı döneceklerinden bile emin değilim, ama gözlerindeki bakış, onun da emin olmadığını ve bunu öğrenmek istemediğini gösteriyor.

Şimdilik.

Fırsat varken kaçıyorum ve fikrini değiştirmeden Bond'u buradan çıkarmaya odaklanıyorum.

Nox'tan gözlerimi ayırmadan, "Bassinger, bu gece Oleander'da kalabilirsin. Yaşam koşullarını yarın konuşabiliriz, ama şu anda hepimizin sabah gitmesi gereken yerler var," diyorum.

Tartışmaz, bunun yerine Bond'a döner ve ona elini uzatır, Bond da itiraz etmeden elini tutar ve ikisi uzaklaşarak kardeşimle beni geride bırakırlar. Rafe ve diğerleri çoktan gitmiştir, Nox geldiği anda evin personeli daha güvenli bölgelere kaçmıştır, ama Nox uzaklaşacakmış gibi ayağa kalkana kadar tek kelime etmem.

"Kıpırdama, Gryphon'u buraya getirip seni okutacağım."

Cümlemi bitirmeden başını sallıyor. "Hayır..."

Onun itirazını, ona daha önce hiç söylemediğim bir hırıltıyla kesiyorum, "Bunu vicdanım rahat bir şekilde görmezden gelemem, Nox!"

"Yapamazsın, Baba."

Vücudumdaki her kas anında taşa dönüştü.

Çocukken bana taktığı eski takma ad, dudaklarından neredeyse dökülüyor, o boğuk ses ruhumu parçalıyor, beni paramparça bırakıyor. Emmaline'i tekrar öldürebilseydim, bunu yapardım, ama bu sefer son anlarını uzatır, oğluna çektirdiği her türlü acıyı ve ıstırabı son damlasına kadar hissettirirdim, sonra da iyice emin olmak için bir kez daha.

Yıllardır bana öyle dememişti.

Yine de, başımı sallayarak ondan uzaklaşıyorum. "Nox, acın onu incitmek için bir bahane olamaz. Kimse bunu hak etmiyor. Korkularının Bağlar ve Bağlanmakla ilgili olduğunu biliyorum, ama Oleander Fallows sana böyle bir şey yapmadı..."

Beni keserek, daha önce hiç duymadığım bir çaresizlikle her kelimesinde damlayan bir sesle bana tısladı. "Shore'u buraya getirirsen, Draven lanetini öğrenecek. Zihnimin içine girip olanların gerçeğini aramaya başlarsa, içimdeki, içimizdeki canavarı görecek."

Şimdi içim farklı, ama aynı derecede korkunç bir nedenden dolayı burkuluyor. Ona dönünce, sonunda gözlerime bakıyor, bakışlarında bir hayalet gibi bir ifade var.

"Ona dokunmadım."

Bakışları, benim onu daha fazla görmeme dayanamayacakmış gibi kaçıyor ve ben sonunda onu iyice inceliyorum. Alnında hafif bir ter parıltısı, odanın loş ışığında panikle parıldayan gözleri, kusmamak için nefes nefese kalmışken cildinin solgunluğu.

Korkunç gerçekle yüzleşmek zorunda kaldığımda, safra şiddetle boğazıma yükseldi ve beni boğdu. Sadece birkaç dakika önce, daha büyük bir güce, burada bir yanlış anlaşılma, bir karışıklık olduğunu, kardeşimin istismarcisinin olduğu gibi bir canavara dönüşmediğini umuyordum. Şimdi biliyorum ki o sınırı aşmadı, ama aynı kontrol kaybını, aynı cinsel istismarı yaşadı, sadece bu sefer gerçek faili açıklamak için ikimizin ve Bond Grubumuzun geri kalanının, bu karmaşada da bir kurban olan Merkez Bond'umuzun hayatlarını riske atmadan bir yol yok. Bu, umduğum affetme değil; Bond'umun katlanabileceği 'daha iyi' bir travma değil.

Ama böyle bir şey yok, değil mi? Bu mücadelede, hangi tarafta olursak olalım, hepimiz kaybedenleriz. Çünkü Oleander'in bizden kaçmasını nasıl suçlayabilirim ki, benim gözetimimde başına gelenler bunlar iken? Vücudumuzun içinde gerçekten canavarlar saklanıyorsa, onun rızası olsun ya da olmasın, ondan istediklerini alabilmek için fırsat kolluyorsa.

Nox sonunda nefesini verir, gözleri artık donuklaşmıştır. Travması yüzünden her zaman böyle olmuştur, gerçeklikten uzaklaşmak için aniden kendi zihnine çekilir. Kendisine yapılanları hiç sindirmemiştir, sadece anıları engellemenin yollarını bulmuştur ve bu durumda da aynı taktiği uyguladığını görünce, onun yine parmaklarımın arasından kayıp gittiğini hissediyorum.

Hayattan kopmuş, monoton bir sesle, son bir açıklama yaparak beni gönderir ve okuma koltuğuna geri çekilip bir kez daha kitabına gömülür. "O kızla hiçbir şey yapmak istemedim. Hiçbirini istemedim."

Onu geride bırakıyorum, şimdi ne yapacağımı, bu durumu nasıl düzelteceğimi, hayatını tehlikeye atmadan ya da olanları küçümsemeden durumu nasıl açıklayacağımı bilmeden.

Gözlerinin kaymasını görene kadar paniğe kapılmadı.

İçinde yaşayan canavar ikisine de bunu yapmıştı.

YİRMİ YEDİ

GABE

North, şafak sökmeden çok önce bana mesaj atarak Oli'nin dün gece Draven malikanesinde kaldığını ve onu oradan almam gerektiğini haber verdi. Mesajı kısa ve aşırı resmiydi, bu da onun ruh halinin kötü olduğunun işaretiydi. Erken vardığımda, bunun nedenini tahmin edebildim.

Ön bahçesinin çiti, araba yolu ve bahçesi tamamen tahrip olmuş. Sanki meteor yağmuru falan varmış gibi görünüyor. Motosikletimden inip, en kötü hasarın olduğu yerden geçmek için eve kadar yürümek zorunda kalıyorum ve Kieran bana kapıyı açtığında midem düğüm düğüm olmuş durumda.

Baştan aşağı Tac teçhizatı giymiş, personelin sadece en intihar niteliğindeki görevlerde giydiği ağır zırhlı kıyafetler.

O bana yüzünü buruşturup başını salladı. "Bu önlem amaçlı, Ardern, endişelenme. Shore'u öldürmeye çalışan o Yeteneği yakalayacağız."

Tanrım.

Gün gittikçe daha da kötüye gidiyor.

Bir brifing yapılmasını bekliyorum, ama bunun yerine North'un kaybolduğunu, Gryphon'un ekibini hazırladığını ve Nox'un çıkmak üzere olduğunu görüyorum. Kieran omzuma bir şaplak atıyor ve Nox'un grubuna doğru büyük adımlarla ilerliyor, hepsi onun kolunu tutana kadar onlara sesleniyor ve bir dakika sonra ortadan kayboluyorlar.

Onları bir daha hiç göremeyebilirim.

Giriş salonunun diğer ucundan Gryphon'un gözleri benimkilerle karşılaşıyor ve zihnimdeki engelleri aşıp doğrudan zihnime konuşana kadar zorluyor.

North dün gece göz ardı edilemeyecek ve bir kenara bırakılamayacak bir istihbarat aldı. Aceleci göründüğünü biliyorum, ama bunun için eğitildik Gabe. Her şey

iyi olacak.

Yavaşça başımı sallıyorum, zihnimde bile korkularımı cevabımdan saklayamayacağımı bildiğim için, bunun yerine konuyu değiştiriyorum.

Gryphon'un ağzı sıkı bir çizgiye dönüştü, benim istediğim dikkat dağınıklığı değildi.

Gryphon'un ağzı sıkı bir çizgiye dönüştü, bu benim istediğim dikkat dağıtıcı şey değildi.

Sana yalan söylemeyeceğim, Gabe. Nox, Bond'umuzu aştı ve Bassinger ona geldi. Onunla konuştum ama henüz tüm hikayeyi öğrenemedim, ama bunun onun Bond'larını reddettiği için olduğu açık. Bu konuyu çözeceğim ve bir daha asla tekrarlanmamasını sağlayacağım. Oli ile konuşup başka bir şey olduğunu veya Nox'un bir şey sakladığını öğrenirsem, onunla ilgileneceğim. Sana yemin ederim, bu konuda onu onun üstünde tutmayacağım.

Bu bana pek mantıklı gelmiyor, ama yine de başımı sallıyorum. Gryphon'a güveniyorum, belki de tüm bağlar arasında en çok ona. Yeteneği, doğru yolu bulmasını ve gerekirse diğerlerini uyarmayı çok daha kolay hale getiriyor.

Veda etme fırsatı bile bulamadan Kieran geri döner, Gryph'in ekibi etrafını sararken gergin bir şekilde yeni emirler verir.

Onlar gözden kaybolur kaybolmaz, Bond'um Bassinger'ın öfkeyle peşinden gelmesiyle birlikte gelir.

Bana doğru dudaklarını kıvırarak, "Oli'yi kendine saklamak istiyorsan, şansın yok, çünkü dün geceden sonra ona hiçbirinizin güvenmiyorum. Hayatta olmaz," diye bağırır.

Diğerlerinin nereye gittiğini, başlarına ne tür tehlikelerin beklediğini, her şeyin ters gitmesi durumunda Oli'nin tek seferde üç Bond'unu birden kaybedebileceğini bilmiyor.

Midem şiddetli bir şekilde bulanıyor ve onunla tartışmak ya da ona seslenmek yerine, antrenman süremiz dolmadan ve Draven'daki sabah dersleri başlamadan önce motosikletime geri dönüyorum.

Yolculuk kafamı hiç boşaltmaya yardımcı olmuyor.

Sabahın bu erken saatlerinde trafik biraz daha iyi ve Bond ile Bassinger'ın beni geride bıraktıklarından emin olana kadar bekliyorum

. Kahretsin, onlar ortaya çıktığında düşüncelerim oldukça acınası bir hal alıyor ve tek kelime etmeden bizi spor salonuna götürüyorum.

Oli antrenman programına hemen başlıyor ama Bassinger benimle dövüşmeye kararlı, bu yüzden onunla birlikte doğrudan mindere gidiyorum. Esnemeyi atladığım için pişman olacağım ama bu daha sonra halledilecek bir sorun. Şu anda, beni öldürmeye çalışan ve bunu gizlemeye pek de çalışmayan başka bir Bond var.

Bassinger'ın kanıtlaması gereken bir şey var ama benim bağım onun antiklarına bir saniye bile aldırış etmiyor. Onun yeteneğini kullanmadan beni yenemeyeceği ve kaybetmeyi reddettiği anlaşıldığında, onun küçük oyunlarını oynamasına izin veriyorum. O sadece bizim bağımızı elde etmek için kendini gösterişli davranıyor, onu etkilemeye çalışıyor ama burada yeterince uzun süre bulunmadığı için onu etkilemenin neredeyse *imkansız olduğunu* bilmiyor.

Bu yüzden yüzüne gülüyorum.

Misilleme olarak, çeneme yumruk atıyor.

Genellikle Oli telefonuyla meşgul olur ve ya fark etmez ya da bizi görmezden gelir. Açıkçası, bizim kavga etmemiz onu hiç ilgilendirmiyor olabilir, ama diğer Bond'lardan bu yüzden çok fazla eleştiri alacağım için sinirim bozuluyor.

Ona "Senin sorunun ne, pislik?" diye bağırıyorum.

O da bana alaycı bir şekilde gülümser. "Sırf lanet olası Draven öyle dedi diye, günün geri kalanında ikimizi takip eden omurgasız bir pislikle uğraşmayacağım. Ya Bond'una bağlı kal ve çeneni kapat, ya da siktir git. Küçük bir ispiyoncuya ihtiyacımız yok."

Oli hafifçe ses çıkarır ve ikimizin de başı emir almış gibi ona doğru döner. Telefonuna gülümseyerek bakar, parmakları bir dakika boyunca ekranın üzerinde uçar, sonra bizim dikkatimizi fark eder. Ona hayranlıkla bakarız, şu anda birbirimizin boğazına sarıldığımızı tamamen unuturuz.

Kelimenin tam anlamıyla.

Bassinger, üzerime eğilirken elini boğazıma dolamıştır.

Bağımız, sanki hepimiz eski dostlarmışız ve bu normal bir davranışmış gibi bize alaycı bir şekilde bakıyor. Bu rahatsız edici, ama daha çok bunun ne kadar doğru hissettirdiği için. Bassinger'da alışmak istediğim hiçbir şey yok

ve parmakları boğazımı içgüdüsel olarak sıkarken, onun da aynı şeyi hissettiğinden eminim.

"Sage kahvaltıda bizimle buluşacak. Açlıktan ölüyorum, iyi bir masa bulabilmek için acele etmeliyiz."

Yemekhanenin yemekleri berbat ama Bond'um aç, bu yüzden Bassinger'ı neredeyse üzerimden atarak onu oraya götürüyorum. Onun antrenman çantasını alıp omuzlarıma atıyorum, hala sessizce birlikte yürüyoruz. Bassinger ise sessiz değil, Bond'umuza açıkça kur yaparken bana hakaretler ve iğneleyici sözler söylüyor.

Onu görmezden gelmeye kararlıyım, ama Bond'um yüksek alarm durumuna geçiyor.

Bassinger ile aynı anda Oli'yi yakalıyorum, ama ona bir bakış attığımda, onun da benim kadar tehdidin ne olduğunu bilmediğini anlıyorum. Bir saniye daha bekledikten sonra Yeteneğimi kullanıyorum.

Direnişçiler buradalar.

Keşifçiler ve askerler, şu anda kampüse tam ölçekli bir saldırı düzenleniyor ve biz de ortasında kolay bir hedefiz.

Kötü küfürler savurarak, telefonumu çıkarıp acil durum çağrılarını yapıyorum, Draven Bond Group'ta olduğumu bildiğimden daha uzun süredir bana aşılanan protokolü izliyorum. Sonra Bond'uma dönüp, onu güvende tutabilmek için dua ediyorum.

"Koş. Hemen sığınağa gitmeliyiz."

Benim Bond'um hakkında ne istersen söyle, Oleander Fallows'a iki kez koşmasını söylemene gerek yok. Bacaklarımız onunkinden çok daha uzun olabilir, ama o, antrenmandan hemen sonra bile inanılmaz bir tempo tutturuyor. Telefonum cevaplarla titremeye başladığında, hızımı kesmeden onu aldım ve North'un mesajını görünce içim rahatladı.

Bu bir misilleme ve kayıplarını telafi etme girişimi. Shore ve ekibi sahadalar, ben de yoldayım, Nox burayı temizliyor ve sonra bizimle orada buluşacak. Oleander'ı tahliye noktasına götürün, Kieran hepinizi oradan çıkaracak. Yakındaki öğrencileri de alın ama Bond'u yanımızda tutun.

Peşine düştükleri Yetenekli kişi ya ölmüş olmalı ya da ihbar alıp kaçmış, ama her halükarda, Direniş, telafi etmek için güçlü Yetenekliler aramaya buraya geldiklerine göre çok sayıda asker kaybetmiş olmalı.

Telefonumu cebime geri koyuyorum. "North yolda ve Gryphon zaten kampüste, seni tahliye noktasına götürmemiz gerekiyor."

Bassinger bana başını sallayarak cevap veriyor, benim talimatımı şaşırtıcı bir kolaylıkla yerine getiriyor. Bond'u korurken onun hızını engellememesi de etkileyici.

Yemekhane görünür hale geldiği ve son düzlüğe girdiğimiz anda, kampüsün doğu tarafında bir patlama olur. Kanımda çınlayan Yeteneğimle, ses neredeyse kulak zarlarımı patlatır ve bu ses beni biraz sersemletir. Atlas, Bond'u kollarına alır ve onu olabildiğince koruyacak şekilde vücudunu ona sarar.

Harika bir plan, ama ben bundan çok daha fazla koruma istiyorum ve o anda kampüste bütün bir binanın kaybolduğunu görüyorum.

Yok edilmedi, *kayıp*, bu da Dara'nın burada olduğu anlamına geliyor ve Bond'umun şu anda korunması gereken kalkan türü de bu.

Atlas, orijinal yoldan saptığım anda benimle tartışmaya başlar, sorgusuz sualsiz itaatkârlığı açıkça sona ermiştir, ama ben duvarlarla konuşmakla meşgul olduğum için onu dinlemeye vaktim yoktur. "Dara? Lanet olsun, burada hiçbir şey göremiyorum, buralarda olmalısın."

Çevremizdeki hava parıldadığı anda, zaferle havayı yumruklamak istiyorum, ama bizi dikkatle izleyen öğrenciler düşünülürse, bu gerçekten çok utanç verici olur. Bassinger'ı, hepsini öldürmek için gelen Direniş üyesiymiş gibi izliyorlar. Dudakları onlara doğru kıvrılıyor ve garip bir şekilde, benim dudaklarım da öyle yapmak istiyor.

Canavarlar derimin altında kıvranmaya başlar.

"Tanrıya şükür! Ardern, Shore ve Dravens nerede? En az sekiz Direniş grubu gördük, burada elli ya da altmış kişi olmalı!"

Kahretsin.

Martinez.

Direniş yerine canavarlar onu öldürmeden önce bu pislikten dikkatimi başka yöne çekmem gerekiyor, ama her iki durumda da Bond'umu koruyacaklar.

Omuzlarımı geriye doğru çekerek kendime güvenimi gösterir ve bunu hissettiğim için aptal olmadığımı umarım. "TacTeams onları zaten etkisiz hale getiriyor, biz sadece dikkat çekmeden beklemeliyiz."

Bu sadece lafta kalmıyor, diğerleri gelene kadar beklemek için tamamen hazırım, Direniş askerleri rehineleri kaçırmak için birbiri ardına yanımızdan koşarak geçse bile.

Sonra öğrenciler, yanan etin kokusunu fazlasıyla zevk alan bir Flame tarafından binadan dışarı kaçmaya başlarlar. Askerler onları tek tek vurmaya başlar ve ben, Bond'um Kalkan'ın arkasında güvendeyken bunu bir saniye daha izleyemem.

Bassinger benden önce davranır.

"Ardern, Oli'nin yanından ayrılma," diye bağırır ve sonra gider, Kalkan'dan koşarak geçer ve bir sonraki kurbanlarının çığlıkları başlarken doğrudan Alev'e doğru yönelir, ancak bu kurbanlar Bond'umun duyabileceği kadar yakındır.

Kendi kendime küfrederek, burada yardımcı olabilecek kimse var mı diye etrafa bakınıyorum, ama Martinez kesinlikle yardım etmek için oraya gitmeyecek. O, Bassinger'ın benim olduğumu iddia ettiği omurgasız Gifted, ama Bond'uma baktığımda, o çoktan başını sallamış.

"Yap şunu. Git ona yardım et, ben

iyiyim." Kahretsin.

Duyduğum tek izin bu, ama bir şey daha var.

Kollarını tutuyorum ve, siktir et, ona yalvarıyorum. "Dara gördüğüm en iyi Shield, o seninle olduğu sürece kimse burada olduğunu bile bilmeyecek. Bu yerden kıpırdamayın, Oli. Bana söz verin."

Cevap vermek için ağzını açıyor, ama kampüsün daha uzak bir yerinde başka bir patlama oluyor, çığlıklar havayı yırtıyor ve Shift'im beni tamamen ele geçirmeden önce, giysilerimi yırtıp atıyorum. Kurt formunu seçiyorum, keskin dişleri olan eski bir favorim.

Ayrılmadan hemen önce, Bond'a son bir kez bakıyorum ve, tanrım, baktığıma çok memnunum. Bugün başka ne olursa olsun, o yüz sonsuza kadar hafızama kazınacak. O, kalbimin durmasına neden olacak kadar hayranlıkla kurtuma bakıyor, sonra o kadar hızlı atıyor ki bayılacağım gibi hissediyorum. Ben de onun kalp atışlarına odaklanıyorum

onu da görüntüsüyle birlikte hafızama kazıyorum. Sonra dönüp kendimi kavgaya atıyorum.

Bir asker, iki asker, üç asker; bana karşı yeteneklerini kullanma şansı bulamadan bedenleri parçalanıyor. Bassinger kendini savunuyor, kurşunlar sanki hiçbir şey yokmuş gibi ondan sekiyor ve birkaç asker ona ateş topları bile atıyor. Yanmıyor, sıcaktan bile irkilmiyor ve ben askerleri parçalara ayırırken, o da aynı hızla kafataslarını ezip boyunlarını kırıyor. Onlara verebileceği en hızlı ölümü seçtiği açık ve bir Telekinetik ona bir araba fırlattığında, onu yakalayıp bir grup askeri aynı anda ezmek için kullanıyor.

Asker kalmadığında, Bond'u kontrol etmek için Kalkan'ın arkasına saklanıyorum. Öğrenci grubu on katına çıkmış ve hep birlikte Bassinger'a bakarken birbirlerine sokulmuşlar. Beni neredeyse fark etmiyorlar, daha önce hiç görmedikleri bir Hediye'nin sergilenmesine hayranlıkla bakıyorlar.

Giysilerimi toplayıp geri dönmek için Shift yapıyorum ama birden donup kalıyorum... Oli'nin kalp atışı yok. Durun, tamamen yok değil, sadece Kalkan'ın arkasında değil artık. Kulaklarımı dikip, onun gittiği yönü bulana kadar zorluyorum.

Bulduğum anda, dışarı çıkıyorum.

Bu kadar basit, tekrar geride bırakılmayı reddediyorum. Direniş onu ayırma kamplarına geri götürecek ve benim Bağımın Hediyesiz olduğunu anladıklarında onu öldürecekler. Alt Kademe Hediyelilerle hiç ilgilenmiyorlar, neden Oli gibi bir anomaliyi hayatta tutsunlar ki?

"Ardern! Buraya gel lanet olasıca..."

Bassinger'ı görmezden gelip kendimi daha da zorluyorum, Oli'nin kalp atışlarının sesini dinliyorum. Bu haliyle bile onu kendimi tanıdığım gibi tanıyorum. Dravens'ların kabus yaratıklarını görüyorum, ikisinin de burada olduğunu anlayacak kadar çok sayıda, ama yine de kendimi daha da zorluyorum, kalabalığın içinden onun kalp atışlarının sesini takip ederek kampüsün sınırına kadar ilerliyorum.

Ses neredeyse tamamen kaybolur, ölümden değil, uzaklaştırıldığından dolayı, ve içgüdülerim beni yönlendirir. Yeterli silah ve eğitime sahip bir Direniş askeri bulana kadar yavaşlarım.

bir şeyin değerini anlar ve yetenekli kişinin dikkatini çekmek için kasıtlı olarak onlara doğru yürürüm. Sonra sokakta durur ve insan formuma geri döner, kıyafetlerimi tekrar giyerim.

Gifted başını geriye eğdi, gözleri Gift'i ile aynı anda beni süzdü.

"Yakala onu... Draven Bond Shifter bedava yolculuk istiyorsa, ona bir tane vereceğiz."

Ama beni yakalamazlar, bunun yerine boynuma sakinleştirici bir ok atarlar. Bunun aptalca bir fikir olup olmadığına karar verme şansı bile bulamadan bayılırım, ama bunun pek önemi yoktur.

Tek önemli olan Bond'um.

Cildimde *bir* dalgalanma hissediyorum.

Bilincim yerinde değil, hatta yakınından bile geçmiyor ve kesinlikle rüya görmüyorum çünkü bana ne attılarsa beni benden aldı, ama o dalgalanma hayatımı değiştirdi. Hayatım buna bağlı olsa bile bunu görmezden gelemezdim. Bunları nasıl bildiğimi, nerede olduğumu, bana ne olduğunu açıklayamıyorum, lanet olsun, kendi varlığımı bile zar zor biliyorum.

Hiçbir düşüncem mantıklı gelmiyor.

Şu anda insan mıyım yoksa hala Shift'ime mi tutunuyorum bilmiyorum çünkü duyularım tamamen karışık. Tek bildiğim o dalgalanma ve vücudumdaki her hücrenin onun yüzünden geri dönülmez bir şekilde değiştiği.

Bağım bu konuda adeta orgazm oluyor.

Yani, öyle değil. Umarım öyle değildir, çünkü Bond benimle birlikte bu odada. Ya da, sanırım, içinde bulunduğumuz odada değil. Buranın oda olmadığını kokusundan anlayabiliyorum, tıpkı onun yakınımda olduğunu kokusundan anlayabildiğim gibi, ve... aman Tanrım, uyuşturucular beynimi eritmiş.

Ne kadar süre orada yattığımı bilmiyorum, zihnim tutarsızca çalışıyordu, ama sonunda, insan formunda olduğumu, ıslak rüya görmediğimi ve şansımın burada bittiğini anlayacak kadar fikirlerimi bir araya getirebildim. Bond'um olmasına rağmen

Göğsümde uyanıkken, Shift'ime erişemiyorum, bu da Bond'u buradan çıkarma yeteneğim için kötü bir haber değil. Anında Shift yapmak beni ayıklaştırıyor, asla vazgeçmeyeceğim bir yetenek hile kodu, ve şimdi vücudum uyuşturucuyu normal şekilde yakana kadar tamamen *boku yedim*.

Tamam.

Gözlerimi açıyorum, kafatasımı ikiye bölen acının saldırısı karşısında neredeyse kusuyorum ve göğsümden bir inilti kopuyor.

Sonra, başka bir dalgalanma daha oluyor, ama bu sefer ne olduğunu biliyorum.

Oli'nin bağı bana ulaştığında, benim bağım da aynı dizginlenemez coşkuyu, *gerçek* Bağlanma ile aynı düzeyde bir coşkuyu yaşıyor, ancak bu, daha önce denediği geçici temaslara hiç benzemiyor. Bu, bana bir güç dalgası ile vuruyor, onun Hediyesi de bunun içinde atıyor, sadece kendini bana göstermiyor, aynı zamanda bir yük treni gibi bana çarpıyor ve zaten dağınık olan beynimi karıştırıyor.

Bu kadar gücü nasıl saklayabildi?

"Lanet olsun. *Lanet olsun*, o burada ne arıyor?"

Gözlerimi biraz aralayıp, kafeslerimizin karşısındaki çadırda bulunan Direnişçi kadına bakıyorum. Beynim kafeslerde olduğumuzu algılar, ama bunun önemini hemen unuturum. O, Bond'uma, Yeteneği olanların North veya Nox'a baktıkları gibi bakar. Gryph ve bana, Draven kardeşlerle Ortak Bağımız olduğunu anladıklarında baktıkları gibi. Oleander Fallows'a, sanki ölümün vücut bulmuş haliymiş gibi bakar.

Onun yeteneği ne lan?

Bunu görmek için uzun süre beklemem gerekmedi. Adam öne çıktı ve kadın saldırdı. Bir saniye bile tereddüt etmeden, o kadar yoğun bir güç dalgası geldi ki, gözlerim kafatasımda erimeden önce başka yere bakmak zorunda kaldım. İlk başta bunun Elemental olduğunu düşündüm, belki de kadın bir Alevdi, ama sonra cesetler yere düştü ve ben acıyı gözlerimden silerek direniş askerlerinin ikisinin de yerde kıvrandığını gördüm.

Ağızları açık, vücutları sanki kasılma geçiriyormuş gibi kilitlenmiş, ama ölmüşler. Bunu nasıl anladığımı da bilmiyorum, ama aldıkları sığ nefeslere rağmen, hepsi mekanik. Ölmüşler.

Ben... bunun ne olduğunu bilmiyorum.

İlaçların etkisi olmasa bile, sanırım bunu bilemeyeceğim.

"Oli, bu neydi lan? Onlara ne yaptın?"

Bana cevap vermiyor. Oturmaya çalışıyorum, ki bu gerçekten çok aptalca bir fikir. Çok aptalca. Ellerim arkamda bağlı olduğu için hemen başarısız oluyorum, ama crunch benzeri bir taktik denediğimde başım dönüyor ve sonra görüşüm kararıyor.

Geri döndüğünde, sersemlemiş ve eskisinden daha da aptal bir halde, başımı kaldırıp Sage'in kafesimi açtığını görüyorum ve sonra beni Bond'a bırakıyor. O çok güzel, somurtkan ve parlak. Yeteneği, cildini ateşböceği gibi parlatıyor ve ben ona aşığım. Elbette, bana karşı oldukça kötü davrandı, ama şu anda sevimli, küçük bir ateşböceği ve önemli olan tek şey bu. Ateşböceği... beyinleri eriten ateşböceği mi?

Bu ne tür bir yetenek ki?

Bana doğru çömeliyor, kollarımın içine girmek üzere ama tam olarak değil, ve sanırım somurtuyorum, bu yüzden dikkatini dağıtmak için iyi sorular soruyorum. "Onların seni bayılttığını nasıl engelledin? Zoey'nin bunu yüzlerce kez yaptığını gördüm."

Beni bağlardan kurtarırken elleri iplerde kayıyor. "Zoey'in Gift'siz beni bayılttığını gördün. Şu anda biraz daha güçlüyüm. Bunu açıklamaya vaktim yok, Hulk gibi güçlenip bunları çıkarabilir misin?"

Başımın hareketini kontrol edemiyorum ve omuzlarım üzerinde biraz fazla hızlı yuvarlandığında, kusmamak için zorla yutkunmak zorunda kalıyorum. "İçlerinden biri bana ilaç verdi, Shift'ime erişemiyorum. Sen nasıl hala bilincinde olabiliyorsun, Oli?"

Nefes nefese, sonunda beni kurtarıyor ve ben ellerimi onun üzerine koymak istiyorum. "Gifted 101 dersine yeterince dikkat etmemişsin belli ki. Ben o küçük sürtüklerden çok daha üstünüm, o kadar üstünüm ki, onlar benim için hiçbir şey ifade etmiyor... tıpkı senin gibi, ve onlar da seni uyuşturmak zorunda kaldılar. Ayağa kalkabilir misin? *Hemen* gitmemiz lazım."

Dinliyordum, ama Nox bana beyinleri eritebilen güzel küçük parlayan böceklerin olduğunu hiç söylememişti... ta ki kulaklarımızdan uzaklaşana kadar

kulaklarından çıkmadan önce, ki şu anda ayaklarımızın dibindeki o Gifted bayana olan da bu.

Yüzü hala seğiriyor, yani hayatta. Onu ve

beyin çorbasını sikeyim.

Bond beni ayağa kaldırıyor ve ben ayakta durmada uzmanım, ama bir dakika sonra yer yine beni çekmeye çalışıyor. Bir an için bunun aptalca olduğunu düşünüyorum, ta ki Bond biraz panikleyene ve ciddiyet beni kaplayana kadar. Düşüp Bond'u da benimle birlikte düşüremeyeceğim.

Hayatta olmaz.

O aptal dart yüzünden Bond'umu öldürtecek değilim. Çenem kilitlenir ve tekrar hissedene kadar yüzümü ovuşturururum.

Sanki benden çok uzakta oluyormuş gibi, Bond'un boğazını temizlemesi ve hışırdaması sesleri dikkatimi çekiyor, ama ellerinin yaptığı hareketlerin hiçbiri şu anda bana bir anlam ifade etmiyor.

Ayaklarımın üzerinde durmaya odaklanıyorum.

Bu, yapabileceğim en yararlı şey gibi görünüyor ve tekrar dengemi bulduğumda, Bond'umdan yayılan bir rahatlama dalgası, sanki bir devi öldürmüşüm gibi hissettiriyor.

Onu görmek için tekrar aşağıya bakıyorum, tüm emeklerimin karşılığında bana gülümseyeceğini düşünürken, onun diğer Yetişkinlere öfkeyle baktığını görüyorum. O el kol hareketleriyle ona ne anlatmışlarsa, kızmış.

Gözlerini kapatır ve içinden başka bir güç duvarı patlar. Çadırın geri kalanı paniğe kapılır, yüzlerinden kan çekilir, gözleri büyür, kaçmak dışında her şeyi yaparlar, ama sanırım Direniş, benim Bağımın tam anlamıyla gizeminden daha çok onları korkutuyor.

My Bond aniden parmak uçlarına yükseldi, dudakları kulağıma değecek kadar yaklaştı ve bana fısıldadı: "Süvariler geldi."

Kahretsin.

Onun gücünden sarhoş oluyorum, sanki onun bağı bu gücü içime aktarmaya çalışıyormuş gibi, ama ben bunu kaldıramıyorum.

Sanırım bunu kaldıramadığım için kızgın.

Kafamı sallıyorum, aynı zamanda bu düşünceyi kafamdan atmaya çalışıyorum. Bütün bunların nereden geldiğini bilmiyorum, ama

hayatımda bir daha asla o okların birine vurulmak istemiyorum.

Sonra çadırın dışında cehennem kopar.

YİRMİ SEKİZ

NOX

Kuzey, bağımın bedenimi ele geçirip beni o iğrenç kıza bağlamaya çalışması sonucu yaşanan çatışmadan sadece birkaç saat sonra beni uyandırdı. Sesi çıplak yatak odamın duvarlarında yankılandığında, o kıza olan takıntısının bağından duyduğu nefretten üstün geldiğini ve beni Shore'un kafatası mağaracılığına sürüklediğini düşündüm.

Bu adamdan şüphe etmemeliyim.

"Magnifier, Gryphon ve Alpha Takımı'nın geri kalanını bu sabah, bir taşınma işine yardım etmeleri planlanırken pusuya düşürmeye çalışacak. Aile yem olarak kullanılacak; gerçek oldukları için güvenlik kontrolünden geçtiler, ama Direniş üç yıldır onları bu anı bekleyerek gözetim altında tutuyor. Ne kadar akşamdan kalma olduğun umurumda değil, bu işi sonuna kadar götürmek istiyorsan, on beş dakika içinde lobide olmalısın."

Hayatlar söz konusu olduğunda kesinlikle biraz daha özen göstermesi gerekir, ama cevap beklemeden kapıyı arkasında kapattı ve ben de bu Yeteneği ortadan kaldırmak için çok fazla çaba harcadığım için, son anda her şeyi kaybetmeye niyetim olmadığını karar vermek için bir dakika bile gerekmedi.

Başım şiddetli bir şekilde zonkluyor ve dişlerimi fırçalarken kızın kokusunu tekrar alıyorum, sarhoşken temizleyemediğim giysilerimin veya cildimin bir kısmından gelen koku. İğrenme hissi geçene ve şiddetli mide bulantısı geçene kadar diş fırçasından uzaklaşmak zorunda kalıyorum. Kusmam yüzünden duşum üç kez daha kesintiye uğruyor, ama görevden sağ çıkabileceğimden emin olmak için midemdeki zehri yeterince dışarı çıkarıyorum. Dişlerimi son bir kez temizledikten sonra, nakliyeyi atlatabilmek için bir avuç antasit çiğniyorum.

ve sonra her şey yolunda gibi davranıp, kafam patlamak üzereymiş gibi değilmiş gibi fuayeye doğru yürüdüm.

Gryphon asansörde, sanki beni orada bekliyormuş gibi.

Neredeyse lanet şeyi bırakıp merdivenleri kullanacaktım, ya da günü bitirip kitaplarıma geri dönecektim, ama bana attığı bakış, ya isteyerek asansöre bineceğim ya da beni zorla bindireceği anlamına geliyordu. Onun ahlaki çizgisi buharlaşmış gibi görünüyordu.

Keşke hepsi o kız için olmasaydı.

Toplumun iyiliği için olsaydı, devam edebileceğimiz görevler.

Ne yazık ki o da kardeşim kadar acınası bir durumda.

Zemin kata inerken, acil durdurma düğmesine basar ve bana döner. Beklediğim halde, bu açık tehdit karşısında bağımın uyanmasını engelleyemem. Ona bağırmak, tüm bunların onun suçu olduğunu söylemek isterim, ama bunun yerine, yüzüme sıkılmış bir ifade takınır ve pişmanlık duymadan Gryph'e bakarım.

Bu da dürüst bir tavır.

Ben yanlış bir şey yapmadım.

Bu küçük metal kutuda yalnız olmasına rağmen, sesini duvarı delen bir balyoz inceliğiyle zihnime sokar.

Buraya kavga etmeye gelmedim, bunu bir uyarı olarak kabul et. North bana bunun senin kontrol edemediğin ve zar zor hatırladığın bir bağ tepkisi olduğunu söyledi. Bir saniye bile olsa kontrolünü tekrar kaybedeceğini düşünürsem, müdahale ederim. O dahi beyninde biraz akıl varsa Draven, ondan tamamen uzak durursun, çünkü iş o noktaya gelirse, seni öldürürüm. Sen ve bağım arasında seçim yapmam gerekirse, her zaman o kazanır.

Alaycı bir şekilde başımı sallayarak ona bakıyorum.

"Acınası." Gözleri kısılır. "Draven..."

Onu kesip, yüzüne yaklaşarak, en kıskanılacak yeteneğine rağmen ses tonumdan anlayamayacak kadar aptal olsa bile, bakışlarımdaki çelik gibi kararlılığı görebilmesini sağladım. "Sızlanmayı kes ve beni dinle, Shore. Eğer bu durum tekrar başıma gelirse, beni öldürmeni tercih ederim. Hepiniz o kaltağın peşinde koşuyorsunuz, bu yüzden inanmanız zor olabilir, ama o lanet yeteneği boşa harcamak yerine kullanın

aptal gibi boşa harcamayın; uyanıp onu yine ayaklarımın dibinde ıslak ve nefes nefese bulmaktansa *ölmeyi* tercih ederim."

Yarısı boğazımda kalan kusma hissi gösteriş için değil, ama onun kendi lanet yeteneğinin ona söylediği gerçeği görmezden gelse bile, sözlerimin doğruluğunu kanıtlamaya kesinlikle yardımcı oluyor.

Yeniden hareket etmek için düğmeye basıyorum ve kapılar açılır açılmaz onu geride bırakıyorum. North'un Magnifier hakkındaki bilgileri tam olarak nereden aldığını merak ediyorum ve lobide dolaşan personele karşı sabrım çok az kaldı.

Derimin altında mutsuzca kıvranan gölgeler bir çıkış yolu arıyor ve bugün tek önceliğim, onların parçalara ayırmaları için yeterli sayıda Direniş pisliği bulmak.

SADECE GÖREV DEĞİL, BÜTÜN GÜN MAHVOLDU.

Elbette büyüteci çıkarırız, ama çatışmaya girer girmez, Draven kampüsüne yapılan saldırı hakkında haberler gelmeye başlar. Gryphon, Black'i alır ve anında ortadan kaybolur, North ve beni kız için terk eder.

Daha da kötüsü, kardeşim umursamıyor.

Hayır, o, birkaç dakika içinde yerle bir olan, ıssız bir yerin ortasındaki küçük kasabada, gölgesini düşürebileceği her bir Direniş pisliğini mutlu bir şekilde ortadan kaldırır. Magnifier oradadır ve yeteneğini kardeşim üzerinde kullanır, ancak bunun ona karşı işe yaramadığını anlar. Azrael boğazını parçalamadan hemen önce, yeteneğini bana da kullanır, ancak ben sadece hafif bir kaşıntı hissederim. Bu çok sinir bozucu, çünkü tüm bunların bir dikkat dağıtma olduğu açıktır.

Bir şey arıyorlar.

Black bizim için geri döndüğünde, kampüs kaos içindeydi. Öğrenciler, onları öldüren Direniş pisliklerinin yanında yollarda ölü yatıyordu. Binaların tamamı hala yanarken, diğerleri ise enkazdan başka bir şey değildi. North acımasızca küfrediyor ve gölgelerini bölgeyi kontrol etmek için gönderiyordu, ama ben de aynısını yapmak için harekete geçtiğimde, bağım beni durdurdu.

Sakla.

Gölgelerimin tam kapsamını geri çekerek, bunun yerine en vahşi canavarları gönderiyorum. Daha acil bir şey olmadığı için bir süre durakladıktan sonra, ona cevap veriyorum. *Ne için saklayayım?*

Cevap veremeden, Atlas Bassinger öfkeli ve dehşete kapılmış bir halde avluya koşarak gelir.

"O gitti. Onu kaçırdılar ve Ardern peşinden gitti."

Bir patlama sesi duyulur ve Gryph, Kieran ile birlikte gelir, ikisinin de yüzleri aynı derecede kasvetlidir. "Gabe, Oli'nin peşine düşmeleri için onu götürmelerine izin verdi."

Bu aptallığa başımı sallayarak, North "Hemen gidin ve onu bulun. Güney Carolina'daki ayırma kamplarındalar, Benson onu çoktan buldu" diye bağırır.

Bana gitmem için emir vermiyor, ama yeteneğinin çoğunu kampüsü temizlemek için kullanmış durumda. Neredeyse tükenmiş durumda ve Gabe olmasaydı, kızı kaderine terk ederdim.

Gryph'in gözlerine bakıp ona keskin bir şekilde başımı salladım ve ikisinin yanına gittim.

"Ben gidiyorum..."

Black'in kolunu tutarken alaycı bir şekilde gülümserim ve Bassinger'ı keserim. "Direniş'in lanet casusunu yanımda götürmeyeceğim. Sen de diğerlerinin yanında burada çürümeye devam et."

Gözleri beyaz bir ışıkla parlar ama Black hepimizi dışarı taşır, kardeşimin gölgelerinin siyah dalları Bassinger'ın etrafına dolanır, ayaklarım ayırma kampına basmadan önce gördüğüm son şey budur.

Kamp zaten tam bir kargaşa içindedir. Black bizi kenara indirir, ama burada zaten askerler vardır ve onları gafil avlamak zorunda kalırız. Bizi beklemedikleri açıktır, ama bir dakikadan az bir sürede hallederiz.

Yanımda ayağa fırlayan Gryph'in, gölgelerin kaçırdığı bir kurşunla vurulduğunu sanıyorum, ta ki kurşun bana isabet edene kadar; bir güç dalgası beni kaplıyor, bağım bile onu hareket ettiremiyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey, ama bağım tepki verdiği anda, *onun olduğunu* anlıyorum.

Sadece birkaç saat önce, onun adının geçmesi beni derinden rahatsız ediyordu, ama şimdi merakım aniden uyandı. Aklım bu konuya takıldı, onu tekrar tekrar düşündüm

bir anı zihnimde parıldayana kadar onu düşünmeye devam ettim. Benim mi yoksa bağımın mı, bilmiyorum, ama orada.

Onun bağı.

Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu... kendi bağımdan başka hiçbir şeye. Onunkine seslendi, sözsüz bir şekilde onunla konuştu ve bağ kurmamayı seçtiğinde, benim bağım da *kabul etti*. Bana karşı olduğu gibi dişini tırnağına takarak savaşmadı. Onun bağına uzandı, ona dokundu ve bir şekilde iletişim kurdu, sonra geri çekildi.

Onun isteği üzerine.

Bağlılığı onu dinliyor. Bağlılığı itaatkar ve kontrol edilebilir, ve... Bu kız ne tür bir oyun oynuyor? Neden onları daha önce durdurmadı?

Silah sesleri ve Black'in küfürleri bu düşünce zincirini bozdu. Tek kelime etmeden bizi geride bırakarak uzaklaştı.

Başka seçeneğim olmadığı için, kampın açık alanını gölgelerle kaplıyorum. Buradaki her direnişçiyi yok etme emriyle, yeteneğimin buradaki yetenekli kişilerden daha uzun süre dayanmasını umut edebilirim.

KİERAN, ben tükenmeden önce zar zor bize geri döner ve o da tükenmeden önce bizi olabildiğince uzağa ışınlar. Lanet olsun, Gryph'in tüm ekibi zar zor bir arada duruyor, şu anda kolay bir hedefiz.

Yorgunluk ve acı dalgaları tüm vücudumu sarıyor, bağım göğsümde soğuk ve gölgelerim tamamen tükenmiş durumda. Panik iplikleri zihnimi sarıyor, beni taşa dönene kadar bağlayıp tutuyor.

Gölgelerime erişemiyorum.

Tamamen savunmasızım.

North burada değil.

Bana her şey olabilir.

Gryph durumumu fark edip herkesi benden uzak tutsa da, ya da hepsi benim kadar yorgun olsa da, ben kendi başıma kaldım. Bağımın yakınlığı bile, hiçbir yerde, esasen yeteneksiz olmanın yarattığı dehşetle boy ölçüşemez. Bu, başka bir kabustan zar zor kurtulduktan bir gün sonra, en kötü kabusumun önümde gerçekleşmesi.

Aarav konuşarak beni kopuk durumumdan çıkarır ve burada ne kadar berbat bir durumda olduğumuzun gerçekliğini yüzüme vurur. "Yerden destek bekliyor muyuz?"

Bakışlarım bize doğru gelen Direniş kamyonlarının konvoyuna odaklanır ve bunun bir tesadüf olması imkansızdır, tıpkı bugünkü hiçbir şeyin tesadüf olmadığı gibi. Buluşma noktamızı biliyorlardı.

Sıralarımızda bir casus var... muhtemelen bu ekipten ya da North'un ekibinden biri.

Gryph hemen harekete geçer, ama bizim mahvolduğumuzu zaten biliyor olmalı. "Siktir. Samual, bizi koru, ve çabuk."

Gryph'in ekibi pozisyonlarını alırken Kalkan yerine oturur, ama bu boşuna. İşimiz bitti ve hepimiz bunu biliyoruz, araçlar açılmadan ve askerler dışarı çıkmadan önce bile. Hızlı bir sayım, sayıca üstün olmadığımızı anlamak için yeterli; sayıları bizimkinin en az sekiz katı, belki de daha fazla.

Sonuna kadar takıntılı olan Gryph, yardımcısına fısıldar. "Oli'yi hemen buradan çıkar."

Başımı kaldırıp Gryphon ve Kieran'ın birlikte silahlarını kontrol ettiklerini, ellerinin vücutlarında hızla hareket ettiğini görüyorum. Kieran bu öneriden memnun görünmüyor. "Geri dönmek için yeterli enerjim yok, başka bir yol buluruz."

Gryph bana bakar, bariz olanı fark eder ve başını sallar. "Draven tekrar gidemez, bitkin durumda ve onun yeteneklerinin ötesine geçmesine izin vermeyeceğim."

Kız da bana bakıyor, ama ben onunla ilgilenmeyi reddediyorum. Zaten buraya gelmemizin sebebi onun lanet olası hatası ve o, hepimizin eve sağ salim dönmemiz için hiçbir şey yapmadı. Onun benim ölümüm olacağını biliyordum, ama bu mu? Şanslı birkaç Direniş askeri tarafından bir mısır tarlasında öldürülmek mi?

Acınası bir durum.

Bir başka bağırış duyulur ve arabalardan biri havaya kaldırılıp Kalkan'a fırlatılır, ancak herhangi bir hasar vermeden sekip geri döner. Sonra Samual'ın burnu kanamaya başlar ve hepimiz zamanımızın dolduğunu anlarız.

Kız sonunda harekete geçer ama, koridorda olduğu gibi, çok az ve çok geç kalmıştır.

"Arkamıza geç, Oleander," diye bağırır Gryphon, ama kız kendi güvenliğini hiç umursamıyor, bu çok açık.

Sadece kafasını sallayarak Gryph'e biraz daha yaklaşır ve Shield'ın kenarına doğru atlar. Samual, Gryph'e onu öldüreceğinden endişeleniyormuş gibi bakıyor, ama bu onun kendi hatası! Eğer bir şey olursa, Gryph ve North ile savaşa gireceğim... tabii ölmezsek, ki kesinlikle öleceğiz.

Samual tekrar Gryph'e baktığında, ben araya giriyorum, daha çok kıza bağırmak için. "Burada ölmenin bir anlamı yok, Poison. Sadece kendini suçlayabilirsin. Hediye olsun ya da olmasın, en az yüz adam var."

Etrafımızda hareketlilik var, ama bu kızın bencil aptallığından gözlerimi ayıramıyorum. Öleceksem, son nefesime kadar onun adını lanetleyerek ve ondan nefret ederek ölmek istiyorum. Ayakta kalmak ve bilincimi kaybetmemek için mücadele ediyorum, bu yüzden o derin bir nefes aldığında, bir an için benimle alay ettiğini düşünüyorum. Sonra kendini hazırlar gibi omuzlarını geriye doğru çekiyor.

Sonra yeteneğini kullanıyor.

Daha önce de hissetmiştim, üzerime bir battaniye gibi düşmüştü, ama bu seferki sanki sürünen bir asma gibi, Kalkan'ın dışındaki askerleri sarmalamak için büyüyordu.

Son anda, gözlerinde meydan okuma ve ateşle bana bakar.

Yeteneği bir bomba gibi patlar.

Tüm askerler bir anda yere yığıldı. Yere çarpan bedenlerinin sesi, kasılan vücutları, gözlerinden ve burunlarından damlayan kan... Ölmemiş olabilirlerdi ama bu şeyden kurtulmaları imkansızdı... Ne derseniz deyin.

Şokla parlayan gözlerle, beni orada tuzağa düşürdüğü ve sergilediği bir böcek gibi sabitlediği için, onun bakışlarını kaçıramıyorum. Kimse onun göz temasındaki saldırganlığı fark etmiyor; herkes onun Yeteneği karşısında akıllarını kaçırmakla meşgul.

Ya da belki de bunun büyüklüğü yüzündendir. Ben mi?

Ben, onun hala ayakta durduğu gerçeğine takılıp kaldım. Birdenbire tüm Hediyeli elçiler ortadan kaldırıldı ve o orada tamamen etkilenmemiş gibi duruyor. Aslında, bağı göğsünde canlı ve enerjik, sanki daha fazlasını arzuluyormuş gibi.

"Vay anasını."

"Bunu o mu yaptı? Onun yetenekli olmadığını sanıyordum?" "Nasıl bir anda o kadar kişiyi ortadan kaldırabildi?" "Canavar."

Gryphon hemen onu korur, gözleri beyazlaşırken onu ekibinden uzaklaştırır, en az beş Gifted'ın zihinleri önleyici tedbir olarak etkili bir şekilde "kapatılır". Gabe onu yakalamak için çabalar ve onu göğsüne çekerek sonunda göz teması kurmamızı engeller.

Ruhum en yumuşak etine kadar kazınmış gibi hissediyorum ve bunun her saniyesinden nefret ediyorum.

Bir süre sonra, kız tekrar ondan uzaklaşır ve saniyeler içinde, o yeniden yeni doğmuş bir tay gibi sendelemeye başlar. Bana çarptıktan sonra kıçının üstüne düşmeden onu yakalamak zorunda kalırım ve yorgunluktan gelen mide bulantısı öfkemi alevlendirir.

Düşünmeden ona bağırırım, "Senin aptal kararlarını da unutmadığımızı sanma, Ardern. Ne halt ediyordun sen? Geride kalıp Bassinger'ı sustursaydın bize daha faydalı olurdun. Lanet olası işe yaramaz."

Onun Hediyesi yine patladı.

Bu seferki, Kuzey'in işler sarpa sarmadan önce verdiği uyarı çağrısı gibi bir şey, ama bunun bir saldırı olmadığını bilmeme rağmen, sanki beni hedef almış gibi hissediyorum. Yalnız değilim ama; Gryph'in ekibi çığlık atıp, ona karşı bir şey yapabilecekmiş gibi siper alıyorlar, ama onun dikkati tamamen bende.

Daha da kötüsü, bağım onu üzdüğüm için mutlu değil.

"Nox... bırak onu," diyor Gryphon aniden ve bakışlarım, Gabe'i ayakta tutmak için hala kolunu tutan elime düşüyor.

Azami dikkatle ve salyangoz hızıyla hareket ederek, elimi kaydırdım. Kız anında harekete geçti, neredeyse Gabe'in üzerine atlayarak göğsüne yapıştı ve aramıza girdi. Tamamen hareketsiz durup gözlerimi Bond'dan uzak tuttuğumda, sonunda biraz rahatladı ve onun bağının kontrolünün azaldığını hissettim.

"Uçak geliyor."

Sevinç çığlıkları yükseldi ve Gryph'in ekibi harekete geçerek etrafımızda dolaşmaya başladı. Ben olduğum yerde kaldım, uçağın inişini izlemekten kızı izlemeye geçtim. Gabe'i sadece benden değil, şu anda tüm dünyadan koruyordu ve hareketlerindeki şiddet, kafamda hiçbir karışıklığa yer bırakmıyordu.

Bunu hiç anlamıyorum.

"Bunu North'a nasıl anlatacağız? Ne diye adlandıracağımı bile bilmiyorum," diye mırıldanıyor Gryphon, gözleri sanki ondan gözlerini ayıramıyormuş gibi omzunun üzerinden kıza kayıyor, ama bu seferlik bu beni sinirlendirmiyor.

O, ikimizden hangisinin işi daha kolay olduğunu bilmiyor, çünkü kardeşimize, sevgili Bond'unun içindeki bağın bizimkiyle aynı olduğunu nasıl söyleyeceğim?

GELECEK YAYINLAR HAKKINDA BİLGİ ALMAK İÇİN BÜLTENİME KAYDOLUN

J BREE'DEN DİĞER ESERLER

Bağlayan Bağlar

Kırık Bağlar Vahşi

Bağlar Kan Bağları

Zorunlu Bağlar

Trajik Bağlar

Kırılmayan Bağlar

Ölümlü Kaderler

Novellalar

Asa Kılıç

Üçleme

Yeminler ve Lanetlerin Tacı TTOBAH

TKORAR

Mounts Bay Destanı

Mounts Bay Destanı

Körfezin Kasabı: Bölüm I

Körfezin Kasabı: Bölüm II

Hannaford Hazırlık Okulu

Sadece Bırak: Hannaford Hazırlık Okulu Birinci Yıl Harekete Geç: Hannaford Hazırlık Okulu İkinci Yıl Oyunu Oynayın: Hannaford Hazırlık Okulu Üçüncü Yıl

Sonuna Kadar: Hannaford Hazırlık Okulu Dördüncü Yıl Hannaford Hazırlık Okulu:

Tam Seri

Hamlemi Yap: İkinci Yılın Alternatif Bakış Açısı

Hannaford Prep Tam Seri

Kraliçe Karga Üçlemesi

Herkes Selamlasın

Acımasız Kraliçe

Crow

Görünmeyen MC

Görünmeyen Melek: Görünmeyen MC Romanı

YAZAR HAKKINDA

J Bree bir hayalperest, yazar, anne ve kedi severdir. Önceliklerinin sırası her gün değişir.

Batı Avustralya'nın kıyısında, çok yağmur yağdığı bir şehirde yaşıyor. Günlerini kitaplardaki erkek arkadaşlarını hayal ederek, eşinin çimlerin görünüşü hakkında sızlanmasını dinleyerek ve üç çocuğuna atıştırmalık hazırlayarak geçiriyor.

J'nin bir sonraki kitabının ne zaman çıkacağını öğrenmek istiyorsanız, lütfen web sitesini ziyaret edin

http://www.jbreeauthor.com adresindeki web sitesini ziyaret ederek haber bültenine kaydolun veya aşağıdaki bağlantılardan sosyal medyada onu bulun.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
- Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
- Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye'de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: **Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.**

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

🌸🍭☀️🦄🎃🎀🦋✨🌈💎🍀🖤💗💜🦜💫⚜️🧜‍♀️